

Domnul G. pe Creasta Balaurului (o poveste-de-rahata)

Domnul G.

2023

Domnul G. pe Creasta Balaurului

(o poveste-de/spre-rahata)¹

Domnul G.

2023

¹ Pe prima coperta, dl. G. pe Creasta Balaurului (muntii Bucegi), imprejmuit de nenumarati rahatei, mici si frumsei. De altminteri, dl. G. este, mai degraba, un “ciclop” (balaur cu un singur ochi), iar cercul ala rotund este chiar ochiul lui, prin care se vede pe sine insusi calare, cica, pe Creasta Balaurului (Bucegi). Dar Dumnezeu nu e cumva reprezentat ca un “singur ochi intr-un triunghi echilateral”? (Editura mentioneaza copertile acestei carti-de-rahata au fost realizate de dl. G., autorul acestei carti, nu de personalul editurii.)

I think we ought to read only the kind of books that wound us. If the book we're reading doesn't wake us up with a blow to the head, what are we reading for?
(Kafka)

What a terrible era in which idiots govern the blind.
(Shakespeare)

It is a sad and beautiful world.
(Down by law, 1986)

Birds born in a cage think flying is an illness.
(Alejandro Jodorowsky)

Dl. G. urca pe un traseu nemarcat (retineti, nemarcat), traseu de 11 ore din Muntii Bucegi, intr-un septembrie molatic 2022:¹ din Busteni, pe Valea Morarului, la vf. Timbalului si mai apoi pe Creasta Balaurului (topica acestei povesti) care ducea catre Vf. Bucsoiu Mare (2492m), avand insa intentia sa coboare pe la Prepeleac spre Gura

¹ Aceasta poveste mi-a dictat-o dl. G. si eu povestitorul doar am scris ce mi-a dictat el. Mentionez ca povestea nu are nimic de a face cu realitate, asemanarile sunt doar simple coincidente. De ce este subtitlul acestei povesti "o poveste-de-rahahat"? Dar nu ar fi trebuit, daca autorul chiar a vrut sa ne impresioneze (mai exact, sa ne manipuleze prin subtitlu), sa fie fost scris "o poveste-de-cacat"? De unde a aparut aceasta teama la autor, sa recunoastem, e vorba de o teama si nimic altceva... Eu scriu aceste cuvinte pentru ca eu sunt doar "povestitorul", cel care a scris aceasta poveste, dar povestea in sine mi-a fost dictata de dl. G., deci el este asa-zisul autor (al acestei povesti) si ma intreb daca nu cumva dlui G. i-a fost teama, da, da chiar teama, sa fi scris, de fapt sa imi fi dictat mie, "povestitorul", un subtitlu mai exact, adica "o poveste-de-cacat"... Cred, inasa, ca ar fi fost periculos, chiar si asa, doar ca subtitlu "o poveste-de-cacat" si foarte probabil nimeni nu ar mai fi cumparat aceasta cartea - cine mai cumpara "cacat" in ziua de astazi? (cacatul e aproape gratis pentru toata lumea, pentru omul-de-rand ("prostanacul satului") care se uita la TV aproape gratuit, plateste un cablu si atat, are si Internet/Facebook, nu mai vrea nimic pentru ca nu mai are nevoi de ceva)... dar sa revenim la subtitlu, cititorule stiai ca toata lumea, adica toti oamenii (fie ca or fi "de-rand", fie ca sunt "afara din rand"), adica fiecare om sanatos produce "cacat" (nu scriu "rahahat", ar putea sa produca confuzii) in fiecare zi (cacat care miroase chiar si pe aceasta pagina de calculator)? Nu aveai cum sa te gandesti vreodata la asta (las' ca-ti trece). cititorule, te rahahatesti in fiecare zi si nu vrei sa recunosti, nici macar nu ai realizat ca te caci in fiecare zi... O fi vina ta ca nu te-ai gandit niciodata pana acum ca intreaga ta viata ai scremut cel putin un cacat in fiecare zi? Dar nu cumva asta e singura ta realizare din intreaga ta viata? "You have lived in vain!", asta e adevarul... Asta da, nenorocire, nu a fost o zi in care sa nu te rahahatesti... si totusi, subtitlu "o poveste-de-rahahat" (manipulare, zic eu, povestitorul) trimite la rahahatele alea dulci si colorate pe care le mancam cand suntem micuti (cuvantul "rahahat", din subtitlu asta nenorocit, are mai mult intelesuri, trebuie sa stim asta chiar de la inceput, oare ce o mai fi si la "sfarsit", tot un rahahat scremut? dar de cine?)... Oricum, mentionez pentru cititor, inca de la acest inceput, ca aceasta carte nu e pentru copii (ei mananca "rahahatele dulci"), ci pentru adulti (doar ei mananca "cacat", nu?), nenorocirea e ca nu exista semne la carti prin care sa indice "carte pentru adulti" (desi avem sigla "reviste pentru adulti" si "filme pentru adulti", dar ati vazut "carti pentru adulti" intr-o librerie normala?)... Dar, stii ce e culmea, cititorule, ca si copii si adultii se "rahahatesc" si fac asta zilnic de obicei, adica, sa o spunem pe fata, fiecare dintre noi, oamenii normali, produc cacat si asta in fiecare zi (cand sunt micuti producem mici rahahatele, cand devenim adulti facem mare cacat in fiecare zi)... deci toti oamenii normali nu scapa de "produs"/facut cacat in fiecare zi (si asta de cand se nasc pana mor, la dracu'), trebuie sa ne rahahatim (o spun pe sleau, trebuie sa ne cacam) ca sa supravietuim, fiecare dintre noi (cat timp nu suntem morti!) elimina/ejecteaza rahahat/cacat in fiecare zi - norocul nostru e ca nu se intampla foarte des in viata fiecaruia dintre noi sa fim constipati (recunosti si tu, cititorule, desi nici macar nu te-ai gandit vreodata la asa ceva, ar fi cu adevarat mare JALE sa fii constipat mereu, nu?). Un om care nu e "de-rand", adica care nu e "normal", care nu e sanatos-tun, ar gandi ca unul care NU se rahahatesti zilnic, care a scapat, cica, de facut/produs cacat, ca ar fi o "mare eliberare" pentru el/ea, ca ar fi, "liber/libera", dar ii zic eu, povestitorul/cititorul, ii zic dlui G., nu ar fi vorba deloc de vreo "eliberare", daca nu ai produce cacat in fiecare zi, ai fi constipat si asta ar fi chiar BOALA, nimic altceva (despre ce "eliberare" sa mai fie vorba daca nu ai te-ai cacat, cum face fiecare om normal, in fiecare zi?)... asa ca, orice om normal, adica "ne-constipat", elimina cacatul din el/sine, asta e evolutia speciei (nu doar a noastra, ci a tuturor speciilor), fiecare vietate e obligata sa faca asta (ca o vrea, ca nu o vrea, nu mai conteaza): te caci in fiecare zi, asta inseamna "sanatate" deplina (adica plina de cacat) pe linia evolutiei, nu? Asa ca, iti atrag atentia acum, la inceput, las-o balta cu "libertatea" ta cu tot, domnule G., te avertizez, chiar aici pe prima pagina a acestei carti-de-rahahat (chiar daca e vorba de o pagina alba si curata, care nici macar nu miroase urat, dar nu miroase nici frumos, nu are miros, dar ce ai vrea ca o pagina de carte sa aiba miros?)... te avertizez, las-o balta cu libertatea ta... [zi-mi, cititorule, ca aceasta nota de subsol, a inceput bine cartea-asta-de rahahat? Daca crezi ca iti suna-in-cap, atunci arunca cartea la WC-eul tau (asa se scrie, cu "eu"? nu stiam ca "eul" apar in fiecare WC-eu...) tu, cica cititor, nu uita sa tragi apa de la WC-ul tau (na, nu mai apare "eu" ci "ul", era sa scriu "tul", dar ar fi fost o "greseala de tipar")... chiar pare sa fie de rahahat-cartea-asta, nu? uita-te din nou la prima coperta, e plina de mici rahahatei, doar suntem, cu totii, rahahatei intr-un ocean plin de rahahat, nu-i asa? ne scapa, cumva, expresia asta, "nu-i asa" sa "nu mai fie asa"? 'om vedea pe parcursul povestii, scapa cine poate... doar e o poveste-de-rahahat.]

Dihamului.¹ Traseul era extrem de dificil pana si pentru un individ precum dl. G. cu mare experienta de urcat pe munti iarna si vara. Dupa ce a iesit din padure, dl. G. a inceput sa urce printre stanci. Traseul era destul de greu de urcat, inca de la inceput, dar dupa vreo 2 ore de mers, dl. G. a inceput sa urce stanci care deveneau tot mai inalte, pe masura ce el urca tot mai sus, tot mai aproape de creasta muntelui, Creasta Balaurului, dar cand a inceput sa urce aceasta creasta infricosatoare, a aparut pericolul: el era constient ca daca va pasi, din greseala, 30 cm in stanga sau in dreapta, va cadea in prapastie, caci el urca pe o creasta foarte ascutita, foarte ingusta si plina de stanci taioase, albe (prea albe, bineinteles), trebuia sa te gandesti, chiar si in acea situatie primejdioasa, ca acele creste erau mereu batute de vant si de ploaie, poate ca astfel acele crestele erau atat de curatate de mizerii (era sa scriu "mizerii umane", dar nu prea mergeau oamenii pe acest traseu si, in plus, nu mi-as imagina un individ uman care sa se cace pe Creasta Balaurului... oare cum ar fi pozitia lui si unde s-ar duce cactul?), dar desi pareau albite, erau infricosatoare, de-a dreptul infricosatoare. Te-ai intrebat vreodata, cititorule, cat de infricosatoare pot fi niste creste de munte? Dar daca aceste creste sunt, mai exact, ale unui Balaur de care tu habar nu ai, dar pe ale lui creste tu urci si urci, asa in nestire, de parca ai fi orb sa(de fapt, tu chiar esti un orb care are impresia/senzatia ca vede/stie totul in aceasta lume, in acest Univers orb (sau orbitor, cum o fi mai bine)? Orbule, drept sa iti spun, ma mir ca tu citesti aceasta poveste...sunt super-mirat, poate ca eu ma insel, poate ca si eu sunt inselat de un alt Balaur, nu?

Dl. G. stia ca un pas gresit si cadea in prapastie, fie in stanga, fie in dreapta, prapastie de vreo 100 m... va dati seama, un om sa cada in gol 100 m pana sa atinga, in sfarsit, Pamantul (asta ca sa nu fie plagiat Kafka)... Pamantul nostru pe care traim, cica, de milioane de ani, dar habar nu avem ce si cum, de fapt, tu tot peste niste pietre ai cazut, iar la baza prapastiei erau tot niste stanci, desi nu erau atat de ascutite ca cele despre care vorbim aici, nici nu aveau cum sa fie la fel de ascutite, nu? dar de ce nu? Nu stim... Oricum, cand era deja pe Creasta Balaurului, dl. G. era uimit de peretele urias de stanca a muntelui vecin din stanga crestei pe care el urca: era un perete de vreo 150 metri, drept, arata ca un ecran de cinema, doar ca in loc de vreo vizionare a unui film artistic, dl. G. vedea doar un perete de stanca albit, de drept (infricosator de drept). Dar reiau: intre Creasta Balaurului si peretele din stanga, aflat cam la vreo 50 de metri, era o prapastie de vreo 100m, fundul prapastiei abia se vedea, la un moment dat, dl. G. chiar a vazut 3-4 omuleti care urcau pe acea vale, "Valea Alba" se cheama, de altminteri, nici nu avea cum sa se cheme altfel, esti de acord cititorule, nu? (Vezi ca acum, chiar acum, si tu participi la urcarea Crestei Balaurului, asa ca nu fi nemultumit de aceasta poveste, si tu esti erou al acestei povesti, nu ai cum sa fii nemultumit de vreme ce e singura sansa a vietii tale sa fii eroul unei povesti...) Valea era intr-adevar, alba, prea alba pana si valea aia chiar alba, ce sa mai o lungim cu stancile de pe creasta (a balaurului, nu?) si astea mult prea albite si prea ascutite. Doar ca dl. nostru G. chiar se gandea daca nu cumva e o iluzie ca totul parea atat de albit, nu doar creasta pe care el urca (a Balaurului)... era deci "Balaurul alb", oare din aceasta cauza, oamenii-de-rand (prostanacii) nu stiau de Balaur? Dar Balaurii sunt albi, de obicei, sau asta era o exceptie? Sua Balaurii sunt invizibili? Aduceti-va aminte de "casa poporului" sau de "catedrala neamului", Balaurii construiti de analfabetii romaniei, sustinuti de mafiotii din politica si biserica (adica popii, slugile

¹ [nota editurii: "ATENTIE: aceasta poveste nu e pentru cei care asculta hip-hop, rap, manele, muzica lautareasca si altele de genul asta si nici pentru cei care urmaresc filmele sud-americane..." (Aceasta informatie este scrisa aici, la inceputul povestii, pentru ca autorul sa nu fie dat in judecata de cititorul care va reusi sa termine de citit aceasta poveste nenorocita, de rahat.)]

SSe)... peretele urias din stanga, ca si crestele din dreapta Crestei Balaurului, era atat de alb, parca din marmura facut, desi nu era din marmura, insa totul era atat de albit, parca spalat cu un detergent alb, atat de alb incat totul parea sa fie doar o iluzie albita si nimic mai mult... sau chiar era o iluzie, nu cumva noi aveam doar iluzii intreaga noastra viata? Care viata? O fi si viata noastra atat de alba ca "Valea Alba"? Dar noi, cititorii, suntem in vale (in Balaur) sau pe creasta (calare pe Balaur)? Noi suntem alaturi de dl. G. pe Creasta Balaurului sau suntem niste mici omuleti, colo in vale, in acea Vale Alba si nicaieri altundeva? Unde suntem? Unde esti, cititorule? De ce galaxia noastra fuge ca o nebuna, din ce in ce mai repede si incotro fuge, de cine fuge?... nici macar nu te-ai intrebat vreodata asa ceva, amaratule, nu aveai cum sa te intrebi asta (daca iti puneai intreabarea asta, candva in trecut, ai fi scris tu aceasta carte, ai fi fost tu dl. X si ce multumit ai fi fost, nu-i asa? Sau poate ca ai fi fost complet nemultumit...) Da, stiu, nici macar nu ti-ai pus problema sa fii tu scriitorul acestei povesti, nenorocitul... Stai linistit, dormi in pace, nici nu ai cum sa dormi altfel, care "salvare" pentru tine? Ce e asta, exista pentru tine, nenorocitul, cuvantul asta, "salvare"? Cum nu exista nici altul precum "nenorocire", de vreme ce tu nu "gandesti" dar, bineinteles, te crezi "cel mai tare din parcare". (Care parcare, idiotule? aia plina de analfabeti, lingai, imbecili, ticalosi...)

De unde putem, insa, sa stim ca dl. G. nu avea decat o iluzie si nimic mai mult? Nu avem de unde sa stim, asta e adevarul... De unde stii tu, cititorule, ca aceasta poveste nu este o iluzie, ca si leptopul pe care il tii in fata ta, de fapt ecranul nici nu exista, foaia albita din interiorul ecranului, literele, cuvintele pe care le citesti chiar acum nu sunt decat niste pixeli albiti sau intunecati - desi, jos in marginea ecranului ai si niste semne colorate, deci, nu exista doar "Valea Alba", mai sunt si culori in viata ta, nu? Ce multumit pot sa fii, nenorocitul... habar nu ai, de asta esti si multumit, atunci cand stii ai incurcat-o, s-a dus dracului fericirea ta, ar fi ca si cum tu ai urca pe acea Creasta a Balaurului, de altminteri un balaur infricosator... Dar de ce Balaurul nu ne inghite acum cand urcam pe creasta lui? Sau nici macar nu ne baga in seama, suntem, si noi ca acei mici omuleti din vale, din Valea Alba, micuti, limitati, ingramaditi printre stanci nepieritoare, si totusi, de ce acele creste si acei pereti si acele stanci erau atat de ascutite si, mai ales, atat de albe? Poate ca cineva le spalase, le frecase cu un burete plin de apa cu detergent foarte bun, timp indelungat, al dracului de indelungat... In acea zona, desi era munte, nici macar nu ploua prea des, deci aveam dreptul sa ne intrebam, acum si nu mai tarziu, nu stim ce se va intampla cu noi dupa ce vom mai urca cateva creste, asa in aceasta situatie cumplita (nu stiu de ce e atat de cumplita), de ce erau atat de albe crestele alea si peretii aia? Doar ca acest alb, prea alb, cum am mai zis, era halucinant, dar era, bineinteles, fascinant (care era motivul ca urcam pe acea creasta?) in acelasi timp, iar dl. G. continua sa urce, mai exact, sa se agate de stanci, de acele stanci atat de albe, atat de albite de ploile inexistente, doar ca dupa un timp, el a trebuit sa inceapa sa se "catere" efectiv din ce in ce mai greu, mai dificil, mai complicat, parca incepuse sa se agate in disperare de acele stanci (dar de ce se agata cu atata disperare de acele stanci ascutite si albite, doar stim si noi ca era, de fapt, creasta unui balaur, si atunci putem sa ne intrebam, de ce dl. G. se chinuia singur? Nu cred ca putem sa raspundem la aceasta intrebare nelinistitoare... noi suntem, oricum, linistiti, desi urcam si noi alaturi de dl. G. pe acea Creasta a Balaurului (de-a dreptul infiorator, nu?), printre aceste cuvinte care devin parca, din ce in ce mai intunecoase, nu stiu de ce, pe aceasta pagina atat de alba, sau de albita, nici nu stiu cum sa zic... Oricum, stancile erau atat de albe si de ascutite incat orice privitor/catarator ar fi fost infiorat... dar stim ca, la un moment dat, dl. G. a vazut in fata lui, chiar in fata lui pe acea creasta de munte (sua Balaur? Nu mai stiu

nici eu) deosebit de ingusta, niste stanci foarte ascutite si inalte si se gandea ca va fi foarte greu, daca nu imposibil pentru el sa le urce, stanci aflate chiar pe acea creasta atat de ingusta (Doamne, si cat de ascutita era acea creasta atat de alba, inconjurata de prapastii infernale, mortale cu siguranta - nu degeaba se cheama "Creasta Balaurului", nu?), iar cand el s-a apropiat de acele stanci, pasind cu grija pe acea creasta de 30 cm (repet, si in stanga si in dreapta acelei creste atat de ascutita erau niste prapastii infricosatoare, ucigatoare), ei bine, dl. G. a vazut ca cei de la Salvamont pusesera niste lanturi pentru acei cataratori care indrazneau sa urce pe acea creasta, pe Creasta Balaurului. Dl. G. si-a dat seama ca acele lanturi erau salvarea lui, ce ironie, sa crezi ca niste "lanturi" te pot salva cand insasi cuvantul "lanturi" te trimite imediat la "inchisoare"/prizonier, la nimic altceva (la ce altceva sa te trimita?)... dar lanturile pareau sa fie, macar in acea situatie, in acea Vale Alba¹ (atat de albita) chiar o salvare, ce ironie... Dar poti sa fii sigur, vreodata, de vreo salvare? salvare de la ce? daca am sti ca trebuie sa fie intotdeauna o "salvare" de la ceva "amenintator", nu am mai incerca sa "cataram" acel ceva niciodata, nu? Dar ce fel de incercare/catarare ar mai fi atunci cand stii ca nu exista nici un risc? Tu cititorule, amaratule, nu ai incercat nimic intreaga ta viata, dormi in pace, muritor-de-rand ce esti (adica ce "nu esti").

Ajungem, iaca, la primul detaliu important pentru mine, povestitorul (cred, si pentru tine, cititorule, care din pacate (pentru tine) nu ai urcat niciodata acele creste ascutite, niciodata nu ai avut indrazneala sa mergi pe creste albite, atat de albite incat pareau ireale (parca am spus ca probabil cineva le spalase cu un detergent neaparat foarte alb) (repet, poate ca aceste creste chiar erau ireale, erau doar fantezie in mintea dlui G., erau doar povesti micute in cadrul unei povesti mai mari si nimic mai mult? cine stie, cine poate sa stie?). Eu nu stiu ce sa zic, nu eu am facut aceasta excursie niciodata, dar niciodata, si eu sunt "in rand" cu cititorul-de-rand, bine ca nu esti singur cititorule, nu-i asa ca esti multumit de viata ta inexistentă? Dar ce excursie putea sa mai fie si asta, cand totul incepea, incetul cu incetul sa devina atat de infricosator, caci intr-adevar, totul devenea din ce in ce mai infiorator, aerul era din ce in ce mai rece (desi era vara), frigul incepuse sa domine scena in care avea loc urcarea (de fapt,

¹ Ai inteles, cititorule, de ce cuvintele acestei carti-de-rahata sunt atat de albite? Se vede cu ochiul liber ca aceasta carte e "plina de rahat", fiecare pagina e plina de rahat, chiar daca pare ca nu miroase a rahat, totul e rahat in aceasta carte, pana si cuvintele, sau mai ales cuvintele, de ce sa ne ascundem in rahat?, daca cuvintele erau innegrite, ar fi fost mai dificil, mult mai dificil sa le citesti... vezi tu, cititorule, obisnuinta ucide si in acest caz, esti obisnuit sa citesti cuvinte negre pe foi albe, curate, parca spalate cu detergent alb chiar taunci si cand citesti o carte pe laptopul tau (toata lumea citeste pe laptop in zilele noastre, cu exceptia catorva mosnegi)... ce mai face si obisnuinta din noi, oamenii normali, "obisnuita" se transforma in "legi-ale-naturii" (nu asa spunea Hume? sa retinem, inca de la inceput, cuvintele lui Hume l-au trezit pe marele Kant din "somnia dogmatic")... Cititorule, cu aceasta carte-de-rahata, eu am sa incerc sa te trezesc pe tine din "somnia dogmatic", desi stiu ca nu am sanse, stiu ca ai sa vrei sa dormi in continuare, ba mai mult, stiu ca ai sa ma acuzi (tu pe mine) ca eu am avut "tupeul" sa te deranjez din viata ta normala, atat de normala pe care ai avut-o pana acum (si vrei sa o ai si in continuare), viata care a trecut atat de lin, de linistitor incat nici nu ai simtit cum trece (chiar viata ta, nu a altcuiva, amaratule), dar de ce trebuie, neaparat, sa "simti" "cum iti trece viata"? cine te bate la cap cu prostiile astea? [Nota editurii: Toate paginile acestei carti trebuiau sa fie de culoare maronie, ca si prima coperta, cuvintele sa fie scrise cu culoare alba, dar pretul unei carti printata astfel ar fi fost mult prea mare pentru posibilitatile cititorilor din tara noastra (atat de indragita), asa ca am preferat ca paginile acestei "carti-de-rahata" sa fie, totusi, albe, cuvintele sa fie negre (ca de obicei - ce poti sa faci, cuvintele sunt intotdeauna "negre", nu?), dar nu am facut asta din "obisnuinta", dl. G. ne-a cerut ca si paginile sa aiba culoarea maronie ca si coperta, dar nu ne-am permis asa ceva si asta datorita pretului unei astfel de carti, pret impus de legea pietei, nu de noi, editorii, dar avem dreptul sa ne intrebam, daca cartea ar fi mirosit a rahat, cine ar mai fi cumparat-o? sau am fi dat o lovitura fantastica pe piata romaneasca si noi nu ne-am prins... nu avem ce face, trebuie sa recunoastem, noi nu am indraznit sa facem asta...]

“catarare”) aia, dar eu zic ca ar trebui sa ne abtinem, inca nu devenise totul chiar atat de infricosator cum parea sa fie, ar trebui sa avem curajul, macar acum, sa credem ca nu era totul atat de infiorator pe cat parea, desi amintesc aici, dl. G. urca pe creasta unui balaur, iar tu cititorule, amaratule, nu ai urcat niciodata pe vreo creasta a unui balaur, atunci de ce citesti aceasta poveste? Nu e pentru tine, ne-cititorule... dar mergi mai departe, incearca sa te agati si tu de acele lanturi, incerca sa urci si tu acele stanci atat de ascutite si de albite (ce bine ca stancile sunt albite, daca erau negre, mai era povestea noastra atat de frumoasa? ai mai fi avut curajul, cititorule, sa te cateri - alaturi de mine si de dl. G. - de acele stanci innegrite? bine ca sunt albite...) Doar ca, acum cand incepusem, si eu povestitorul, si tu cititorule, sa capatam curaj (“curaj nebun” cumva? nici nu dau raspuns, poate ca imi este frica pana sa si raspund), dar tu cititorule, trebuie sa indraznesti sa crezi ca nu era totul atat de infricosator pe cat parea, ei bine, viata e frumoasa (chiar daca e trista), nu?

Tu, cititorule, esti multumit de viata nenorocita pe care o ai, ce dracu’ sa urci crestele Balaurului - macar daca erau niste creste de munte normal, dar sa urci niste creste ale unui Balaur, nu pare infricosator? Sau poate ca totul e doar o poveste? Tu, cititorule, te crezi “cel mai mare din parcare”, da-i drumul inainte, nenorocitul, “ei bine” (de fapt, “ei rau”), chiar atunci, cand dl. G. urca acele stanci ascutite si albite de pe Creasta Balaurului, chiar el si numai el (bine ca nu noi) a facut un mic pas gresit in stanga (va jur, nimeni nu l-a impins, nici unul dintre noi nu i-am dat un branci, desi stim cu totii ca ar fi cu nemiluita care i-ar fi dat un branci de pe acele stanci asta de ascutite si de albite (oare de ce culoarea “negra” e pentru moarte si culoarea “alba” e pentru viata/casatorie? sunt cumva cuvintele negre pentru moarte, cuvinte aflate pe aceste pagini atat de albite, pagini pentru “viata”? toate neamurile isi reprezinta moartea prin negru? dar pentru cine, pentru cei care sunt in viata? pentru muritorii-de-rand) si uite asa, fara nici un branci, dl. G. a pasit gresit, chiar el insusi a facut o greseala in mersul acelor pasi atat de atenti facuti pana tunci pe Creasta Balaurului (dar cum de erau facuti “atat de atenti” daca, pana la urma, chiar el a pasit gresit?), oare nu cumva chiar Balaurul a facut un gest (si-a scuturat creasta lui infricosatoare...) datorita caruia dl. G. a cazut in acea vale atat de albita, s-a dus la vale? de ce era, oare, atat de alba acea “vale alba”? trimitea, cumva, la moarte si noi nu banuim? nu cumva se chema “Valea Mortii”? iar domnul nostru a cazut in prapastie, cred ca acea prapastie era parte din “Valea Alba”/“Valea Mortii”, spune-i cum vrei cititorule, ce mai conteaza? pentru cine conteaza? tu esti pe deplin (neaparat, trebuie sa fii “pe deplin”, nu?) multumit de viata ta atat de linistita, cum dracu’ sa urci tu pe Creasta Balaurului atat de albita de ploi si vant, de zapada atat de alba si asta (de ce oare totul incepuse sa se albeasca atat de tare? nu umva “albul” trimite la moarte si noi nu stim?¹ acum avem dreptul si datorita sa ne punem intrebarea asta (nu vreau sa va dau eu raspunsul), oricum ceva era sigur, trupul dlui G. era in cadere in acea prapastie (atat de albita) a mortii, el (nu noi, ce bine! - bine pentru el, pentru noi? Dumnezeu sa raspunda...) a inceput sa se “prabuseasca” (precum un castel de nisip) in Valea Alba (prea alba, bineinteles, a unei “morti albe”? suna bine, nu? tocmai

¹ Gluma de pe Internet: “Fetita o intreaba pe mama: Mama, de ce femeile la nunta sunt in alb? Mama: pentru ca sunt fericite! Fetita: Si atunci de ce sotul e in negru?” In volumele precedente, dl. G. a aratat ca, in conformitate cu teoria lui, “iubirea” nu are cum sa detina vreun statut ontologic. Si atunci ce e “iubirea”? O iluzie in mintea sotiei si o alta iluzie in mintea sotului, iluzii care nu au cum sa detina vreo legatura ontologica deoarece o minte nu exista pentru alta minte (mintea unui individ nu exista nici macr pentru corpul sau...). Astfel, fiecare dintre parteneri are un sentiment in propria minte despre celalalt, sentiment care nu exista pentru mintea/sentimentul celuilalt. Oricum, Nietzsche are dreptate: “That which is done out of love is always beyond good and evil.”

pentru ca orice moarte este intunecata), iar aceasta cadere accelerata (orice cadere, pe acest Pamant, este accelerata, nu?), din ce in ce mai accelerata, era precum o simfonie (poate simfonia a 7a a lui Beethoven, nu stiu), de fapt, asta a crezut dl. G. inca din prima clipa a caderii lui (era ca in acea poveste a lui Kafka cu acel vanator care cade si asteapta sa moara si nu mai moare, fericire sau nenorocire? Cititorule ar trebui tu sa dai raspunsul la asta...), trupul dlui G. cadea din ce in ce mai accelerat, chiar el simtea ca viteza de cadere a trupului lui crestea de la o fractiune de secunda la alta (dar mai putea el sa masoare timpul in acea cadere? ce intrebare intr-o astfel de situatie de-a dreptul infricosatoare!), caderea (caci despre cadere e vorba, despre caderea dlui G., in sfarsit, cadea si dl. G., nu se credea el cel mai mare catarator? Na', al dracului de increzut, ti-ai facut-o cu mana ta!), caci era intr-adevar o cadere (si inca ce cadere!) care devenea din ce in ce mai rapida: daca la inceputul caderii, dl. G. inca mai putea sa vada, foarte clar, stancile si crestele printre care cadea, chiar sa simta, cum am mentionat mai devreme, chiar si cresterea vitezii de la o fractiune de secunda la alta, ei bine, cateva secunde mai tarziu (erau secunde? erau poate fractiuni de secunde? nu stiu, intrebati-l pe dl. G.), viteza caderii trupului se devenise atat de mare incat cel care cadea (dl. G., eu, tu cititorul? cine dracu mai stie...- trebuie sa fii dracu' sa stii?) nu mai vedea peretele de stanca, acel perete atat de inalt, am zis, avea vreo 100 m si era atat de alb, parca era un ecran urias de cinema, iar noi spectatorii, vedeam pe acel ecran, caderea corpului dlui G. in acea infricosatoare prapastie (mortala, nu? sau nu? dracu' stie...), aceasta deja oribila "Vale Alba" (repet, prea alba - mai degraba paradoxal de alba, cand de fapt trebuia "Valea criminala", caci era o vale criminala chiar alaturi de Creasta Balaurului (nu cumva creasta si valea faceau impreuna parte dintr-un Balaur, alt Balaur sau acelasi Balaur? de ce punem aceste intrebari atat de prostesti intr-o astfel de situatie atat de infricosatoare? de ce? de ce? Pentru ca suntem prizonieri?), da, asta era adevarul, dl. G., sau mai exact, trupul dlui G. (care o fi diferenta?) se afla intr-o cadere, dar una infioratoare (am scris "infioratoare" ca sa nu repet "infricosatoare", sunt si eu scriitor, nu?), in acea vale, trupul lui (sau dl. G.) cadea de pe Creasta Balaurului si tu, amaratule, nici macar nu realizezi ca si tu te afli in cadere deplina de cand te-ai nascut (sau nu cumva ai fost avortat intr-o prapastie? gandeste-te la asta, cititorule), Galileo Galilei avea dreptate cu principiul lui de relativitate, transformat in lege de Newton prin prima lui lege a miscarii si de Einstein prin teoria speciala a relativitatii, la dracu' totul devenea al dracului de "relativ" (cine e "Balaurul?"), in ce mai puteai sa crezi intr-o astfel de situatie (nici nu mai denumesc ce fel de situatie e, nu vreau sa o mai denumesc in nici un fel, m-am saturat sa fac asta), doar ca, in caderea trupului dlui G. care capatase viteza din ce in ce mai mare (repet, sunt nevoit sa repet tocmai pentru ca scena este infricosatoare, dar eu, povestitorul, nu vreau sa te infricosoz pe tine, cititorule, eu doar descriu, cuvant cu cuvant si nu altcumva, realitatea cu adevarat (adevarul e de partea mea, sa nu uiti asta cititorule), eu descriu (nu prescriu, in nici un caz) evenimente adevarate si nimic mai mult, nimic mai mult (dar ce ar putea sa fie "mai mult" intr-o astfel de cadere de pe Creasta Balaurului catre stancile atat de ascutite si de albite (nu cumva mai cazusera si altii peste acele stanci si ploile le curatate de sange?), da, stim, trupul dlui G. capata viteza din ce in ce mai mare (pai incepuse sa accelereze catre pamant?, doar asta ne invata fizica, cred acum e momentul sa ne amintim de principiul lui Galileo, doua sfera de greutati diferite cad amandoua cu aceasi acceleratie catre Pamant! Intelegi, cititorule, cat de important devine acest principiu stiintific in aceasta poveste atat de, atat de... nu stiu cum sa ii spun) dar stiu, ca si vanatorul lui Kafka (chiar Kafka, nu?), dl. G. astepta corpul lui sa se loveasca de vreo stanca ascutita si albita dupa care sa cada intr-o alta stanca, plasasta putin mai jos, si tot asa pana cand trupul lui sa ramana

infapt printre niste pietre mai putin ascutite, mai putin albite (poate chiar acoperite de ceva iarba verde, iaca, doar asa am scapa de “albire”), da, asa e, trupul dlui G. ajunsese, in sfarsit (ce fericire si cu acest “in sfarsit”, nu?), undeva la capatul prapastiei (acum intelegi, cititorule, ce inseamna, in aceasta scena, “in sfarsit? inseamna moartea, o moarte alba, albita de stancile alea atat de ascutite si de albite de ploile amarate, de vantul prea ascutit si acesta, macar stim ca Valea aia Alba devenise sangerie, rosiatica, precum o carne de purcel proaspat taiat, sfarsitul venise pentru acea cadere nemiloasa (deci, nu voi putea sa fiu acuzat ca l-am plagiat pe Kafka!), intr-adevar, trupul lui a fost ca o bila de biliard respins, impins, violat, lovit, scuipat, injurat (fara mila bineinteles) de acele stanci ascutite (era sa scriu “colegi”), foarte ascutite si atat de albite de ploi, de mari vijelii, dar nu si de ninsori (dar zapada nu e tot alba si asta? poate ca prea alba, dar cat de alba e zapada, dar te-ai gandit, cititorule, ca zapada e formata din fulgi de zapada mici, maruntei, dar albi, atat de albi si de reci - ai simtit vreodata ca fulgii sunt reci? zapada inasa, stim cu totii, e atat de rece, nu?)...

Dl. G., desi la inceput a simtit dureri infernale dupa ce trupul lui s-a ciocnit de o stanca ascutita care l-a respins cu duritate catre alta stanca si mai ascutita si, dupa cateva ciocniri, mai stiintific spus, “interactiuni” (oare cum as putea sa descriu mai bine acest eveniment/fenomen - de ce mi se pare acest fenomen atat de natural? caci e foarte natural, esti de acord cu mine, cititorule?) cu acele stanci atat de inalte si de ascutite (desi stancile, pe masura ce trupul dlui G. cadea catre baza acelei vai atat de albite dar care urma sa se fie inrosita de sangele improscat al dlui G.) incepeau sa devina tot mai mici, mai putin ascutite, mai domoale, mai acoperite de iarba vie (de ce iarba de pe munte este vie? caci e, intr-adevar si intotdeauna, “vie” chiar si in iarna, de asta e si verde si nu e vestejita, ingalbenita, chiar albita) si de acei jnepeni de munte si acestia vii (vii chiar si iarna, atunci cand zapada aia alba, dar rece, atat de rece de pe acel munte inalt, acoperea iarba si jnepenii, totul era in viata se pare ca iarba si jnepenii refuzau sa moara chiar si atunci cand erau complet acoperiti de acea zapada atat de rece, de nemiloasa (nu intamplator ii spun “nemiloasa” (sunt scriitor, nu?) caci zapada, pe langa ca era al dracului de rece, le mai si lua acelor vietuitoare (iarba, jnepenii si ce mai vreti voi) pana si aerul (si asta era rece, dar vietuitoarele aveau nevoie de aer, chiar asa rece, penibil de rece), oricum putem spune, fara sa ne inselam, chiar si atunci cand gerul incremenea nu doar acele stanci atat de ascutite si de albite ci chiar si jnepenii si iarba, ce pacaleala, acea incremenire era doar iluzorie, caci jnepenii si iarba (toate inverzite) aflate in viata, mereu in viata, asteptau, asa acoperite de zapada aia rece si nemiloasa (ce bine suna!), cu rabdare, bineinteles, primavara (mai bine spus, “sfarsitul” primavariei) atunci cand, in sfarsit, Soarele, desi se inalta din ce in ce mai sus, incalzea din ce in ce mai bine aerul ala nenorocit de munte, aerul in sine devenea din ce in ce mai cald sim astfel, gheata aia incremenita incepea sa se topeasca, incetul cu incetul, parca cu teama, la inceput, dar mai apoi, capata curaj (cine anume?) si se topea tot mai mult, siroaie de apa cadeau peste acele stanci (mai conteaza cum erau stancile?) si le inverzeau, stancile deveneau “vii” (bine ca nu mai erau albite, ne-am saturat de albitul lor), reluam, aerul se incalzea tot mai mult, un aer care fusese atat de inghetat in timpul acelei ierni atat de infricosatoare, incalzire care facea, incet dar sigur, ca zapada de pe jnepeni si de pe iarba sa inceapa sa se topeasca, ba chiar iarba si jnepenii inghetati de-a lungul iernii, acum, in sfarsit, isi reveneau si ei la viata (desi, sunt obligat sa mentionez, vietuitoarele astea nici macar nu murisera, nu fusesera ucise (de catre cine/ce?) in timpul iernii), zapada aia atat de rece si de alba care parca ia viata vietuitoarelor in plina iarna, dar uite acum se transforma in viata (cine?), zapada se transforma in apa care hranea acea iarba verde si acei jnepeni verzi si acestia parca incremeniti de gerul ala infernal de acolo, de sus,

de pe Creasta Balaurului, ger care, in plina iarna, innabusea acei jnepeni si incremenea acea iarba verde si atat de vie (repet, vietuitoarele isi mentineau viata tot timpul, chiar si pe acel ger infiorator), viata prescrisa, insa nu de Doamne-Doamne (eu credincios, ca si Lemaître-preotul fizician care a elaborat teoria Big Bang, nu vreau sa amestec lucrurile, cum ar fi evolutia speciei a lu Darwin cu legile din fizica), ci de legea evolutiei speciilor, “viata” rezista gerului asa in nestire, chiar in nestire (ce putea iarba sa stie?) rezista incremenirii, lanturilor, turnatorilor, securistilor, mafiotilor de generali (si cati de multi are romania care are o armata atat de amarata!), dictatorilor-analfabeti si restul...

In timp ce se prabusea printre vietuitoarele alea deja verzi (neparat verzi, neaparat vii), dl. G. a inceput sa nu mai simta durerea corpului (aparent, pareea sa fie ceva care ar fi trebuit sa trimita la bucurie), doar ca se pare ca era vorba de coloana vertebrala a dlui G. care probabil se rupsesa si deci el nu mai avea cum sa simta loviturile atat de dure si de taioase pe care le primea de la acele stanci atat de ascutite (si albe, neaparat), desi, odata cu caderea, acestea deveneau din ce in ce mai putin ascutite, din ce in ce mai acoperite de viata... si, uite asa, ca o bila de biliard, trupul dlui G., jongla printre stanci ascutite, infernal de albite, se prabusea catre baza Vaii Albe (vai ce filmulet infernal trebuie sa vedem, noi amaratii, pe acel perete stancos, atat de inalt, atat de albit de ploi si de vant, de gheata si de ger), iar domnul G. (reiau, exact ca si eroul ala a lui Kafka) astepta sa apara, in sfarsit, nu?, lovitura finala, aia mortala, oare nu cumva domnul G. chiar incepuse sa doreasca (nu doar sa “astepte” ca acel vanator) o astfel de lovitura mortala, dar ce poti sa iti mai doresti cand te afli intr-o astfel de cadere infernala si nesfarsita (dar cat de nesfarsita putea sa fie? Stim ca infinitul nu are ontologie) Oare nu cumva viata fiecaruia dintre noi e o cadere catre Infern si noi nici nu banuim asta? Nu stiu, am avut un astfel de noroc, nu am fost eu intr-o astfel de “cadere printre niste mate” si inca matele unui balaur. Doar ca dl. G., ca si Kafka, aproape ce sa impacase cu caderea in prapastie (era sa scriu “caderea in Infern”) si astepta sa vina moartea. Culmea era, repet, exact ca la Kafka, moartea totusi nu aparea, caderea nu se mai termina, nu avea un final, doar ca povestea nu poate sa ramana asa, in suspans, precum povestea cu vanatorul (ar fi plagiarism!). La noi, insa, dl G. incepuse sa se intreabe daca nu cumva incepe chiar sa isi doreasca sa moara o data si o data, decat sa cada in prapastei asa in nestire... si nici macar nu stia unde cade... exact ca si Kafka (o sa fiu acuzat de plagiarism?) doar ca, dupa cateva zeci de secunde de cadere, dl G. se intreba daca nu cumva a cazut de pe Luna (i se pareea ca acea cadere infricosatoare dureaza prea mult - de ce trebuia sa astepte atat de mult ca sa moara? doar nu era Dumnezeu...). Deci dl. G. trebuia sa mai astepte ceva timp sa cada pe, sa se loveasca de, acel Pamant infernal, atat de infernal, datorita oamenilor, nu?, mai exact sa cada la baza Vaii Albe, stim, prea alba - cititorule, gandeste-te ca trupul dlui G. urma sa se sfarame in bucatele mici de carne si oase si maruntaie strivite de pietrele si stancile aflate la baza Vaii Albe si, chiar daca acestea erau acoperite de viata (iarba si jnepeni), corpul domnului nostru trebuia sa isi piarda viata, trebuia sa fie sfaramat in mici bucatele cristaline, taioase, luminoase, dar insangerate, asa ca albul ar fi urmat sa devina rosiatic, precum carnea insangerata a acelu mic animal pe care tu, cititorule (era sa scriu, “criminalule”, bine ca nu am scris asta!) o pregatesti, o prajesti in cuptor, o impopotanesti cu mirodenii si legume proaspete (candva “viata” ca si acea gaina sau peste prajit) care vor fi si acestea, o data cu carnea, innabusite in cuptor unde temperatura va creste din ce in ce mai mult (desi, stim de la Plack, este o limita a acelei cresteri infioratoare), dar oricum temperatura va creste din ce in ce mai mult (imagineaza-ti, cititorule, un mic purcelus sau pui de pasare de curte cazand in acea prapastie, poti sa faci asta, nemernicule?), in

sfarsit (caci trebuia sa fie un "sfarsit" si aici) pofta incepe sa te domine, criminalule, iar carnea incepe sa se rumene, sa se prajeasca, sa se intareasca, sa se innegreasca, sa capete miros de carne care te imbie sa o mananci, dar tu, criminalule, ai sa mananci ceva care a avut candva viata si vei face asta tocmai ca sa iti pastrezi tu viata ta nenorocita, nimicule, "Ucizi ca sa traiesti" chiar daca stii ca esti un nimic, chiar daca nici nu existi, de omorat tot omori, inevitabil, datorita evolutiei speciei (nu altceva), de ce oare Dumnezeu a facut asta, ca sa supravietuiasca, viata trebuie sa produca moarte, iar moartea intretine viata, asta nu am inteles deloc, nici macar eu, credinciosul, de-a lungul intregii vietii mele sau e vorba doar de evolutia speciei adica de "accident genetic" si "selectie naturala" data de mediu? Am scapat? Doamne, in ce lume traim, noroc ca nu e vina noastra sa alegem unde sa traim, caci daca te-ai nascut crestin, vei fi crestin (ca mine), daca te-ai nascut musulman, vei trai ca musulman, si cu asta basta, nici crestinul, nici musulmanul nu are vreo vina ca s-a nascut crestin, respectiv musulman, nu? sau da? Doamne, iarta-mi pacatele (dar care Doamne o fi, cel crestin sau musulman?, eu refuz sa raspund la aceasta intrebare infernala, desi s-ar putea sa fiu pedepsit tocmai datorita acestui refuz)... Si, iaca incetul cu incetul (caci nimic nu vine asa dintr-odata, nici viata, dar nici moartea - nici macar asta nu are acest privilegiu), accidentatul/cazatorul a inceput sa intrezareasca ca, de fapt, nici nu cadea printre stancile alea infernale, aflate mai jos de cele ale Crestei Balaurului (cum credea inca de la catarare)... doar ca, ceva era clar, prea clar chiar, lumina incepuse sa dispara tot mai mult pana cand in jurul trupului dlui G. (care cadea si cadea si cadea) s-a facut ("in sfarist"?) intuneric complet. Murise? Dar oare moartea inseamna doar "intuneric", adica "innegrit", viata inseamna lumina, adica albit? Dar ce mai putea sa faca dl. G., ce mai putea sa faca instr-o astfel de nenorocita situatie, spune-mi, cititorule, ai fost vreodata intr-o astfel de situatie? Nu, nu ai fost, nu aveai cum sa fii, (ce dracu, ai fost tu vreodata "catarator al marilor creste"?), poti sa te gandesti ca ai avut noroc (sau poate ca a fost un ghinion ales de tine?, cine dracu' mai poate sa stie..., intreb, nu dau cu parul, din pacate...) Eu stiu doar de eroul lui Kafka (de fapt, era vorba chiar despre Kafka, sa intelegem asta) care a trecut prin asa ceva (sau ceva asemanator/plagiarism, dar nu cred ca la Kafka caderea lui fusese atat de brutala ca cea a dlui G., asta cred eu, nu stiu daca am dreptate, nu vreau stiu, dar nu stiu pe nimeni care sa fie trecut printr-o astfel de cazatura atat de feroasa... De fapt, era chiar reala cazatura dlui G. sau si acest vagabond, ca si cea a vanatorului lui Kafka, era doar parte a unei povesti, era doar ceva in imaginatia atat de bogata a dlui G., nimic mai mult?)...

In timp ce se prabusea printre vietuitoarele alea verzi (neparat verzi, caci pana la urma, verdele si nu albul trimite la viata), dl. G. a inceput sa nu mai simta durerea corpului (aparent, parea sa fie ceva care ar fi trebuit sa trimita la bucurie), doar ca parea sa fie vorba de coloana vertebrala a dlui G. care probabil fusese distrusa si de asta el nu mai avea cum sa simta loviturile dure, taioase pe care le primea de la acele stanci ascutite, din ce in ce mai putin ascutite, din ce in ce mai domoale si mai acoperite de viata (oare viata facea ca stancile sa fie din ce in ce mai blande - ce sa mai vorbim de jnepeni, imagineaza-ti cititorule, trupul dlui G. cazand peste niste jnepeni - as putea sa mai continui povestea?)... Si, uite asa, ca o bila de biliard (alba, nu de alta culoare, caci albul trimite la viata desi acum am putea sa o legam de zapada, de rece, de incremenire, de moarte, in final), dupa ce trupul dlui G. jonglase printre acele stanci ascutite, deja infernal de albite, se prabusise catre baza acelei Vaii Albe (vai, ce filmulet infernal am vedea pe acel perete stancos, atat de inalt, atat de albit de ploi si de vant, de gheata si de ger), iar domnul G. (exact ca si erou lui Kafka) astepta sa apara, in sfarsit, nu?, marea "lovitura mortala". Doar ca, acum era in sfarsit

clar, dnul G. cadea, de fapt, printre niste mate ale unui Balaur si culmea asta datorita ca el facuse acel pas gresit si cazuse, de pe Creasta Balaurului, in gura Balaurului, un Balaur atat de infiorator (nu cumva el cazuse in Infern?) Eu nu am avut un astfel de ghinion, nu am fost eu intr-o astfel de “cadere printre niste mate” si inca matele unui mare balaur (macar daca era un balur micut si dragut...), doar ca dl. G. (ca si Kafka, bineinteles) aproape ca se impacase cu caderea lui in acea prapastie (era sa scriu “caderea in Infern”) si astepta imopacat cu sine insusi (nu cu noi, cititorii) sa vina moartea (exact ca si vanatorul ala nenorocit - dar un vanator e un ticalos prin definitie, ca si pescarii, alti criminali, ca si cei din SSe si guverne si administratorii-sefi ticalosi prin firea lor, altfel nu ar fi, cica, “sefi”). (Intreb: de ce a ales Dumnezeu ca viata sa supravietuiasca doar daca produce moarte, asta nu am inteles deloc, eu credinciosul, de-a lungul intregii vietii mele sau e vorba doar de evolutia speciei adica de accident genetic si selectie naturala? Doamne, pe ce lume traim, pe ce lume ne-ai trimis? De ce pe Pamant, intre Infern si Paradis? Cred ca era mai bine Infernul, macar era ceva nedefinit.... Aparent, norocul nostru ca nu suntem noi de vina, nu alegem noi unde sa traim, caci daca te-ai nascut crestin, vei fi crestin (ca mine), daca te-ai nascut musulman, vei trai ca musulman, si cu asta basta, nici crestinul, nici musulmanul nu are vreo vina ca sa nascut crestin, respectiv musulman, nu? sau da? Doamne, iarta-mi pacatele, dar la care Doamne-Doamne ma rog?, refuz sa raspund la aceasta infernala intrebare, desi s-ar putea sa fiu pedepsit tocmai datorita acestui refuz...

Si mai apoi, incetul cu incetul (caci nimic nu vine asa dintr-odata, nici viata, nici macar moartea (care stim deja, nu are cum sa existe), nici macar pentru asta nu avem acest privilegiu, noi muritorii), oricum, ceva era clar pentru accidentat, pentru (de)cazut, chiar el a inceput sa intrezareasca ca, de fapt, nici nu cadea intre acele stanci infernale aflate mai jos de cele ale Crestei Balaurului... lumina incepuse sa dispara tot mai mult si tot mai mult (nici lumina nu a disparut asa dintr-odata), pana cand in jurul lui, in cadere aia nesfarsita, s-a facut complet intuneric. Ce mai putea sa faca dl. G.? Cititorule, ai fost vreodata intr-o astfel de situatie? Nu ai fost intr-o astfel de situatie, ai avut noroc (sau ghinion?, cine dracu' mai poate sa stie?)... De fapt, poate sa fie reala o astfel de cazatura sau era doar in imaginatia lui Kafka/dlui G.?

Reiau: in cadere, in acel intuneric parca rosiatic, cadere care nu se mai termina (da, stim... Kafka), desi dl. G. simtea ca viteza scadea din ce in ce mai mult (nici vorba de accelerare), i-a trecut prin cap sa scoata lanterna de munte pe care o avea in rucsacul pe care il tinea in spate. Asa, fara graba, dl. G. si-a scos rucsacul din spate, a cautat lanterna de munte pe undeva prin buzunarul de sus, a gasit-o, asa in intuneric, (mai degraba a simtit-o, a pipait-o acolo in buzunarul rucsacului), a scos-o din buzunar, a prins-o si si-a pus-o pe frunte (ca sa nu fie interpretat, lanterna are curea speciala pentru asa ceva). Surpriza: ce credeti ca a vazut dl. G.? Ei bine, nu mai cadea printre stancile Crestei Balaurului, chiar el a vazut cum cadea (din ce in ce mai incet) intr-un “canal”, dar culmea, canalul avea culoarea rosie (doar i se paruse, mai devreme, ca ar cadea printr-un fel de “canal rosiatic”), problema era ca putea sa fie chiar mai rau decat credea (decat putea sa creada) el, scepticul, caci a realizat, asa dintr-odata, ca peretele acelu canal prin care el cadea (asa la nesfarsit) era facut nu din caramida rosie ci din carne rosiatica, al dracului de rosiatica (de ce “al dracului”, nici eu nu stiu...). Nu mai stiu daca nu cumva am scris mai devreme, de cand trecuse de acele stanci infernale ale crestei balaurului, dl. G. a vazut ca acele stanci ascutite (atat de albe) pareau (sau chiar erau) coltii infernali ai unui Balaur (ati vazut vreodata vreun Balaur in viata voastra? sau balaurii sunt invizibili precum SS...). Cititorule, macar ai vazut vreodata niste colti extrem de albi care incerca sa te macine chiar pe tine (nu pe vecin sau coleg)? Cat despre acesti colti atat de albi, ai sa crezi ca sunt ca

niste stanci atat de albite tocmai pentru ca au macinat carne (care e rosie, de obicei - ati vazut carne vie care sa aiba alta culoare? da, este, aia alba de peste) si mai ales de acele oase albe (ati vazut oase care sa aibe alta culoare?) pe care le-a sfaramat Balaurul de-a lungul vietii lui (oare ce varsta avea Balaurul, se intreba dl. G. asa in cadere chiar in acel Balaur, era cumva batran sau nu, nu stia, banuia doar ca acel balaur se nascuse prin anii '45-'50 (cand venisera rusii in romania (care nu au mai plecat nici pana astazi)... cand manca pe nesaturate (orice balaur este nesatul, prin definitie) mai ales de cand ajunsese adult si incepuse sa manance fiinte vii, atat animale si mari si mici (si oameni, cu siguranta) pe care le inghitea pe de-a intregul, desi unele trupuri erau prea mari sa fie inghitite si atunci erau mestecate, sfaramate de acei colti atat de ascutiti si de albi... In fine, ce sa o lungim, era clar ca si numiti oameni fusesera inghititi de acel Balaur, de vreme ce chiar si dl. G. fusese inghitit de Balaur, oameni de toate varstele, atat barbati cat si femei (nici nu stiu de ca am specificat acest lucru, sper sa nu fiu acuzat de anti-feminism, ca nu sunt anti-feminist) inghititi de Balaur (sper macar ca nu fusesera mestecati de acei colti atat de criminali, de albi), oameni si grasi si slabi, oameni de toate felurile (am introdus acest detaliu, nici macar nu stiu daca chiar asta a mancat acel balaur, doar ca sa evit orice contestatie de la vreo categorie de oameni sau de animale...), oricum, parca dl. G. era inca in cadere, doar ca, odata cu trecerea timpului, trupul lui nu mai cadea accelerat, ba dimpotriva, caderea lui incepuse sa incetineasca. Cititorule, esti surprins de acest fapt? Atunci trebuie sa te intrebi, tu insuti, de ce cadea dl. G.? ba putem sa ne intrebam (avem acest drept, nu?), de ce dracu incepuse caderea dlui G. sa fie din ce in ce mai incetinita (in loc sa fie din ce in ce mai accelerata - nu asta ne invata fizica?), doar cadea (cel putin asa credem noi, privitorii) spre Pamant, trebuia sa fie gravitatie care sa il atraga catre Pamant (mai exact, catre centrul Pamantului - doar nu era sa il atraga Luna, nu avea cum, dar de ce nu il atragea Soarele?)... dar de ce corpul dlui G. cadea din ce in ce mai incet? Ei bine, dl. G. nu mai cadea direct catre Pamant, asa cum deja am mentionat, in caderea aia era incetinita pentru ca trupul dlui G. cadea intr-un canal, un fel de tub carnos, de fapt, el se afla in cadere prin matul unui Balaur - chiar nu stiu cum sa il descriu mai bine, nu am fost eu niciodata intr-un mat al vreunui Balaur... dar ce fel de cuvinte poti sa folosesti ca sa descrii o cadere dezaccelerata printr-un tub carnos (al unui Balaur) despre care nu ai nici cea mai mica idee cum ar putea sa arate in realitate (ai vazut vreodata Balaurul, cititorule? ai vazut vreodata un SS; dar vrun turnator al SS ai vazut? Eu am aflat din ziare despre un "coleg", studenti mi-au spus despre informatia asta!) si, dupa ce omul nostru si-a aprins laterna de munte (care este legata de niste bretele elastice care se pun pe cap, de obicei), dl. G. a inceput sa vada mai bine acel tub carnos, asta si datorita faptului ca viteza de cadere incetinise mult (chiar periculos de mult, putem spune)... ei bine, in acea cadere (brutala, la inceput, dar care devenise, cumva mai acceptabila, sa zicem), dl. G. a putut chiar sa atinga, cu mana dreapta (nu stim de ce dreapta), peretele acelui "tub carnos"... si atunci a simtit ca, intr-adevar, pare sa fie ceva facut din carne sau macar ceva apropiat de carne, doar ca dlui G. i-a trecut prin cap, asa brusc fara nici o preventie, ca de fapt el cadea prin matul unui balaur. De ce i-a trecut dlui G. ca el luneca prin matul unui balaur? Pai, nu era chiar el care escalada Creasta Balaurului cand s-a intamplat sa puna piciorul gresit si sa cada in prapastia de alaturi? (nu "in laturi" sau in laturi? nu ar suna mai bine?)

Stati putin, dl. G. a cazut in prapastie sau a fost inghitit de un balaur cu coltii extrem de albi care nici macar nu l-au mestecat, pur si simplu, trupul dlui G. a trecut printre acele stanci deosebit de albe (care, parerea personala, cred ca erau coltii balaurului care nu aveau cum sa ii mestece trupul dlui G. acesta fiind prea mic... asa

ca trupul dlui G. a trecut pe nesimtite printre acei colti (sau stanci, nici nu stiu cum sa le spun, albi cu totii...) si mai apoi a intrat intr-un tub carnos care i-a incetinuit caderea, din ce in ce mai mult, si iaca, intr-adevar, cand dl. G. a pipait peretele tubului prin care cade, din ce in ce mai incet, el a simtit ca parca s-ar afla in matul unui Balaur (pai ce putea sa fie decat un Balaur care sa ii inghita trupul dlui G. fara nici macar sa il mestece?)... Era clar, dl. G. devenise constient ca fusese inghitit de un balaur (si inca ce "Balaur"), asta era adevarul, noi, cei de pe langa, ce am putea sa mai comentam? Eu zic ca e mai bine sa ne abtinem de la comentarii pentru o astfel de situatie atat de neplacuta (oare putem sa o numim si altfel?)... si dl. G. se gandea daca ar trebuie sa fie multumit, chiar bucuros, ca nu a cazut dracului in prapastie, direct, ca nu a fost mestecat de coltii ascutiti ai Balaurului (atat de fiorosi)... sau ar fi trebuit sa se astepte la ceva si mai tragic, la ceva mult mai rau decat sa fi fost macinat de acei colti ai Balaurului? dar ce putea sa fie mai rau ca asta? pai nu am specificat mai sus, tocmai pentru ca balaurul era urias, iar coltii lui atat de albi erau prea mari, trupul dlui G. a avut sansa (sau nesansa? vom vedea mai tarziu, gata cu povestile) sa nu fie mestecat de acei colti teribili... De ce am numit acei colti "teribili" de vreme ce corpul dlui G. nici macar nu a fost mestecat de acestia? Gandeste bine, cititorule, puteai sa fi tu in locul dlui G., dar corpul tau prea mare, prea gras (trupul dlui G. e foarte uscat, desi inalt) nu ar fi avut sansa sa treaca printre acei dinti ascutiti si ar fi fost, corpul tau gras, al naibii de gras, macinat cu siguranta de acei colti ascutiti (macar ai fi fost multumit ca sunt atat de albi, nu?), dar sa ne intoarcem la povestea noastra care a devenit, intr-adevar, cam rosiatica...

Cititorule, imagineaza-ti ca te scurgi prin matul unui balaur, trupul tau nu e sfaramat de coltii lui teribili, ba chiar ai si lanterna de munte si poti sa vezi acea carne rosiatica, chiar sa simti un fel de miros ciudat (nici macar nu il numesc "miros urat", poate mirosul din matul unui Balaur sa fie "urat mirositor"?, nu stiu), un mirosul mai degraba "straniu" (suna bine, nu?)... Si uite asa, dl. G. luneca (nu mai era cadere, nu?) la vale (luneca ca si cum ar fi fost calare ca pe o mica sanie aflata pe o parte de zapada alba, inghetata- ca sa lunece bine sania) printr-un tub destul de larg (probabil ca matul ala de balaur se dilata sau contracta in functie de ceea ce Balaurul inghitea, nu stiu nici eu ce sa spun) si, intr-adevar, abia acum am realizat, lunecarea dlui G. arata incredibil de similar cu mersul Scriitorului prin acel "tunel al groazei" (din filmul *Calauza*) caci prin matul in care se afla in cadere dl. G. curgeau siroaie de, siroaie de... de ce anume? habar nu am, nici dl G. nici eu nu aveam nici cea mai mica idee ce erau acele siroaie de lichid ciudat, dar trebuie sa va amintiti ca prin acel tunel al Scriitorului curgeau siroaie de lichide (parea sa fie apa murdara, dar era sigur apa murdara? doar atat?), dar incredibil de mult semanau acele siroaie cu siroaiele prin care (sau mai degraba datorita carora) trupul dlui G. luneca, asa, la vale (care vale?)...

Cititorule, ti se pare ca totul e poveste? Atunci traiesti in poveste (al dracului de urat mirositoare, bai pacalici...). Daca erai in locul dlui G., ce ai fi facut? (Chiar esti, dar te faci ca nu stii, nu vrei sa stii, las ca stiu eu...) Eu va jur ca nu as fi avut nici cea mai mica idee ce sa fac intr-o astfel de teribila situatie, poate ca as fi dorit sa fi fost mestecat, adica sfaramat de acei colti teribil de ascutiti si de albiciosi (le spun albiciosi, dar sa nu credeti ca erau molateci, acesteia erau de fapt ca niste stanci, teribili de duri si de ascutiti), doar dl. G fusese pe Creasta Balaurului, cum dracu' sa fie o creasta a balaurului mai infricosatoare decat acel "Tunelul groazei" din *Calauza*, cum dracu' sa aluneci prin matele unui Balaur si sa te intrebi "Ce ar trebui sa fac?", situatie teribila, nu? Ce ai putea sa faci, tu cititorule, cum te-ai fi salvat? Ai fi salvat ce anume, viata ta? Care viata, cititorule, ce fel de viata ai avut pana acum, natarauale, inghititule de Balaur (sau nici macar nu ai fost inghitit, te-ai nascut intr-un Balaur, asa

ca poti sa fii linisitit, nu ai nici o vina, saracule)... Nu cumva, inasa, dnul G. putea sa se sinucida, asa in acea cadere in acel mat al Balaurului, nu oare asta ar fi fost o alternativa mai buna pentru el (bine ca nu si pentru noi - da' ce, noi avem alternative)? Sa se stranga de gat cu propriile lui maini decat sa cada, sa lunece, asa in nestire, catre ce? nici el nu avea de unde sa stie, dar cum ar fi putut dl. G sa se sinucida cand chiar trupul lui lunece, asa in nestire, prin matul unui balaur necunoscut? dar exista oare si "Balauri cunoscuti"? Exista balauri cunoscuti si balauri necunoscuti, cu siguranta, doar ca noi, cititorii, nu vrem sa ii vedem, nu vrem sa ii cunoastem/recunoastem, asta e adevarul. De altminteri, nu vrem sa recunoastem ca noi, cu totii, suntem nascuti sau inghititi de balauri, ne-am nascut si am crescut printre matele vreunui balaur (pana si coltii unui balaur sunt, si acestia, vai de capul lor, in gura balaurului, urat mirositoare, nu? Ganditi-va cat de urat mirositor trebuie sa fi fost aerul, atmosfera din "Tunelul mortii"), dar putem sa ne intrebam, nu cumva toata lumea se naste intr-un balaur sau in altul, chiar si acei colti atat de ascutiti si de albi care macina trupuri de oameni si animale, de masini si tractoare, de copaci prabusiti, pana si creste de munti, orice ce ai vrea tu cititorule, sa fie... asa ca, ce mai conteaza ca ne-am nascut printre matele unui balaur pe acest nenorocit de Pamant? Dar Pamantul nu e o "mica jucarie" printre matele unui alt balaur? Sa lasam intrebarile astea filosofice pe alta data, acum cadem prin matul balaurului, asa in nestire, catre... catre ce? catre moarte (stim cu totii ca vom muri candva in viitor, nici unul dintre noi nu scapa, la dracu'), dar ce sa mai conteze "in ce fel de balaur cadem" cand recunoastem, cu totii, ca suntem deja intr-un balaur? dar sa revenim la povestea noastra, dl. G. care inca cadea (mai exact, lunece) prin matele acestui balaur. In sfarsit (avertizez cititorul, nu e "sfarsitul sfarsitului"), dnul G. a ajuns in stomacul Balaurului... Stiti ca in orice stomac (chiar si a omului de rand, nu doar al Balaurului) se afla un acid care are functia/datoria sa distruga, sa disloce, sa digere entitatea (facuta din carne, de obicei) cu care se trezeste inaintea in fiecare zi (sau macar de 3 ori pe saptamana, depinde si ce anume inghite)? Tragedia e ca acidul ala nenorocit nu iti distruge corpul asa, dintr-odata, te digera incetul cu incetul, te macina, iti macina carnea, iti macina mintea, iti macina sinele, incetul cu incetul, nu ai scapare (cum sa scapi din stomacul unui Balaur? ce intrebare...), e ca si cum ai fi chinuit in tamnitele securistilor in anii '50... si, uite asa, chiar asa, corpul dlui G. a inceput sa inoate prin acel acid, poate ca avea noroc ca Balaurul mancuse alt trup si stomacul acestuia digera alt corp asa ca acidul din stomacul acelei fiinte infricosatoare nu mai era atat de concentrat incat sa ii digere, incetul cu incetul, si trupul dlui G...oricum, dnul G. a inceput sa innoate catre peretele stomacului (risiatic, am stabilit deja, nu?) si, cu chiu cu vai (ce frumos suna, "cu chiu, cu vai", nu? - aici, in stomacul Balaurului!), a ajuns la mal si dl. G. (chiar el, nu altcineva) a reusit sa iasa chiar pe picioarele lui din acidul stomacului Balaurului... cand colo, atunci cand a iesit din acid, ce a vazut dl. G.? Nimic altceva decat ca partea de jos (scrisesem "partea de jos") a corpului lui fusese distrusa de acidul stomacului in care chiar el innotase, dar putem sa ne intrebam (fara sa producem vreun chin cuiva): cum a putut dl. G sa iasa din acea balta atat de acidica daca acidul stomacului Balaurului deja ii distrusese carnea de pe picioare (imagineaza-ti, cititorule, pe Scriitor transformandu-se, acolo in desert, in schelet viu... lui Tarkovski nu i-a trecut asa ceva prin cap...)

Culmea a fost ca, chiar asa cu picioarele alea scheletice, dl G. a fost in stare sa iasa din balta si sa se miste catre acel perete carnos aflat la margine. Infernal, nu? Sau daca reusea sa mearga cu picioarele-schelet poate ca era deja in Paradis? Nu si pentru dl. G. care, chiar si asa doar cu oase in loc de picioare din carne si oase (iar oasele lui erau extrem de albe, nu stiu de ce mentionez acest detaliu - poate ca insasi povestea

asta se albete/beleste?) se indeparta tot mai mult de acea balta plina de acid din stomacul balaurului, baie care devora, dizolva tot ce se afla (intamplator sau nu) in interior, ei bine (sau "ei rau", cum dracu' sa fie bine cand iesi fara carne pe picioare dintr-o baie plina cu acid atat de coroziv?), eroul nostru isi auzea cum oasele produceau un zgomot ciudat (mai bine zis, straniu) deoarece oasele se frecau unul de altul, zgomotul era straniu, precum zanganitul de lanturi facute din otel (nu din oase) si stim cu totii ca nu erau lanturi de metal ci erau oase umane (dar mai aveau viata acele oase? Intreb si eu ca neghiobul, dar cititorule, tu ai realizat vreodata ca datorita carnil care iti inconjoara oasele picioarelor tale, tu nu auzi zanganitul produs de miscarea oaselor picioarelor tale amarate? Dar sa stii, chiar si atunci, cand oasele sunt inconjurate de carnea ta rosietica, chiar si atunci, oasele se freaca unul de altul si produc un zgomot subtil, pe care tu, ca neghiobul, nu il auzi, nu ai cum sa il auzi, esti prea surd, nenorocitul)... si uite asa, oasele dlui G. zdranganeau precum catusele din puscarile comuniste atat de criminale (a fost vreunul pedepsit pentru nenumaratele crime din puscarile comuniste??), doar ca acele oase, chiar acele oase, il ajutam acum, il faceau pe el, pe acel om, sa se indeparteze chiar in graba (dar poti sa te misti "in graba" cand, in loc de picioare, sunt doar oase, doar oase atat de albite?) de acea balta infernal de acidica. Ma intreb: de ce oare, atunci cand dl. G. se indeparta, parca chiar vioi, de acea balta atat de acida, oasele lui sunau ca un zanganit de lanturi? nu stiu sa raspund, chiar nu stiu...

Cititorule, incearca tu sa dai raspuns la aceasta subita intrebare, vai de mine, sunt pierdut, nu am nici un raspuns (si eu am pretentia ca eu sunt scriitorul acestei povesti infernale (de ce infernala?, de ce? dar asa e tara asta, nu asa e lumea asta?), totusi dl. G. nu era mort, inca mai traia, inca mai supravietuia printre matele balaurului, prin acea baie plina de acid, prin stomacul Balaurului. Cititorule, tu ce crezi, esti intr-un Balaur? nenorocit mai esti... ce sa spun mai mult? (scrisesem "ce sa spun mai mut")... o fi securistul din leptopul meu care incearca sa ma faca mut, nu stiu... totusi acum incep sa cred ca nu mai am cum sa fiu acuzat ca il plagiez pe Kafka, vanatorul lui a ramas suspendat in prapastie, de capul lui, nici vorba de Balaur in povestea SF a lui Kafka, eu insa duc mai departe povestea adevarata (chiar adevarata) pe care mi-a povestit-o dl. G. si inca ce poveste, al dracului de acida, simti si tu asta, nu-i asa, cititorule? (Recunoaste, iti frige mana cand tii leptopul ca sa citesti aceasta poveste?) ei bine, dl. G. se indeparta in graba, oasele lui zdranganeau ca lanturile puscariei (si ce daca?), era bine ca el putea sa se miste chiar si asa cu ajutorul acelor oase (de ce erau oasele lui atat de albe? nu trebuiau sa fie pline de sanga? sau acidul ala nenorocit albete complet oasele, orice fel de oase? de ce cand suntem morti de mult timp, oasele raman totusi albe?),

iar din stomacul Balaurului, dl. nostru a intrat in intestinul gros, al dracului de gros, al aceluia animal atat de animalic si de salbatic (un criminal, nu? vorbim de Balaur, sa nu fim gresiti intelesi), unde era o "mare de rahat", mai bine spus, un "ocean de rahat" plin de oameni inghesuiti unul in altul, lipiti unul de altul, ca si cum erau niste bucatele mici de rahat urat mirositor (care nu stiu decat sa arunce, o data pe an, cu pocnitorile cu ocazia anului nou - an nou stabilit de alti oameni, deci doar un cuvânt, o expresie si nimic mai mult - dat nu intreaga noastra viata e dirijata de cuvinte si expresii goale pe dinauntru dar bine lustruite pe dinafara de securistii care controleaza intreaga mass-media din tara asta nenorocita?), ca sa omoare porumbei si pesti (criminali, criminali si atat)... Ar trebui sa stii cum miroase intr-un intestin gros al unui Balaur urias, acolo te-ai nascut si tu, idiotule, ca toti oamenii, absolut toti (chiar si cei care ajung dictatori), deci nu ai cum sa stii ca miroase a cacat in lumea ta, pentru tine, cacatul e ceva normal din viata ta, mai exact, viata ta e de cacat... asta e

adevarul... da, acolo in intestinul gros mirosea a cacat, peste tot era cacat, un ocean de cacat in care se balaceau o mare de oameni, culmea (culmea?), unii chiar se simteau foarte bine, de ce nu? doar acolo se nascuse, acolo crescuse... si acolo, in rahatul ala atat de urat de mirositor, atat de gretos, erau si altii, se zicea ca ei sunt “sefi”, “administratorii sefi” (analfabeti pusi de rusii-analfabeti sa fie “mari sefi” care cred ca asta a fost destinul vietii lor, sa fie “sefi” - cand colo sunt administratori, poartari cu functii/salarii mai mare, nimic mai mult, imbecili) care stateau in rahat si ei pana la gat, chiar pana la nas (si pentru ei, doar cacatul exista, nimic altceva), ei aveau “arme” (suliti ruginite, dar erau totusi suliti) si cu acele suliti inconjuraseră acea mare de oameni, probabil ca ii pazeau pe toti oamenii din cacat “sa nu faca scandal”, sa nu ridice vocile, sa nu strige in disperare (dar cine dintre acea mare de oameni era disperat, acolo in rahat, daca acolo se nascusera? de ce sa strige? si cui sa ceara ajutor de vreme ce erau in intestinul gros al Balaurului? altui Balaur? dar cati balauri exista pe lumea asta? - ce intrebari stupide), sa nu se revolte impotriva Balaurului, desi culmea si ei erau tot in intestinul gros, atat de urat mirositor, al acelui Balaurul - deci cum sa te ridici impotriva Balaurului daca tu esti parte a Balaurului?

Trebuie sa specific, aici, neaparat, ca oamenii si soldatii trecusera deja prin stomacul Balaurului, cu toti fusesera acidulati de baie de acid din stomacul Balaurului (de ce oare acidul din stomac nu dizolva stomacul Balaurului?), cu toti aveau doar oase in loc de picioare, dar cum mai zdranganeau si acele oase nenumarate, se auzea doar zdranganit de lanturi, parca erau, cu totii, in puscarie si nu in intestinul gros al unui mare Balaur... Dl. G. abia putea sa mai respire, era si el “plasar” pana la gat in rahatul ala si, nu dupa mult timp, a inceput sa discute cu oamenii de langa el, si aia aflati in cacat pana la gat, pana la gura (depindea si de inaltimea fiecaruia - poate ca unii erau in rahat complet, corpurile lor fiind acoperite total de rahat, de acel rahat atat de urat mirositor, iar ei oamenii mici nici nu aveai cum sa ii vezi... ma intrebam, oare cum mai respira acei oameni a caror capete sunt acoperite complet de rahat?, oare mai traiesc sau sunt deja morti asteptand sa fie ejaculati? chiar nu stiu)... Se pare ca acei oameni erau de ceva timp in acel rahat, chiar pareau sa fie obisnuiti cu rahatul ala, cu mirosul ala atat de intepator (unuia care venea de afara, ii taia respiratia, insa ei, oamenii-de-rand, oamenii in general, mai respira? Sau nici nu au nevoie sa respire?), era clar ca pentru oameni, mirosul ala ucigator de intepator al rahatului era ceva absolut normal, era viata lor de rahat, ei traiau in rahat de cand se nascusera, se nascusera in rahat, de mici copii “simtiseră” rahatul cum luneca pe pielea lor copilareasca deplin intinsa din calcaie pana la gat si chiar pana in crestetul capului (cel putin, pentru multi dintre ei, pentur aia care se uita la TV la filme sud-americe, de exemplu), desi, daca vrem sa fim obiectivi, trebuie sa intelegem ca rahat era si pe pe fetele soldatilor, mai exact, chiar si ei erau in rahat pana peste cap, oricum nu puteau sa traiasca altfel, nu? (avem dreptul sa ne intrebam noi, astia care ne-am nascut pe Pamant, in aer liber cu flori colorate atat de frumos mirositoare, cu copaci verzi, atat de verzi si de plini de viata - fara acidul ala care iti mananca carnea si te lasa doar cu acele oase care zdrangane precum catusile din puscariile comuniste)... Iar cand soldatii tipau la oameni sa taca din gura, din gurele lor (a soldatilor) iese un rahat maroniu, aproape lichid (nu putem spune ca era cacat plin, era mai degraba, ca un rahat-lichid exact cum arata rahatul lichid cand Negruta este stricata la burta fiindca a mancat mancare stricata gasita printre camine), iar acel rahat maroniu care iese din gurile soldatilor improsca fetele oamenilor ale caror capete nu fusesera inca acoperite de rahat (ca la majoritatea oamenilor aflati in intestinul gros - si inca cat de gros!)... poate ca doar cativa oameni (foarte putini, e drept) incercau sa se ridice, sa se revolte, sa evadeze din acel rahat atat de maroniu, dar se pare ca nu reuseau, nu aveau cum sa

reuseasca (cum sa iesi din rahatul care se afla in intestinul gros al unui Balaur? cuvinte uitate pe prispas)... totusi, cativa incercau sa se revolte, si uite asta, dl. G. a inceput sa strige "libertate" la acei oameni a caror capete se aflau inca deasupra cacatului care le imprejmuia, le imbacea trupurile lor, cacat care le intrase, pana la urma, si in sange, dar ei, revoltatii (cativa doar) in acea mare de oameni care se nascusera in rahat, deci cum sa se revolte impotriva rahatului? intrebare fara sens, nu stiu de ce, dar se pare cuvintele mele incep sa isi piarda sensul, oare nu sunt si eu in rahat? cum sa aibe sens niste "cuvinte de cacat"? ce putea sa faca? Poate cineva sa strig "libertate" cand se afla in rahat complet, in rahatul unui Balaur atat de Balaur? Orisicat, dl. G. le spunea oamenilor din rahat (bineinteles, nu soldatilor) ca ei ar trebui sa se revolte, sa iasa din rahat, sa faca revolutie impotriva Balaurului, dar intre timp, soldatii incepusera sa arunce cu sulitele lor pline de cacat catre dl. G. care, chiar asa neajutorat cum era in acel mat plin de cacat, incerca sa se fereasca de acele suliti rahatite (da, da, rahatite), dar totusi ucigatoare si nu reusea sa scape decat de unele dintre acele sulite, in timp ce altele ii intrau in carnea pe care o mai avea deasupra mijlocului corpului sau (reamintim, innotase prin acea balta de acid care ii mancuse complet carnea de pe picioare, doar de pe picioare, carnea deasupra mijlocului lui inca mai exista, chiar daca si aceasta carne fusese partial afectat de acidul din acea baie de acid de care el, cu chiu cu vai, scapase)... Soldatii aruncau cu sulite catre dl. G. si tipau la el: "Taci dracului din gura, nenorocitul... te mancam de viu, rahatule, daca nu taci din gura", doar ca ei, soldatii, nu aveau carne la gura, nu aveau buze (probabil nici limba in gura, nu stim), cuvintele erau rostite, pronuntate de maxilarele lor atat de osoase, maxilare facute din colti ascutiti si albi, cu siguranta, si ei fusesera nevoiti sa treaca prin balta de acid doar ca acidul le macinase lor nu doar carnea de pe picioare, ci de pe aproape intreg corpul, de pe maini, chiar si de pe fata (pana la urma), dl. G. vedea niste schelete umblatoare (da, soldatii) care aruncau cu sulite spre el si care tipau "in gura mare" (care "gura", stim deja ca erau doar maxilare osoase, surprinzator, oase de gura albe dar acoperite cu cacat), cand deschideau maxilarele lor din gurile lor le iese un cacat maroniu-lichid care era improscat nu doar peste figura dlui G. dar si peste figurile celor aflati deasupra cacatului, insa, nu puteai sa nu remarci ca orbitele soldatilor erau goale, nu aveau ochi care sa vada (ce sa ami vada in acea mare de cacat din intestinul unui asa de mare Balaur?), oricum parea ca pana si ochii lor fusesera macinati de acidul din acea "balta de acid", in orbite se depozitasera mici resturi de rahat pierduti (rahatei care se transformasera in "ochi", suna bine, nu? sau da?), iar cand soldatii deschideau gurile lor (maxilarele lor osoase, stim deja), in intestinul gros mirosea si mai tare a rahat, intestin care avea oricum acel miros atat de intepator, atat de oribil innabusitor, dar ei, soldatii, nu aveau nici o problema in a respira acel miros de cacat... era "oxigenul" lor zi de zi, rahatul era mancarea lor la fiecare masa (trei pe zi), era o farfurie speciala la fiecare masa pentru cacat, regula fiind, la sfasitul fiecarei mese, acea farfurie trebuia sa fie goala (adica, ei, soldatii trebuiau - erau obligati - sa manace tot cacatul din acea farfurie, altfel o incurcau)... Pare paradoxal, cum putea sa miroase mai tare a rahat daca ei, oamenii si soldatii, erau deja in rahat de multa vreme (culmea era ca unii se nascusera in rahat, pentru ei, rahatul si mirosul de rahat era ceva absolut normal, era "natura" in care se nascuse si traisera pana atunci si pana cand vor muri - trebuie sa recunoastem, cu totii ne-am nascut si vom muri in cacat, asta e viata-in-sine),

foarte posibil daca oamenii aia din cacat ar fi fost cumva scosi afara (si asta, bineinteles, impotriva vointei lor - cine sa aiba vointa sa iasa din cacat daca acolo s-a nascut si a crescut, a mancat (rahat), a fost educat in rahat, si-a trait intreaga lui viata in rhata?), ei bine (iarasi "bine"?), scosi "afara" din cacat (exista acest "afara"? unde

pe Luna?), oamenii ar fi tipat in gura mare (fiind “afara”, nu mai avea cum sa le intre cacat in gura lor mare deschisa, nu?) ca vor inapoi in rahat, caci “aerul de afara” (despre aerul de munte vorbim, caci suntem la munte, nu?) era prea taios pentru ei, miroasea a “cacat” pentru ei, iar daca ar fi fost noapte, ei/oamenii ar fi fost super-inspaimantati de “lumina stelelor de pe cer” (dar putem numi “lumina” si “cer” pentru oamenii nascuti in rahatul Balaurului?)... cred ca, cei nascuti in rahat dar si soldatii cu sulite si sageti de rahat s-ar fi revoltat tocmai pentru ca au fost scosi din rahatul lor, locsorul lor zilnic, atat de linistit si de impaciuitor, inconjurat de acel aer atat de curat (pentru ei), aer pe care il simteau, il miroseau, il inhalau in fiecare zi, in fiecare clipa de cand se nascusera aici pe Pamant (gresit, aici in Balaur) - cum poti sa ii scoti pe oameni din rahat, in acest caz, cand viata lor e de rahat? Cacatul este conditia necesara a vietii lor, cacatul este viata lor plina de rahat, viata lor e de-cacat, corpurile lor sunt acoperite complet de rahat, doar gurile (e drept, maxilarele) lor (doar la unii, putini si astia) erau afara din rahat si parca incercau sa respire cumva prin gura (nasuri nu mai aveau - fusesera macinate de acidul din Balta cu acid prin care fusesera nevoiti sa treaca si ei, ca toti oamenii (vezi *Adoratia magilor*, Leonardo, tablou neterminat (ca majoritatea facute de “cel mai mare”), dar cum sa termini o pictura cand sunt atat de multi oameni-bestii acolo, un Balaur nu poate fi descris complet niciodata!) - suntem salvati, nu? daca vorbim de toti oamenii, atunci nu mai avem de cine sa vorbim)... dar, chiar si in astfel de conditii, dl. G. tipa in gura mare catre oamenii inca aflati cu figurile lor deasupra cacatului (ceilalti care erau complet acoperiti de cacat nu mai aveau cum sa il auda!) ca ei, oamenii (dar putem sa ii numim “oameni” pe cei care traiesc in rahat intreaga lor viata? asta da intrebare filosofica, nu?) sa se revolte, sa faca revolutie (adevarata revolutie, dar exista “revolutie adevarata”?) impotriva Balaurului, dar multi dintre oameni nu intelegeau ce vrea domnul ala - chiar se intrebau “cine dracu’ mai e si asta care striga in gura mare”... Oamenii chiar se intrebau “de ce are domnul ala carne la gura cand ei aveau doar maxilare, oase albe, chiar daca erau partial acoperite de cacat”, nici un roman aflat/nascut in rahat nu voia revolutie si asta nu din cauza soldatilor (aflati si ei in cacat dar care se simteau stapani peste niste sclavi aflati in rahat, dar stapanii erau si ei tot in cacat, in acelasi cacat, dar nici macar nu aveau cum sa inteleaga ca si ei “stapanii” sunt in cacat), nici un roman din cacat nu voia sa “se sacrifice pentru o revolutie”, sa isi sacrifice “bunul” vietii lor zilnice, acolo in cacat traiau, inca traiau, de ce sa se revolte, ce sa faca cu “revolutia”? aveau si ei copii, trebuiau sa aibe grija de acestia (“involutia speciei in cacat”, caci involutia ne-a impins, ne-a facut sa fim “criminali-in-cacat” sau mai pe scurt, “criminali-cacat”), oamenii voiau sa traiasca (era sa scriu, sa supravietuiasca, dar ar fi fost gresit, bineinteles, norocul meu e ca mi-am dat seama chiar in timp ce scriam aceste cuvinte de rahat), cetatenii din cacat aveau o slujba sigura (multi dintre ei erau “bugetari!”), erau linistiti pentru intregul lor viitor (innegrit sau rahatit, cum vreti voi, cititorii), stiau sigur ca, fiind bugetari, vor iesi la pensie fara probleme, erau super-linistiti, nici macar nu simteau ca imbatranesc, si inca rau de tot, de la o zi la alta (mai degraba de la un an la altul, desi bugetarii (mici ceausescu4clase) nu simt cum trec nici macar anii, pentru ei exista “viata de bugetar” si apoi “pensia” si nimic altceva (pentru bugetari, timpul nu exista, nu are cum sa aiba vreun statut ontologic), doar ca si lor (chiar si lor) urma sa le vina sfarsitul (caci pentru toti, chiar pentru toti, nu scapa nimeni, exista un sfarsit, asa cum pentru toti exista si un inceput) (desi, “sfarsitul” nu are cum “sa vina” deoarece nici “inceputul” nu exista pentru bugetar)... si ei erau doar rezultatul involutiei speciei, rezultat care ne impinge ca fiecare dintre noi, oamenii, sa ne credem “cel mai tare din parcare”, cel mai destept din lumea asta atat de nenorocita... Noi credem, rezultat tot

al evolutiei, ca viata e atat de frumoasa, ca suntem inconjurati de flori atat de frumos mirositoare, de copaci atat de verzi si de inalti si de plini de viata (dar ce viata are un copac care nici macar nu poate sa se miste?), cand, in realitate, noi suntem nascuti si traim in cacat intreaga viata, dar ce viata frumoasa avem, nu? copiii nostri sunt crescuti in “cele mai bune conditii”, desi stim ca se putea si mai bine, dar suntem multumiti pentru ca stim ca si ei vor fi multumiti de viata pe care o vor trai in acest cacat atat de frumos mirositor (chiar daca e intepator, sau poate ca e bine ca e atat de intepator, ne atrage atentia asupra mirosului lui atat de, atat de... nu stiu cum sa ii spun, dar e vorba de un cacat cu miros intepator si atat - ce, florile nu au miros intepator - ganditi-va la trandafiri care te inteapa chiar cu spinii de pe trupul lor, nu doar cu mirosul lor intepator, al dracului de intepator)... Asta e viata, asa e viata, rezultat al intamplarii, nimic aranjat, nimic deranjat, rahatiti cu totii inca de la nastere pana la moarte, dar macar frumos rahatiti, nu? Asta e viata ta, cititorule, pana cand vei muri, dar poti sa spui ca “mori” daca nici macar nu ai “trait”? Cum poti sa sustii “Eu traiesc” daca intreaga ta viata ai trait-o in cacat?¹ Evolutia speciei, asta e raspunsul, sau, mai pe romaneste “asta e vointa lui Dumnezeu”, stim deja, da-i inainte, viata merge inainte (ghinion, niciodata “inapoi”) spre moarte (daca ar merge inapoi, viata ar merge catre “viata”?) si uite asa, doar asa, fiecare dintre noi aflat in cacat, merge inainte prin rahat, face poteca de rahat si isi traieste viata pana la moarte, doar ca, pe masura ce viata iti trece, tu insuti te transformi, inevitabil, da, da inevitabil, in cacat, maestre cititor, vei fi (esti de mult, dintotdeauna) un cacat urat mirositor (ai mirosit vreodata un cacat frumos mirositor? intrebare fara sens, stiu, sau nu stiu cum sa zic) care, chiar asa sub forma de cacat, vei fi scremut din intestin gros prin curul Balaurului exact AFARA - rahatule, esti eliberat, in sfarsit, nu? sau da? Asta e sfarsitul fiecarui individ (mai ales pentru bugetari, majoritatea mici ceausescu4clase angajati pe baza de pile, relatii, amante...) de acolo din oceanul acela de rahat, in care se afla cu totii, inclusiv soldatii si administratorii-sefi ai lor (oricat de mare sef era, fiecare mare sef tot in rahat se afla) vor fi cu totii rahatiti “afara in libertate”, doar ca asta se va intampla atunci cand ei vor fi deja morti, prelucrati definitiv in rahatei mici si urat mirositor (ati vazut cadavru care sa miroase placut?) caci Balaurul nu ejaculeaza oameni vii niciodata, el ejaculeaza oameni transformati in cacat, in mici rahatei fara nici un fel de vitamina, fara continut, niste resturi care nici macar Balaurul nu le poate accepta si le screme afara, “in libertate”! Unde in alta parte ar putea Balaurul sa screme niste rahaturi decat afara, in libertate? Ati auzit cumva de vreun Balaur care sa isi screme cacatul inaustrul lui insusi, in interior lui, in organismul lui? Va dati seama, un Balaur sa se cace in sine insusi? Nu cumva ar fi nemuritor?

Ma intreb eu, credinciosul, de ce dracu' ne-a creat Dumnezeu in acest cacat? Sau o fi Dracu' care ne-a creat, care ne-a scremut in el insusi? Suntem cacatul lui Dumnezeu sau al Diavolului? Dar ce, Dumnezeu nu stia ca intreaga noastra viata va fi in rahat? De ce a acceptat asta? Pentru ca, cica, avem cica “liber arbitru” (cel putin, asa pretind preotii-mafioti) si asa ne facem chiar noi viata... De ce ar fi vrut el (daca ar fi existat) sa fim in cacat intreaga viata? Am fost pedepsiti prin caderea din Paradis in cacatul de Pamant? Vrea sa fim in rahat ca sa nu gandim prea mult, sa nu avem cum sa dobandim “cunoastere adevarata” si sa ii luma locul?² cu siguranta asta ar fi

¹ Eu sper, macar unii dintre cititori sa solicite ca aceasta cartea sa fie interzisa, sa nu fie accesibila nici macar pe Internet/Amazon (ce alta editura ar putea sa publice aceasta carte atat de nenorocita, nu?)

² “Omul dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu”... Nu inseamna asta ca omul, mai exact, mintea/viata lui este un “univers-in-sine” care nu exista nici macar pentru corpul uman (desi toate corpurile sunt in lumea macroscopica)? Atunci nu inseamna ca asta a fost PACALEALA lui Dumnezeu pentru om? Sa fie ca Dumnezeu, nici macar singur, ci “singur-in-sine” (termen gresit) adica un univers-

motivul. Noroc ca nu exista, altfel, ne-am duce dracului... Dl. G. zice ca a dovedit CLAR ca "Dumnezeu nici macar nu poate sa existe!", asa ca, nici macar Nietzsche nu avea dreptate cu al sau "Dumnezeu a murit" si asta inca din secolul 19, secolul in care a aparut, inevitabil, si Darwin cu "evolutia speciilor" - na, avem in sfarsit explicatia: oamenii sunt in rahat pentru ca ei sunt rezultatul "evolutiei" speciilor, sunt rezultatul gandacilor, sobolanilor si a maimutelor, de asta oamenii sunt nascuti si crescuti in rahat/cacat, de asta dl. G. a incercat sa fie "supraomul", ce altceva poti sa faci cand nu crezi in Dumnezeu decat sa incerci sa ii iei locul, adica sa fii "Supraomul"? Cealalta alternativa fiind sa traiesti in cacat toata viata dar, umilit de preotii-mafioti (care intotdeauna sustin regimul politic-administrativ (asta de milenii), fie ca e dictatura, fie ca e "democratie", tot rahat sunt amandoua), dar sa crezi ca esti in Paradis - toti muritorii-de-rand cred ca sunt in Paradis pintre flori atat de frumos mirositoare, ca si soldatii/securistii si dictatorii-4 clase si nevestelor lor (cu totii, analfabeti in cacat), administratorii-sefi (bugetari, bineinteles) se lauda cu masinile lor de lux si cu vilele lor de lux, au iluzia ca pot sa foloseasca acele masini, au iluzia ca au cea mai si cea mai... ca sunt cei mai tari (la burta sau la ce dracu altceva?) daca traiesc intr-o vila "super" si conduc o masina "super" si au vacante "super", cand de fapt ei, analfabetii-talhari, adica politistii, securistii, comunistii, psdistii=pnlistii "traiesc" in burta Balarului ca "acasa", Balarul e casa lor, ei sunt Balarul, ei sunt cacatul cel mare al balarului, nimic altceva. Sunt cacatul in acel intesinul al dracului de gros care este casa lor intreaga viata, asa in nestire (sunt cu totii analfabeti, nu?), cum sa le treaca prin cap, tocmai lor, sa evadeze din rahatul Balarului, cand rahatul a fost si este facut chiar de ei, chiar ei sunt rahatul Balarului care ne inghite si pe noi, ceilalti, nu avem de ales (sau avem si nu stim?), asta e viata, sefii-mafiotii care sustineau dictatura Balarului in acel ocean de cacat, strangeau bani ani de zile si isi trimiteau copii in strainatate la "studii" cica, doar ca mafiotii habar nu aveau copii lor nu stiau ce e aia sa invete (daca ai crescut intr-o familie de mafioti, cum dracu sa stii ce e aia "a invata") si, ajunsi in "strainatate" (de fapt, ajunsi intr-un alt mat al Balarului, un alt organ al acestuia) credeau ca sunt "afara" ("copii securistilor/psdistilor" nu au cum sa stie ce e aia "libertate")... crescuti de parinti analfabeti, copii lor nu pot sa fie decat analfabeti-cu-bani, nimic mai mult (oricum, mai putin nu se poate). totul era doar o iluzie creata de sistem, pana si mafiotii ("sefii") sunt pacaliti de sistem, credeau ca, daca au bani cu nemiluita, sunt "liberi"... nenorocitii, pacalitii, criminalii, analfabetii, cum se mai amageau ca sunt "administratori-sefi"/mafioti, dar nu erau decat analfabeti (romania pe primul loc in UE cu analfabetismul! si coruptia)... sperau, idiotii, ca macar copii lor vor trai in Occident, de ce nu in rahatul cacat de ei, adica in aceasta tara de rahat? de ce isi trimiteau copii in strainatate - cica sa "studieze" chiar daca progeniturile lor habar nu aveau ce e aia sa "studiez", sa inveti cum trebuie si ce trebuie... Pentru ca ei, cei din Secu', stiau ca ei au distrus educatia din interiorul Balarului, au distrus-o cu intentie tocmai ca oamenilor-de-rand din cacat (din intestinul gros al Balarului) sa nu le treaca prin cap sa doreasca sa plece "in strainate", sa iasa afara din rahat... doar ca progeniturile mafiotilor, chiar daca apucau sa termine studiile - desi majoritatea nici macar nu erau in stare sa isi termine studiile de vreme ce in tara-balar nu studiase absolut nimic (deci progeniturile nu stiau ce e aia sa studiezi) cum mai puteau nenorocitii de tineri sa se ridice la nivelul celorlalti tineri din strainatate acolo unde chiar exista competitia (si e atat de bine promovata,

in-sine care nu poate sa existe decat pentru sine si pentru nimic altceva (corpul sau, alte minti...) asta da, mare ticalosie... dar si mai mare ticalosie: corpurile noastre sunt impreuna si obligate (evolutionist vorbind) sa se impreuneze, in timp ce mintea/viata/sufletul nici macar nu exista pentru corp. Mare TICALOSIE!

nu e totul sub controlul MAFIEI Secu', ca in aceasta nenorocita tara)... Orice ar fi facut, progeniturile lor (a mafiotilor din aceasta tara nenorocita) tot in rahatul Balaurului ramaneau, tot acolo cresteau si tot acolo si mureau, uramand si ei, la randul lor, sa fie scremuti, ejectati drept rahaturi-in-ploaie care, cica, studiasera in strainatate (de ce nu isi gasisera o slujba acolo daca erau buni?), ei muritorii-de-rand, cu totii aflati in acel ocean-de-rahat care nici nu stiau ca vor fi si ei, inevitabil, scremuti afara prin curul Balaurului. Ce placere pentru bugetari, pentru oamenii-de-rand, in general, sa fie scremuti prin curul unui Balaur, asta insemnand, de fapt, propria lor moarte si inca ce moarte... Credeau ei, oameni in general, ca vor ajunge astfel sa fie liberi? Nici vorba de libertate, ei erau, intr-adevar, scremuti afara, dar nu mai erau nici macar schelete umblatoare, erau doar niste cacaturi din intestinul gros al Balaurului scremute chiar de Balaur prin curul sau si atat. Poate fi un "cacatel" liber? Contradictie in termeni. Marea majoritatea a oamenilor (cacateilor) din acel ocean de rahat urmau sa fie scremuti ca mici rahatele, dictatorii erau doar niste cacaturi mai mari sau, mai bine spus, "marete", nu? precum "casa poporului" (care popor?), precum "catedrala neamului" (care neam?), doua constructii "marete" care caracterizeaza nu doar tiranii/MAFIA-SS care au condus tara dupa al doilea razboi pana astazi, pana maine, pana poimaine (singura sansa impotriva lor, UE/SUA)... iar "micii tirani" de la institutiile-de-stat (scrematoare de cacati, unul dupa altul, marea majoritate rude si prieteni, amante si lingai si restul) nici macar nu vor ramane in "istorie" (ce e aia?), ei vor fi multumiti ca masinile lor sunt mai luxoase decat a vecinilor/colegilor si atat, vor fi si ei ejaculati, in final, ca "rahaturi de canal", rahaturi in canale atat de urat mirositoare, iar copiilor lor le va fi rusine cand colegii de birou, asa zisi "prieteni" si alte "cunostiinte" le vor rahati complet numele lor, caci ticalosiile nu se uita, bastarzii nu pot sa ramana frumosi si curati in Istorie, nu au cum sa ramana in "Istorie sub forma de cacaturi" (cacaturile nu raman in istorie) (norocul nostru e ca istoria nu e scrisa de ei, chiar daca e facuta de ei)... Mafiotii din politica SS nu inteleg ca ei au construit Infernul in aceasta tara nenorocita, un infern in care si ei si copii lor traiesc (nu au cum sa scape, au dora iluzia ca sunt scapati, dar sunt scapatati, nimic mai mult). Chiar daca au bani, astia (analfabeti pana in panzele rosii, pline de sange) nu au cum sa inteleaga ca au creat Infernul si ca si ei traiesc in Infern lor. Ce viata are Putin ca traieste numai in buncare cu frica sa nu fie ucis la fiecare ora? Pentru mafiotii din aceasta tara, situatie nu e atat de tragica ca pentru Putin (marele criminal al acestei perioade), doar ca si ei (cei din SS) traiesc in Infern (datorita sefilor si luptelor dintre ei), un Infern nu atat de infiorator ca al lui Putin (pentru ca mafiotii din aceasta tara nu au atacat Ucraina, desi oamenii de aici sunt declarati cei mai impotriva ajutorului dat Ucraini de americani si UE...).

Ei bine (de fapt, "ei rau"), acolo in burta balaurului (spun burta ca nu mai stiu unde se mai afla si dnul G., in esofag, in stomac, in intestin, sau fusese scremut si nu stiam, de fapt, nu stiu...), stiu doar ca dl. G. a vrut sa provoace, chiar acolo, in burta Balaurului o "revolutie" (o pun intre ghilimele, un individ nu poate sa pornesca de unul singur o revolutie (dar exista "revolutii" cu adevarat?) printre oamenii aceia aflati in acel ocean-de-cacat. Dar stiti cu totii vorba, o pasare nascuta si crescuta intr-o mica cusca/inchisoare crede ca "zborul este boala", asa ca gramada aia de oameni aflati in rahat pana la gat, ba chiar mai sus, pentru multi dintre ei, rahatul (nu folosesc aici cacatul, ar suna prea urat mirositor) devenise macarea lor zilnica, din raahat erau facuti, formati, alcatuiti, deci cum putea dl. G. sa ii convinga pe acesti nenorociti de rahati (care urmau sa fie doar niste rahatele scremute in ploaie, ce altceva poate fi scremut de un Balaur?) sa faca o "revolutie" chiar impotriva Balaurului in mijlocul

caruia ei vietuiiau, traiau, mancau, aveau bucurii marunte, aveau TV si Internet (ce mai mult ai nevoie daca esti un rahat?

Stiti care a fost reactia celor din rahat? Multi dintre ei, marea majoritate ca sa fim mai exacti, au pufnit in ras, pana si soldatii au pufnit in ras - chiar daca ei trebuiau sa fie “gardienii” care aveau obligatia sa innabuse orice posibilitate de revolutie... Ei insa, au inceput, la misto, sa arunce cu sulite si sageti de rahat catre dl. G., soldatii glumeau caci stiau ca doar cativa dintre marea de oameni aflati in rahat vor fi interesati sa participe la o revolutie. Dar pana sa se hotarasca si acestia ce sa faca si cum sa faca, ejecularea unora dintre ei a inceput, fara retinere, asa ca dl. G. nici macar nu prea mai avea cu cine sa vorbeasca, si totusi, apareau alti indivizi aruncati in acel rahat pana la gat si chiar mai mult, dar dl. G. avea sentimentul ca el trebuie sa isi faca datoria chiar daca era constient ca incercarile lui erau inutile. Era exact ca pe Facebook, unde el punea nenumarate articole impotriva Balaurului, a mafiotilor din Balaur, a soldatilor si ofiterilor aflati si ei in Balaur si, desi stia ca pagina lui de Facebook era controlata de SS, el, dl. G. adica, continua sa puna articole impotriva sistemului dictatorial al Balaurului. Dar pana la urma, pe cine acuza dl. G.? Nu era si el in Balaur, cum putea sa ii acuze pe ofiterii SS din matele si organele Balaurului, ce reprezentau acestia, chiar Balaurul sau erau si ei niste mici rahatele inca ne-ejaculate afara in ploaie de catre Balaur? Cu cine se lupta dl. G., caci nu prea avea cum sa se lupte cu Balaurul de vreme ce el insusi era in interiorul Balaurului... Asta era motivul pentru care soldatii/ofiterii radeau cu gura pana la urechi de dl. G. care incerca, asa in nestire, sa convinga multimea de oameni aflati in rahat pana la gat si chiar mai sus. Ei (“autoritatile”) stiau ca dl. G. nu are nici o sansa sa convinga pe cei care traiau in rahat (se nascusera in rahat) sa faca o revolta impotriva Balaurului. Poate sa aibe loc o revolutie impotriva Balaurului in interiorul Balaurului? nu e asta o contradictie in termeni? stau si ma intreb, eu credinciosu’, nenorocitu’...

- Unde vrei sa ne scoti? Afara? Ce e aia? Si ce sa facem noi “afara”? (l-au intrebat oamenii pe dl. G. oamenii, cu totii aflati in rahat pana la gat, pana la gura, pana deasupra capului - i-am bagat in ecuatie si pe cei cu cacatul pana peste cap, desi, asa cum ne-am inteles, acestia nici nu aveau cum sa vorbeasca cu noi, nici macar intre ei tocmai pentru ca erau bagati complet in rahatul Balaurului) daca iesim, prin absurd bineinteles, “afara” (ce e “afara”, nu folosi cuvinte fara sens pentru noi, nu e vorba ca nu le intelegem, dar ne si jignesti, vrei sa scoti in evidenta ca esti diferit? te dai mare? parca ai fi un betiv nenorocit, drogatul!), nu te-ai intrebat, idiotule, noi cum vom mai supravetui noi acolo, “afara”, ce vom manca, ce vom respira, vom putea noi sa respiram acel “aer de munte de afara” atat de tare, de ucigator chiar, de-a dreptul irespirabil? Iti atragem atentia, nenorocitul, aici e mai bine pentru noi, avem ce sa mancam, mancam cu placere din ceea ce ii spui tu “cacat” (e cacat pentru tine, nu pentru noi, asta sa iti fie CLAR, ai inteles rahatule?) in care traim de cand ne-am nascut, aici in intestinul gros al Balaurului (asa zici tu, dar sa stii, nu te credem, mincinosule!) aerul e foarte curat, e cald si linistit (niste basini din cand in cand, dar care, pana la urma, sunt scoase “afara”, cum zici tu)... tie ti se pare ca aici miroase urat, nenorocitul, tu crezi ca noi suntem in rahat, dar sa stii, e rahat pentru tine, nu pentru noi, tu esti in rahat, nu noi, noi cei mai tari si mai destepti si mai si... noi o ducem bine, da, stim, nu e cel mai bine, dar suntem multumiti, uite, in weekend ne putem duce sa bem cate o bere in Centrul Vechi, mai discutam intre noi, suntem cu multi dintre prietenii nostri, fiecare (era sa scriu “fecale”, greseala de topografie) cu nevasta si cu progeniturile create de noi, totul e bine si frumos, tu esti cel nemultumit de viata asta care e atat de ok, de ce vrei mai mult, ce nu iti ajunge, idiotule? de ce incerci, in zadar, sa o schimbi? uite, eu am un apartament si o masina noua pentru

care inca mai platesc rate la banca, in fiecare an strangem bani si mergem, intreaga familie, eu cu nevasta si cu cei doi copii, in concendiu in strainatate, in Grecia sau in Turcia, ba, din cand in cand, dupa mai multi ani de strans bani, ne permitem sa mergem chiar si in Franta, ce mai vrei? De ce nu esti multumit, nenorocitele, nemultumitele, de ce esti atat de nemultumit, vietate-nevie-ucigatoare?

- Eu vreau libertate.

- Nebunule, esti bolnav, esti debil, paranoic, vai de capul tau, du-te si fa-ti un control medical la un psihiatru... auzi tu, "libertate"? ce dracu' mai e si aia? Dar ce, vrei sa insinuezi ca noi nu suntem liberi? Tu ai masina, tampitule, ai TV color cu sute de posturi, ai copii pe care sa ii iubesti si sa ii cresti cum trebuie? Nu ai nimic! Auzi tu, "afara"... unde "afara", idiotule? Cum ai sa traiesti "afara", ce ai sa respiri "afara", ce ai sa mananci "afara"? Iti bati joc de noi, tampitule, tipi la noi ca "am trait pana acum in rahat"... asta sa crezi tu, imbecilule, vrei ca noi sa iesim afara, crezi ca ne pacalesti cu "afara" al tau, nu? Nu iti merge cu noi, nenorocitele, nu iti merge, gandim de un milion de ori mai bine decat tine, infernule, te-ai intrebat vreodata, ce ai sa mananci daca ajungi, prin absurd, "afara"? nimeni nu iti va da nimic, noi aici, in "intestinul gros" (cum ii zici tu!) avem de mancare pe saturate (tu ii zici "cacat", esti un idiot, e mancarea noastra zi-de-zi, e viata noastra de Paradis), tu ai unde sa locuiesti "afara"? daca esti "afara", nu vei avea nevoie de o locuinta? Iti bati joc de noi, vrei sa ne pacalesti ca "suntem in rahat", ca mirosim "intepator" a cacat, ca mancam mereu "cacat", ca stam in "cacat" si ne ameninti ca vom fi ejectati ca niste mici "cacatei" prin curul Balaurului. Asta sa crezi tu, mincinosule! Cum indraznesti sa ne prostesti, ticalosule? Tu ai vrea sa pierdem tot ce avem aici, de ceea ce dispuneam aici - nici macar nu muncim la fel de mult precum altii, uite in Occident, aia muncesc de la sar capacele si in ce traiesc? ei traiesc afara? las-o balta, nu te crede nimeni... locul asta e "plin-de-rahata" (cum zici tu, idiotule), dar "afara", in "libertate", ce ai sa mananci, ce ai sa respiri, unde ai sa traiesti? Vrei sa insinuezi ca noi nu traim in "democratie"? Putem sa facem ce vrem in intestinul gros al Balaurului (sorry, am vrut sa spunem, in societatea asta atat de transparenta)...

Cum era de asteptat (pentru dl. G., pentru SS, pentru muritorii-de-rand?), dl. G. nu a avut nici o sansa sa starneasca vreo revolta (orice fel de revolta era imposibila, acolo in burta Balaurului). Ba dimpotriva, cum era si asta de asteptat, lumea (mai ales bugetarii-ceasusescu4clase, sclavii Balaurului din burta Balaurului) erau, inca de la inceput, foarte porniti impotriva dlui G., nu voiau sa ii asculte "prostiile", ei tipau in gura mare (chiar daca atunci cand deschideau gurile lor mari, tot rahat le intra in gura - sau cel putin asa credea dl. G.): "Sa fie ejaculat individul asta! Afara cu el!" [afara de unde?] Oricum, dl. G. incepuse sa inteleaga si el ca nu avea nici o sansa, ca se agita degeaba, asa ca a inceput sa se indeparteze de oamenii aceia aflati/plasati pana la gat (si chiar mai sus) in acel ocean-de-rahata, doar ca, oamenii din rahat credeau ca nici dl. G. nu avea cum sa iasa nici din acel rahat in care se aflau cu totii, cu atat mai putin ei nu aveau nici o sansa sa evadeze din Balaur, sa devina "liberi", cum visa el... ce e aia "libertate", exista "libertate", cu adevarat? Nici macar nu a iesit din rahatul ala prea bine ca dl. G a fost inconjurat imediat de niste soldati, plini de rahat, cu suliti de rahat, care l-au fortat sa intre intr-o incapere improvizata chiar acolo in rahat. In camera, erau niste secu'-de-rahata-facuti-din-cacat, niste cacati-analfabeti (ceasusescu4clase) pusi de rusi inca din 1945, printre ei erau si copii lor care luasera locul unor parinti iesiti la pensie sau morti de cancer (desi nu murisera inca toti parintii pusi de rusi, chiar si asa "pensionari", multi inca erau in pozitiile lor de manipulare, de impunere a dictaturii de zeci de ani - sa nu uitam, un principe grec la noi a eliberat iobagii romani, nu avea cum sa fie un principe roman!)... si soldatii erau in cacat pana la gura, multi

dintre ei, pana peste cap, cand au inceput sa pronunte cuvinte (putem oare sa le numim "cuvinte"?) dlui G., mici rahatei, mici cacatei le-au iesit din gura (ca si cum chiar ei erau acel Balaur), dar uite ca si ei isi scremeau cacateii pe gura, atat de urat mirositori (nu ma gandesc la gust, nu am gustat niciodata un cacat, desi am mirosit ani de zile (nu aveam cum sa evit sa il miros), am trait printre ei, in rahat, atatia ani), oricum, dl. G. a insistat sa subliniez, ca acei cacatei le-au iesit soldatilor din gura si nu din cur (cum ar fi fost normal, dar ce e normal intr-o dictatura impusa de SS sub umbrel unei "democratii aparente"? cine e atat de stupid incat sa creada in asa ceva? Sunt multi ai dracului are cred... asta e marea problema a umanitatii: prosti gramada)... Si totusi, chiar si asa, niste cuvinte ("cacatei") iesind din gurile lor se puteau identifica, guri pline de cacat care scremeau cacat si nimic mai mult..

- Tovarasule G., de fapt, dl. G., actiunile tale sunt impotriva acestei natiuni atat de fericita, natiune formata din oameni atat de minunati, atat de destepti, cinstiti si muncitori pana in panzele albe, un popor care se simte atat de bine in tortul acesta minunat (care tu indraznesti sa zici ca e facut din cacat), cu tupeul tau incredibil, vrei sa faci revolta impotriva minunatului sistem de conducere al acestei tari. Nenorocitele, cum indraznesti sa incerci sa faci asa ceva? Stii prea bine ca nu ai nici o sansa, cum sa indraznesti sa lupti tu singur, singurel, impotriva sistemului? Esti un idiot, auzi tu, sa lupti impotriva acestui sistem care e atat de minunat, stai linisitit, vei fi pedepsit, ai incalcat legea, tovarasule G., ai indraznit sa te ridici impotriva sistemului, a marii conduceri (formata din oameni atat de inteligenti), adica, pana la urma, impotriva intregului nostru popor, auzi tu? Vei ajunge in puscarie si tu, precum Alexei Navalnîi, inamicul marelui nostru tovaras si partener supremul-Putin (seful nostru, de altminteri, chiar si indirect adica prin cativa generali pusi de rusi inca din 1945...). Daca nu era legea impusa de UE, te-am fi impuscat, nenorocitele. Cum sa indraznesti sa vrei sa distrugi natiunea noastra construita de ceausescu cu atata munca?

- Eu vreau libertate, dar voi...

- Ticalosule, ce e aia "libertate"? Tu vrei dictatura, tu vrei sa darami sistemul nostru construit in zeci de ani cu sudoare/sudura de catre noi si de fostii colegi educati in strainatate, la marile universitati din Moscova (la ce universitati, nenorocitele, ai studiat tu in strainatate? oxford? new york university? in Sydney? universitati burgheze de doi bani, ticalosule, noi conducem aceasta natie, acest popor atat de minunat de zeci de ani catre cele mai inalte creste si vii tu, nesimtitele, ticalosule si indraznesti sa crezi ca ai sa ne dobori. Esti si imbecil, banditule, sa ajungi sa crezi I in prostia asta.

Si, uite asa, in timp ce tipau la dl. G., niste bucati de ceva maroniu si urat mirositor ieseau din gura ofiterilor SS chiar in timp ce ei rosteau rahatele de mai sus... Ba mai mult, un ofiter s-a apropiat de dl. G. (care era legat de scaunul pe care statea, cred ca ar fi trebuit sa scriu, ofiterul a trebuit sa innoate prin rahatul in care se aflau cu totii ca sa ajunga la acel scaun) si a inceput sa urle la el - mai stiu si altceva cei din SS decat sa urle si sa fie sclavi pentru superiori si sa detina firme particulare care controleaza intreaga economie din tara asta nenorocita, ultima din UE la economie si educatie si justitie... Intr-adevar, prin tipetele lui, ofiterul ii arunca siroaie de cacat pe fata dlui G., rahat care incepuse sa se prelinga pe fata dlui G., exact cum se prelingea apa aia atat de murdara prin tunelul mortii prin care Scriitorul isi cara povara de sceptic... Insa, legat fiind de scaun dar si la gura - mai exact avea o hartie igienica folosita (de cei de la Secu', bineinteles, bagata in gura cu forta), G. nici nu mai avea cum sa mai respire. A incercat sa dea din cap ca sa ii cada cacatul de pe fata, de pe nas si de pe gura, ca sa poate sa respire si sa incerce sa ii raspunda

ofiterului, dar cacatul ala, desi erau mai degraba “siroaie de cacat”, nu cadea asa usor, nu cadea cum voia dl. G., cacatul tot lipit de fata lui ramanea chiar daca era un cacat siroios si murdar (pleonasm, ati vazut cacat curat, mai ales cacatul facut de psdisti si secu’?), intepator, mirositor. Ofiterul nu voia sa auda nimic, nici o replica, nici un raspuns de la dl. G., asa ca cel din SS a inceput sa il injure pe domnul nostru (sa nu creada cititorul ca ma refer la Dumnezeu, nu, nu, e vorba de domnul G.) si i-a dat pumni in gura cu nemiluita. Dlui G. incepuse sa ii curga sange din gura, din nas, ochii au devenit vineti, asa brusc, doar ca nu mai stiai care e sangele si care e rahatul de pe fata arestatului caci atunci cand a inceput sa il injure, noi galeti pline de cacat care ii ieseau din gura celui de la SS ii cadeau peste figura dlui G., peste pieptul lui, peste acele picioare scheletice (stim deja), peste intreg trupul lui... si dl. G. nici macar nu mai putea sa respire... isi dadea seama ca nu are ce sa faca, doar nu avea cum sa declanseze el nimic in tara, nici acum, nici intr-un viitor indepartat (ceva de genul actiunii Mosadului care, dupa sfarsitul celui de-al doilea razboi mondial au declansat o vanatoare (“vanatorul Gracchus” al lui Kafka) a criminalilor de razboi nazisti (la noi cine va declansa o vanatoare a criminalilor-securisti din acei zeci de ani atat de intunecati din perioada comunista, cati vor fi arestati pentru ticalosiile care au avut loc dupa 1989 pana astazi, cati?). Stim, serviciile secrete ale ucrainenilor vor sa declanseze un proces similar sa ii prinda si sa ii elimine pe criminalii rusi care au ucis mii de civili, de femei, de copii in Ucraina¹... Dar de ce la noi nu este posibil asa ceva? pentru ca aceasta “vanatoare de securisti” ar fi trebuit sa fie declansata chiar de securisti, cum dracu’ sa se aresteze pe ei insisi? sunt unii dintre ei atat de destepti? NU! in romania, nu avem oameni mai tineri in SS care sa ii aresteze pe cei mai batrani (cei tineri din SS sunt, de fapt, copii lor anagajati cu salarii uriase), multi KGBisti, pro-moscova, de fapt, analfabeti pusi de Moscova inca din 1945 pana cand a ajuns au intors roata catre americani, doar ca securistii tot aceiasi indivizi-criminali au ramas, putem spune ca unii au fost inlocuiti de copii lor sau de nepotii lor - unii dintre acestia primind ordin sa ucida oameni care erau impotriva sistemului si criminalii indeplineau ordinele fara sa se simta deloc vinovati, doar nu faceau decat sa asculte ordinele, responsabili pentru crimele pe care ei, ticalosii, pe comiteau erau cei ofiterii superiori care dadeau ordinele si atat.

Dupa ancheta, caci a fost o ancheta la care a fost supus dl. G. de catre cei din SS, eroul nostru fusese aruncat undeva in intuneric, singur bineinteles, in acel rahat pana la gat (poate chiar si mai sus, nu isi mai dadea seama) si nu stia ce sa faca (dar mai avea rost sa se intrebe ce sa mai faca?). Dar ce ar fi putut sa fac intr-o astfel de situatie atat de dramatica?² Tu, cititorule, ce ai fi facut? Stim, tu esti multumit ca stai in banca ta, esti cuminte si nu faci scandal, nu faci revolutii, te uiti la TV color si mananci popcorn si viata, la dracu’, merge inainte, e vorba de viata ta si a progeniturilor tale, da, da viata voastra merge inainte, cu bine si cu rau, dar esti multumit, stim deja ca te bate gandul ca putea fi si mai rau. Las’ ca e bine asa cum

¹ “Oficialul ucrainean a făcut referire la modul în care serviciul secret al Israelului a vânat naziști după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. ‘Este o sarcină foarte importantă a Serviciului de Securitate, a Agenției Centrale de Informații, a Parchetului și a anchetatorilor Poliției Naționale. Pot spune cu încredere că vom cunoaște pe toată lumea după nume, inclusiv adresele lor, inclusiv o listă cu toate rudele, familiile lor, adresele apartamentelor, chiar și conturile bancare’, a declarat Zorian Șkiriak. <https://www.hotnews.ro/stiri-international-25832026-viata-secreta-lui-vladimir-putin-liderul-kremlin-implinit-70-ani.htm> “Pământul va arde sub picioarele voastre”, i-a avertizat pe soldații ruși generalul ucrainean Mikola Malomuj.” (https://www.stiripesurse.ro/gru-vanatoare-de-rusi_2584835.html)

² In loc de SS din romania, putea sa fie SS din SUA sau Rusia sau alte SS din Europa, Canada, multe alte tari...si asta datorita “dark list” (cu plagiatorii, stim deja) publicata de el pe Internet.

traiesti si, chiar aici, imi aduc aminte ca in perioada craciunului 2022, la Metrorex, la difuzoarele din statiile de metrou, conducerea a pus muzica populara (romaneasca, bineinteles) si era o voce de barbat impunatoare care urla (se auzea ca dracu' de tare, era special data asa tare) ca "romanii sunt facuti sa cerseasca din poarta in poarta" si alte expresii de genul asta special alese ca sa manipuleze prostimea care astepta, linistita, fara alte ganduri (contradictie in termeni), sa vina metroul... si era manipulare directa, dar omul-de-rand, chiar daca nu asculta acea voce (desi nu avea cum sa nu o asculte), era manipulat, era denumit "sclav care cerseste din poarta in poarta", deci muritorul-de-rand trebuia sa fie multumit de viata de "sclav" pe care o duce aici in tara asta nenorocita, sa nu ridice capul, sa nu scoata capul din cacat, asta era mesajul acelei voci criminale, dar oamenii-de-rand habar nu aveau ca erau manipulati, cum sa le treaca lor prin cap altceva de vreme ce acesta era in rahat, oricum, dar stiti ca asa cum aveau capetele in rahat, totusi muzica aia populara era auzita de urechile lor care erau si acestea in rahat? stiu, pare paradoxal, dar nu e...

In timp ce se gandea la toate astea, dl. G. a auzit vocea Balaurului (de fapt, el a presupus ca e vocea Balaurului, acea voce parea sa fie de undeva de afara, sau poate ca era dinauntru, dl. G. nu putea sa isi de-a seama mai exact de unde vin niste cuvinte rostite de o voce despre care vorbim) care l-a intrebat:

- Nenorocitele, vrei libertate, nu iti convine cum si unde traiesti, nu iti convine de slujba ta minunata, stai pe spatele nostru si iti scrii teoria ta idioata, ai unde sa locuiesti, ai un apartament mic dar care iti place atat de mult, ai slujba pe cea care o doresti cel mai mult (doar profesor la universitate), ce dracu' vrei mai mult de la viata ta? Ce nu iti convine in viata pe care o duci? Viata pe care noi ti-o ducem, de fapt, caci fara noi, ai fi fost deja mort, idiotule, te-ar fi ucis plagiatorii tai de mult timp (nu chiar plagiatorii, ar fi fost SSe din acele tari de unde sunt plagiatorii, si vai, cat de multe si de mari tari sunt pe lista ta!), ce nu iti convine, ca esti singur? Asta e treaba ta, nu a noastra, nu iti asiguram noi nevasta, cauta-ti dracu' singur asa ceva, tu insa trebuie sa ne multumesti ca ti-am dat cazare si mancare si faci exact ce vrei tu, faci exact ceea ce ar dori orice cetatean al acestei lumi, iti scrii nenorocitele de carti (sa stii, datorita acestora, noi te ajutam, altfel, te nenoroceam de mult timp), predai ore la universitate, te duci la concerte la Ateneu, ce mai vrei? Ba, ce nu iti convine? Chiar daca ti-am da un Volvo, nu ai permis de conducere, nu ai voie sa ai permis de conducere si atunci ce te nemultumeste in viata pe care o traiesti, aici in interiorul meu, in interiorul sistemul nostru atat de minunat pentru tine si pentru toti romanii cersatori/sclavi? Vrei "libertate", vrei "afara"? Dar habar nu ai ca acolo chiar daca ai cersit, nimeni nu ti-ar da nimic, ai muri de foame, ce ai face? Te-ai angaja chelner la un restaurant (precum Brancusi in Paris la inceput) sau ai fi vanzator la un magazin? Dar crezi ca, in astfel de situatii, tu ai fi liber, nu? Amaratule, in loc sa ne multumesti ca te-am crescut, ca am avut grija de tine, ca ti-am asigurat traiul ca sa scrii si tu nenorocitele tale de carti, tu vrei "revolutie"! Mare idiot poti sa fii. Ai pleca afara, dar stii si tu ca acolo, "afara" ai fi, automat, inghitit de alt Balaur, ai vrea sa fii inghitit de Balaurul Americii (adu-ti aminte, doar stii si tu, cine la ucis pe presedintele ala care visa prea mult), in acea "mult visata America", sau al Rusiei sau al Chinei... tu nu ai mai fi "profesor de filosofie" la universitate, amaratule, ai fi chelner sau paznic, idiotule, asa ca intelege si tu, accepta, pana la urma (oricum nu ai de ales) ca visul tau s-a implinit aici in mine si totusi tu indraznesti, chiar si in aceasta situatie, sa ma catalogezi ca fiind Balaur, cand eu ti-am oferit conditiile necesare ca tu sa iti creezi opera, sa iti indeplinesti tot ce ai visat, dar uite ca tot nemultumit esti, idiotule, la atat de duce capul, la atat de duce capul tupeul tau atat de irational, de illogic, nesabuitule, cazut-in-cap... Ascuta la mine, amaratule, nu poti sa fii "liber" decat daca ai fi singur

in jungla, vrei libertate? Du-te in jungla, acolo ai "libertate", idiotule. Doar ca, acolo, in jungla, in libertate absoluta (nu?) va trebui sa iti cauti singur de mancare, sa faci focul iarna sa nu mori de frig si restul ca sa supravietuiesi, dar ce viata ai trai acolo singur in jungla, in libertate? Nici macar Internet nu ai avea, iar Internetul e atat de important pentru tine, nu? Stii tu prea bine asta, vrei libertate/jungla, atunci du-te acolo, nu te oprim noi, esti liber sa pleci (multi dintre colegii tai abia asteapta sa scape de tine), spui ca nu este libertate aici in tara, dar nu te opreste nimeni sa pleci in jungla, in America, in Germania, unde vrei tu, ne doare in cot, ba chiar mai mult, scapam si noi, dracului de tine, ca ai gura prea spurcata pe Facebook, nenorocitele, a trebuit sa trimitem pe unul de-al nostru ca sa iti controleze emailurile si internetul (sa nu uitam si de scandalul pe care l-ai facut, de-a lungul multor ani, cu plagiatorii tai), intrebarea e, inasa, cum ai putea tu singur sa supravietuiesi in jungla/"libertate"? Ce dracu' ai scrie tu acolo in jungla? Stii si tu ca nu ai avea cum, stii si tu, nu avem nici o indoiala, de altminteri, tocmai de asta facem ce stim sa facem pentru ca stim ca tu nu ai avea cum sa supravietuiesi singur, epilepticule! Te-ai intreat, daca ai fi liber, asa cum tot tipi tu in gura mare, "libertate", oare ai mai fi fost in stare sa scrii acele nenumarate carti, alea pe care le-ai scris de-a lungul carierei tale de profesor univestiar aici in tara noastra, nu in Australia, nu in America, carti pe care le-ai scris aici in cacat, cum zici tu, in loc sa fii multumit, ne spurci pe noi, idiotule! Mereu te plangi pe facebook de "lipsa de libertate din tara", de coruptie, de bugetari (tu esti un bugetar, nenorocitele, de ce nu iti dai demisia daca nu ii urasti pe bugetari?), ai trait si scris intreaga ta viata in "rahatul asta" (cum il denumesti tu, auzi rahat!) care, chiar tie, ti-a asigurat totul ca sa poti sa iti realizezi "visurile" tale, dar tu tot nemultumit esti, nenorocitele, mananci rahat toata ziua pe Facebook, cacatule, te iei de noi cu zeci de mesaje in fiecare zi, maroniule, vrei revolta/revolutie, vrei "liberatate", dar stii unde ai sa gasesti aceasta libertate? In jungla, singur, daca ai avea si o nevasta cu tine ai incurca-o, ce sa mai vorbim daca ai avea si copii, stii si tu prea bine toate astea... sa te vedem, nenorocitele, in jungla nu ai avea cum sa mai scrii nenorocitele tale de carti pe care le tot scrii de 20 de ani, am vrea si noi sa te vedem cum ai supravietui acolo in jungla, chelnerule, paznicule, ratacitule, nenorocitele, zi mersi si taci din gura, amaratul, ai ce sa mananci, ai unde sa locuiesti, esti profesor "universitar" si tot nemultumit esti de noi, banditule. Daca am vrea noi, ai disparea si maine (mai exact, si astazi), ai noroc cu cartile si articolele tale, altfel erai mort demult... nenorocitele, in loc sa ne multumesti, vrei revolta, vrei revolutie impotriva noastra, impotriva sistemul chiar ti-a asigurat totul, chiar Totul. Esti smintit, stim, esti cazut in cap, epilepticule, noroc ca ai epilepsie si suntem nevoiti sa acceptam toate nenorocirile tale, dar stai linisit, totul e controlat de noi, si emailurile tale si facebook-ul tau, totul, si ce mananci, ce bei, ce respiri, dobitocule.

- Balaurule, dar nu cumva chiar tu mi-ai indepartat mana de pe fereastra atunci cand am cazut in gol?

- Ce intrebare stupida, acum nu tot in cadere esti, idiotule? nenorocitele, prin pretentiile tale atat de absurde, esti in cadere mereu, cazi asa, in nestire, datorita idioteniilor tale, cazi printre mate si rahaturi, inconjurat de siroaie atat de urat mirositoare (nu ai vrut sa fii alaturi de noi, tu cu prostiile tale despre "libertate", nu ai vrut sa fii cu noi, idiotule!), stai singur in jungla si lucreaza, asta e datoria ta, taci din gura, inghite in sec cacatule si da-i inainte, nu ai de ales, nu ai ce sa alegi, noi te-am ales pe tine, zii mersi, fii multumit, nemultumitul, ai asigurata mancarea pentru maine si pentru poimaine, ai unde sa dormi, nu mai locuiesti la camin, ca in trecut, ai stat ani de zile acolo, nu-ti mai amintesti? Nu mai vrei sa iti amintesti, noi te-am scapat, nenorocitele, dar tot nemultumit esti. Stii ce vom face cu tine? Vedem ca nu

mai ai rabdare sa traiesti cu noi, langa noi, in sistemul nostru, in mine, Balarulul tau, ei bine, (e bine pentru mine, va fi rau pentru tine, ai sa vezi) am sa te ejaculez, sub forma de rahatel mic, “afara” in ploaie... vrei “afara”? Ei bine, afara cu tine, te vomit “afara”! iaca, ia de aici mult dorita ta “libertate”...

Si Balarul chiar asta a facut: a inceput sa il vomite pe dl. G. care se afla, in acel moment, chiar in acel ocean de rahat si, asa dintr-odata, dl. G. a simtit cum este ridicat din rahat parca de o mana nevazuta (nu vedea nici o mana, o fi fost mana Secu', cine stie...), mai degraba sau cel putin oficial, era ca si cum se tragea singur de par, se scotea din acel ocean de cacat tragandu-se singur de par precum “baronul Munchausen” si totusi, repetam (de ce plural?) parca o forta nevazuta il scoatea de acolo, unde sa afla pierdut de ceva timp, dl. G. simtea cum trupul lui se ridica tot mai sus, era ca o pala de vant care il ridica tot mai sus, exact ca pe o frunza rabegita, uscata, agatata inca de o ramura aproape complet uscata, batuta de vant, un vant usurel, nici macar nu era vijelie, era, de fapt, o “boare de voma” care il ridica in sus pe domnul nostru, catre gatul Balaurului, iar boarea de voma era ca un lichid galbui, albicios si cleios, o boare care sirioia pe langa trupul, prin trupul dlui G., siroaie de lichid maroniu care il impingeau, usurel, incetisor, in sus care gatul Balaurului, sa retinem, datorita acelor siroaie de lichid galbejit si urat mirositor, dl. G. era scos din acel intestin gros, este scos din acel ocean de acid care digera totul, dar absolut tot ce era in interiorul acestuia (datorita aceluia lichid galbui atat de acid), dl. G. nu ramanea lipit de vreun perete din jurul sau, oricum el nu era inca afara, era in Balaur, era deci inconjurat de acei pereti rosiati/galbui de carne urat mirositoare, urat pentru el nu si pentru Balaur (ti-ai mirosit vreodata propria ta carne? ti-ai mirosit vreodata aerul din stomacul tau? stim, cu siguranta, ti-ai mirosit, si nu o data, aerul din intestinul tau gros, nu are rost sa ne ascundem de aceste fapte, e vorba de basinile tale care au fost eliberate din intestinul tau gros, prin intermediul gaurii curului tau carnos - oare asa miroase si stomacul tau? oare nu cumva asa miroase totul dinauntru tau, mic balaur ce esti?) In loc sa ii lipeasca trupul dlui G. de vreun perete carnos (cum poate el spera - nu avem de unde sa stim ce anume el spera intr-o astfel de situatie dramatica), voma aia lichida (caci era o voma lichida, albicioasa, aproape lipicioasa) il impingea (despre el e vorba, nu despre tine, cititorule) in sus, tot mai sus pana cand acel trup inert (nu mort, doar inert) a trecut repede pe langa femeia aia insarcinata care privea consternata/paralizata la miscarea trupului dlui G. (ea, de altminteri, s-a ferit, s-a inghesuit cand mai aproape de peretele gatului Balaurului, in acea scorbura micuta in care se refugiase de ceva timp), iar trupul dlui G. a urcat si mai sus (parca era impotriva legilor naturii, cum era posibil un corp cu greutate sa urce?), repet, trupul a trecut chiar pe langa femeia consternata (care, de fapt, nascuse candva caci se vedea cum isi strangea atat de tare, poate prea tare, nou-nascutul in brate, sa zbatea sa nu scape copilasul in acea voma care ridica totul in sus, Balaurul vomita, nu?), trupul dlui G. a urcat si mai sus, a trecut prin gatul Balarului (sa nu uitam, candva, in trecut, dl. G. cazuse prin acelasi gat, al aceluia Balaur, cazuse inspre acel ocean plin de acid) catre coltii aia albiciosi si tacuti ai Balaurului, colti (ca niste stanci ascutite din Valea Alba) care nici de data asta nu au incercat sa il prinda, sa il sfarame, ba dimpotriva, acestia s-au deschis ca sa faca loc trupului gretos al dlui G. sa fie aruncat afara - cititorule, cand ai vomat, ai fi putut sa iti musti/mesteci propria voma care iti iese prin gura ta pacatoasa? Asta e intrebarea si, uite asa, coltii Balaurului (atat de scoliti) l-au lasat sa treaca printre ei, nu l-au prins, nu l-au muscat, nu l-au mestecat/sfaramat, dimpotriva, coltii/stancile l-au lasat pe dl. G. sa iasa “afara”, sa devina, cica, “liber”, (las' ca vede dl. G. ce e aia sa fie liber, cica, adica sa fie afara din burta Balaurului, sa fie “afara” din Balaur) si putem sustine ca trupul dlui G. a

“scapat” (a fost, cu adevărat, o scapare? Este posibil așa ceva în lumea asta?), a “evadat” - minciuna, nu era nici o evadare, era o vomă intenționată, adică o vomă care avea misiunea să îl elimine pe dl. G. “afară” din Balaur și atât... și chiar asta s-a întâmplat, Balaurul și-a deschis gura atât de mare și atât de plină de colți albi și ascuțiți, deosebit de ascuțiți (menționăm doar așa, în trecere, pe timpul lui Ceaușescu, și zece de ani după, balaurul românii a avut au fost și au rămas cei mai ascuțiți colți din estul Europei, mai răi ca la KGB), ei bine, în sfârșit, dl. G. a fost vomitat (era să scriu “scremut”, dar putea fi dl. G. scremut de gura, scremutul nu se face prin gaura curului?, dar există această diferență la Balaur? insist să spun, ca să nu fiu acuzat, că e doar o “întrebare nevinovată”) “afară”... În sfârșit (care “sfârșit”?), dl. G. era “afară” (chiar dacă, cum știu deja, fusese vomitat “afară”, dar dacă el voia “afară”, mai conta cum ajungea “afară”? Mai era cealaltă posibilitate, să fie scremut, sub formă de mic rahat, afară prin curul Balaurului (cum se întâmplă cu marea majoritate dintre noi), dar uite, el a vrut întreaga lui viață să fie “liber”, ia de aci, domnule G., ești “liber”, Balaurul l-a vomat “afară”, iacă dl. G. ești în grădina, adică în junglă, ce ai să manaci? mic rahat ce ești, ce ai să manaci? cum ai să trăiești? ai să vezi tu, nemulțumit de ticalos ce ești, ce viață ai să ai de acum înainte, ai renunțat la viața pe care noi, doar noi, ti-am oferit-o, aici în “Balaur”/sistem, idiotule (Balaur pentru tine, doar pentru tine, Paradis pentru noi)...

Dl. G. fusese vomitat afară de către Balaur împreună cu un boare de vomă albicioasă, cleioasă care îi încojurase trupul dlui G. încă de când începuse să se ridice din acel rahat din intestinul gros al Balaurului, de acolo de unde chiar începuse trupul lui să fie ridicat, împins, aruncat către gura Balaurului, și, chiar așa, dnul G. s-a trezit aruncat/vomat (cum o vrea cititorul) “afară”. Da, da, dl. G. s-a trezit în grădina, în curtea facultății unde era angajat de peste 20 de ani, în curtea facultății de filosofie, o curte liniștită, plină de iarba verde și vie, de tufisuri și copaci verzi și vii, totul părea să fie în viață, acolo în grădina unde dl. G. fusese vomat de către acel Balaur în care crescuse, trăsese, scrisese și restul... Dl. G. a început să își revină (oricum nu avea de ales) și a realizat că era căzut pe iarba din curtea facultății, o iarba, reiau, verde și vie (știi și tu, cititorule, că iarba rămâne verde și vie chiar și în plină iarnă când e acoperită de cea zapadă rece și ucigătoare...), iar când dl. G. s-a uitat la corpul lui a văzut că era acoperit de ceva albicios, de un fel de lichid (mai degrăba, maroniu) care încă siroia pe hainele lui, încă se prelingea pe oasele picioarelor lui scheletice (exact cum siroia apă atât de respingătoare și de urât mirositoare care curgea de pe hainele Scriitorului atunci când a ieșit din cea mică, dar cât de murdară, balta și a ajuns în “desert” - și asta după ce trecuse prin acel “tunel (cica) uscat”, tunelul morții, chiar al morții - de fapt, tocmai pentru că am văzut acel film și deci și această secvență - de atâtea ori am capatat inspirația de care aveam nevoie să scriu această poveste-de-rahată), doar că nu se mai putea face vreo diferență între oasele picioarelor dlui G. atât de macinate de acidul din acel ocean aflat pe undeva prin stomacul Balaurului și acel lichid albicios (deși lichidul (sau oasele?) era atât de maroniu și urât mirositor), în fine, de ce tot o lungim, când totul părea să fie acoperit de o vomă grețoasă de rahat. Altfel spus, dl. G. a înțeles că fusese, în sfârșit, vomat de către Balaur chiar în grădina facultății unde lucra de peste 20 de ani și nu știa nici măcar dacă poate să își miste trupul, se simțea fără vlagă (de unde să ai vlagă, dacă ai trait în burta unui Balaur plină de acid?), dar omul nostru (acum era al nostru, nu al balaurului, nu-i așa sau nu?) realizează că putea măcar să gândească (“gândesc, deci există”), deci există/trăia (nu era mort, nu era complet mort - să ne aducem aminte, nu mai avea carne pe picioare, îi rămasese doar oasele, atât de albe dar acum îngălbenite), chiar era în stare să “gândească” (gândim noi, nu el), el gândea că poate

sa gandeasca (oare ce gandea Balaurul?), dar nu avea curajul sa isi miste mana (ce sa mai vorbim si de miscatul picioarelor, care picioare?), de fapt, dl. G. nu stia care dintre cele doua maini sa o miste, mana stanga sau mana dreapta, ii era frica sa incerce sa isi miste o mana sau alta (nu mai conta care?) si mainile lui erau acoperite de un voal de voma, de o greeata albicioasa, lipicioasa, urat mirositoare (mirosea a rahat, nu avea ce altceva sa miroase, se pare ca, in acesta scriere, devine pleonasm sa spui ca “mirosea a rahat” de vreme ce totul miroase a rahat?), nu doar mainile erau acoperite de acea substanta atat de albicioasa, atat de gretoasa, atat de rahatita, intreg corpul dlui G. era invaluit (incercam sa introducem “misterul” in aceasta poveste...) de acea voma albicioasa, atat de lipicioasa incat nu mai puteai sa faci vreo diferenta intre voma si oase... si voma si oasele se rahatise, se facusera maronii, ca si trupul dlui G. Pana la urma, dl. G. si-a miscat incet, extrem de incet, una dintre maini (nu mai conteaza care dintre acestea, aia stanga sau aia dreapta), si-a apropiat mana de corp si a incercat sa isi ridice putin trupul (nu mult, simtea ca nu are cum sa se ridice in picioare pe deplin - adu-ti aminte, cititorule, cum s-a ridicat Scriitorul acolo in desert, dupa ce o pasare care zbura din ceruri il atinsese chiar pe el, nici pe Calauza, nici pe Profesor¹ - “ce era acea pasare?”, te-ai intrebat vreodata, cititorule, amaratule)... dl. G. (despre el vorbim in aceasta poveste) a folosit, pana la urma, si cealalta mana ca sa isi ridice partea de sus a trupului sau (nu mai vorbim despre Balaur, sa fie clar pentru cititor) si domnul nostru chiar a reusit, surprinzator, sa isi desprinda partea de sus a trupului sau de pamantul ala plin de iarba verde si vie. Incepusem sa miros a moarte, dar ma intrebam, fara sa vreau, cum pot sa miros a ceva care nu exista? caci moartea nu exista, nu are ontologie, nu are cum sa aiba ontologie, doar viata exista, viata chiar are ontologie (sa ne fie clar, noua, muritorii-de-rand, moartea nu are statut ontologic, dar asta nu inseamna ca traim “etern”, moartea inseamna “disparitia vietii” si atat, adica putem identifica “moartea” cu “disparitia vietii”, dar daca viata dispare, nu inseamna ca apare ceva care are un statut ontologic, adica “moartea”, pur si simplu, “viata dispare”, asta inseamna “moarte”, gresit spus, prezenta mortii, de vreme ce moartea nu poate avea statut ontologic dat de disparitia la ceva care chiar are statut ontologic, viata.

Fara voia lui, dnul G. simtea dureri infernale (desi nu era in Infern, nu mai era nici macar in Balaur, era in gradina aia din curtea institutiei unde avea el biroul si isi scrisese cartile lui nenumarate - cine dracu’ ii mai numara cartile dlui G.?), durerile il copleseau, erau prezente (asta da, puteau sa fie prezente, erau simtite sau “traite”, suna mai bine) peste tot corpul, de la cap pana la varful “picioarelor” (cititorul intelege de ce am folosit ghilimelele pentru acest cuvant), vomatul, ranitul, accidentatul (cum ar fi mai bine sa ii spunem?) a inceput sa isi ridice trupul, dar unde se mai ridica si acum, doar fusese vomat de Balaur, prin gura, nu prin cur, deci cazuse de la inaltime - nu ar fi fost oame mai bine ca domnul nostru sa fi fost scremut prin cur - caderea ar fi avut loc de la o distanta mult mai mica (ganditi-va cum cade rahatul prin curul unui Balaur, iar daca Balaurul e si stricat la burta, nici macar nu va fi cacat, mai degraba un lichid, un siroi maroniu si urat mirositor, intepator, da, da intepator, stim, de ce insist? Si stiti ce a facut dl. G. acolo in gradina aia din “Paradis”

¹ Da, dl. G. mi-a spus, cand imi dicta aceasta poveste, ca inspiratia principala i-a venit atunci cand a vazut, a nu stiu cata oara, *Calauza* lui Tarkovski... Doar ca dl. G. nu doar nu ca era credincios, dar prin teoria lui chiar aratase ca Dumnezeu (din orice religie) nu are cum sa existe. El aratase ca totul ar depinde, indirect (nici macar direct!), de Hipernimicul lui, nimic mai mult. (Cum poate sa fie un “nimic” al cuiva? Stim deja ca orice cacat este cacatul cuiva, nu exista “cacat al nimanui”, nu? Declaratie esential filosofica: “Nu exista cacat-in-sine, orice cacat este cacatul produs/fabricat/ejaculat de catre o fiinta/cineva.”)

plina de iarba verde, flori frumos mirositoare, copaci verzi/vii? Dl. G. s-a asezat in fund (in fundul lui, nu al Balaurului - amintesc, dl. G. fusese vomitat, nu rahatit, deci iesise prin gura, nu prin curul Balaurului, cum iesim, pe rand, noi muritorii-de-rand), se pare ca dl. G. se odihnea dupa aceasta lunga calatorie (calatorie?), simtea ca nu are puteri sa se ridice in picioare - care picioare?), afara (era "afara"?) era noapte (exista si "ziua"?), era intuneric (exista si "lumina"?), era senin si frig, stelele straluceau acolo sus (de ce, se intreba in acel moment dl. G. in Balaur, pe oriunde trecuse/calatorise, nu vazuse stele deloc? sau erau atat de ascunse incat nu se puteau vedea, cine stie?), noi nu stim daca chiar era noaptea in acel loc sau doar se intunecase asa artificial (sau dl. G. avea doar iluzia ca fusese vomat de catre Balaur, el se afla inca inaustrul Balaurului, stelele alea stralucitoare de pe acel asa numit "cer" erau doar iluzii fermecatoare din burta Balaurului sau din intestinul lui gros - nu cumva era un amestec de lichid de rahat "luminos"? - va dati seama cat de luminos ar fi un rahat? precum propaganda facuta de anal-fabetii/securistii pentru ceausecu4clase), pare un sfarsit de septembrie, repet, nu am de ales, cerul era senin, dar era frig, nu foarte frig, dar era rece, prea rece pentru acea toamna nedorita, luna, totusi, se vedea atat de limpede chiar daca capul dlui G. era inca acoperit de acea voma a Balaurului, dar chiar si asa, prin acea voma, dl. G. putea sa vada cum straluceau stelele pe cer (de ce "timpul trecut"?), Luna si-a coborat privirea catre Pamant, catre acei copacii verzi si vii din gradina facultatii, copacii devenisera, la randul lor, luminati de lumina Lunii, o lumina galbena si blanda (parca stim asta din volumul doi, nu?) si, uite asa, dl. G. si-a aruncat privirea catre picioarele lui, avea intentia sa se ridice in "picioare" dar a ramas masca, a observat (iarasi?) ca picioarele lui nu mai aveau carne (alba sau rosietica?) deloc, chiar deloc, erau doar niste oase albicioase inspre galbui acum (probabil din cauza luminii Lunii galbene - trebuie sa intelegem situatia in care era dl. G., lumina Lunii nu e data de Luna, Luna nu are lumina, Luna doar reflecta lumina trimisa de Soare, e clar acum?)... Increment, dl. G. nu stia ce sa faca, oare putea sa isi ridice trupul (care inca mai exista, cumva, sau cel putin asa credea el...) pe acele picioare scheletice? Cu mainile sale, el a impins pamantul de sub fundul lui (care "fund"? , nici vorba de Balaur - fac glume? nu prea e momentul de glume, nu?) si a incercat sa se ridice in acele oase (candva "picioare")... cu chiu cu vai, a reusit sa se ridice "in picioare", doar ca, atunci cand s-a ridicat, oasele alea se frecau unele de altele si produceau un zgomot ciudat (stim deja, nu?) ca un zanganit de lanturi, desi erau doar oasele lui si nimic altceva (nici vorba de lanturi, va jur ca nu fabulez)... (cititorule, de ce nu iti auzi oasele cum zdrangane cand te misti? esti si prostanac, puscariasule), afara era noapte, afara era intuneric (nu mai dau alte detalii) si tocmai de asta zgomotul acela de lanturi se auzea parca cu ecou (ne putem imagina ca dl. G. era inca in burta Balaurului si din aceasta cauza se auzea acel ecou? nu stiu ce sa zic...) Lumina galbena aruncata de Luna (de fapt, de Soare) participa, linistita, la acel zgomot ciudat de "lanturi in miscare" (pana si in puscarii sunt lanturi in miscare, sa intelegem ca nu exista "lanturi nemiscate"), trupul dlui G. s-a ridicat, incetisor, de pe Pamant (acel Pamant pe deplin uitat... de cine oare?), acel corp parca uitat de cineva s-a ridicat, s-a "inaltat" in acele oase (era sa scriu, "in acele picioare zvelte si lungi") care zdranganeau ca niste lanturi (vorbesc de parca dl. G. era in puscarie, el era doar in curtea facultatii de filos, stim asta) si, mai apoi, trupul dlui G. a inceput sa se miste tot asa, incetisor, catre usa de la intrarea cladirii...

Cu siguranta, oricat de tarziu ar fi fost in acel moment (si ce moment, cateva clipe dupa ce dl. G. fusese vomat de catre Balaur, chiar in curtea facultatii, ce destin, nu?), cineva trebuia sa fie la poarta si la acea ora, de vreme ce era un portar in orice minut, asa ca dl. G. isi misca trupul incetisor catre usa cladirii, se

indrepta/deplasa/misca (nu stiu cum sa scriu, caci nu stiu ce isi mai misca eroul nostru, care este si eroul vostru - chiar daca v-ati saturat pana peste cap de el si de aceasta poveste-de-rahata) catre usa cladirii, desi era intuneric afara, el pasea totusi peste lumina galbena si blanda a Lunii care acoperea macar aceasta parte a lumii in care traiam noi, muritorii-de-rand, cu totii, sau cel putin in care credem ca traим noi, muritorii-de-rand... si, uite asa, incetu' cu incetu', oasele dlui G. se miscau peste acea iarba verde din gradina, ca mai apoi, oasele lui sa ajunga sa se sprijine de asfaltul care ducea catre usa de la intrarea cladirii, lumina domoale, ingalbenita si blanda era acompaniata de un zanganit de lanturi, stim asta - de ce insist? - la primii lui pasi, domnul G. chiar a alunecat si era sa cada (dar nu a cazut, exact ca si Scriitorul cand iese din barul ala scarbos) datorita voalului ala de voma care ii invaluia oasele alea atat de albicioase, voal de rahat care ii acoperea acele picioare scheletice, de altminteri, tot corpul si intreaga lui figura, voal peste care el calca chiar cu talpile picioarelor lui atat de scheletice (oase, ca sa fim mai exacti), reiau, era cat pe ce sa cada (unde?), dar a reusit sa isi mentina echilibrul - cum de a reusit sa faca asta? au fost, cumva, oasele de la picioare care s-au azvarlit cand intr-o parte, cand in alta, tocmai corpul dlui G. sa nu cada (dar unde sa cada? mai era el in interiorul Balaurului, nu fusese deja vomat chiar de acesta? nu stiu ce sa zic, prefer sa nu ma bag) - si uite asa, nu altfel, dl. G. s-a deplasat, balaganindu-se catre usa de intrare a cladirii aia de stat, iar cand a ajuns la usa, a intins mana (era si asta scheletica? chiar nu stiu), a apucat clanta si a tras usurel usa cladirii, parca voia sa nu deranjeze pe acel paznic care se afla in tura de noapte si poate dormita, iar usa, ascultatoare, s-a deschis incet, fara zgomot... Dl. G. a vazut ca nu era nici un portar acolo la intrare in cladire (unde, de obicei, sta portarul care se afla in tura), asa ca el a continuat sa isi miste picioarele/oasele (suna ciudat, nu? cum sa te misti cu oase care zdrangane ca niste lanturi?) catre toaleta de la capatul celalalt al camerei de la intrare cladirii (care cladire? suntem in puscarie? nu vrem sa recunoastem...), iar oasele lui zdranganeau (ca niste lanturi), totusi, nu puteam sa nu remarcam, zgomotul oaselor nu era unul zgomotos, infernal, era mai degraba unul domol, linistitor, ca si lumina blanda a Lunii, lumina care ramasese, totusi, sa astepte afara, in gradina, cazuta bland peste acea iarba inverzita (nu era iarna, deci iarba, verde si vie, nu era acoperita de acea zapada atat de alba, cazuta din ceruri - sa retinem, fiind cazuta din ceruri, zapada nu are cum sa fie innegrta, nu?)... de altfel, cateva raze ale acelei lumini galbuie reuseau sa patrunda chiar si cladire, mai exact, in portiunea incaperii care se afla langa geamurile peretelui unde se afla si usa, acolo se afla si mica incapare unde trebuia sa fie un portar, dar nu era nimeni acolo... dar ce mai conta ca nu era nici un portar la usa? (cum ar fi reactionat portarul daca ar fi vazut ca in cladire intra un schelet umbator?), dnul G. s-a miscat incetisor catre toaleta, simtea cum corpul lui mirosea a rahat (pleonasm, corpul lui sa miroase si a altceva?), asa ca dl. G. era chiar multumit ca nu era nici un portar la poarta - ce ar fi spus portarul daca l-ar fi vazut cum arata si ar fi mirosit/duhnea trupul dlui G.?

Tu, cititorule, daca ai simti ca un om miroase a cacat, ce ai face? (stiu, esti prea prostanac sa iti dai seama ca toti oamenii, fara exceptie, miros a cacat...) Te-ai indeparta imediat, ai lua-o la fuga din calea lui, desi nu stii, sau nu vrei sa recunosti ca si tu mirosi a cacat, dar de ce nimeni nu fuge de tine? pai, nu toti oamenii s-au nascut in cacat, traiesc in cacat, mananca cacat? chiar si sodatii aia cu "ochii atat de albastri", nu tot in cacat si-au trait viata, si-au crescut copiii lor cu "ochii albastri"? Reluam: ce justificare ar fi avut dl. G. pentru mirosul de cacat al trupului sau, care ar fi fost scuza lui? Chiar asa urat mirositor, dl. G. s-a indreptat catre toaleta (el nu se mai deplasa "drept", sa nu inteleaga gresit cititorul, el se "balanganea" pe acele picioare

scheletice), daca il vedeai cum umbla, mai exact, cum se taraie, aveai impresia/senzatia ca, la urmatorul pas, trupul lui, scheletul lui se va prabusi, se va transforma asa, pe nepusa masa, intr-o adunatura de oase roase de timp si de ganganii si de acel acid din balta aia, oase aproape putrezite... in fine, usa de la toaleta era deschisa, dl. G. a apucat chiar sa se intrebe daca nu cumva portarul/portareasa o fi chiar la toaleta, lumina galbena si blanda a toaletei era aprinsa (sa nu o confundam cu cea a Lunii, in toaleta era doar un simplu bec, albicios, e drept, dar nimic altceva decat un bec micut aprins si cumva parca izolat pe acel cer/tavan pierdut si atat - dar ce, ar fi fost necesar sa mai fie si altceva? ce?), chiar daca pareea ca toaleta aia nu fusese folosita de ceva timp, nu mirosea nimic (paradoxal, nu?) sau, mai bine zis, mirosea a nimic (cum miroase "nimicul"?), domnul a intrat in prima incapere de la toaleta, unde se afla cele doua chiuvete, fiecare cu o oglinda plasata undeva deasupra pe perete, el, omul/eroul nostru de poveste-de-rahat nici macar nu a simtit nevoia sa se duca la toaleta (sa se cace sau sa se pise? nu stim), s-a oprit in dreptul unei chiuvete/oglinzi, nu indraznea sa se uite in oglinda (cititorule, te crezi mare si tare, stim evolutia speciei, dar tu te-ai uita in oglinda dintr-o toaleta - o toaleta luminata de o lumina atat de calda si blanda - imediat dupa ce ai fi fost vomat de un Balaur?), dl. G. voia sa vada daca nu cumva chiar si pielea de pe fata ii fusese distrusa de acidul acela care ii arsesse carnea de pe picioare si, neavand de ales, a privit intai inspre chiuveta si mai apoi, incetisor, si-a ridicat privirea catre oglinda, lumina aia galbuie si blanda care parca cadea de undeva de sus (stim deja, un mic becul aflat undeva sus, pe tavan, trebuie sa mentionez, lumina pareea sa fie un adagio de la un pian vechi, uitat la toaleta - cititorule, imagineaza-ti aceasta scena, ca si cum chiar acolo ar fi un pianist care canta Chopin, de exemplu...) si, intr-o astfel de stare, dl. G. a vrut sa isi observe figura in oglinda... dar pana sa isi arunce privirea catre oglinda si sa isi priveasca figura incremenita, cumva vestejita de acidul din balta plin de acid din stomacul Balaurului, incetisor, deosebit de incetisor, oglinda si chiuveta si peretii aia incremeniti chiar si usile incaperilor unde se aflau plasate VVCurile, inclusiv tavanul si podeaua, totul (absolut totul, suna trist, nu? de ce?) au inceput sa se miste ca acel adagio (cine dracu' mai canta si adagio in aceasta scena atat de trista? asta ne mai trebuia acum?), tot ce era in jurul dlui G. a inceput sa se prelinga (exact ca in picturile lui Dali care tipa oin gura mare ca el nu ia droguri, el e drogul - ce vrei mai mult, cititorule?), nu stiu cum sa ma exprim, parca dl. G. era parte a unei simfonii triste (sau poate doar partea a doua din acea simfonie era trista, ce sa zic...), trupul dlui G. a inceput si acesta sa se invarta, sa se roteasca, sa intre in hora cu toate obiectele din jurul lui care deja se invarteau/roteau de parca fiecare obiect in sine capatase forte proprii de miscare, capacitati proprii de a se invarti/roi, asa in nestire, fara nici o lege, incetisor dar continuu, pana si becul din tavan a inceput sa se miste, sa se roteasca, culmea era ca, desi becul se rotea, totusi, inca mai lumina camera de la toaleta, totul se misca incetisor (nu avea de sa se miste brusc, toate elementele - inclusiv becul, adica lumina - erau parte a acelu adagio), razele de lumina (tot galbui si blande si astea) isi schimbau continuu unghiul directiei catre trupul dlui G., dar sa nu uitam, nu avem voie sa uitam, in aceasta scena, razele alea de luminia aveau "viteza luminii" (nu exista unde electromagnetice care sa aibe alta viteza decat viteza lumii, acel "c" faimos), lumea-in-sine era luminata, "in sfarsit" (sau "in inceput"? de acele raze care atingeau viteza maxima, nu-i asa?, insasi Luna era luminata de raze de lumina care aveau viteza luminii (viteza maxima care poate fi atinsa in acest univers al dracului de mare), razele de lumina loveau (nu putem spune "brutal", nu ar suna prea bine...) trupul dlui G., iar umbrele obiectelor (care zburau, fiecare cum apuca) incepusera se se joace de-a viata'ascunselea pe acei pereti galbui, pana si peretii se miscau, tot asa,

in nestire, fara legi, desi pareea ca peretii se indoiau (nu ca aveau indoieli, nici vorba), se mulau, iar acest mulaj era dat de razele alea de lumina galbuie si blanda (dar mai putem spune ca erau acele raze de lumina "blande" cand insasi peretii incepusera sa se muleze, sa se deformeze tocmai pentru ca erau lovite de acele raze de lumina), de ce noi oamenii nu simtim razele de "lumina" atunci cand ne lovesc corpurile, de ce? (pentru ca simtim doar cand suntem injurati si scuipati?) si doar razele de lumina au cea mai mare viteza posibila in acest univers! (ce paradox, nu? iaca o mare intrebare filosofica), oricum ceva era sigur, lumina nu mirosea a rahat, nu mirosea a nimic (deci, nici fotonii nu au miros, nu? dar ei dau lumina, ei sunt lumina, alt paradox, sa faci lumina dar care sa nu miroase nici a rahat, nici a liliac, lumina miroase a nimic, dar sa ne amintim, nici nimicul nu are miros!)... si daca tot am ajuns la miros, trupul dlui G. mirosea a rahat - stim cu toti, nu avem cum sa ne facem ca nu stim, dl. G. fusese, nu cu mult timp in urma, in rahat pana la gat acolo in interiorul Balaurului (el se crezuse norocos ca cacatul nu ii trecea dincolo de crestet, dar las ca o sa vada el ce urmeaza si o sa regrete ca nu a ramas in cacat tot restul vietii), dar acum se afla in fata unei oglinzi miscatoare, langa o chiuveta miscatoare fixata de un perete miscator, indoitor, totul pareea ca se roteste cumva in cerc, desi nu putem fi siguri ca era sub forma de cerc, dl. G. chiar a reusit sa deschida robinetul de la chiuveta (era un maner care trebuia ridicat si nu rotit, detaliu esential in aceste clipe), ei bine (se putea si mai rau, de asta tot repetam "ei bine"), dl. G. a luat apa in palmele lui tinute sub forma de "cause" si a inceput sa isi spele trupul de cacat, tot trupul sau era inca acoperit de acea flegma albicioasa si de acel cacat atat de maroniu si atat de urat mirositor. Era sa uit, rahatul ala maroniu-galbui si urat mirositor (frumos mirositor pentru altii sau, mai bine spus, "natural" mirositor pentru cei mai multi, cu totii aflati inca in intestinul gros al Balaurului) se intindea peste tot corpul dlui G., ii acoperea intreaga figura a dlui nostru, iar el, domnul nostru, nici macar nu stia daca, sub acel cacat galbui-maroniu atat de tipator, mai exista carnea figurii lui (era sa scriu "fetei lui", dar se putea intelege gresit), el nu excludea posibilitatea ca figura lui sa nu mai aiba nici un pic de carne, asa ca el se astepta sa vada chiar oase de maxilar de culoare maronie, manjite si acestea, bineinteles, tot cu cacat (oase pe care le avem cu totii desigur, caci cu aceste oase, adica cu maxilarele noastre, mestecam si noi carnea animalelor ucise¹, doar ca atunci cand fiecare dintre noi (nu dl. G.) se uita, dis-de-dimineata, in oglinda (oglindea cea de acasa, nu de la toaleta institutiei unde avem fiecare o slujba de bugetar sau nu) nu vede propriul maxilar ci doar o figura obosita, desi tocmai s-a trezit dis-de-dimineata ca sa mance si mai apoi sa se deplaseze catre locul unde are o slujba care ii asigura traiul de maine)... asa ca, in oglinzile noastre de acasa, noi nu ne vedem maxilarele noastre (pline, sau nu, de cacat), acestea (cel putin la noi, nu stim daca si la dl. G.) sunt acoperite de carnea (gresisem si scrisese, "cartea", care "carte"?) de pe fata, deci noi nu avem cum sa ne vedem maxilarele (ar trebui sa deschidem gurile cat mai mult, cat mai mari ca sa ne vedem, macar partial, maxilarele pe dinauntru), sa nu ne ascundem dupa deget, e bine ca in fiecare dimineata, nu ne vedem maxilarele ucigatoare (caci cu ele noi mestecam carnea animalelor ucise de altii, bine macar ca nu noi, mentionez asta ca sa nu putem fi acuzati de "crime", ce vrei ba, daca nu suntem vegetarieni, sa fim acuzati cu totii de crime? esti un idiot, idiotule, asta e

¹ Nu putem sa nu ne aducem aminte de Leonardo care, atunci cand se plimba prin pietele publice si avea bani, cumpara porumbii tinuti in custi si ii elibera, le dadea drumul sa "zboare"... El era si vegetarian doar din motivul ca nu putea sa manance animale ucise pentru ca sa le manance chiar el. Leonardo a fost cea mai complexa minte (pictura, arhitectura, inginer, geometrie, aritmetica, literatura prin jurnalul sau foarte lung) din istoria gandirii umane. Leonardo e LEONARDO (si pentru Tarkovski), nimeni altcineva.

rezultatul evolutiei speciilor, nu ne-a facut Dumnezeu criminali, sa fie clar asta), iar maxilarele noastre sunt acoperite de cartea aia infloritoare, carne care, la randul ei, este acoperita de piele, de o piele galbuie si nemirositoare, iar pe figura noastra se afla, de obicei, doi ochi maronii sau verzi (nu stiu de ce a trebuit sa scriu verzi (ca sa trimit la viata? nu stiu), dar dl. G. se intreba daca nu cumva ochii lui fusesera macinati de acel teribil acid si acum in locul ochilor se aflau niste mici rahatei care se cuibariseră in acele gauri innegrite (de catre cine?) in locul ochilor nimiciti de acel acid... dar atunci cum putea el sa vada lumina, desi nu vedea lumina, vedea obiectele peste care lumina se cadea/prabusea (desi, ca sa fim corecti, lumina nu se prabuseste, lumina este undele electromagnetice sau fotoni/microparticulele, nici una nici alta nu au masa, nu au greutate, deci nu “cad” (unde, in jos? care “jos”?), lumina nu asculta de legea gravitatiei, de remarcat lucrul asta)... si sub lumina aia galbena (acum intelegem, bine ca era galbuie si nu maronie) si blanda, dl. G. s-a spalāt, cum a putut, cat a putut de acel cacat maroniu, de acea voma galbuie de pe figura (care figura?), de pe corp (dar piciorul era scheletic, nui asa?), dupa care a iesit afara, in curtea facultatii... iar afara era tot intuneric, nimeni nu era la usa, dl. G. s-a asezat pe o banca chiar acolo in gradina si inca nu ii venea sa creada ca el, chiar el, scapase de Balaur, iesise din gura Balaurului fara sa fie mestecat de acei dinti atat de ascutiti si de albiti (dar daca erau atat de albiti, ne putem intreba, nu cumva acel Balaur era vegetarian?), asa ca dl. G. se intreba daca nu “Totul” fusese doar o “iluzie” (a cui?), nimic altceva... Dl. G. era singur in curte (Negruta era in casuta ei, chiar dupa coltul cladirii) si, chiar daca Luna isi pierduse cumva din stralucirea ei (data de Soare, stim), totusi, o lumina palida tot se mai abatea, asa ca o pale de vant, peste tufisurile si copacii din gradina aia verde, plina de viata. Nu stim ce mai astepta dl. G., de ce nu pleca spre casa lui, afara era intuneric deplin, era si o liniste apasatoare, doar ca, asa dintr-o data, din senin (nu din ceruri), au aparut niste colti albi, prea albi si ascutiti care au inceput sa mestece, sa sfarame, sa macine tot ce era in gradina, adica copacii si tufisurile alea pline de viata si chiar si iarba aia plina de viata, pana si cladirea nevie a inceput sa fie mestecata de niste colti... dar care colti? Nu iesise dl. G. din Balaur? Coltii cui mai macinau acum gradina si cladirea? a apucat sa se intrebe dl. G... si cand te gandesti ca el crezuse (sau sperase?) ca scapase de Balaur... sa o spunem pe sleau, dlui G. nici macar nu ii trecuse prin cap ca acel Balaur care il inghitise si apoi il vomase “afara” se afla si acesta, adica Balaurul, la randul lui, inaintul altui Balaur si mai mare, care probabil, la randul lui, se afla in alt Balaur si mai mare - sa ne aducem aminte, Secu era/inca este (sau cel putin unii dintre generalii crescuti de Moscova precum iliescu) plina de KGBisti-proPutin... doar ca acesti KGBisti (Balaurul nostru) se aflau in gura altui Balaur, cel al KGB sau ma insel, macar unii dintre generali se afla acum in gura CAIului, nu stim, nu avem cum sa stim astfel de detalii, dar stim sigur ca nu au cum sa fie complet siguri (in aceasta globalizare atat de profunda), asa ca dl. G. nu scapase de Balaur (nu banuiese, macar, ca nu avea cum sa scape), tot intr-un Balaur se afla, traia, respira, manca si restul... El iesise dintr-un Balaur “afara” ca sa afle, mai apoi, ca se afla in gura altui Balaur (care il inghitise pe primul, nu? sau pe al doilea?), iar dl. G. a repetat istoria evadarii din primul Balaur si in cel de-al doilea Balaur si cand a fost vomat si de-al doilea Balaur, el si-a dat seama ca era in alt treilea Balaur si mai mare decat cel de-al doilea... dar mai are rost sa continui aceasta poveste atat de plictisitoare? Cititorule, tu esti plictisitorul, tu ai trait intreaga viata in acelasi Balaur, nici macar nu ai incercat sa evadezi in primul Balaur (cum dracu’ sa evadezi din Balaur, care “Balaur”, nu?), aceasta poveste te plictiseste al dracului de tare, dar habar nu ai, aici e povestea vietii tale, nenorocitul/plictisitului (nici prin cap nu ti-a trecut vreodata sa te revolti impotriva Balaurului - care Balaur, nu?), dl. G. se

gandea daca nu e cumva Balaurii astia, cu toti, nu sunt decat iluzii miscatoare (chiar si asa miscatoare, tot iluzii ar fi ramas) si el (acum nu e vorba de tine, cititorule) nu stia ce sa mai faca (bai idiotule, de ce dracu' tot lungesti aceasta poveste-de-rahata?), dl G. se intreba daca mai are rost sa iasa si din gura Balaurului in care se afla acum... sau era mai bine sa isi traiasca intreaga viata (cea care ii mai ramasese, caci nu avea cum sa traiasca etern - stim, vorba lui Aristotel, infinitul nu are cum sa existe), sa locuiasca (impacat cu sine, cu Balaurul) acolo in interior (acelasi Balaur sau altul, mai conta care?), se intreba daca mai avea vreun rost sa incerce sa iasa din interiorul Balaurului - care Balaur? isi puna el intrebarea, raspunsul si l-a dat singur: "Da, merit sa ias din gura oricarui Balaur in care ma aflu acum chiar daca stiu ca atunci cand voi reusi sa ies din gura unui Balaur ma voi trezi, inevitabil, in gura altui Balaur. Eu nu am de ales." Cu alte cuvinte, chiar daca nu avea cum sa isi dobandeasca "libertate absoluta" (ce notiune prostasca, cica filosofica, la dracu' cu filosofia asta cu tot), totusi tendinta catre "libertate absoluta" (termen utopic) trebuie sa fi fost inscrisa in genele dlui G., dar ce avea sa castige el din asta? Nimic, chiar nimic, doar ca isi transforma insasi viata lui in "lupta", isi identifica viata cu lupta, asta era ceea ce credea dnul G. ca era singura calea de a trece, macar aparent, de "pragul absolut" al vietii... cetatenii, oameni-de-rand, nascuti si crescuti sclavi secole de-a randul se prapadeau de ras vazand incercerile total inutile pe care dl. G. le facea, ce altceva puteau cetatenii, colegii, lumea in general (nu inasa si plagiatorii!) sa faca? Simpli sclavi... care cersesc "din poarta-n-poarta" de-a lungul secolelor, de cand s-au format ca "popor", cica... ei, cetatenii, de cand s-au nascut si pana astazi, pana maine, tot sclavi vor ramane, sclavii mafiotilor-analfabeti pusi de rusi inca din 1945. ce sa ne mai ascundem, de cine ne ascundem? De SS? Ma doar in cot de ei... cei din ss sunt atat de ANALFABETI si nu au cum sa inteleaga ca ei au creat acest INFERN/Romania in care ei, rahatii, sunt stapani peste rahati, dar ei, rahatii din ss au impresia ca sunt stapani, nu vor sa inteleaga ca ei sunt cacati peste cacati, si copii lor tot cacati sunt in marele cacat construit de parintii lor=cacati. asta e Romania-de-cacat fabricat de cacati-ss, dar ei sunt super-fericiti ca sunt stapani=cacati peste cacati. Imi e greata de tara in care traiesc; imi e greata de lumea in care traiesc... cu totii CRIMINALI=cacati.

Sa continuam povestea, chiar daca tu cititorule, te-ai saturat pana peste cap de aceasta poveste-de-rahata, sa mergem inainte, nu avem cum sa cadem inapoi. Dupa ce dl. G. a iesit de la toaleta si din cladirea facultatii, era intuneric afara, lumina venea de la un bec amarat pus pe peretele cladirii, era innourat, pareea ca statea sa ploua, dar nu ploua... In timp ce se indrepta catre poarta gradinii, dlui G. i s-a facut rau, i-a venit o greata mare, nenorocita, adanca pana in oase, dl. G. simtea ca va vomita chiar propriul lui stomac (atat de mare ii era greata pe care o avea, acolo in gradina vie) o greata din stomac pana in gat, dar si in oase si vene, creierul il simtea ca pe o voma, creierul era transformat in voma, simtea o voma din talpi pana in crestet, pana deasupra crestetului, asa ca pana la urma, parca neavand de ales (predestinat?), dl. G. a inceput sa vomite, dar partea proasta era ca nici macar nu era voma adevarata, era mai degraba o incercare de voma, el nu reusea sa vomita, era ceva parca "ii statea in gat" ceva care voia sa iasa, ceva care nu voia sa fie vomitat de catre dl. G., ceva care voia/nu voia sa evadeze din dl. G., din propriul sau corp, oricum, el simtea ca stomacul lui are contractii puternice unele dupa altele, iar din gura lui (nu a Balaurului, sa fie clar) i-a iesit un lichid aparent albicios, prea albicios poate, dar oricum gretos, la acea lumina palida si blanda care venea de la acel bec amarat, indepartat, nu se vedea clar ce vomita domnul nostru, pana la urma a vomat, in sfarsit, chiar a simtit ca ceva urias ii iese din gura si acolo, in gradina, a vomat ceva urias, un "nu-stiu-ce" urias care s-a rostogolit, asa urias cum era, pe iarba aia plina de viata care

candva era verde dar acum devenise albicioasa, eroul nostru era in gradina intunecata a facultatii de filosofie si, nu dupa multe secunde/secole, a inceput sa isi revina de la aceasta voma infernala, stomacul il durea, parca avea impresia de eliberare (venise si acea libertatea pentru el? glumim si noi, ce putem sa facem intr-o astfel de situatie...), el insa simtea ca parca se eliberase (de la ce, de ce, nu stim), oricum cand dl. G. s-a uitat jos pe iarba a vazut ce vomase, ce se rostogolise pe iarba fara zgomot prea mare... stiti ce era acolo aruncat pe iarba aia atat de verde, plina de viata? un prapadit de "copilas", era un mic copil (arata ca un pui de catel abandonat), nou-nascutul a inceput, normal, sa tipe, sa zbiere (dl. G. deja se intreba daca nu cumva va apare si politia sa il ia la intrebari), corpul copilasului era cu mult mai mic decat al unui nou-nascut normal, aveai chiar impresia ca e vorba de o mica papusa (exact ca si papusa aia ruseasca Matrioska in care se afla alta papusa ruseasca in care se afla alta papusa), dar papusa noastra era in viata, avea viata, nu stiu cum sa ma pronunt altfel, ceva era insa sigur, nou-nascutul tipa in gura-mare, al dracului de tare, iar dl. G. nu stia ce sa faca, pana la urma, a intins mainile spre noul-nascut, l-a prins in brate si l-a ridicat (surprinzator, pentru noi, observatorii externi), cu mare grija, de pe pamant si abia atunci a vazut nou-nascutul lui (caci era nascut de el nu de vreun Balaur) nu avea retine in cei doi ochi (macar avea doi ochi, nu mai multi, nu mai putini), ochii micutului erau goi si albi, al dracului de albi si acestia, asta inseamna ca acel copil nu vedea nimic in jurul lui, nu vedea lumea asta nenorocita/intunecata in care se nascuse (dar ce? asta fusese o nastere? ati mai auzit de o astfel de nastere?), dar se pare ca celelalte simturi nu ii lipseau, nou-nascutul a simtit caldura bratelor dlui G. (oare chiar erau calde? intreb doar) si parca incerca, nou-nascutul, sa se lipeasca si mai mult de mainile lui (desi dlui G. i se parea ca mainile lui erau prea reci pentru nou-nascut), oricum, bebelusul parca il indemna "hai strange-ma la pieptul tau, lasa-ma sa iti simt caldura corpului tau, vreau sa fiu cocolosit", iar dl. G. urmand, aparent macar, aceasta invitatie, a strans copilasul la piept si, in acel moment, nou-nascutul a incetat sa mai urle desi, putem spune, inca mai plangea (mai degraba, suspina), se pare ca micutul se simtea mai bine asa strans in brate (de oricine), micutul si-a strans piciorusile si bratele langa corpul lui micut, ca observator extern, aveai impresia ca micutul voia sa se inghesuie in corpul dlui G. sa se lipeasca de corpul lui cat mai mult, parca voia sa re-intre inapoi in corpul lui G., poate ca refuza sa se fi nascut in aceasta lume atat de ticaloasa (dar de unde stia copilasul ca lumea asta e atat de ticaloasa, abia se nascuse), parca incerca sa se ridice si sa intre inapoi in gura dlui G., micutul suspina, respira, ochii erau inca deschisi (ochii aia fara retine, dar oare fusesera acestia vreodata inchisi? cine mai pune si intrebarea asta atat de... nu stiu cum sa ii spun), ochii nu vedeau nimic, dar ce sa vada in aceasta lume nenorocita, atat de nenorocita (cum dracu' a facut Dumnezeu lumea asta atat de ticaloasa?, intreb eu credinciosul), micutul inca mai suspina, inca mai respira, ce altceva putea sa mai faca in acea situatie teribila, doar dl. G. nu stia ce sa faca, era inlemnit de ceea ce i se intamplase, auzi tu, nascuse/avortase un nou-nascut, fara ochi (mai exact, o papusa cu doi ochi care nu aveau insa retine), il vomase prin gura... ati mai auzit sa se intample asa ceva vreodata in amarata de viata pe care o traiti? Si nici macar dl. G. nu era femeie, era barbat, stiam cu totii, dar uite, dl. G. tocmai vomase/avortase un nou-nascut fara ochi, adica cu ochi fara retine, ochi atat de albi, prea albi (da, nu putem scapa de albeata in aceasta poveste atat de... atat de... nu stiu cum sa o numesc, nu stiu si doar ar trebui sa stiu, dar nu stiu¹), dl. G. vomase aceasta fiinta prin gura lui nenorocita, iar fiinta

¹ Cititorule, incerca sa citesti aceasta poveste ca si cum ai asculta o simfonie a lui Mahler (sa zicem a 5a), compozitorul care era obisnuit cu moartea, cand inca era mic, multi dintre fratii lui, dintre surorile lui (mici si acestia) au murit unul cate unul, unul dupa altul, chiar si un copil de-a compozitorului a

vomata arata ca voia sa traiasca chiar si asa cu ochii aia complet orbiti, inchisi, furati, nu stiu nici eu de ce se nascuse asa acel copil, insa nou-nascutul si-a pus degetul de la mana stanga in gura si a inceput sa il suga, cu siguranta avea nevoie de lapte, ii era foame, voia sa manance in aceasta lume nenorocit de flamanzita, dar cum putea dl. G. sa ii dea de mancare copilului, tatal nostru era incremenit, inlemnit, cu chiu cu vai, si-a scos haina si a infasurat-o in jurul nou-nascutului care a incetat sa mai suspine, doar isi sugea degetul, pareca ca incepuse sa fie cumva multumit de lumea in care se nascuse/trezise/cazuse (precum Adam, langa acel copac), pana si lumina becului razbatea atat de palid, se abatea cu grija, incerca sa nu il deranjeze pe nou-nascutul asta, pareca ca pana si becul ala amarat stia ca nou-nascutul fusese avortat/vomat de catre dl. G. care culmea nici macar nu remarcase daca nou-nascutul era o fetita sau un baietel, nu a avut curiozitatea sa vada ce nascuse/vomase din gura lui, insa copilul incepuse sa fie deja multumit de viata pe care incepuse sa o traiasca, avea iluzia ca era hranit chiar de degetul lui pe care il tine in gura, e drept, era o iluzie, doar o iluzie (un deget nu are cum sa aibe lapte), iar ochii aceia care nu existau pareau sau, de fapt, erau atat de albiciosi incat, chiar si in acel intuneric, in acea gradina atat de intunecata, ei, ochii, adica albeata ochilor stralucea de parca erau doua mici stele de pe cerul de deasupra gradinii, desi cerul de deasupra era atat de intunecat, acoperit de nori, cerul ala pareca ca balteste deasupra celor doi oameni (sa nu ne pacalim, acolo in gradina, erau totusi doi oameni), nici macar vantul nu mai batea, nu mai adia, iar dl. G. era coplesit de sentimentul, de senzatia ca lumea murise, ca lumea era deja moarta, ca totul din jurul lui murise, incetase sa mai existe, si asta culmea, in acea situatie in care chiar el "nascuse" un copil bland, doar el avea in brate un nou-nascut facut de el, cum sa gandesti "moartea" intr-o astfel de situatie? Nou-nascutul fusese vomat/avortat chiar de el, deci acesta era, inevitabil, "copilul lui", chira al lui, al acelui barbat singurel din acea gradina plina de viata, dar atat de intunecata de pareca ca nimic nu isi mai are vreun rost, nou-nascutul din bratele dlui G. a inceput iarasi sa suspine, pareca ca incepuse sa nu mai fie multumit ca isi sugea degetul, poate ca intelesese ca nu obtinea nimic de la acel deget, degetul lui, poate ca intelesese ca totul pareca sa fie o pacaleala, o iluzie, era insa si viata nou-nascutului o iluzie si doar asta? Ati auzit nou-nascut vomat de un barbat prin gura? Dl. G. se intreba unde sa gaseasca el lapte la acea ora, nu avea nici cea mai mica idee ce ora era in acele momente, doar isi aducea aminte parca fusese inghitit de un balaur (care Balaur?), desi nu mai era sigur nici de asta (fusese doar o iluzie si asta?), sau poate ca se nascuse intr-un balaur care, asa cum remarcase chiar el, era inghitit de alt balaur care era si inghitit de alt balaur care urma, foarte probabil, sa fie inghitit de alt balaur, oare cati balauri erau unul intr-altul precum papsurile Matrioska, cine stie? Dar el vomase nu mic balaur sau un copil? Intrebare fara sens, poate ca totul nu era decat o iluzie, o poveste fara sens, fara miros, fara gust, fara nimic, dar uite, nou-nascutul se nascuse din gura dlui G. care il vomase/avortase (nici nu stiu cum sa spun mai exact) si era un nou-nascut intreg, sanatos (cel putin asa pareca), doar ca nu avea ochi, sau mai exact, ochii micutului (era sa scriu, "mucosului") nu aveau retine, erau complet albi, fiecare ochi pareca ca "Luna de pe cer", un cer al naibii de intunecat, dar stim cu totii ca Luna-de-noapte era luminata de Soarele-de-zi, doar ca lumina care lumina Luna nu se vedea deloc, dar deloc, nou-nascutul isi misca bratele si picioarele, cu siguranta se simtea bine in acea haina care il invaluia, care ii oferea caldura de care avea nevoie, desi nu era iarna, parca era un inceput de toamna, nu? sau nu?, dl. G. nici asta nu isi mai aducea aminte

murit cand era mic, de aceea simfoniile lui trimit direct la moarte, tot timpul, fara exceptie, el, Mahler crescuse, traise in preajma mortii, impresurat de moarte, cum sa compui "oda bucuriei"? Dar stiti ca Beethoven a compus oda bucuriei cand era complet surd? ce paradox (aparent)...

care anotimp era in acele momente/clipe (ce sa mai vorbim de ziua in care el nascuse un nou-nascut), singura intrebare pe care dl. G. si-o punea in acele momente teribile (de ce teribile?) era de unde sa faca rost de lapte pentru nou-nascutul lui, caci pana la urma, era nou-nascutul lui si atat, oare mai era deschis vreun magazin de unde sa cumpere el lapte pentru nou-nascut, dar cum ar fi putut sa il hraneasca pe micut cu laptele cumparat, se intreba dl. G. in nestire/dezorientat, nu stia cum sa il hraneasca pe micut, desi inca nu cumparase lapte, nou-nascutul a inceput sa planga din nou, dar nu tipa, nu urla, mai degraba suspina, un suspin mai prelungit, sau poate ca micutul chiar plangea sau parea ca incerca sa planga, dar nu reusea sa planga pe deplin, stim cu totii ce inseamna sa plangi, nu? eu nu stiu ce sa zic, nu stiu ce as fi facut in locul dlui G., tu cititorule, ai fi stiut ce sa faci intr-o astfel de situatie atat de absurda? de unde ai fi cumparat laptele? sau ai fi chemat politia? sau salvarea? si dupa aia ce ai fi facut? si uite asa, nou-nascutul a inceput sa planga din ce in ce mai tare, dl. G. chiar nu stia ce sa faca, se intreba daca nu ar trebuie sa dea telefon la Salvare (dar daca le-ar fi spus alora de la Salvare ca a vomitat un nou-nascut, aia de la Salvare/Politie ar fi crezut omul ala din gradina aia plina de viata e “nebun-de-legat” si l-ar fi dus la spitalul de nebuni, cu siguranta), nou-nascutul a inceput sa zbiere, din ce in ce mai tare, dl. G. era deja speriat, tineea in brate acel nou-nascut care urla din ce in ce mai tare, parca insasi gradina aia vie intrase in rezonanta cu tipetele produse de acel nou-nascut, dar in lumina aia palida, data de acel amarat de bec suspendat in aer langa cladirea aia abandonata, dl. G. a inceput sa fie coplesit, inconjurat de acel intuneric atat de intunecat, de uracios, de urat mirositor (oare el chiar fusese vomat de Balaur?) si cand inca se intreba ce ar trebui sa faca in acea situatie atat de absurda, dl. G. a observat, chiar in acea lumina atat de palida al acelui bec uitat, ca urechile nou-nascutului au inceput sa devina mai ascutite, din ce in ce mai ascutite, ba mai mult, urechile au inceput sa se lungeasca, desi nu foarte mult, oricum ceva era sigur, urechiusile micutului care la inceput fusesera atat de mici si de normale au inceput sa se lungeasca, sa se ascuta din ce in ce mai mult si, pe langa asta, se putea observa ca micutului incepuse sa ii apara si niste dinti mici care, incetul cu incetul, incepusera sa se creasca si sa se lungeasca si sa se ascuteasca (precum stancile alea de pe Creasta Balaurului), din ce in ce mai mult, asta se intampla chiar atunci, clipa dupa clipa, pana la urma, dintisorii aia mici ai celui mic nou-nascutului s-au transformat, incet dar sigur, in coltisorii care au devenit chiar imediat colti, ceva insa era clar, al dracului de clar, dintii micutului s-au transformat in niste colti uriasi si albi (si cum mai straluceau in lumina Lunii de pe cer! - stim, lumina nu era a Lunii, ci a Soarelui), dintisorii micutului (care dintisori, care micut?) devenisera coltii unui lup singuratic, haituit, ratacit intr-o padure blestemata, intr-o lume de-a dreptul ticaloasa, lumea devenise casa lui, cica, iar unghiile micutului desi pareau atat de mici si de normale/banale cand se nascuse (adica cand fusese vomat de dl. G.), au inceput sa creasca, sa se lungeasca si astea, unghiile atat de la maini cat si de la picioare, au devinit din ce in ce mai ascutite, mai tari, mai fioroase, mai bine zis, mai infricosatoare, adica au devenit gheare de lup (ce sa o mai lungim), iaca, un nou-nascut cu ochi albiciosi fara retine, dar pana si ochii aia complet albiciosi au inceput sa creasca si sa creasca, sa devina din ce in ce mai mari si mai rotunzi, parca erau cercurile pe de “Poarta Sarutului” (dl. G. nu stia de ce i-a trecut prin cap tocmai aceasta comparatie), doar ca nou-nascutul zbiara din ce in ce mai tare, iar dl. G. nu stia ce sa faca, era speriat ca vor auzi oamenii ca nou-nascutul pe care el il tineea in brate urla asa in nestire, el (dl. G.) era convins ca oamenii il vor acuza ca i-a facut ceva rau micutului care continua sa urle, dl. G. se intreba ce sa faca ca nou-nascutul lui (ca doar era al lui, nu a altcuiva) sa nu mai planga, sa nu mai urle si atunci i-a trecut prin cap sa puna degetul lui in gura nou-

nascutului (era ca si cum ar fi incercat sa il pacaleasca ca ii da ceva de mancare micutului care parea ca cerseste ceva...) si dl. G. chiar asta a facut, si-a pus degetul lui in gura nou-nascutului care (culmea?), in acel moment, a incetat sa mai zbiere, poate ca inca mai suspina, dar oricum nu mai zbiera, nu mai plangea, avea degetul dlui G. in gura si parca incerca sa il suga, nu se mai auzea nimic, o liniste domole, inceata se lasase iarasi in acea gradina intunecata, uitata, abandonata, parca si lumina becului incepuse sa uite de acea gradina pe care o luminase pana atunci, Luna de pe cer nu se mai vedea, disparuse sau fusese acoperita de nori, cine stie?, nici dl. G. nu stia de ce lumina parea sau chiar devenea din ce in ce mai palida, dar chiar si in acea lumina atat de palida, dl. G. abia a apucat sa observe ca nou-nascutul (dar micutul ala nu se transformase parca intr-un lup haituit?), ei bine, micutul a inceput sa ii inghita degetul dlui G. din ce in ce mai mult si, desi parea sa fie dat cu incetinitorul, se vedea clar ca nou-nascutul (sau lupul, sau lupusorul, cum vrea cititorul) ii inghitea degetul dlui G. din ce in ce mai mult, dupa care bebelusul a inceput sa ii inghita si palma... si mai apoi gura aia mica (care parea ca se marise dupa ce palma dlui G fusese inghitita chiar de acea gura) a devenit tot mai mare, dintii, adica coltii, au inceput sa muste si sa mestece palma dlui G. care parea sa fie paralizat, nu facea decat sa se uite (blocat bineinteles tu, cititorule, nu ai fi fost blocat in aceasta situatie?) cum bebelusul ii manca palma, ca mai apoi, acesta sa incepe sa ii mamance si mana, gura lui inghitise deja antebratul lui (acum cand scriu aceste cuvinte, sunt inspaimanat si eu...), gura nou-nascutului ii inghitise mana dlui G. pana dincolo de cot, ochii micutului/bestiei/balaurului/micul balaur parca incepusera sa ii iasa din orbite, ochii ii iesisera afara din orbite, parca scosi fusesera scosi din orbite de o mana nevazuta, nou-nascutul (nou-nascut?) inghitise deja intreaga mana a dlui G. care, intre timp (caci putem sustine ca fusese, intr-adevar, "un timp" in timpul asta) nici macar nu apucase sa se intrebe "ce sa fac?", culmea (iarasi "culmea"?) era ca dl. G. nu simtea nici o durere, ciudat, nu?, o gura mica a unui avorton vomat chiar de tine sa iti manance intreaga mana, sa ti-o sfarame, sa ti-o macine, sa ti-o striveasca cu dintisorii lui singuratici care deveneau tot mai lungi si mai ascutiti, mai insangerati (desi fusesera al dracului de albi la inceput, tu cititorule ce ai fi facut intr-o astfel de situatie?) Nou-nascutul deja incepuse sa inghita corpul dlui G., incet dar sigur, care era inghitit exact cum un sarpe inghite un bivol, corpul lui G. era inghitit precum a acelui bivol, corpul omului nostru disparea printre coltii nou-nascutului, culmea era ca nou-nascutul nici macar nu isi folosea acei colti atat de ascutiti ca sa sfarame, sa disloce/macine trupul dlui G. (ati auzit de acea scena reala cand un hipopotam a inghitit un copil de vreo 2 ani fara sa il mestece, dupa care, cica de teama, l-a vomat afara nevatamat¹) si, in timp ce dl. G. inca mai apucase sa se intrebe ce ar trebui sa faca intr-o astfel de situatie teribila (nu mai fusese in viata lui intr-o astfel de situatie atat de teribila; tu cititorule, ai fost intr-o astfel de situatie? daca nu ai avut viata dlui G., nu aveai cum sa fii intr-o astfel de situatie... e bine? e rau? tu hotarasti, nu eu, povestitorul), el si-a dat totusi seama ca fusese deja inghitit pe de-a intregul de catre propriul sau copil (doar el il nascuse pe acel nou-nascut, nu?), trupul lui (al dlui G.) fusese inghitit pe de-a intregul de catre gura acelui micut abia nou-nascut, chiar asa, dl. G. simtea deja cum se scurge prin matul de la gatul nou-nascutului (cum dracu' sa incapa trupul dlui G. prin matu' unui copilas nou-nascut?) si banuia ca va ajunge in

¹ <https://www.digi24.ro/magazin/stil-de-viata/animale/un-hipopotam-a-inghitit-un-baietel-de-2-ani-dar-s-a-speriat-si-l-a-regurgitat-imediat-inapoi-viu-2186245?> [nota editurii: dl. G. anunta ca atunci cand gaseste o adresa de internet (un articol, o melodie clasica sa nu) cititorul trebuie sa se duca imediat la acea adresa si sa citeasca/asculte acea melodie si mai ales sa vizioneze clipurile de la melodiile care nu sunt clasice... bineinteles, trebuie sa inteleaga versurile.]

baia aia de acid din stomac (stomacul cui? al bebelusului? al Balaurului? Cine se joaca cu focul o pateste, sa fie clar!), totusi dl. G. credea ca mai are destul de mult de cazut pana sa ajunga in stomacul nou-nascutului (sau al Balaurului?) si se intreba daca in acel stomac (care?), acea baie plina de acid ii va dizolva si oasele, el va fi primul inghitit de acel nou-nascut sau vor mai fi si altii sau macar el va putea sa vada niste resturi de oase roase de acid azvarlite pe ici, pe colo, ei bine (ei rau, nu?) dl. G. nu avea de unde sa stie acest detaliu (care detaliu?), afara era intuneric (care afara? afara din dl. G., din corpul nou-nascutului, din Balaur, din cladire, din gradina? din lume, din univers? mai are sens intrebarea?), in cadere, desi parea sa fie o cadere data cu incetinitorul, dlui G. putea sa observe ca in jurul lui era un perete lipicios pe care chiar l-a atins cu palma si a simtit ca peretele acela era carnos, moale, lunecos, parca avea niste mici muschiuleti care ii impingeau trupul (trupul dlui G., ca sa nu fim gresiti intelesi) tot mai jos, trupul dlui G. parea sa fie trimis, preluat de la un muschiulet la altul, dar unde se ducea? catre ce anume se indrepta, asa in nestire (pentru cine?), catre ce era trimis? (de catre cine?) nu cumva catre acea baie plina cu acid abia astepta trupul dlui G. sa intre chiar innauntrul acesteia (care acesteia?), baie care urma (ura?) sa ii dizolve/digere complet trupul dlui G., posibil chiar oasele urmau sa fie digerate, sa fie transformate intr-un lichid albicios si lipicios (pentru cine? pentru tine, cititorule, zi-i mersi), iar daca ramanea ceva nedizolvat (desi nu credem ca putea sa mai ramana ceva) ei bine, acel ceva neinregimentat in acea baie de acid ar fi fost transformat intr-un mic rahatel chiar in intestinul gros (al cui?) si de acolo acesta (adica rahatelul ala mic, maroniu si urat mirositor deja) ar fi urmat sa fie scremut afara prin curisorul nou-nascutului/Balaurului... Da, asta s-a intamplat, in caderea aia nestiuta, printre acele mate ale Balaurului, dl. G. s-a trezit intr-un camp de flori care erau atat de frumoase si miroseau atat de placut, (stiu, nu crezi aceasta scena, cititorule, dar iti jur, chiar asta s-a intamplat si, in plus, ma dorae in cot ceea ce crezi tu), ce imagine stranie, sa treci de la matele infioratoare ale unui balaur (nascut chiar de tine!), sa treci de la acel ocean plin de acid, plin de cadavre si de oase aproape complet digerate la un camp plin de flori nemaipomenite, incredibil de frumoase, cu petale atat de largi si de frumos colorate (in mii de culori, sa nu uit)... era cumva alta lume? care lume? cum putea sa fie "alta lume" in burta (sau burtica?) unui balaur/copilas, cum putea sa fie un camp de flori atat de frumoase, atat de frumos mirositoare (parca mirosea a cacat in intestinul ala gros)... ceva este cam neclar in aceste poveste, poate ca insasi povestea nu era decat o iluzie, dar mai conteaza faptul (de ce "fapul"? ca totul e "Iluzie"? sau pacaleala? E bine totusi ca e ceva, fie ce o fi acest ceva, dar bine ca e ceva, chiar si o iluzie (decat nimic, nu?), ce poti sa speri atunci cand te trezesti (mai exact, esti nascut si nu stiai) in gura unui balaur (sunt multi ai dracului, asta e problema), asa ca iluziile sunt singura alternativa de supravietuire (ce, e mai bine sa te sinucizi cand iti dai seama ca esti un mic rahatel in intestinul gros al unui Balaur-criminal?) si cat de frumos miroseau acele flori atat de frumoase cu petale neasemuit de frumoase (ati vazut vreodata flori urate? pana si urzicile sunt atat de atragatoare, nu-i asa?), e drept, florile nu fusesera atat de frumoase niciodata pana atunci, asa parea sa fie, dar cui? Ce mai conteaza... doar eram cu totii in burta balaurului (desi la majoritatea dintre noi nici nu ne trece prin cap asa ceva), o burta plina de carne putrezita, de oase rancezite, de sange uscat pe peretii aia carnosi, toate se aflau fie inaintea, fie azvarlite (de catre cine?) pe marginea acelei bai de de acid sulfuric, stim cu totii, oasele vor fi macinate, incetisor dar sigur, nimic nu va mai ramane in acea baie acida decat acidul insusi, care din pacate nu se poate digera/dizolva pe sine insusi, asta e marele pacatul, Diavolul nu se poate manca pe sine insusi, uite, poti sa intelegi ca, de fapt, acesta (Diavolul adica) produce alti

diavoli (mici si mari, cum or fi... cine mai stie...) care ii vor lua locul, il vor rasturna de la putere, cumva, si acestia vor deveni, la randul lor, marii criminali ai unei natii (oricare ar fi aceasta), noii criminali sunt progeniturile altor criminali din SS, asta e clar pentru toata lumea (nu era clar deloc, cine minte aici?) ca nou-nascutul isi mancuse "tatal", cel care il vomase, ii daduse viata, stim cu totii ca dl. G. vomase/avortase acel nou-nascut mic si plapand, cat de plapand era sau parea sa fie, dar de fapt am vazut cu totii ca era vorba de un "mic Balaur" care a devenit marele Balaur dupa ce l-a inghitit pe taica-su, pe dl. G. (cititorul s-ar putea sa fie suprins ca "fiul" si-a mancat "tatal", dar asta se intampla in istorie, nu?), dl. G. se afla inaintea unui balaur, un Balaur-nou-nascut, Balaur creat/vomat chiar de dl G. insusi, de acest barbat/om (dar cine mai era si acest dl. G.?), vomat asa, fara stire (dar ce ar fi "cu stire" intr-o astfel de scena)?, corpul Balaurului nou-nascut crestea tot mai mult, se inalta tot mai sus, se lungea tot mai mult, in toate directiile, era omogen si izotrop¹, dl. G. chiar a apucat sa se mire cum dracu' trupul lui de adult normal a putut sa fie inghitit complet de un pitic nou-nascut (doar fusese un pitic nou-nascut, vomat/avortat chiar de catre dl. G. prin gura lui, nu a altcuiva) (eu, cititorul, am auzit doar de nou-nascuti nascuti de femei, nu si de barbati, micutii daca nu erau nascuti normal, puteau fi cel mult avortati, dar nu vomitati, asa cum l-a vomitat dl. G. pe acel nou-nascut), dar uita-te bine si nu uita, piticul ala nou-nascut se transformase in Balaur, isi mancuse tatal, nici macar nu il mestecase ci ii inghitise trupul dlui G. asa pe de-a intregul, trup care urma sa fie digerat/dizolvat de acea baie acida care se gasea, intotdeauna, in stomacul oricarui Balaur/om/animal, mic sau mare (chiar nu mai conteaza), stim doar ca Balaurul devenise tot mai mare, si asta de la o clipa la alta, iar dl. G. inca cadea, asa, in nestire, in intuneric, catre ce anume (nimeni nu putea sa stie, e drept), el doar banuia ca urma sa fie o baie plina de acid care ar urma sa ii dizolve trupul lui atat de slabit, sa ii spulbere pana si acea carne putrezita care mai exista pe ici pe colo printre acele oase care deveneau tot mai fragile, oase parca subtiata din ce ce in ce mai mult incat pareau sa devina transparente (atunci ce urma sa se mai dizolve in acea baie de acid?), carnea urma sa fie, fara indoiala, dizolvata de acid, carnea laptoasa, vascoasa, scremuta urma sa fie dizolvata, sa se subtieze si aceasta ca, in final, sa dispara (care carne? nu era vorba de oase?), oasele urmau sa fie penetrate de acel lichid atat de acid si totusi (da, da neaparat chiar asa, "si totusi"), in aceasta situatie atat de absurda (parca am mai scris ca era o situatie sau poveste absurda), dl. G. se intreba (de ce dl. G. se intreba mereu? ne intrebam noi) daca va reusi sa scape si de data asta din acel ocean de acid, daca va reusi sa inoate afara din acea baie de acid care ar fi trebuit (stia deja asta din experienta pe care o avusese candva, in trecut) sa ii dizolve carnea de la picioare, dar cine garanta ca nu urma sa ii fie dizolvata si carnea de pe maini? sau poate chiar si oasele, de asta data, cine putea sa stie cat de tare era acidul din stomacul acelui Balaur?)...

Alta intrebare: ce va face dl G. dupa (dupa ce?)... nu cumva trupul lui (chiar si asa, ars de acel acid din stomacul balaurului, dar inca nu complet dizolvat) urma sa fie impins afara din stomac, sa fie aruncat prin intestinul gros si de acolo sa fie ejaculat, scremut afara din curul Balaurului (oare urma sa fie scremut sau vomat? in gradina de la aceasi institutie sau in alta parte? in Paradis sau in Iad, unde e cea mai frumoasa gradina? unde oare? ne intrebam noi ca prostii...) sa recunoastem, mai era insa posibilitatea ca dl. G. nici macar sa nu fi plecat vreodata de acolo (de unde "acolo?"), poate ca el (care el?) era intr-o criza de epilepsie care dura mai mult decat cele normale (sunt crize de epilepsie "anormale?"), iar acesti Balauri (care ii inconjurasera

¹ "homogeneous" = same in all locations; "isotropic" = same in all directions (suna bine, nu?)

viata, care il inghitisera pe dl. G. de nenumarate ori, care se inghiteau unul pe altul, asa in nestire, precum papusa aia ruseasca, Matrioska) poate ca nici macar nu existau, poate ca totul era doar in imaginatia extrem de bogata a unui epileptic, stim deja (ce stim? stim ca nu stim, vorba lui Socrate, nu?), corpul dlui G. luneca la vale (inca o "vale"?) catre acea baia de argint (de fapt, baie acida, albicioasa) care urma sa ii dizolve trupul, care urma sa faca sa dispara, in sfarsit, corpul dlui G., stim cu totii, acea baia aia de acid urma sa ii dizolve corpul nu si sufletul - de ce "nu si sufletul?" dlui G. (oare ce urma sa se intample cu sufletul dlui G.?). sa fim drepti: exista alta posibilitate pentru dl. G. (adica pentru sufletului lui) sa ajunga in alta parte decat in Infern? si acolo ce putea altceva sa faca decat sa inceapa, neaparat, sa negocieze ce si cum chiar cu Diavolul (cu cine altcineva?), dar avea oare dl. G. de ales? Ce sa aleaga? nu era totul deja planificat inca de la inceputul inceputului? ce sa mai "alegi" dupa o astfel de viata, ne intrebam noi din afara, insa, a fost asta "viata"?

Doamne fereste, ai fi vrut, cititorule, sa ai o astfel de viata? amaratule/nenorocitul/inexistentule, ce bine ca nu ai existat, ce bine ca te-ai amagit pe tine insuti ca traiesti, ca vietuiesi, cica, dar cum sa traiesti cu adevarat intr-o astfel de societate atat de nenorocita condusa de mafioti-analfabeti (pusi la putere de rusii-analfabeti=criminali) si de copiii lor si mai analfabeti, crescuti de parintii lor in Infern (unde altundeva poate un soldat=analfabet sa isi creasca progenitura?) copii care tocmai pentru ca sunt crescuti in familii de criminali=analfabeti se cred, bineinteles, "genii-in-devenire" si, ca orice dobitoc, crescut intr-o familie de criminali=analfabeti - e Balaurul nostru care ne-a inghitit inca de cand eram mici, abia nou-nascuti si care inca nu ne-a vomat, inca nu ne-a digerat complet, suntem inca sclavii lui, acolo pe undeva prin interiorul lui nestiut (ce putem sa facem intr-o astfel de situatie atat de absurda decat sa fugim in strainatate - stiati ca sunt peste cinci milioane de romani care muncesc in alte tari? Ei, cei cinci milioane au scapat macar de Balaurul cel mai analfabet de pe acest Pamant atat de netrebnic), oricum noi nu avem voie sa stam degeaba acolo inauntru, dimpotriva, trebuie sa ajutam ca stomacul Balaurului sa ne digere trupul nostru firav si albicios, bolnavicios, trebuie sa participam la propria noastra digerare, la dizolvarea propriilor noastre corpuri, a propriilor noastre bucati de carne si amalgamuri de oase, vai si cat de infioratoare este o astfel de digerare/dizolvare a carnii si oaselor de catre acidul ala atat de urat mirositor... cum mai digera acidul aceluia Balaur (a oricarui Balaur) pe oameni care erau, cu totii, puscariasi (eram, cu sigurnata, cu totii in inchisoare si nici macar nu banuiam, ba dimpotriva aveam iluzia ca suntem liberi, ca traim in libertate - suntem iarasi innebuniti de notiunea aia de "libertate"?), si nu doar noi traiam in inchisoare ci, bineinteles, si soldatii si ofiterii si securistii (nu doar generalii, cu totii pana la urma - si cum se mai mancau intre ei si acestia!), pai cum puteau sa ne pazeasca altfel?, nici unul nu avea "libertate", nici nu stiau ce e aia "libertate" (ce termen nostim, nu?, ce, exista "libertate"? Nu pare absurd sa sustii ca "exista libertate"? poate libertatea sa detina (?) un statut ontologic?), poate ca exista cel mult o "iluzie despre libertate", nimic mai mult, nimic altceva... e adevarat, soldatii/temnicierii nu traise niciodata liberi, nu aveau cum sa stie ce aia "libertate" (o notiune fara sens, la asta nu m-am gandit pana acum), ganditi-va ca fiecare temnicer avea mai multi superiori, chiar daca fiecare are alti subordonati - si cat de mare si de tare se simte fiecare soldat care are subordonati! (exact ca un director cu subordonatii la o institutie de bugetari din aceasta tara nenorocita), doar ca si ei, sefii, nu sunt decat niste administratori, nimic altceva, dar idiotii se cred "Dumnezeu" cu totii, cand de fapt tot in Balaur se nascusera si ei si chiar acolo fusesera "educati" si ei, ca sa ajunga, cica, temniceri=directori=analfabeti-4 clase si atat... Temnicerule/ puscariasule, nici tu nu

ai stiut ce e aia “libertate” de-a lungul intregii tale vieti nenorocite/inexistente, nu ai vrut sa stii ce aia “libertate”, nu ai fi stiut ce sa faci cu libertatea, erai prea ingust la minte, prea limitat in gandire ca sa stii ce sa faci daca ai fi fost liber, nenorocitele, ar fi trebuit sa muncesti cu adevarat, dar tu nu ai stiut niciodata ce inseamna sa muncesti cu adevarat, intotdeauna te-ai ascuns de munca - gresit spus - nici macar nu te-ai ascuns de ceva care nu ai stiut niciodata ca exista, da, da munca chiar exista... dar trebuie sa inveti sa muncesti...¹

Balaur inghitit de Balaur (nimeni nu scapa de Balaur, asta e foarte clar, prea clar, asta e nenorocirea), dl. G., cand era inca in cadere, a inceput sa auda vocile oamenilor-sclavi din acea baie de acid, dar vocile nu erau strigate disperate, nu erau plansete si urlete, erau doar vociferari inculte, cuvinte fara sens sau pline de sens pentru multimea/masele acelea de oameni din acele bai cu acid, pareau ca majoritatea oamenilor erau “oameni-de-lut” (fara creier - gresit spus, nu exista oameni fara creier, putem spune, mai bine, “oameni cu creierase mici si puturoase”) asupra caruia acidul (din acea baie de acid) nu avea nici un fel de efect, oamenii continuau sa vorbeasca intre ei, pareau sa fie foarte multumiti ca se aflau acolo, fie ca era acid, fie ca era rahat, parca toti (sau aproape toti, nu stiu exact) oamenii erau ametiti, beti, oricum se credeau, fiecare dintre ei, “cel mai mare si mai tare din parcare” exact ca si tiganul ala gras si zdravan dar baut, ametit de bautura, care se balanganea pe strada care era cat pe ce sa cada, dar nu cadea, era un alt tigan care il sprijinea pe betiv fara sa comenteze deloc ceea ce tipa in gura mare tiganul ala baut (care se credea cel mai tare si mai tare din intreaga lume - stim deja, datorita evolutiei speciilor, fiecare dintre noi, oamenii, se crede cel mai tare si mai destept din lumea intreaga) si totusi parea parca sfarsitul lumii urma sa apara, sa cada ca un trasnet, asa din senin (cerul parea sa fie albit, in acea noapte intunecata) pentru toti oamenii dar nu si pentru cel baut care vocifera in

¹ Acum e momentul: nu exista nici o diferenta de natura (genetica) intre romani si cei din alte tari (Europa sau SUA): oamenii, in general, sunt niste nenorociti, criminali (mai mici sau mai mari), idioti (mai mici sau mai mari), cu totii rezultat al involutiei speciilor, nimic, dar absolut nimic, altceva. E drept, cei din SUA sau Occident sunt mai educati (mult mai educati) si asta conteaza, dar in situatii infioratoare, toti oamenii se reintorc la gena de criminali (chiar si vegetarienii sunt criminali). sa ne aducem aminte cine l-a ucis pe presedintele celei mai tari tari la ora actuala... asa ca ce sa ne mai ascundem? De ce? Pentru cine? Genele se modifica in timp de sute de mii de ani, trebuie sa mai asteptam ceva timp (bine ca nu eternitatea) ca sa speram ca oamenii vor avea gene mai bune... dar modificarea genetica are loc accidental, mediul exterior selecteaza, daca mediul din viitor va selecta pe criminali (cum a facut si pana acum), nu vor deveni oamenii din ce in ce mai criminali, genetic vorbind? Doar ca mediul tarilor “civilizate” a devenit mult mai “bun” (adica mai putin criminal) in ultimii doua sute de ani, asa ca putem spera ca insasi oamenii isi vor impune reguli care sa mai scurteze din gena innascuta de criminali... asta e situatia acum. (ganditi-va la cate crime/executii au avut loc in Evul mediu- Giordano Bruno ars pe rug ca a spus Adevarul care contrazicea bibliaMAFIEI! “No one is more hated than he who speaks the truth.” (Platon) In numele lui Dumnezeu care nu doar ca nimeni nu il vazuse vreodata - totul era minciuna ca sa impuna dictatura!)... caci asa se impun o DICTATURA, prin minciuni pregatite pentru masele dominate de prostie... dar cine impune Dictatura? Niste ticalosi=analfabeti, unul cu carte nu are cum sa impuna dictatura. Ganditi-va cine e in “my dark list”: doar doi romani, nenumarati americani si germani si din olanda si restul)... nu e nici o diferenta genetica intre oameni referitor la “inteligenta” sau “creativitate” (trasaturi precum “memorie” sau “nuante de culori” sunt, doar partial, innascute). Toti oamenii se cred cel mai tare din parcare, stim asta. voi, insa, muritorilor, nu aveti cum sa stiti care e marea problema cand ajungi sa fii cel mai mare si mai tare din parcare: nu mai ai cu cine sa schimbi o vorba, macar. da’ ce Dumnezeu discuta cu cineva? daca ar exista... “dupa chipul si asemanarea lui”, adica nici macar “singur”, ci o “lume-in-sine si pentru-sine”, nimic altceva nu exista pentru sinele/mintea fiecaruia dintre noi. ceva sa fie clar, insa: “geniu” nu exista, natii nu exista, personalitatea fiecarui individ e data de “munca” (vorba lui Feynman, o repet pentru ca este esentiala), chiar daca mediul e foarte important. Acum cu Internetul, “mediul propice ca sa devina geniu in cunoastere” exista pentru oricine are access la Internet. Toaleta si Internetul, cele mai mari tehnologii de pana acum...

gura mare ca el e cel mai mare si mai tare (stiti ca exact la fel gandeste si un decan, un rector, un sef “peste paznici si de femei de serviciu”, un ministru-4-clase, un presedinte-4clase (chiar daca a absolvit, cica, o “facultate”), cu totii nimic altceva decat administratori-sefi=rahaturi peste alte rahatele/rahaturi (asta mai ales in tarile fost comuniste + rusia si china), ei insusi fiind mici “rahaturi-sefi”, cica, adunati in asa in colective marunte, inexistente pe acest nenorocit de Pamant si vai ce miros urat mai au si bugetarii (multi dintre eii fiind, la randul lor, “mici ceausescu4clase”), majoritatea dintre acestia fiind rahatele/pile/relatii/amante/inexistenti pierdute in lumea asta nenorocita, pentru dl. G. totul devenise sa fara noima, totul isi pierduse sensul, nu inasa si pentru “masele de oameni si de bugetari” (stiti ca tara asta nenorocita are cei mai multi bugetari din UE?) care continua sa isi duca viata mai departe, masele, soldatii si bugetarii si cei care lucrau la privati erau, cu totii, fara exceptie (doar eram in tara asta, nu in alta) multumiti de viata pe care o traiau pe care o duceau mai departe, fara sa isi puna intrebarea daca se poate mai bine, chiar mult mai bine, pentru ei (cei din masele acelea uniforme, fara culoare (parca ar fi totusi un fel de gri spalacit), fara miros, lipsite de educatie si cultura (ce dracu’ mai e si asta?), totul avea sens, avea culoare, era acceptabil, ba chiar frumos, poate din cand in cand nu mirosea prea bine (ati mirosit vreodata vreun rahatel care sa miroase frumos? si cand stai si te gandesti ca pana si basinile (nu doar “gandurile”) sunt produse de interiorul fiecaruia dintre noi, sunt ale noastre, sunt progeniturile noastre)...

Dl. G. nu vedea, inaintul celui balaur-nou-nascut nici o culoare (poate ca el devenise daltonist, nu stia nici el care era, cu adevarat, situatia in care se trezise - oare chiar se trezise? nu cumva era inca intr-un cosmar?), nimic nu parea sa fie prea frumos, dar ce putea sa fie “frumos” inaintul unui balaur (chiar daca o fi “nou-nascut”, tot balaur ramane - fiind nou-nascut, nu am folosit o litera mare pentru balaur), bineinteles, totul ii scapase de sub control dlui G., oamenii/masele nici macar nu isi puneau intrebarea daca viata lor avea vreun sens (intrebare fara sens), fiecare “sef-4-clase” era super-incantat ca era sef peste paznici si femei de serviciu, fiecare rector/director/decan/sefadministratie si restul era atat de mandru ca e “sefadministratie” (chiar daca avea CV taiat in patru), fiecare rector (in aceasta tara, un mic dictator, nu?) este super-mandru ca era sef peste profesori inexistenti (multi dintre acestia nici macar nu meritau sa fie profesori universitari, multi daca nu cumva chiar majoritatea dintre bugetari nu erau decat niste inexistenti ingamfati (neaparat, trebuiau sa fie si fuduli), ajunsi pe acele posturi pentru ca aveau rude pe pozitii mari sau erau turnatori ai sistemului, mai avea viata lor vreun sens? viata cui?, care “viata”? Ce e “viata” pentru turnatori, de exemplu? sa participe la CRIME (facute, de obicei, de cei din SS) ca sa primesca pozitii de conducere. Asta e telul vietii lor si ce mandri sunt printre vecini... cei multi (fiecare se crede, obligatoriu, datorita evolutiei speciei, “cel mai tare din parcare”), erau doar mici “jucarii-de-lut”, mici “robotei-de-lut” facut dintr-un pamant murdar si urat mirositor, poate tocmai din aceasta cauza, acidul din stomacul Balaurului nu avea un efect complet asupra acestor corpuri prelucrate din acel lut atat de urat mirositor (un mic lut precum un mic rahatel, dar am mai spus, pana si bazinele care miros atat de urat sunt emanate chiar de corpul tau, cititorule, de corpurile tuturor oamenilor de pe acest Pamant - ati mirosit vreodata vreo basina emanata de vreun om/fiinta care sa miroase a liliac?), deci fiecare dintre noi, e atat de mizerabil prin interior (dar cat mult incearca sa arate “bine” in exterior! (Da asa e, pana si prin ochii nostri eliminam cacat, e vorba de puchinii nostri... iar cand vomam, vomama rahat sub alta forma, dar tot rahat e si ala...)) Fiecare incerca sa aibe o masina mai buna ca a colegului, o casa/vila mai mare ca a vecinului, unii isi pun cercel in nas, altii se tund ca dracu’ doar sa iasa si ei in evidenta cu ceva), fiecare

e CRIMINAL, corpurile amarate, trupuri uitate, abandonate care prezinta/reprezinta masele de oameni-votanti, cica, inghesuiti cu totii (inclusiv temnicerii) in acea baie de acid, mici cacatei uitati printr-un intestin atat de gros al vreunui Balaur sau “mari cacati” (sefii-administratori) atat de urat mirositoare, respingatoare, ucigatoare, criminalii erau tot acolo, in acelasi intestin, sefii cu totii se aflau tot acolo, in acea baie de acid, si cei de la SS tot acolo erau desi ei desi credeau ca “traiesc bine”, pana si dictatorul4-clase (orice dictator e cu 4 clase, altfel nu ar fi administrator-sef) tot acolo se afla si intotdeauna e aceiasi situatie, nimeni nu scapa, desi unii au iluzia ca au scapat... idiotii, cum poti sa le spui altfel? (nu vedeti frica-in-san nemaipomenita pe care o traieste pana si Putin, asta da viata de dictator, nu? speram ca va fi primi “un par in cur” precum Gadaffi... ca si dictatorii nostri SS, multi ai dracului), oamenii nu vor sa stie ce e aia libertate, pentru ei nu exista “afara din Balaur” (care Balaur?, omule, despre ce Balaur tot scrii in povestea asta de rahat atat de absurd ca ne-am saturat pana peste cap de aceasta poveste-de-cacat?), e vorba de natura umana, e vorba de viata fiecaruia dintre noi, oamenii, da, da, asta e viata noastra umana, stim, stim prea bine ca viata aia divina (iluzie si asta, creata de mitea umana ca sa manipuleze prostiancii) am pierdut-o candva in trecut, dar ce mai conteaza daca se poate trai si aici, in aceasta baie cu acid, in acest intestin gros (bine ca e gros, putem sa incapem multi ai dracului) si uite putem sa depunem marturie ca suntem cu totii multumiti, tu dl. G., esti nemultumitu’, stim cu totii ca am cazut din Paradis (tu ai cazut in cap, nebunule, las’ ca stim noi!), dar e bine si aici, e drept, nu e paradisul, dar aici ne-am nascut, aici traim pe acest Pamant minunat, asta e mediul in care ne-am nascut, in care am crescut, ce vrei mai mult, idiotule?, traim cum traim (bine ca nu ne omoram cu munca!), se putea mult mai rau, fii multumit, imbecilule, uite, avem “cea mai mare crestere economica” din UE, avem cele mai dictatoriale legi ale Justitiei, totul e sub control Mafiei (cativa general securisti), acidul acesta ne roade stomacul (doar asta e datoria oricarui acid, ca o fi Secu, KGB sau CAI¹), sa ne aciduleze, sa ne ofere viata asta linistita, sa ii linisteasca pe aia ca tine ca viseaza nebunii/iluzii trecatoare... auzi tu, “libertate”, esti nebun, nebunule, vrei “razbel” ca in Ucraina, nenorocitele? vrei “libertate”? noi traim bine cu KGBistii nostri, traim destul, o fi totul controlat, bine ca nimic nu e lasat de izbeliste, ce vrei ca fiecare sa isi faca de cap, ca in jungla? du-te in jungla, du-te in mata, nenorocitele de domnu’ G. (auzi tu, “domnu’ G.” - cine dracu’ ti-a pus numele asta? Spune-ne si noua sa il tragem de urechi pe nesimtiti...), uite “ce senin e afara”... nebunule, stai linistit, ce dracu’ e aia “afara”, esti nebun complet; idiotule, totul e foarte bine aici, in aceasta baie cu acid, in acest intestin gros - repetam, bine ca e gros, incapem cu totii aici pana cand vom muri si vom fi scremuti afara prin curul Balaurului (dar insist sa subliniez, dupa ce vom muri in aceasta baie de acid, vom fi scremuti sub forma de cacat, nici unul nu scapa, nici dictatorul cu par-in-cur, nici seful-administrator, nici cei din SS-oricare ar fi), asta e esential pentru fiecare dintre noi, asa ca, aici in Balaur, ca om fi “prizonieri” sau pionieri sau soldati sau cei din SSe (cine vrei tu, cititorule... eu, povestitorul, am fost avertizat “sa nu ma bag”) traim chiar daca nici nu simtim ca traim, chiar daca nu simtim ca murim in fiecare clipa, dar ar avea vreun sens sa simti ca mori in fiecare

¹ Pe facebook, la o pagina unde dl. G. ataca, ca de obicei, serviciile, o femeie i-a facut scandal: “te iei de servicii, dar ei sunt cei care te apara, idiotule!” Raspunsul dlui G.: “Nu discut cu turnatorii...” Recent (Aprilie 2023, ziarele au scris ca li se taie pensile turnatorilor, dar nu si a securistilor, alea special de mi de euro pe luna pentru CRIMELE pe care le-au facut printre romani! Romanii, prostianaci, muncesc pentru dictatorii lor. Asta e starea in romania2bani inca din 1945 pana astazi. Si pana cand moare putin-criminalul mana in mana cu unii din ss-romania care au impus dictatura in tara asta nenorocita inca de atunci.

clipa? ce dracu', suntem "poeti" sau "prosti"? nu vrem sa fim poeti/prosti, suntem destepti, ne ajung TVurile si masinile personale, avem atatea programe TV, avem si fotbal avem si porno (sa nu spui nevastei ca platesc si un program porno la cablu, c-am incurcat-o, o sa ma pedepseasca - ca nu am invitat-o sa se uite si ea, oare? nici nu am indraznit sa o invit la asa ceva, da' ce, sa te uiti la filme porno e o crima? de ce, ca te uiti singur? nu o sa mai vrea sa facem nici macar acel sex saptamanal) si filme cu nemiluita de toate felurile, multe tampenii de care nu ne saturam niciodata, da ba, moartea ne pune capat viziunii la (era sa scriu "violarii de catre") de prostiile de la TV (dar cine zice ca sunt "prostii"?, eu nu sunt de acord cu asta, daca as fi de acord, ar trebui sa imi arunc TV pe geam - daca ii cade in cap unui trecator (intamplare, nimic aranjat cum fac cei de la KGB pentru "afaceristii" lor), nu devin criminal? asa ca mai bine il pastrez in sufragerie, doar ma uit mai toata ziua la TV)... Iaca, "mortaciunile" nu mai sunt manipulate de "stirile de la TV", asta inseamna ca dl. G., care murise inca din povestea trecuta, nu mai putea sa fie manipulat, nu? de asta el nu avea TV in apartament, era mort, o fi mai bine sa fii mort, decat in viata pe acest nenorocit de Pamant? Dar de ce aceste doua expresii sunt atat de diferite: "a fi mort" si "a fi in viata"? Viata exista, stim, moartea nu exista, deci la asta trimite acel "in" din ultima expresie, nu? Nu poti sa spui "in moarte", dar esti obligat sa spui, "in viata", ce frumos suna, nu?... se vede ca noi "suntem in Paradis"... limbajul asta ne-a trimis in Paradis (stim, Turnul Babel, dracu' sa il ia), ce mari prostii e in stare dl. G. sa faca daca sustine ca "filosofia limbajului e masturbare" si ca "etica e impotenta"... o fi fost masturbare/impotenta pentru el, nu si pentru noi, uite, fara "analiza limbajului", am fi fost morti, am fi fost in Infern, asa cu "analiza limbajului", noi filosofii dar si oamenii de stiinta si oamenii-de-rand, suntem cu totii in Paradis, nu?, limbajul, limbi diferite cu nemiluita pe acest Pamant sfant, bine ca le avem, nu le dam, totul e controlat, pe deplin controlat, viata, care viata? du-te in mata, cu viata ta cu tot...

Cititorule, ai inteles ceva din aceasta poveste? nu ar avea nici un sens sa te intrebi, nu ai cum sa te intrebi, doar te-ai nascut in interiorul unui Balaur, ce iti mai trebuie si "intrebări idioate", ce sens ar mai avea "intrebări idioate" (nu cumva toate intrebarile sunt idioate si ar trebui sa fug in padure?), nu trebuie sa intelegi ceva, stai linistit, traieste mai departe, du-te dracului, oricum nu ai de ales, vrei "primarita-analfabeta" sa scoata iarasi "analfabetii-jandarmi" sa traga cu tunuri cu apa in manifestanti, cu gloante de cauciuc, ba chiar si cu gloante reale, asa cum au tras securistii-KGBisti in timpul "loviturii alea de stat" doar ca totul sa para "revolutie" pentru cei din afara, sa prostiasca pe cei din alte tari (dar si pe romani, cei mai usor de prostit, oricum), dar cateva luni mai tarziu, ion iliescu a adus special minerii in bucuresti, impotriva "studentilor" (condusi de fapt de turnatori ai secu', precum MM), minerii trebuiau sa fugareasca orice intentie de "capitalizare internationala" a afacerilor din romania, afaceri nenorocite care trebuiau controlate, in mod total, de cei din SS, nu aveau cum sa lase ceva izbeliste, mass-media a fost si a ramas pana astazi, complet controlata, *dictatura* nu a plecat niciodata din tara asta nenorocita, totul a fost o simpla iluzie, cititorule, realizata in mici detalii, mici rahatele, de catre cei din SS=analfabeti4clase/ceausescu, iar tu, nenorocitul, nu ai plecat niciodata din stomacul Balaurului, intotdeauna ai ramas aproape inecat (nici macar nu ai simtitstiut) intr-o baie de acid care te-a macinat, te-a transformat in cacat, dar nu-i asa ca "traiesti bine"? Ascuta cata liniste este in viata ta - noroc cu pocnitorile de An nou ("nou", pe dracu, tot al lor este, ca ultimii zeci de ani...), TV tau atat de mare si de colorat cu filme sud-americane atat de atragatoare, esti super-fericit romanule, nu? uite, TV nici macar nu face prea mult zgomot (bine ca nu pocneste si asta, daca TV tau ar pocni in

fiecare zi, nu ai avea artificii in fiecare zi, dar cumva nu ar fi chiar bine?, simt deja ca vinul pe care l-am baut in seara asta nenorocita (dar am avut vreo seara nenorocita?), vinul (sau tuica, ca nu mai stiu) m-a salvat, vinul/tuica mi-a taiat gandul despre "libertate" (auzi, "libertate!", prostie mai mare nici ca am auzit pana acum), ce liniste, totul e atat de linistit si atat de atragator si ce frumos miroase aici unde suntem suntem cu totii (e drept, putin cam inghesuiti, dar ne place sa stam asa unii in altii, apropiati, cica, cel putin nu suntem singuri, nu-i asa? sau o fi si asta o iluzie? O fi si matul gros tot o iluzie? Dar cacatii nu sunt iluzii, cu siguranta.) e drept, sau mai corect spus, e stramb, dar asa e viata, asta da, viata... duca-se pe pustiu... daca mai are ce sa se duca, pustiu asta, stim, chiar exista, nu avem cum sa scapam (mai ales daca ai iesit din Tunelul ala cica "uscat", dar plin de siroaie de cacat maroniu sub forma de lichid diareic, nu altceva)... dar cat de frumos este si pustiu, nisipul ala nu are nici un miros, de ce oare tocmai nisipul nu are nici un miros? ciudat, nu? in desert, nisipul nu miroase (ai simtit vreun miros in desert? inseamna ca nu te aflai in desert, erai inca in intestin), nici vorba, doar rahatii miros ingrozitor, culmea rahatii pe care noi, chiar noi oamenii, ii producem, dar macar fiecare isi produce propriul cacat in interiorul fiecaruia dintre noi, oamenii (si animalele, sa recunoastem), cacatul se formeaza in timpul zilei sau al noptii (depinde de ce si cand mananci) chiar in noi insine, in corpul nostru si asta in fiecare zi, stim, nu iti vine sa crezi povestea asta de rahat, dar, cititorule (la majoritatea si in mintea lor se formeaza tot cacat), te-ai uitat vreodata in VVC sa vezi ceea ce tocmai ai scremut acolo, asta bineinteles, dupa ce, cu cateva ore inainte, ai "mancat mult si prost", bine ca ai avut ce sa manaci (sunt multi altii care nu stiu ce sa manace)? Te-ai uitat sa vezi, cu ochii tai, ce ai ejaculat tu insuti din tine insuti in VVC? un "cacat" (mare sau mic, depinde de cat de gras esti, porcule), te asigur, chiar daca nu o sa vrei sa recunosti, dar repet, cacatul asta a iesit din tine, a fost fabricat in tine, a fost produs de tine in tine (ce ironie, nu?), nu inseamna asta ca acel cacat vomat in toaleta chiar de tine este parte din tine? nu esti chiar tu sau cel putin o parte din tine aruncata, sub forma de cacat, in toaleta? esti, nimic altceva decat un cacat care produce alti cacatei mici (vezi coperta cartii), culmea, nu trece o zi fara sa nu produci cel putin un cacat, doar nu ai constipatie, nu? da' ce, aia care au constipatie sunt mai brezi ca noi, aia nici macar nu sunt oameni "normali" tocmai pentru ca nu produc cacat zilnic, nu-i asa? Asa e, stim asta, nu ne trebuie lectii chiar daca nu suntem doctori, stiu ca mai bine sa faci cacat si asta in fiecare zi, decat sa fii constipat, esti de acord, cititorule? Raspunde. si atunci de ce sa ne luam de parlamentarii si cei din guvern si administratorii-sefi si cei din SS care produc cacat in fiecare zi in parlament/guvern/institutiidestat (vai de mine, cum miroase a "cacat" sala parlamentului din casa poporului (cica a poporului, cea mai nenorocita cladire din lume) cu tot cu aerul conditionat de acolo, si ce figuri de porci au cei mai multi dintre cei ca stau tolaniti pe scaunele alea al dracului de scumpe si al dracului de mari (ca sa le incapa cururile alea uriase de porci-bine-hraniti) din acea uriasa sala (suntem un popor de rahat sau nu? de ce acea sala este renumita ca "cea mai oribila cladire din lume", casa poporului? asa o numea ceausescu, acum se cheama "parlamentul romaniei", nu?, parlamentul porcilor-rahati nici macar ratati – ar fi culmea obrazniciei sa sustii ca "un parlamentar e un ratat" nu?), cititorule, ai fost vreodata in casa poporului, stiai ca e si casa ta? Stiati ca aceasta casa nenorocita consuma curent cat un mic orasel? Nu te intereseaza, nu platesti tu, nu? Imbecilule, tu platesti totul la parlamentari, guvern si SS... si toate institutiile-de-rahata. Tu, ala care ii votezi pe parlamentari de cand ai implinit 18 ani, idiotule... dar sa revenim la treburile noastre (atrag atentia, nu ne ocupam de "rahaturi", aici), ei bine (nici macar, "ei rau", dar nu ar fi mai bine, "ei, cacat"...), rahatul tot rahat ramane oricat l-am imbraca noi in haine

de lux, oricat de masini luxoase am folosi, oriunde am face “excursii de vis”, toate astea fiind “labareli de doi bani” (“presedinte de 2 bani” am vazut aceasta bancnota pe Facebook si era figura actualului presedinte-LINGAU’ pus presedinte de niste oameni=analfabeti-KGB din Secu si atat).

Cititorule, crezi ca dl. G. era constipat? Creatiile lui nu tot creatii-de-rahatau fost? Vor fi transformate, cu siguranta, in cacat peste cativa ani (chiar si peste 200 ani, cum tipa el in gura mare), tot cacat vor ajunge cu toate, sunt inca de pe acum “cacat”, dar nu ne dam seama, asta e adevarul, un “adevar” de rahat, cum sustin relativistii-de-rahata si aia, oricum cuvintele pe care le-a scos dl. G. din gura, tot in cacat s-au transformat, in mici cacatei pe care ii azvarle mereu catre noi, cei civilizati, ne bate el la cap de ani de zile cu rahateii astia (vezi Facebook lui, ne-a innebunit, cica, cu ideile lui marete! Doamne fereste, cu ce oare am gresit noi, cititorii?), netrebnicul mereu sustine ca si-a scris numele in istoria gandirii umane (o fi scris, dar sub forma de cacat, altfel nu ar avea cum, nenorocitul), dar ce “maret rahat” a iesit, nu? daca va ramane in istorie... va fi un “cacat maret”, de altminteri, nu exista “adevarul” (sau daca exista, cine poate sa il atinga? doar Dumnezeu care nu are cum sa existe - cand vad studente facand cruce atunci cand trec pe langa crucea aia din fata caminelor (cruce pusa de mafiotii din biserica ca sa manipuleze prostimea) mi se face greata)... stim, in istoria mondiala raman (mai exact, au ramas) “marii cacati” (zi-mi cititorul un mare ganditor care a grait “adevarul”, zi-mi... nu ai nici o sansa, stai linistit), “micii cacatei” nu raman niciodata in istorie (au vazut vreun soldat sau un maior din SS care sa isi scrie numele in istorie? crezi ca vreunul dintre plagiatorii ideilor dlui G. isi va scrie numele in istorie? istoria nu iarta, nici pe ceausescu, nici pe iliescu, nici pe constantinescu, nici pe “johannis2bani”, pe nimeni) (“casa poporului” = casa prostimii = casa mafiotilor = casa analfabetilor, iar biserica neamului = casa celor mai mari manipulatori sau “biserica-idiotilor”).

Zi-mi si mie, cititorule, un “Cuvant” (scriu cu majuscula, ca sa arate bine) care nu e “cacat”, sa nu cumva sa il bagi pe “Dumnezeu” in jocul asta de rahat, c-ai incurcat-o, netrebnicule (suna si mai bine, nu?), esti un netrebnic facator/producator de cacat zilnic, nimic mai mult, rahatule (notiunea gresita, “rahatelule”, suna mai bine). “Rahatelule!” in sfarsit, te-am etichetat, cum trebuie (cum trebuia macar in aceasta poveste, in realitate, nimeni nu indrazneste sa iti spuna in fata ca esti “un cacat”), eu te-am inregimentat, te-am bagat in toaleta, esti la tine acasa, esti in casa ta (VVC-ul), ai scapat, du-te-n mata, trage singur apa si du-te la vale, du-te “pe apa sambetei” (ce dracu’ mai inseamna “pe apa sambetei”?)... vei ajunge in canalizare blocului si imediat in cea a cartierului si a orasului si acolo... nu in alta parte, vei intalni atat de multi cacatei si impreuna (ca atunci in primele zile ale revolutiei - de fapt, lovitura de stat data de securisti, ai crezut ca e revolutie, nu? cat de prosti am fost, cat de prosti mai sunt si acum multi romani - de fapt, stiu si ei ca eu spun adevarul, dar nu ca “nu le pasa”, dar nu ii intereseaza, nu vor sa auda “adevarul”, ce dracu mai e si “adevarul”?), mici cacatei in hora (coordonati, manipulati de marii cacati din umbra/prin TV si mass-media) veti intra in dansul horei care va leaga unii de altii, ce bucuriei, veti merge/dansa impreuna, veti bea o bere impreuna (na, uite cum se scapa de singuratatea aia cica ontologica, idiotule!), nici macar nu va trebui sa faceti vreun efort sa va deplasati, apa sambetei va poarta deja, are grija de voi toti (nici nu banuiti), nici unul nu va scapa, va duceti catre... catre... nu stiu ce, dar bine ca va “poarta”, voi nu trebuie sa depuneti nici un efort, ati scapat, ce bine curgeti “pe apa sambetei” impreuna cu toti ceilalti (rude, prieteni, amici, dusmani, colegi, etc.), bine ca TV ala mare si color pluteste pe apa si se aude incredibil de bine (unii dintre voi vor avea chiar si masini de lux, ba mai mult, unii dintre soferi, ca sa arate cat de mari si tari

sunt, isi vor tine o mana pe portiera, geamul va fi deschis, chiar daca e iarna, dar vrei sa impresionezi trecatorul amarat care astepta la semafor, vezi, tu ai masina, amaratul ala e pe picioarele lui schletice, tu esti in "masina de lux", ce vrei mai mult?), te vei simti atat de mandru in masina ta de lux, vei fi si tu si trecatorul, cu totii (nici unul nu va scapa, nici soldateii din servicii, nici presedintele, nici primarul, nici parlamentarii-de-cacat, consilierii-de-cacat, nimeni nu scapa) dusi la vale (care vale?), pe "apa sambetei", vai cat de ambiant va fi mediul in care vei fi purtat de apa din toaleta, peisajul tau va fi atat de frumoas, peretii canalizarii vor fi atat de netezi si de intunecati, dar aratosi, chiar atragatori, am putea sustine, iar acolo in canal, mirosul va fi ca un magnet (sau suntem inca in intestinul Balaurului, nici nu mai stim unde are loc povestea asta de-rahata?, hei povestitorule, tu le-ai amestecat sau autorul? cineva a amestecat cacatii astia si noi nu stim?... nu mai stiu ce si cum desi ar trebui... de ce oare?), peretii din jurul vostru vor fi atat de maronii (atat de atragatori, nu? barbatii se vor gandi, cu siguranta, la sex anal... de ce nu si femeile? doar pentru ca ele nu au sex-in-afara (ne-am mai intrebat, care "afara"?) ai vrea tu - care tu? ca nu mai stiu despre cine vorbim, despre dl. G., despre povestitor, despre cititor, despre Balaur? cine mai esti si "tu" asta? Eu te-am pierdut pe tine, cititorule, tu m-ai pierdut pe mine, povestitorul, tu, ala "atatocunosctor" (cunoaste ceea ce il intereseaza, adica seriialele sud-americe si versurile din cantecele populare, ce vrei mai mult?), atotputernic, dar, Doamne-Doamne face sex? ce intrebare idioata, cum sa faca sex, daca e singur, doar e Dumnezeu, cati dumnezei exista in aceasta lume nenorocita? cu cine sa faca Dumnezeu sex? Dar el are sex? Nu o fi si el dupa chipul si asemanarea omului care l-a creat in mintea lui? Nu cumva, acolo in Infern, chiar God ne-o trage pe la spate si noi habar n-avem, ce bine ca El nu are nici o treaba cu sexul (daca avea vreo treaba, cum el "ne-ar fi tras-o" noua, nu?), bine ca e singur... uite, noi oamenii (creati de el dupa chipul si asemanarea lui, nu?) putem sa ne-o tragem (sexual vorbind), de ce noi, oamenii, avem treaba cu sexul si el nu are (doar ca e singur? inseamna ca si el se masturbeaza? intreb si eu ca idiotul...) dar ce, nu fiecare (mintea fiecaruia) dintre noi e, in realitate, singur(a), doar corpurile noastre, rahateii sunt in hora, danseaza impreuna, beau si mananca impreuna, se imbata si apoi si-o trag (cu vrute, cu nevrute), ce paradox, sa fii singur si sa ti-o traga unul sau altul, doar trupurile noastre sunt impreuna, da, am inteles, in sfarsit, asta e Infernul, suntem fiecare dintre noi (individual vorbind, caci acum ma refer la suflet, nu la corp) "singuri" (expresie gresita: fiecare dintre noi e singur-in-sine, nu are cum sa fie altfel), asta e Paradisul, sa fii singur ca Dumnezeu, abia asa esti si tu, cititorule, dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu cand i-o tragi lui nevasta-ta, tu esti in Paradis (macar pentru cateva secunde), ea este mai degraba in Infern (sau tot in Paradis, depinde din ce punct de vedere vorbim), na, ca nu mai esti singur, niciodata nu ai fost singur, ai fost cu parintii, apoi colegii de scoala primara, secundara (unii, tot mai putin romani, au terminat si liceul, ce sa mai vorbim de universitate, avem cei mai multi analfabeti din UE - doar asta au urmarit chiar SS), acum insa, esti cu partenerul/partenera, cu progeniturile tale, cu colegii de servicii super-invidiosi, cu vecinii si parlamentarii si cei din SS (cu totii au masini facute de firme mai renumite decat jegul tau), dar tu cititorule, unde esti, te-am pierdut si pe tine, esti cu familia ta in masina ta de care esti atat de multumit? te duci, cumva, intr-o mica vacanta la munte, pe Valea Prahovei? Sau in Grecia ca au preturi mai ieftine decat in Romania... sau esti in toaleta sub forma de cacat, esti deja in canalizare, impreuna cu toti ceilalti rahati, sunteti in hora-bucuriei dusi la vale de siroaie de apa maronie, siroaie prezente peste tot care te imping la vale (in Valea Prahovei, nu?), o apa maronie si rau mirositoare atat de rau mirositoare - de ce e atat de maronie apa asta atat de maronie (era sa zic, atat de

“atotstiutoare”), dar apa maronie nu are cum sa fie “atoputernica, atotstiutoare, atotprezenta” si restul (care rest?), stiati ca de anul asta, bacsisul pe care il lasati la chelner va intra in nota de plata? guvernantii nostri au furat toti banii de la “buget”, cu ce vrei sa isi mai plateasca bugetarii lor (cu totii mici ceausescu4clase, majoritatea pile si relatii si amante si sclavi de partid, se stie...), na, uite, acum au apelat si la “bacsis”, ati votat psdMafia, aveti rezultatul, pana si bacsisul vostru intra la impozit... asta inseamna ca va trebui sa lasam mai mult bacsis, nu?

Cititorule, stii ce senzatie am chiar acum cand scriu aceste cuvinte? O senzatie complet opusa cu cea pe care a avut-o Kafka, nenorocitul ala care credea ca s-a transformat, chiar el insusi, in gandac - auzi tu, sa te crezi ca te-ai transformat in gandac! Kafka, stiati si tu, gandacii mananca rahat, te-ai transformat in gandac ca sa ne mananci pe noi, micii rahatei din jurul tau, asta e adevarul! Tu, geniu-de-cititor-amarat, tu nu ai cum sa te crezi niciodata (dar niciodata) gandac, tu care esti “cel mai mare si mai tare din parcare”, cum sa ajungi “gandac”? Dar, sa nu uiti, cititorule, Kafka a fost si “vanatorul” care a cazut in prapastie si nu mai ajungea jos, caderea nu se mai avea sfarsit, el nu mai murea dracului odata, tu, cititorule, esti intr-adevar, cel mai mare si mai tare din parcare (ca si tiganul ala beat-manga care tipa in gura mare, in plina zi, in plina strada, ca el e cel mai mare si mai tare, se balanganea pe strada, il ajuta un coleg sa mearga, beat crita care, bineinteinles, se credea cel mai destept din lume – da, stiu, pleonasm, da’ ce dracu sa fac?), idiotule, ti-o zic pe sleau (dar poti sa zici pe “ne-sleau”, fac si eu filosofie limbajului, ia d-aci), tu esti ca si tiganul ala, am descoperit si eu, in sfarsit, in ce lume-de-cacat ma aflu (aici m-am nascut, nu eu am ales “lumea asta de-cacat”), el insa, tiganul ala (ca si orice cititor, ti-o zic pe sleau tie, cititorule) se crede, in aceasta lume, “cel mai tare si mai mare din parcare”, culmea, un “gandac” nenorocit nascut, cu voia sau fara voia lui, in aceasta lume-de-cacat, un cacat plin de gandaci maronii sau negri, de sobolani (griSS), de parlamentari, primari si SS, cu toti analfabeti-de-rahata intr-o lume-de-rahata, o lume plina de cacati - vezi coperta cartii-de-rahata, dar ai grija ca, in curand, cel mult in cateva ore, ai sa te duci la VVC sa te caci, rahatule, ai sa te rahatesti chiar in casa la tine, noroc ca poti sa tragi apa (apa sambetei, nu?), apa care iti va cara cacatul tau si il va uni cu alti cacati (ai vecinilor tai (daca astia vor fi mai mari si mai frumosi decat al tau, ce ai sa te faci? un cacat, invidiosule...)) si veti intra, cu totii, in canal - te-ai gandit cititorule, cum arata canalul principal al bucurestiului unde ar trebui sa se adune, sa se stranga toti cacatii bucurestenilor, dar si a celor care s-au ratacit pe aici? Te-ai gandit, cititorule, ce canalizare profesionista trebuie sa aibe un oras cu 4 milioane de locuitori, nici nu vreau sa ma gandesc la orase mai mari, stiu ca sunt orase mai mari, ce fel de canalizare trebuie sa aiba acele orase, Doamne, cate cacaturi se strang in acest oras doar intr-o sigura zi! Si sunt orase mult mai mari si mai... si mai... decat bucurestiul asta atat de nenorocit, iti dai seama, cititorule, cati cacati sunt in canalizarea orasului care se afla chiar sub oras, sub cladirile in care tu si vecinii si colegii va traiti viata care va mai ramas (cu exceptia concediilor, o data pe an), o traiti aici (unde aici?) unde miroase, de zeci de ani, a rahat, dar tu nu simti nimic, nu-i asa? Da’ ce, iti trebuie un nas special ca sa mirosi rahatul care te imprejmuie, te inghite in fiecare zi, in fiecare clip ape tine, cititor nenorocit? De ce? Unde dracu’ se duce tot cacatul asta produs de toti bucurestenii? Unde este depozitat cacatul asta produs, in fiecare zi, sa nu uitam asta, de atat de multi oameni intr-un oras atat de mare precum bucurestiul? Stiu, stiu, a inceput sa ti sa faca greata de cacat doar cand citesti cuvintele astea pline de cacat (gandeste-te si la mine care a trebuit sa le scriu!), stii deja ca si tu produci cacat, in fiecare zi, e cacatul care iese din tine, e preluat de apa de la toaleta si se duce, se duce... nu stim unde, nu vrem sa stim unde, bine ca se duce, apartamentul tau nu

are cacat, nu miroase a cacat (chiar daca tu si ai tai produceti cacat, si inca o gramada, in fiecare zi chiar in propriul tau apartament, nu al vecinului)... Te-ai gandit, cititorule, ca toaleta din apartamentul tau e una dintre cele mai utile inventii din istoria omenirii? Ca doar datorita toaletei, apartamentul tau a putut sa fie astfel construit, inghesuit intr-un bloc ceausist (ce ba, esti nebun? dupa 1989, nu au mai fost construite "blocuri ceausiste", imbecilule) plin de alte apartamente pline de vecini si vecini, de copii care urla, care zbiara, care plang - dar asa fac toti copii, nu? daca ar tace din gura, ar fi deja suspectati ca nu sunt sanatosi, inca de mici, in fiecare zi, e scandal in blocul tau, scandal la TV-ul tau zgomotoas, scandal de la pocnitoriile de anul nou si de la restul, e scandal in orasul tau, in bucurestiul tau cu cele mai multe masini second hand (tara ta are cele mai multe accidente mortale din UE! ce mandru esti, nu? macar cu atat sa iesim si noi, romanasi, in evidenta...), apartamente pline de toalete si bucatarii... dar cate pocnitori au mai fost de anul nou, anul asta in bucuresti' de rahat, ce fericire - dar nu am mai specificat asta putin mai sus? ce fac, m-a luat apa sambatei si pe mine, ma duce la vale, oare de ce am inceput sa ma repet, nu mai am inspiratie? Ce fel de inspiratie, de rahat? E "canalizarea" care iti da identitate, tie, bucuresteanule si locuitorilor (multe milioane) din New York sau Paris (acolo e la fel ca si aici, blocuri ceausiste cu apartamente inghesuite, cica "apartamente"), dar nu-i asa ca marile orase sunt atat de frumoase atat de luminate, pe inserat, cu becuri colorate atat de frumoase, becuri colorate care transforma zapada aia (care zapada? incalzire globala, dobitocule, nici un pic de zapada de anul nou in bucuresti, dar rahat cat incap!) atat de alba, in zapada alba dar colorata de lumina becurilor frumos colorate, nu-i asa ca totul a capatat culori in viata ta minunata si inca ce minunata, nici macar nu exista miros de cacat in apartamentul meu, nici al vecinului, nici orasul bucuresti nu miroase a cacat (poate prin unele locuri, dar mici si inghesuite pe la margine, cui ii pasa?), cine indrazneste sa sustina ca Parlamentul tarii miroase a cacat? Chiar si cand e sala plina de parlamentari (transpirati de munca pe care o produc in acea sala mareata-ceausista), sala are aer conditionat, nu se simte mirosul de cacat in acea sala atat de mare si de atragatoare (nici basinile trase de parlamentari) - stiai ca nenorocita asta de "casa poporului" (poporul cel mai needucat si cu justitia/educatia/economia cea mai corupta din UE) consuma curent cat un mic orasel? (repet ca e nevoie - nevoie de ce anume? de mai mult cacat?) pai da, fara aer conditionat, cat de urat mirositoare ar fi sala aia mare in care sunt parlamentarii din toate partidele, avand aer conditionat, ei, politicienii pot produce basini fara retinere, e aerul conditionat (nu securistii) care elimina basinile politicienilor, cacatul lor este transformat in "legi ale tarii"... pentru rahateii maselor-de-rahat. Va dati seam cat de urat miroase cacatul produs de un porc de parlamentar gras cat un mare "porc"? (am pus ghilimele ca sa nu jignesc micile animale...) Stim, politicienii parlamentari sunt, multi dintre ei, niste porci (ma refer la grasimea care le da afara de pe fata si gatul lor, la cururile lor care nu incap in pantaloni - trebuie comenzi speciale), ce bine ne simtim in aceste orase atat de frumoase si de stralucitoare (mai ales noaptea), fara macar sa ne treaca prin cap ca sub blocurile in care sunt inghesuite locuinte/apartamentele noastre (de care noi, locatarii acestor apartamente, suntem atat de multumiti - se putea si mai bine, e bine si asa, putea sa fie mult mai rau) se afla "retea de canalizare" (desi nu stiu daca aceasta notiune e corecta, sper ca cititorul intelege la ce ma refer) sunt tevi groase, foarte groase de "canalizare", tevi pline de hore de cacati creati/ejaculati chiar de noi, cetatenii, locatarii acestor blocuri ceausiste/staliniste (stiti de ce Stalin, caci el a fost primul, a construit aceste tipuri de "blocuri ceausiste" (asa le numim noi, romanii) in care sunt inghesuite atat de multe apartamente, de ce oare? pentru ca astfel cetatenii rusi/romani si ce mai vreti voi, erau

mai usor de urmarit, de controlat, de supravegheat, asta e adevarul, cacaturile produse de cetateni erau mai usor de controlat/urmarit de marii cacatii-SS)... Cetateanule, ai vazut vreodata vreun canal de canalizare chiar de sub blocului tau? Stiai ca acolo trebuie, inevitabil, sa fie un canal plin de rahat scremuti chiar de tine, de cei din familia ta, de vecinii tai? Sau te pomenesti ca ai sa incepi sa faci scandal, sa strigi in gura mare ca tu “nu te-ai cacat in viata ta, niciodata”, ca tu nu ai facut “rahat” niciodata... Ai fi un mincinos, cacatule, “du-te-n p... mea de aici” (astazi am auzit un trecator pe strada chiar din centrul bucurestiului care tipa cu gura lui aceste cuvinte, cred ca se adresa prietenului care era acolo pe trotuar, dar barbatii acestui popor extrem de educat mereu striga in gura mare cuvinte atat de urat/frumos mirositoare doar ca sa arate ca el e “cel mai tare din parcare”, nu?), vai, ce tare si ce mare m-am simt si eu cand am scris aceste cuvinte, cuvinte mari si tari, desi nici macar nu m-au excitat... si atunci ce fel de “cuvinte” mai sunt si astea?

Cititorule, te simti jignit? Nu ai inteles ca aici nici macar nu e vorba doar de tine, nici macar de “omul-din-subteran” (“insemnari din subterana”¹), doar ca in aceasta poveste nu umblam cu subterfugii, nu folosesc (stai... stai, ma gandesc, eu m-am transformat cumva in dl. G.? dar ce mai conteaza?) cuvinte ascunse, transformate, substituite, cuvinte cu intelesuri multiple, implicite, subconstiente - ganditi-va la *Metamorfoza* lui Kafka, acolo e chiar vorba de metamorfoza sau e doar o metamorfoza, o meta-morfina care transforma cititorul in gandac (de fapt, in “gandacel-rahatel”, asta nici macar lui Kafka nu i-a trecut prin cap, vai de capul lui!), gandacii nu are au cum sa faca “revolutie” (ati vazut gandaci in-revolutie? daca vorbeai de “sobolani”, mai intelegeam, dar “gandaci sa faca revolutie”, nu am auzit despre asa ceva niciodata, dar niciodata...), oricum revenim, in poveste asta “de-rahata” (stim dracului cu totii ca povestea asta e de-rahata, de ce tot repet asta? nici eu nu stiu... dar ar trebui sa stiu? cine stie?), aici in aceasta poveste, vorbele/cuvintele sunt directe, fara nimic implicit, fara nici un subinteles... auzi, “omul-din-subteran”, auzi, “gandac-de bucatarie”, Kafka nu stia ca el se refera nu la un “gandac”, ci la “cacat” (sau stia si el, lui i-a fost rusine sa scrie, sa puna pe hartie (pe vremea lui nu exista laptop) “cacat” sau el a fost mereu constipat? Eu stiu doar ca a murit tanar, parca de tuberculoza, nu de constipatie, dar ati auzit de vreun om care sa moara de constipatie? vedeti, nici macar aia care nu fac cacat, nu scapa, dimpotriva, au probleme de sanatate... deci mai bine sa produci cacat.

Aici, in povestea-de-rahata, cuvintele nu sunt scrise pe ocolisuri, printre vai si povarnisuri, cum au scris altii, de fapt, toti scriitorii de pana acum s-au ferit sa spuna lucrurilor pe nume (sa recunoastem macar asta), dar putem sa ii numim pe scriitorii de pana acum, insist, pe toti scriitorii de pana acum, ca ei s-au ascuns pe sub “cuvinte” bine plasmuite, slefuite, cizelate, aranjate, obisnuite, “gandite”, scrise de “omul educat”, cuvinte si propozitii educate care se adresau oamenilor educati, stim cu totii, un dictator sau un soldatul, un om-de-rand in fata TV-ului color nu citeste, nu are nici o treaba cu cartile, ci doar cu toaletele si TV si cel mult telefonul si Internetul/Facebook, cuvinte care ti-au manipulat intreaga viata, cititorule sau privitorule la TV (intram cu totii aici, ca ‘om fi “cultivati” sa ne uitam la TV), cacatule, ai trait intreaga ta viata printre cacati, mici sau mari, viata ta a fost “de-cacata”, rahatelule, dar nici macar nu ai simtit (viata ta a mirosit a “nimic” tot timpul, nu? asa-i ca-i bine? bine ca nu miroase, asta a fost indeajuns pentru tine, nenorocitul, ai respirat un aer care nu avea nici un miros, ce bine! doar cand vei muri, trupul tau va

¹ Sa retinem, dosto nu a avut curaj, el a scris, cica, “insemnari”, nici macar o poveste ca intreg, doar insemnari, pai ce omu’-din-subterana poate sa scrie o poveste intreaga, fie aia chiar si de rahat?

incepe sa se descompuna/putrezeasca, sa miroase ingrozitor, bine ca tu vei fi mort, nu ai putea sa iti mirosi propriul tau cadavru, dar ar fi interesant sa poti sa iti mirosi propriul tau cadavru!)

auzi tu, cuvinte din “marea literatura internationala” de pana acum precum “metamorfoza”, “gandac”, “om-din-subteran”, “colectionarul” si ce mai vreti voi, cititorii, sa recunoastem, toate aceste cuvinte, expresii incetatenite, cica, in “marea literatura universala” nu sunt decat niste mari rahatei care au avut rolul sa prostiasca prostimea deja prostita, nascuta in prostie si plimbata pe apa sambatei in canalizare, oamenii educati (nu vorbim aici de “mase”, “masele” nu citesc) au fost sau chiar au vrut ei insisi sa fie pacaliti, sa fie manipulati de mari lecturi, mari ca niste mari rahatei (sa rostim adevarul)... da, da, intreaga literatura de pana acum a fost o manipulare uriasa a “maselor” (nu a maselor de votantii - aia in general nu citesc) de cititori (ai citit vreodata in viata ta o carte-de-rahata ca asta? cititorule, nici macar nu ti-a trecut prin cap ca poate sa existe asa ceva in “literatura”), asta va fi si motivul pentru care manuscrisul asta pe care il citesti, chiar acum, tu (cica “cititorul”) nu va fi publicat de nici o editura, editorii de la orice editura vor sari “ca arsi” cand vor pune mana pe acest roman si nu vor apuca sa citeasca decat cateva pagini din aceasta povestire atat de urat-mirositoare, de blestemata, de... nici nu stiu cum sa ii mai spun... si ei, editorii, vor arunca manuscrisul “pe foc” sau in toaleta (am noroc, acum totul se face prin Internet), desi chiar acum e “adevarul adevarat” aruncat in fata ta, cititorule, te rog, nu confunda, vorbim de “adevar”, nu de “cacat” (dar spune-mi un adevar care nu e cacat, cu adevarat, in final...), am putea sa vorbim despre “cacat” indirect/implicit/ascuns/pe ocolisuri? cand te caci, cand te “rahatesti”, ca sa nu intelegi gresit - daca stii sa citesti pana la capat, cititorule, daca ai reusit macar sa citesti aceasta carte-de-rahata, pana aici, atunci mergi mai departe, continua sa citesti aceasta poveste-de-cacat (te rahatesti in fiecare zi, te-ai oprit vreodata la “jumatate” acolo pe VVC-ul tau frumos aranjat?), mai bine spus, “povestea-de-rahata”, ce frumos suna, poveste care e despre tine, cititorule, cred ca nimeni nu va cumpara o “poveste-de-cacat”, asa ca, daca scriu “poveste-de-rahata”, oamenii - ma refer la “cititori”, nu la “mase” - “masele” nu citesc, deci masele nu pot fi manipulate de “carti de literatura” ci doar de mari emisiuni de rahat de la TV-uri si asta in fiecare zi, la care suntem obligati sa adaugam si artificiile/pocnitorile date de primarie, de obicei, cu ocazia Anului Nou - amintesc, artificii care ucid pasari zburatoare, dar care ii fac atat de bucurosi (nici macar fericiti) pe cei din “mase” - e drept, cand vorbești de “mase”, notiunea de “fericire” trebuie exclusa din discutie... reiau, pocnitorile ii fac bucurosi, macar pentru cateva secunde/minute pe oamenii, pe cei din “mase” (acum, cand vorbim de pocnitori, ne referim la “mase”¹, nu la “cititori”) - stiti ca acestia, aia din “mase” (ca or fi cei din casa poporului sau cei din bucuresti sau din romania sau din Rusia sau SUA sau Germania, tot aia e, de vreme ce masele nu scapa niciodata din “mase”), in trecut, erau bucurosi cateva secunde, cel mult cateva zeci de secunde cand pocnitorile le asurzeau urechile (cu cat mai tare, cu atat mai bine, nu?), dar acum, in ultimii ani, in marile orase si in bucuresti chiar de anul nou asta, pocnitorile au ajuns sa dureze minute in sir, zeci de minute, pocnitori care in loc sa ii sperie (nu au cum pocnitorile sa le aduca aminte romanilor de razboi, care “razboi”? majoritatea romanilor in viata de la ora actuala nu au trait in nici un razboi) ii incanta, ii fac sa bucurosi, ii scot (aparent, doar aparent si doar pentru cateva minute, nu mai mult) din rahatul in care traiesc intreg anul-de-rahata, rahat pe care ei nu au cum sa il simta

¹ Cand prostul nu e si fudul (adica daca nu are pocnitori in buzunar) nu e prost destul: <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/social/o-femeie-a-murit-in-fata-copiilor-ei-dupa-ce-artificiile-i-au-ramas-blocate-in-haine-2204253>

(doar s-au nascut in rahat, au mancat rahat, au mirosit rahat intreaga lor viata, ei rahateii – nu le zis rahati cum poate ar vrea chiar ei, ii las “rahateii” ca sa devina invidiosi pe “marii rahati”), doar ca insasi viata (de-rahata) fiecaruia dintre ei trece pe nesimtite (vezi, pocnitorile trebuie sa fie cat mai zgomotoase, cat mai luminoase, sa te asurzeasca, sa te orbeasca, sa iti dea acea satisfactie a bubuielei, a luminii artificiale zvarlita in atmosfera terestra, ce minunatie, doar ca “pocnitorile” alea atat de asurzitoare, de ingrozitoare - romanilor, nu le aduce aminte de razboi, vezi, ce noroc sa fii roman si nu ucrainian, daca Putin ne-ar fi invadat, ar fi ocupat tara asta in 3 zile! cu acordul Mafiei-KGB din Romania)... viata linistita, asta vrea fiecare dintre noi, oamenii... dupa pocnitori, viata va fi urmata o “liniste apasatoare” pentru multi ai dracului, o viata chiar “infioratoare” care va dura ceva timp, o liniste ingrozitoare care oglindeste viata ta nenorocita, viata linistita aranjata (era sa scriu deranjata, ce mare greseala) de TV-ul tau color si mare de pe perete in fiecare zi (neaparat - daca ma insel, zi-mi o zi cand nu te uiti la TV tau mare si frumos colorat?)... (oare vecinul, care aude, inevitabil, zgomotul produs de TV tau isi da seama ce mare si ce tare TV ai? sau deja l-ai invitat la tine in apartament (pentru o cafea, nu mai mult) ca sa moara de ciuda cand iti vede TV tau atat de mare si stralucitor?)

Masele (nu si scaunele) manipulate de pocnitori (ingrozitoare, infioratoare, credeti ca cei care traiesc in Ucraina le-ar mai place sa mai foloseasca pocnitori de Anul nou, acum? eu nu cred... dar ce conteaza ce cred eu?), insa romanii, cand vad si aud acele pocnitori atat de zgomotoase si atat de colorate (ca si TVurile lor mari si late, cine mai are acum TV alb-negru?), cat de bucurosi devin si ei, cetatenii acestei tari minunate, dar si muritorii-de-rand de peste tot devin, cu totii, “bucurosi”, atat de bucurosi chiar si numai pentru cateva minute (insa, la TV, ei (care ei?) stau si se uita intreaga lor viata, ce altceva vrei sa faca “muritorul-de-rand” in “timpul liber”?) si, uite asa, prin TV-uri colorate si pocnituri, “masele” (caci despre “mase” vorbim acum) sunt manipulate, pacalite, inselate (contradictie in termeni, masele nu sunt pacalite, ele sunt minciuna/prostie atat de urat mirositoare - dar stai, eu nu fac parte din mase? stiu sigur ca tu faci parte din mase, ca si seful tau si parlamentarii si cei din SS - zi-mi unul care scapa de “mase”?)...

Ei (care ei?) vor crede ca e vorba de o “poveste-de-rahaturi” micute si dulci si colorate (ca un TV color - pleonasm, nu mai exista TV alb-negru – mare, lat-cat-un-rahata) dar si frumos mirositoare (nu ne referim la TV-ul ala colorat ci la rahatelele alea mici si dulci, rahatele pe care le mananca copiii care, mai apoi, devin atat de fericiti (copiii intotdeauna devin fericiti, nu bucurosi), dar stiai cititorule ca atunci cand te caci in toaleta, cacatul eliberat din tine (caci vorbim acum de cacatul scremut de tine, nu de Balaur) cade drept in acea apa aflata in interiorul toaletei (ce inventie, nu?), ei bine, rahatul cade “drept” (nu “stramb”) tocmai datorita gravitatiei (dar cacatul cade sip e valesa aia din toaleta dupa care ajunge in apa de la baza), ei, vezi acum, de ce vorbim de “cacat”, pana si asta asculta de “legea gravitatiei” (care o mai fi si asta? nimeni nu stie, totul e o pacaleala!), daca cacatul tau nu ar asculta de legea gravitatiei (cacat scremut de tine in fiecare zi chiar in apartamentul tau), atunci acesta (cacatul) nu ar “cadea” dracului in jos, in apa aia mereu prezenta in toaleta ta atat de alba, ci s-ar ridica in sus, ar incepe sa pluteasca prin baia/toaleta ta de rahat, te-ar inconjura/invalui, iar tu, producatorul, te vei simti atat de mandru de cacatul pe care tu insuti (nu vecinul/colegul) l-ai produs. asta da mandrie, mandrie-de-rahata! ce bine suna, suna-de-rahata... Insa, cred ca am luat-o razna aici caci, de obicei, cacatul este preluat de apa, aia de la VVC, apa pe care chiar tu nu uiti niciodata sa o “eliberezi” din ligheanul cu apa aflat deasupra toaletei, apa pe care tu o eliberezi (repet, e vorba de eliberare aici) tragand cu mana ta de manerul de la toaleta si atunci cacatul incepe

sa se invarta, sa roteasca, sa fie infasurat de apa care cade de deasupra, apa careia ii creste viteza tot mai tare si, tocmai asa in viteaza aia, preia cacatul tau, il clateste, il ameteste, il arunca/zboara prin camera toaletei tale... si il duce pe apa sambatei in canalizare. Tu ai devenit liber (“ai redevenit luptator”), tu ai scapat de cacat (sau cacatul a scapat de tine)? te-ai gandit vreodata ca pana si cacatul eliberat de tine, scapat din tine, ar vrea sa evadeze si din toaleta, sa devina “liber” cu adevarat (iaca adevarul, pana si cacatul tau ar vrea sa fie liber), ca mai apoi sa zboare din toaleta in sufrageria apartamentului tau (unde se afla, de obicei, TV-ul ala color si mare caci in dormitor ai unul mai mic, mai invecitat - vecinii tai trebuie sa il vada pe ala din sufragerie, nu pe rahatelul ala din dormitorul tau, unde dormi linistit, atat de linistit, in fiecare noapte, nu?), apartament inghesuit intr-un bloc ceausist (stim asta, deja, nu insistam)... dar asta nu insemna ca pana si cacatul tau intra in competitie cu alte cacaturi - nu doar alea din programul pe care le ai in grila TV-ul tau atat de frumos, de mare si de colorat plasat in sufrageria apartamentului tau - da' ce, cacatul tau are si asta culori? bine ca stim, cacaturile noastre au miros, neplacut, de cele mai multe ori, nu au multe culori, desi nu putem spune ca sunt alb-negru, sunt doar maronii, de obicei, TV-ul tau are multe culori (care te innebunesc, ce placere, nu?) dar nu are miros - doar daca se arde vreun tranzistor sau cand TV-ul tau nou devine invecitat, dar tu crezi ca ai noroc, mare noroc, nu?, de vreme ce TV tau e nou-nout, abia cumparat, arata atat de bine si de frumos si nici nu miroase intr-un fel, asta da “bucurie”, sa te uiti la TV in fiecare zi, mai ales in fiecare seara, dupa ce te-ai intors obosit la munca (aiurea, care munca? daca esti bugetar, tragi chiulul la servicii mereu - oricum nimeni nu te verifica) si te uiti, cu intreaga familie, cu atat de mare “placere” la fiecare episod de la filmele alea sub-americeane care nu te fac altceva decat sa uiti de tine si de viata pe care o ai in fiecare zi, filme super-banale care te fac sa uiti de banalitatea vietii tale care e pe duca, care e, si asta, pe apa sambetei... ce mai vrei? ce bine, dupa ce mori, nu mai ai cum sa iti mai para rau de viata pe care ai avut-o, de viata ta care s-a dus pe apa sambetei, dar ce mare si colorat TV (chiar si masina, pentru unii) ai avut, sa “traiasca artificiile” care te-au facut bucuros macar o data pe an, ce bine... sau ce rau?

Revenim, daca cacatul tau zburator (a devenit deja “cacat-zburator”?) ar evada chiar si din apartamentul tau si astfel ar intra in competitie cu cacatii vecinilor tai (care dintre voi cei de pe casa scarii blocului ceausist are un cacat mai mare si mai frumos?, zi-mi, cititorule daca stii...), ei bine, totusi, cacatul tau nu evadeaza din toaleta, nu uiti niciodata sa tragi apa de la VVC, apa care, eliberata din vasul toaletei (stiai ca pana si apa aia asteapta ca tu sa tragi de manerul toaletei tocmai ca sa fie eliberata, sa evadeze si aceasta din acel vas atat de ingust, de imprejmuit, de inchis, vas de apa aflat chiar deasupra capacului de la VVC tau) se va duce si asta pe “apa sambetei (de ce “anul nou” e “sambata”?) si, uite asa, cacatul tau nu mai evadeaza in sufragerie ta, va intra, inevitabil, in apa aia de la toaleta care il asteapta, cu rabdare, ca sa il preia, sa il imprejmuiasca, sa il inconjoare, sa il “inghita” ba, mai mult, daca tu, cacaciosu', nu uiti sa “tragi apa” (si doar stii, nu uiti niciodata sa tragi apa, nu-i asa?), atunci cacatul, propriul tau cacat, nu mai are scapare caci, cu tot cu apa aia aflata in asteptare, rahatul va fi dus in tevile de canalizare ale blocului tau si ale orasului, ale tarii, ale umanitatii... ale universului. Unde dracu se duce cacatul tau, cititorule?

Cred ca m-am imbatat, am baut cam mult, dar a fost anul nou chiar si pentru mine, care scriu aceasta nenorocita de poveste (poveste-de-rahata), am si eu voie sa ma imbat (macar o data pe an), sa aud/vad pocnitorile aruncate de altii, petardele imi suna in capul meu ametit precum o toba batuta cu picioarele, precum un butoi de rahat, gol pe dinauntru, deasupra caruia un nebun danseaza, da din picioare si tipa in gura mare

ca el e “cel mai tare din parcare”, inca explodeaza pocnitori, desi cred ca anul nou a trecut, suntem in a doua sau a treia zi, tot mai aud pocnitori, dar stim macar care e rolul pocnitorilor, sa ne scoata, cica, din rahatul in care traim intreg anul, doar asa mai scapam si noi de acea liniste apasatoare (deranjata, de multe ori, de claxoanele masinilor second-hand care sunt cele mai multe in romania), liniste de-a dreptul umilitoare, pana la urma, care domina orasul intreg intreg anul (mai ales noptile), liniste infioratoare deranjata zilnic doar de masini, autobuze si tramvaie, iaca, prin pocnitori, scapam si noi de linistea atat de obisnuita a noptii atat de intunecata, liniste care ne macina pe dinauntru intreg anul, macar pentru cateva secunde/minute, scapam si noi, “oamenii-de-rand”/cititorii de aceasta liniste infioratoare, plictititoare care acopera/macina intreg orasul, intreg anul... doar nu facem “revolutie” in fiecare zi, nu?

Tu, idiotule, care ne bati la cap cu aceasta poveste-de-rahata, vrei “revolutie”, iaca avem si noi “revolutia” noastra (de fapt, “revolutia” data de pocnitori e aranjata de primarie sau de guvern), revolutia pocnitorilor si a luminilor frumos colorate (sa te fac sa nu te gandesti deloc la vreo revolutie adevarata de-a lungul intregului an), iaca, ce frumos e colorata acea noapte a anului nou, noaptea care marcheaza trecerea anilor (tu, idiotule, ai mai pierdut un an din viata ta, bine ca sunt pocnitorile si luminile alea te fac sa nu remarci aceasta pierdere - care pierdere? de ce trecerea inca a unui an ar fi o pierdere si nu un castig?) asta da, “libertate” ... oamenii-de-rand asteapta pocnitorile astea intreg anul lor atat de mohorat (tu faci figuri, figurantule, nu intelegi ca pocnitorile sunt cele care le ilumineaza intreg anul care a trecut sau pe cel care urmeaza sa vie, ce mai conteaza...), ei, oamenii-de-rand asteapta pocnitorile astea intreg anul lor intunecat, e dreptul lor sa se simta “pe deplin impliniti” de anul care a trecut prin aceste pocnitori care pocnesc ca dracu’ si mai siucid pasari zburatoare - stii, nebunule, ce e *Pasarea vazdului* a lui Brancusi? e Eva care zboara catre, se reintoarce in Paradis, idiotule... iar in *Coloana*, ea e impreuna cu el (cu nenorocitul de Adam), au fost, in sfarsit (uite, nu scapam de “in sfarsit”), uniti, poate chiar fara voia lor (a fost vointa lui Brancusi, niciodata casatorit!) prin *Poarta Sarutului*”, dar ce “sarut” = ochiul lui Dumnezeu... si uita asa, “focul” (*pasarea vazdului*, nu?) ala de “artificii” atat de asteptat/dorit/umilitor (pana la urma) tot anul ala atat de banal, atat de “obisnuit” (fara pocnitori, ce ba, vrei zilnic pocnitori?), zi mersi de viata linistita pe care o traiesti (sau viata te traieste pe tine). Cetateanule, prin pocnitori, macar ai iluzia ca te-ai trezit din mormant, desi aceasta iluzie nu dureaza decat cateva minute si cu asta basta, dupa care tu, nenorocitul, te intorci in acelasi mormant, de fapt nici macar nu ai plecat vreodata de acolo, ai avut doar iluzia, datorita pocnitorilor, ca ai fost scos din mormantul tau de-rahata, dar tot acolo ai ramas, rahatelule, intreaga ta viata, cum dracu’ niste pocnitori sa te scoata din rahat, rahatule? Stiai ca, intotdeauna, ai fost un “rahata-in-ploaie”? macar stii de ce se cheama “rahata-in-ploaie”? ploaie imprastie (nici macar nu “digera”) micul rahatel aflat “in ploaie”... pana si o ploaie marunta, tarkovskiana, te faci sa dispari, mic rahatel, nu e nevoie de acid sau de pocnitori sau impuscaturi, nici macar de furtuna, e de ajuns o ploaie marunta care sa te faca sa iti pierzi, in sfarsit, marea ta identitate (“cel mai mare si mai tare din parcare”!), rahatel mic si urat mirositor, stiai ca nici macar nu existi, nici macar nu ai existat vreodata, dar eu despre ce scriu aici, in aceasta “poveste-de-rahata” (“de-rahata”, “despre-rahata” sau “spre rahat”?, iaca si la mine, joc de limbaj - “filosofia limbajului”, nu?), la dracu’, trebuie sa ma duc la toaleta, nu am de ales, de vreme ce am vrut singuratate, dar stai sa vad daca merge internetul...

E timpul sa strig in gura mare, nu stiu de ce eu, cititorul, am senzatia ca totul e plin de rahat in cartea asta... totusi, ciudat, cartea asta (nu e printata, e pe Internet) nu

miroase a rahat... vad ca are coperta maronie, dar de ce nu miroase cartea ta a rahat daca totul e rahat in cartea asta de rahat, de ce nu miroase insasi cartea asta a rahat? Explica-mi, mie cititorul acestui rahat, pana la asta, nu stiam ca rahatii pot fi cititi. dar exista altceva care sa poate fi citit in lumea asta de rahat? o fi bine, o fi rau? cine stie... Uite, pana si pagina asta pe care o citesc acum e de-rahata, chiar ca e de-rahata, uite cat de maroniu arata (fiecare pagina ar fi trebuit sa fie maronie, dar editura mi-a atras atentia cartea ar fi costat prea mult)... si totusi, desi nimic din aceasta carte-de-rahata nu miroase a cacat, chiar daca aceste pagini au inceput sa ma innabuse, abia daca mai pot sa respir cand le rasfoiesc, cand le intorc una dupa alta, parca m-as uita la episoadele de la filmele alea dus-americane... (joc de cuvinte, sud-dus, simpla inversare, inventare, ca si aceasta poveste-de-rahata fara miros, cica - bai prapaditule, pana si un mic cacat are miros, vezi tu, de asta, povestea ta e doar o "poveste-de-rahata", un mic rahat-in-ploaie, nimic mai mult...).

Daca cititorul nu s-a prins pana acum, il informez ca Eul meu este, pana la urma, Balaurul ultim (am pus semnul exclamarii, dar l-am sters, ce sunt "bufon"?). De ce sunt Balaur si eu? Pentru ca eu am scremut aceasta poveste-de-rahata, am scremut aceasta carte-de-rahata, fie ca e carte-printata, fie ca e pe un ecran de laptop nenorocit (daca citesti aceasta poveste, nu ai cum sa ai un laptop serios, nu esti afacerist din "Mafie", aia nu ar fi in stare sa citeasca aceasta poveste, aia, in general, nu stiu sa citeasca - jur ca nu am vazut nici un psdist la Ateneu, vreodata)... Pe linia lui Kant si mai ales a lui Berkeley (dar ceva totul opus cu ideea lui ca totul e Dumnezeu), cred ca Eul meu este "balaurul suprem", bine macar ca e "suprem", nu mai conteaza ca e vorba despre un Balaur... Caderea ta in gura Balaurului, in organismul Balaurului este, de fapt, caderea in gura mea, in Balaurul din mine insumi, eu sunt Balaurul suprem (ma doar in cot de ceilalti Balauri)... Dl. G., ala care s-a sinucis, candva in trecut, a fost recent gasit mort, iarasi, in apartamentul lui, s-a constatat ca a avut un atac de inima (cititorule, poti sa accepti fraza asta de rahat din aceasta poveste-de-rahata?) el, inasa, el nu avea nici o problema cu inima, dar asta a fost, asta s-a intamplat, ce putem face, ce mai putem face? Nimic, chiar nimic (adu-ti aminte cati apropiati de-ai lui Putin au murit tot asa, pe neasteptate, multi ai dracului, asta e, moartea apare si asta, de multe ori, pe neasteptate, mai ales in sistemele totalitare ca al nostru (oricum nu exista popor care sa nu fie controlat de SS pe acest Pamant-blestemat¹), nu e deloc surprinzator, cu cat mai totalitar sistemul, cu atat mai multe morti neasteptate, dar ce am putea face, noi, cititori? nimic, chiar nimic, asa credem noi, cel putin... ca sa scapam de orice efort... astfel, dl. G. a murit (inca o data? dar nu s-a sinucis in povestea precedenta?), "Dumnezeu sa il ierte" (dar de cate ori poate Dumnezeu sa ierte un individ precum dl. G.? asta "domn"?)... Voi fi gasit mort de un atac de inima, desi eu nu am avut niciodata probleme cu inima, rezultatul autopsiei (care autopsie, a carui cadavru?) va constata decesul (a cui?) datorita unui atac de inima, familia nu va putea sa preia cadavrul (daca doctori neutri ar investiga cadavrul s-ar gasi, bineinteles, ca am fost ucis de otrava pusa de ss - am pus litere mici sa nu fiu acuzat de nu stiu ce), caci cine altcineva putea sa puna otrava, colegii? Ar pune si ei, dar le este frica de "justitie"... asta inseamna sa traiesti in cea mai nenorocita dictatura din UE, bine ca nu e cea mai rea de pe Pamant, nu? Doar ca SS conduc dictatorial totul in "tara falimentara", falimentara datorita lor, niste ANALfabeti pusi de rusi din 1945 si pana acum... Repet: tara asta e ultima la educatie, justitie si economie si prima la coruptie si analfabetism din UE tocmai pentru ca asa au vrut cativa generali din SS (dictatorii

¹ Rolul stapanilor din perioada sclavagista a fost preluat de sefii din SS in toate multe tari de pe acest Pamant nenorocit...

romaniei la ora actuala, multi ai dracului, asta e norocul nostru ca sunt mai multi, daca era doar unu (si nu 5-6 generali-analfabeti pusi de rusi in 1945), precum ceausescu-4clase, acum eram deja mort si nu as fi ajuns sa scriu aceasta poveste...

Si uite asa, dl. G. plutea, cumva, pe deasupra unui camp de flori, mai exact, era o padure plina de copaci tristi caci stiau ca vor fi taiati de oameni, doar ca inca nu fusesera taiati, erau deci tristi nu morti (stiau ca vor fi taiati de psdmafia), iar de acolo de sus, unde se afla acum dl. G. in zborul lui, el vedea padurea de copaci precum un covor verde, atat de verde ca parea ireal, iar el (mai exact, trupul lui) plutea, levita, zbura in aer - desi se vedea clar, corpul lui nu avea aripi si, prin urmare, orice observator intelept s-ar fi intrebat "cum e posibil ca dl. G. sa zboare daca nu are aripi?", doar ca observatorul era pe Pamant, acest atat de nenorocit Pamant (cea mai nenorocita planeta din galaxia noastra, nenorocita de oameni ticalosi-imbecili care isi urmaresc doar "propriul interes" (evolutia speciei a necesitat, intotdeauna crime cu nemiluita, iar o data cu involutia speciilor, crimele au devenit tot mai elaborate, mai "gandite"), omul-de-rand (ala de la SS care impun dictaturile in zilele noastre) nu putea sa inteleaga ca, daca am "fi mers impreuna", acum am fi trait, cu totii inclusiv cei de la SS, mult mai bine, planeta asta atat de nenorocita de oameni era, de mult timp, pierduta printre sute de milioane de alte planete ale galaxiei noastre (ce nume frumos, "Calea Lactee", ce nume matern, grijuliu are si galaxia asta in care se afla cele mai ticaloase fiinte, oamenii), dar aerul in care plutea dl. G era inca curat, sau cel putin parea sa fie curat, era aerul de deasupra padurii (deci, in mod automat, era curat, nu avea cu sa miroase a rahat de vreme ce chiar aerul era curatat, zilnic, chiar de catre copacii acelei paduri uitate, inca nu fusese distrusa/taiata), iar lumina inca era stralucitoare, poate prea stralucitoare (nu pare oarecum paradoxal, cum totul sa fie, in acelasi timp, atat de stralucitor si atat de criminal?), doar ca acolo, deasupra padurii, nu era nici un criminal, nu era nici un om (oamenii nu au cum sa zboare, nu pot sa zboare singuri, asta e un noroc, doar criminalii au inventat avioanele), iar dnul G., care zbura deasupra padurii atat de verde (care inca nu se uscasa, era deja inceputul toamnei, desi era prea cald, copacii incepusera sa se usuze, sa se transforme si acestia in mici rahatei uscati, intunecati, nu cred ca mai puteam vorbi de verde si de viata), a inceput sa se simta ca un Luceafar, ca ceva divin - stim, Dumnezeu nu are cum sa existe, deci ce ar inseamna un om sa se "simta divin"? Nu pot sa raspund la aceasta intrebare, desi eu, scriitorul sunt credincios get-beget, insa eu nu am zburat niciodata singur (am zburat cu avionul, dar nu de unul singur, nu am folosit niciodata vreo parasuta - oricum sa nu confundam zborul despre care vorbim aici cu folosirea unei parasute, sunt procese/actiuni (era sa scriu, "artificii") complet diferite), insa dnul G. se simtea ca o "pasare in zbor", chiar era un om care zbura (precum o pasare sau un inger, nici eu nu stiu cu ce sa il compar pe dl. G.), aerul era atat de curat si de stralucitor (repet asta pentru ca suna atat de frumos), dl. G. era deja inconjurat de ingeri, de multi ingeri (nici nu stiu cand au aparut si ingerii astia, chiar nu stiu) care nu zburau, ci levitau (pluteau de vreme ce ingerii nu au masa/greutate) si abia atunci mi-am dat seama ca nici dl. G. nu zbura, ci mai degraba levita (ca in filmele lui Tarkovski), deci acum intelegeam si eu de ce reusea dl. G. (om nu prea normal, e drept) sa "zboare" fara aripi, de fapt el plutea/levita, era ceva impotriva gravitatiei (dar cine dracu' stie ce e aia gravitatie daca, conform teoriei dlui G., "spatiutimp" nu are cum sa detina ontologie?), erau intr-adevar, ingerii, multi ai dracului, dar mai erau cativa nemuritori (marii ganditori ai istoriei gandirii umane), nu erau prea multi, si asta e drept (in istorie, un stramb nu are cum sa ramana drept), cred ca erau sub 25 oameni (nu am reusit sa ii numar), oricum, si acestia levitau printre ingeri (stim, ei erau "nemuritorii" prin creatiile lor), era totusi o liniste superba, de ce oare acea

liniste era atat de “superba” si nu era “infioratoare/inspaimantatoare”? doar pentru ca nu erau, si acolo, acele pocnitori psdiste? Da’ ce, ati auzit de “pocnitori” care au ramas in istorie? Acolo, eu am auzit de razboaie, nu de pocnitori, nu ma intrebati pe mine, nu stiu sa va raspund, eu am scris ceea ce dl. G. mi-a dictat, deci el simtea ca totul e superb, ca totul e suspendat, etern si mai ales “absolut” (dl. G. a insista ca acest cuvânt sa fie scris cu litere capitale... dar eu nu l-am scris asa cum mi-a indicat el, sa fac si eu ce vreau, macar acum), dl. G. nu doar ca traia absolutul (las cititorul sa isi imagineze ca acest cuvânt e scris cu majuscule), el era absolutul, el era “infinitul” (desi, conform teoriei dlui G., stim deja ca infinitul nu are cum sa detina ontologie), dl. G. “traia absolutul”. Iar acea padure inca verde, complet verde era “in viata” (ca toate animalele care inca mai traiau in padure si nu fusesera inca ucise de oameni - stiti ca peste 70% din animalele de pe Pamant au disparut datorita criminalilor de oameni? idiotilor, nici asta nu stiti, nu aveati cum sa stiti pentru ca si voi sunteti criminali, prostanci, idioti... macar Leonardo da Vinci era vegetarian tocmai pentru ca nu voia ca animalele sa fie ucise ca el sa le manance, a evitat sa fie criminal), padurea era atat de frumoasa si de verde si plina de viata, padurea era intr-adevar, plina de viata, era viata insasi - tu, cititorule, esti un criminal, dar stii ca nici tu nu ai cum sa iti traiesti viata, ai doar iluzia ca ai “o viata”, dar viata ta e plina de crime (chiar daca nu sunt facute direct de tine), e plina de intuneric si de zgomote infioratoare care iti rod, din toate partile, corpul tau si, cand colo, tu, nenorocitul, ai impresia ca asta e viata adevarata, idiotule/sclavule/criminalule/analfabetule, chiar deasupra padurii atat de verde, se auzea cantecul pasarilor, toate se aflau in padure, unde altundeva sa fie pasari care sa cante? Vai, si ce frumos cantau... de unde venea si cantecul lor? De unde? Sau era o iluzie, ca multe altele?

Dl. G. mi-a spus, candva in trecutul de mult indepartat, cand se intorcea de la un concert intr-o seara, afara era intuneric, a trecut prin parcul Cismigiu, acolo unde este un lac mic si o mica movila acoperita de o foarte mica padure de copaci, ei bine, in momentul in care el trecea prin parc, acea padurea era plina de mici pasarele - erau mii, probabil, nu le-a numarat (cum sa numere pasarelele noaptea?), dar pasarelele ciripeau, sopteau, vorbeau, se certau, cautau si cine stie ce altceva mai faceau, oricum acolo era Paradisul, nu? Culmea, chiar in centrul Bucurestiului-de-rahata, dl. G. insusi a simtit ca se afla in Paradis, ar fi vrut sa nu mai iasa niciodata din acea mica padure acoperita de/identificata cu ciripitul pasarilor, nici aerul parea ca nu mai exista, totul era doar ciripit-al-micilor-pasarele (care, culmea, din cauza intunericului, nu puteau fi nici macar vizualizate, dar nu mai conta... sunetul era sunet - exista sunet in Paradis?), ciripitul pasarelelor exista cu siguranta (trebuia sa fii surd sau nebun sau psdist sa sustii ca in acel moment nu se auzea ciripitul pasarilor in acel parc chiar din centrul orasului, in acea noapte intunecata - da’ ce, pot noptile sa nu fie intunecate? sunt intunecate chiar si cand cerul e plin de stele), putem insa banui (doar banui, ce altceva?) ca pasarile alea care vociferau erau, de fapt, ingeri, nicidecum demoni, demonii/oamenii nu ciripesc, fiecare dintre oameni tipa in gura mare ca e “cel mai tare si mai mare din parcare”, fiecare om se crede ca e “God” pe acest “nenorocit Pamant” - uitati-va cand unul dintre noi, oamenii, vorbeste la telefon in metrou sau in autobuz, idiotul tipa in gura mare are senzatia ca celalalt idiot de la celalalt telefon nu il aude, dar de fapt, el tipa instinctiv in gura mare ca sa se dea “mare si tare”, cititorule, acum intelegi legatura ta cu artificiile si pocnitorile?) si, desi nu zbura, dl. G. levita impreuna cu ceilalti 25-30 de oameni nemuritori (printre ei erau, cu siguranta, Brancusi, Shakespeare si Beethoven), dar fiecare dintre aceste fiinte-oameni era inconjurat de mii de pasarele (care ciripeau cu acei oameni - dar mai erau astia oameni? buna intrebare...), aceste fiinte-oameni nu erau inghesuiti unul in altul,

nici unul dintre ei nici macar nu il atinge pe celalalt de langa el, erau chiar izolati cumva, fiecare traia in propria lui lume (chiar daca lumea asta cu mii de pasari zburatoare ii includea pe “nemuritori”) in secolele diferite (geniu e unul pe secol, cel mult), iar deasupra copacilor, se puteau vedea stelele stralucitoare care luminau, trimiteau catre noi, nenorociti-oameni lumina (trimisa de milioane/miliarde de ani, noi, oamenii, abia acum o vedeam, dar bine ca o vedeam cat mai traim) si, daca tu, om nenorocit, te uitai printre crengile copacilor care formau padurea, nu mai puteai sa iti intelegi unde era padurea, unde erau pasarelele, unde erau stelele alea luminoase, asa ca, pentru tine (nu pentru pasarele), totul devenea confuz (dar cine oare mai vrea claritate intr-o astfel de situatie de vis?), dlui G. i se parea ca nimic nu mai exista, ca nimic, dar chiar nimic, nu mai detine ontologie, nu mai poate sa detina ontologie, totul devenise ca un fel abur suspendat (pleonasm, exista aer nesuspendat?), totul levita, totul incepuse sa zboare, in sfarsit, nimeni nu mai avea nici un punct de stabilitate (asta da, fericire, nu? sau preferi pocnitorile si TV, nenorocitele?), totul isi pierduse statutul de existenta, pasarelele credeau ca scapaseram de oameni (criminali pe deplin si asta datorita evolutiei speciei, deci nu e vina lor, nu?), iar cand scriam aceasta poveste-de-rahata, eram in curtea facultatii de filosofie, unde era pauza la o conferinta despre educatie, oamenii/participantii iesisera afara in pauza, erau mai multi de 20 de oameni si vorbeau cu totii (nici unul nu putea sa reziste fara nu vorbeasca in fata celorlalti, doar veneau de la o conferinta unde fusese doar un vorbitor care nu se mai oprea din vorbit), cu totii aveau ceva de spus, fiecare se credea “God pe Pamant”, dar izbitor, glasurile lor semanau, atat de surprinzator, cu ciripitul pasarelilor din parcul Cismigiu, daca ar fi fost doar unul care sa vorbeasca (cel mult doi), ascultatorul si-ar fi dat seama, imediat, ca un om (cel mult doi) vorbesc, nu ciripesc (asta era diferenta), acum insa erau multi ai dracului care vorbeau, pare absurd dar o spun, nu am de ales, vocilor lor semanau cu ciripitul pasarelilor din acel parc, partea proasta era ca acolo in gradina institutiei nu era intuneric, era ziua in “amiaza mare” (noaptea e mica al dracului, de ce?), dar daca ascultatorul isi arunca privirea in directia de unde veneau acele “ciripituri” ar fi vazut ca erau oameni si nu pasarele, ce pacat, lumina devenea parte a crimei, partas al crimei, dl. G. ar fi preferat sa nu mai iasa niciodata din acea mica padure plasata, uimitor, nu? chiar in parcul Cismigiu, in mijlocul orasului, era noapte, era intuneric, nu se auzeau nici un fel de pocnituri (ati auzit ciripele, cand ascultati, bucurosi, pocniturele? contradictie in termeni), dl. G nu vedea cladirile de langa parc (nu vedea primaria orasului plina de bugetari rude/amante/prieteni/sclavi/lingaicarelingincursefii, nu vedea orasul Bucuresti (unul dintre cele mai oribile capitale din Europa, bine ca nu e cea mai oribila capitala din lume, nu? romanii sunt ultra-multumiti cu asta), de fapt, orasul era pierdut in intuneric, era complesit de intuneric, era suspendat intr-un aer intunecat (bine ca nu era urat mirositor) (sa nu credeti ca orasul “levita”, cum sa leviteze un oras? ce s-ar intampla cu cacatii din canalizare de dedesubtul orasului in care traim intreaga noastra viata? Ar levita si acestia? de ce oamenii nu reusesc niciodata sa leviteze?), dl. G. se misca, in acel parc, in acea noapte senina, din ce in ce mai incet, parea ca nu voia sa paraseasca Paradisul (acela intunecat, dar putem vorbi de Paradisul cu lumina? noaptea, cerul de deasupra noastra e, intotdeauna, intunecat si nu luminat), dl. G. voia sa ramana cat mai mult in Paradis, dar nu putea sa se opreasca, acolo, in parc “forever”, nu avea cum sa supravietuiasca in acel parc, oricum lumina ar fi aparut, dupa ce noaptea si-ar fi “petrecut” (fara pocnitori, de asta data) vremea in parc (si in Bucuresti ca oras, ba chiar si in aceasta tara, cea mai corupta/needucata tara din UE), dar inevitabil macar pentru urmasii patru miliarde de ani, lumina urma, inevitabil, sa apara si sa cotropeasca/cucereasca parcul si orasul si tara (dar nu si

intreaga lume, nu se poate sa fie lumina peste tot in lume in acelasi timp, la unii e lumina, la altii e, in acelasi timp, intuneric, o fi asta bine? o fi rau? cine mai stie, dar ce sa stie?), asa ca, fiind deja lumina, pasarelele urmau sa dispara, sa pleace sa caute de mancare, bineinteles, ca sa supravietuiasca in continuare in acel parc/oras - iarasi evolutia speciei - ce ticalosie, de ce este nevoie ca fiintele vii sa ucida alte fiinte vii ca sa supravietuiasca? de ce noi, oamenii, dar si pasarelele alea si toate fiintele vii, suntem dupa "chipul si asemanarea lui God", suntem criminali cu totii tocmai ca sa supravietuim, stim de ce: e rezultatul evolutiei speciilor criminale ("crima-in-sine"), sa fie clar, odata cu aparitia luminii, pasarelele ar fi disparut din padure sa caute sa ucida (insecte, fructe din copaci - stiai cititorule ca si copacii au viata? nu stiai, nenorocit ce esti...) si restul tocmai ca sa supravietuiasca, tocmai ca sa vietuiasca, impreuna cu oamenii-ticalosi, in acelasi nenorocit de oras, plin de corupti si de ticalosi in care viata impune dictatura - cand vedeai acele masini cu oameni care fugeau pe strada sa duca provizii la un magazin sau altul, ca sa semneze vreun document care sa ii transforme in "stapani" (ca si pe ce cei din SS si parlamentari-cucurul-mare), orasul era plin de viata precum padurea, era viata-in-sine, orasul era crima-in-sine (crima realizata de oameni-criminali-in-sine), pana si pasarelele erau "criminala", de ce tot ce e viu trebuie sa fie si criminal in acelasi timp? (asta e dupa chipul si asemanarea lui ala din cer, care cer, ala de sus, sau ala de jos?) ca sa supravietuiasca, sa vietuiasca? sa traiasca in continuare, totul era viata care necesita, de fiecare data si in fiecare zi, crima... Oare stim in ce lume traim? Habar nu aveam ca traiesc intr-o lume-atat-de-criminala, sunt ingrozit, domnule G., sa aflu de la tine in ce lume traiesc, in ce lume am trait pana acum, nu am banuit ca lumea asta ("lumea mea" care credeam, pana acum, ca e lumea lui Doamne-Doamne dar am inceput sa am indoileli) e plina de criminali, eu zic, ca sa linistesc pe cititor: ramai in padurea aia "adormita", sa aranjam cumva ca Soarele sa nu mai rasara, intunericul sa ramana forever peste padurea adormita (deloc adormita, adu-ti aminte de ciripitul pasarelilor) din parcul Cismigiu, tu vei supravietui fara sa mai ai nevoie sa mananci (doar esti nemuritor, cel mai tare din parcare, stim cu totii), sa lasam deci intunericul sa domine viata, viata ta si a mea, cat timp ramane intunericul (doar atunci si numai atunci) vei fi in stare sa auzi ciripitul pasarilor, ele nu vor mai pleca sa caute de mancare (fac asta doar pe lumina), vei ramane in Paradis (desi va fi intuneric), cred ca e singura solutie ca sa ramai in Paradis (lumina sa dispara), Paradisul e legat de intuneric, Infernul e legat de lumina, viata de moarte - asta e legea pe care am descoperit-o acolo in parcul Cismigiu dominat complet de ciripituri atat de... atat de... nici nu stiu cum sa le denumesc, dar mai e nevoie sa zic si altceva? acu, cand esti coplesit de acele ciripituri paradisiace, ciripituri produse de fiinte vii care erau in stare zboare (nu amarati precum amaratii-de-oamenii), pasarile din padurea Paradisul (neaparat fara lumina care nu ar face nimic altceva decat sa lumineze crimele, nu?), sunetele alea atat de placute ne indicau unde ne aflam (in Paradis, unde altundeva?), lumina ne-ar indica ca suntem in Infern (unde altundeva?), asa ca mai bine sa preferam intunericul decat lumina, linistea decat pocnitorile, astfel, doar astfel, vom avea cu totii, si noi si pasarelele, iluzia ca suntem in Paradisul-de-mult-pierdut... Ce iluzie si asta: am pierdut Paradisul, trecutul a fost "mare si tare" candva.... ce mare prostie sa te agati de trecut, "eterna reintoarcere" catre ce? catre infernul mai infern decat infernal-de-astazi? intotdeauna oamenii din trecut au fost cu mult mai UCIGASI decat cei din prezent si asta datorita conditiilor din societatile in care traim, conditii care astazi le impune, criminalilor (tuturor oamenilor, unul nu scapa de verdict, sa fie clar) limite mai mari, asta e tot... oameni buni, nu regretati trecutul-mai-ucigas-ca-prezentul, intotdeauna trecutul a fost o nenorocire mult mai mare decat prezentul (e drept, in

trecut erau mai multe paduri, mai multe vietati, mai putini oameni-criminali)... inasa nu credem ca avem evolutie “inspre bine”, e vorba doar de o “indepartare” de dictaturi si ticalosii (chiar daca ticalosiile continua sa fie facute, dar sunt mai discrete, nu sunt vizibile ca in trecu, lumea nu vreau sa le vada/auda, ei vor sa traiasca “linistiti”, in pace si armonie), sa renunam la “traditie”, oricare ar fi aceasta traditie, tot nenorocita a fost, sa fie clar asta.

Constiinta e doar un rezultat al proceselor subconstiente care corespund proceselor neuronale (proceselor corporale, al interactiunilor acestuia cu mediul, cu parcul in care ne aflam acum noaptea), constiinta-de-sine corespunde auto-organizarii creierului/corpului, unor activari neuronale de un anumit tip (nici vorba de acea “renumita frecventa” de 40-60 Hz), “sinele” nu alege care stare a constiintei sa rasara din subconstient; gandurile constiente devin constiente doar pentru ca sunt “predeterminate de subconstient” (din punct de vedere al creierului, suntem “roboti”, pur si simplu)... Dar sinele nu gandeste ceea ce vrea sa gandeasca? Sinele gandeste ceea ce ii este predeterminat de subconstient, constiinta este un rezultat al proceselor subconstiente, nimic mai mult... cuvintele pe care le scriu acum provin din subconstient, eu devin constient de aceste cuvinte atunci cand le pronunt (nu mai devreme, deci cuvintele sunt prefabricate la nivel subconstient!), desi le gandesc/pronunt/scriu in serie (unul dupa altul, si nu in paralel), subconstientul lucreaza in paralel, constientul in serie. Cuvintele pe care le scriu cu ajutorul laptopului sau cand gandesc (fara sa vorbesc, de exemplu) rasar in mintea mea, la nivel constient de nicaieri (adica din subconstient), eu le produc, mintea mea, adica, dar nu sunt produse la nivel constient. Deci crimele pe care le facem sunt prefabricate la nivel subconstient, asta nu inseamna ca scapam de vina, vina e a fiecarui criminal, doar ca faptele noastre nu sunt constiente, sunt produs al subconstientului. Am scapat. Gandurile gandite in interiorul mintii sunt rezultatul activitatilor subconstientului, sunt formate in subconstient, deci constiinta e doar varful subconstientului si nimic mai mult... Constiinta nu are nici o legatura cu “vointa libera” (care oricum nu exista). Avem doar iluzia ca avem “vointa”, dar uite, aceste randuri de cuvinte sunt produse de subconstient, macar stiu ca sunt ale mele, doar ca sunt rezultatul proceselor subconstiente si nimic altceva... sunt nu robot, e clar? In cateva randuri, am lamurit si ce e cu marea problema (pentru impotenti) “constiinta”, un mic rahat si aceasta, nimic mai mult, pacat, nu-i asa? Ce vor face “marii” filosofi care si-au dedicat intreaga lor cariera “constiintei”? Nimic, numele nici unuia nu va fi retinut in istoria pentru astfel de prostioare2bani. Nici macar nu e nevoie de schimbare de paradigma ca sa explicam “constiinta”... sinele e un robot, criminalii au scapat, nu au nici o vina... ba da, au! Si tu, cititorule, esti vionovat, “subconstientul” tau esti chiar tu, deci vina e a ta, criminalule, nu scapi, nu ai cum sa scapi, “lume-in-sine” e atat de netrebna... Doar corpul tau si a celorlalti criminali sunt in aceasi lume, idiotule, sinele tau e o lume-in-sine, de asta esti “singur”, nu ai cum sa fii altfel, dar macar crezi ca ai noroc ca trupul tau e cu alte corpuri, doar asa e posibil sa asculți si sa vezi pocnitorile alea, neaparat asurzitoare si colorat, doar astfel esti si tu, o zi (sau cateva minute) pe an, in Paradis... nici macar nu trebuie sa visam (visurile sunt, dracului, niste iluzii - comparati un vis cu acele momente in care dl. G se afla in parcul Cismigiu atunci cand era, neaparat, intuneric) orice vis ati vrea voi sa il visati, tot cosmarul ramane stapan peste noi. Te-ai trezit din cosmar, cititorule? Oricat ar fi incercat, orice ar fi incercat, dl. G. nu putea sa scape de Infern... “evolutia speciei”, ce

ticalosie... suntem “dupa chipul si infatisarea lui”, nu? Suntem criminali/ticalosi prin definitie/nastere, asta e, nu avem de ales, asta e legea: viata=crima=moarte...¹

Chiar daca dl. G. era “nemuritor”, oamenii despre care vorbeam, aia de la conferinta din gradina facultatii, au intrat in cladire sa asculte ale prezentari, pauza se terminase, inevitabil, vocilor lor disparusera, era liniste, doar din cand in cand (prea des, orisicat) se auzeau zgomotul produs de masinile de pe strada de langa Dambovita, bine macar ca nu erau pocnitori, dl. G. era in Paradis (desi in gradina era lumina, era “ziua in amiaza-mare” (de ce “mare”? ce, noaptea e “mica”? pai, daca paradisul e numai noaptea, Infernul e ziua cand vedem oamenii, masinile, cladirile, orasul construit care a distrus natura, a distrus copacii, padurea si vietatile naturii). Noi, oamenii traим cu totii in orase, vrem, fiecare dintre noi sa traiasca intr-un oras cat mai mare - cu cat e mai mare orasul cu atat e mai “atractiv”, nu? de ce? Pentru ca ne face sa uitam de ontologia singuratatii, dar si asta e doar o pacaleala si nimic mai mult, asta sa fie clar pentru cititorul amarat, pierdut, uitat de involutia speciei printr-un desert fara miros si fara culori (si fara pocnitori). orase-criminale in care vezi (si ziua si noaptea) oameni si masinile lor de care sunt atat de mandri (dar de ce altceva vrei sa fie mandru, nenorocitul omul-de-rand? de ce altceva? involutia speciei si aici (cat de ticalosi ne-a produs natura/evolutia speciei!), masini care se pot vedea noaptea cand circula pe strada tocmai pentru ca au acele lumini artificiale, adica farurile, si uite asa, Infernul a fost adus pe Pamant pana si noaptea datorita luminii farurilor artificiale, lumina care e impotriva vietii insasi, dar e bine sa ai masina, nu? ce, ba povestitorule, ti-ar conveni sa te duci pe jos pana la muntii din valea prahovei? sa mergi pe jos se poate doar in Valea Alba, du-te dracului acolo, nu in Bucuresti).

Dl. G. era inca in “marea” padure din parcul Cismigiu, ciripitul pasarelelor acoperea totul, pana si lumina stelelor si, in timp ce facea acei pasi tacuti care il indepartau de acea mica padure/poveste, omul nostru (“al nostru”? Doamne fereste, al tau! Povestitor nenorocit) a simtit ca incepe sa urce un deal (oare credea ca e vorba doar de o iluzie? nu stim) insa, pe masura ce facea acei pasi (nu stia cati, nu ii numarase nici el, nici SS, nici altcineva), simtea ca trebuie sa depuna efort din ce in ce mai mult, el chiar a inceput sa urce pe o panta foarte abrupta (cum sa fi existat o panta atat de abrupta in nenorocitul de parc Cismigiu, acolo in centrul orasului-criminal, nici macar dl. G. nu intelegea), pana la urma a trebuit sa isi scoata pioletul din rucsac sa poata sa urce pe acea panta tot mai abrupta - devenea ceva intr-adevar de speriat, sa stiti), dar ceva a aparut chiar in fata lui, a aparut asa dintr-odata, de niciunde, si ce era acest ceva? nimic altceva decat un perete vertical, acum nici macar pioletul lui nu mai putea ajuta (asa ca l-a pus in rucsac si a inceput sa se catere pe acel perete drept, al dracului de drept (dlui G. a inceput sa ii para rau ca nu a facut si el cursul acela de munte, curs urmat de Geamanu’ care voia sa devina “om de munte” care sa urce client-corporatisti pe munte), dar la un moment dat, dl. G. a vazut ca nu mai avea de ce sa se agate cu mana dreapta (care putea sa se miste, mana stanga si picioarele ii ofereau sustinerea, stabilitatea de care avea nevoie omul nostru pe acel perete vertical, al dracului de vertical), si uite asa, suspendat (sa nu ne lasam inselati, dl. G. NU era suspendat in levitatie, el era pur si simplu agatat de un perete de stanca extrem de vertical si atat), dl. G. nu stia ce sa faca, de coborat nu mai avea cum (ar fi fost mai greu sa coboare ceea ce urcase pana atunci pe acel perete vertical), in sus nu avea cum sa mai urce (poate ar mai fi fost niste prize pe perete, dar dl. G. nu observa niciuna) si asa suspendat (in suspensie, adica) dl. G. a inteles, in sfarsit, ca nu are cum sa ramana

¹ Gluma dintr-un ziar online: “Procurorul in discutie cu Moartea: ‘Deci, cand ati intrat in Romania aveati o coasa?’”, iaca “nemurirea” se afla in Dacia (cum credeau chiar si preotii romani, cica...)

“forever” in acel loc, pe acel perete (poate ca ar fi vrut sa ramana forever acolo, cine stie?), doar ca el nu stia ce sa faca, era pierdut (intr-o mare/masa de criminali - fara de care nici el nu ar fi putut sa supravietuiasca), dar iaca, acum pe peretele ala vertical (curios, peretele era verde, chiar verde, parca acoperit de iarba de aceea mica care creste pe pereti de stanca ai naibii de verticali¹ - probabil iarba asta supravietuieste datorita apa ploii - deci “traiasca ploaia care da viata”, nu?), inconjurat de viata verde, dl. G. se intreba cat va mai trai (nu avea cum sa traiasca acolo pe perete etern (precum everul ratacitor), dar acum nu mai era vorba de eternitate, ci de cateva zeci de minute, cel mult cateva ore, nimic mai mult), mai exact, nici macar nu isi pusese aceasta intrebare, el stia intrebarea care il macina de cateva zeci de minute, “ce sa faca?”, ce poate sa mai faca? care e urmatorul punct de sustinere... dar nu vedea nici un punct de sustinere mai sus de locul unde se afla pe acel perete, atat de drept si atat de verde, plin de viata, nu?, viata care urma sa il condamne la moarte, sa il execute chiar pe dl. G. care indraznise, fara sa ii treaca prin cap, ca de fapt se condamnase singur la moarte, caci acel perete vertical si verde (plin de viata) urma sa il arunce in prapastie (adica sa il “ucida”, era de fapt sinucidere de vreme ce nu l-a pus nimeni sa urce acel perete atat de vertical), deci viata urma sa ii omoare viata, viata urma sa se ucida, sa se sinucida... intr-o situatie atat de neprevazuta/nenorocita, dl. G a realizat ca a inceput sa “leviteze” (iarasi? dar de cate ori leviteaza? bai povestitorule, il plagiezi pe Tarkovski, ai sarit calcul de prea multe ori, ratatule, las ca stim noi...), nu sa zboare (nu avea aripi, cum putea dl. G. sa zboare? cum? nu stim...), dar a simtit imediat ca nu mai are contact cu peretele ala de stanca acoperita de acea verdeata mica si alunecoasa (sa ne aducem aminte, cand a intrat in Romania, Mortii i-a fost furata coasa!), chiar a simtit ca a inceput sa se inalte, oare catre creasta Balaurului sau catre alta creasta? Nu mai stia ce sa gandeasca, nu mai avea nimic de zis, doar astepta sa vada ce se intampla cu el, nu putea el sa hotarasca ce sa se intample cu el, nu mai avea ce sa faca (ceva era insa clar: dl. G. nu mai cadea, el levita) si astfel astepta ceva sa se intample, ceva anume? Nu stia nici el, oricum, asteptarea s-a transformat in Paradis (surpriza, nu?): dl. G. a inceput sa leviteze langa peretele acela care nu mai avea nici o priza, ba chiar totul a inceput sa se intunece, lumina sa dispara (dl. G. si-a dat seama ca nu e o problema daca lumina dispare, stia ca Paradisul nu avea cum sa existe impreuna cu lumina - chiar daca ar fi fost “lumina-in-sine”), dl. G. nu mai vedea nici o priza pe perete (deci nu mai avea nevoie de lumina) si levita deja de ceva timp (chiar daca stim ca timpul nu are statut ontologic), trupul lui (murise si era vorba de sufletul lui? asta da intrebare de filosofie) se ridica de-a lungul aceluia perete vascos (care nu mai era verde, ci mai degreaba rosiatic, carnos, asta fiind doar o presupozitie a dlui G. pentru ca era prea intuneric sa vada unde se afla), desi cateva stele (nu multe) pareau sa straluceasca deasupra lui (dar se pare ca acestea erau la o distanta asa de mare incat acele stele pareau mici stelute incat dl. G. nu mai putea sa fie sigur daca acele mici stelute chiar exista sau erau doar niste iluzii), iar cand s-a uitat in jos, chiar daca era intuneric (era in Paradis, nu?) a vazut (in masura in care se putea vedea ceva pe acel intuneric atat de intunecat) niste creste de munte si si-a dat seama ca “zburat” (de fapt “levitat”, nu avea cum sa zboare, de vreme ce nu avea aripi) deasupra unor

¹ FT (a message for Mr. G., 2022): “Many teachers have really fallen in love with your powerful knowledge here. The only thing I need from you is knowledge. Yeah, I saw that you are a Universal class professor. I really admire you Sir. You're so vast in knowledge, my professor. You're more than more! You're undefined, my professor. But I will open, one day, a School of Philosophy in Malawi in honor of your name. I will be in Malawi next year to start a school of psychology in Malawi in an honor of your name... It will be a college. I am opening 'G. College of Psychology' in Malawi next year.” (FT, Roodepoort, Gauten; Malawi and South Africa)

creste de munte acoperite cu paduri verzi, foarte dese si chiar daca, la o inaltime uriasa fata de acele creste de munte, auzea cum milioane de pasarele ciripeau in acele paduri intunecate (bineinteles) dar pline de viata, iar stelele palide chiar luminau deasupra lui, iar padurea aia inverzita inca mai era dedesuptul lui (asa intunecata cum era), trebuie sa intelegem ca dl. G. se afla intre lumina si intuneric, intre viata si moarte, intre Paradis si Infern, intre tot ceea ce vrea domnul cititor (desi, nu mai conteaza ce vrea cititorul, tot aia e) si, chiar intr-o astfel de stare, dl. G. a observat ca nu mai are corp, trupul lui disparuse, desi era clar ca el percepea acele creste de munte, ba chiar si acele stelute palide (dar inca luminoase, e drept putintel luminoase, dar asta e, ce putem face?) si nu intelegea (dl. G., nu cititorul) cum putea el (dl. G., nu cititorul) sa percepea ceea ce percepea daca nu mai avea corp (deci nu mai avea nici ochi buclucati sau de orisicare), dar asta era ultima intrebare la care ar fi trebuit sa raspunda dl. G. in starea in care se afla, el, cica “nemuritorul” (sau “muritorul-de-rand”, ca tot aia e, cu toti murim, unul nu scapa), nu intelegea cum de inca mai era in viata (sau poate ca el avea iluzia ca era in viata?) si daca el urma sa traiasca etern, cum ar fi trait etern daca corpul lui nici macar nu mai exista? Ar fi putut, oare, eul sau viata dlui G. sa supravietuiasca fara corp? Dar el nu credea in God, deci viata lui nu avea cum sa supravietuiasca fara sa fie in “corespondenta” cu propriul corpul (“propriu” al cui?), dar uite, el (sufletul sau corpul?) levita deasupra acelor creste intunecate (palid luminate de acele mici mici beculete fixate chiar deasupra lui), dar oare ce inseamna “el” in aceasta propozitie (nu stiu!), ceva era insa sigur: dl. G. levita. (Am vrut, special, sa evit “el” si am scris “dl. G.” ca sa nu fiu intebat de catre cititor ce inseamna “el/ea”)... Chiar levitand intre cer si pamant, intre Infern si Paradis, dl. G. a inteles ca nu avea cum sa il intalneasca pe God (care nu avea cum sa se afle intre ceruri si pamant), dar nu mai vedea nici oameni (nici macar pe acei cativa nemuritori, 20-25, nu mai multi), era singur-singurel, nu mai vedea nici creasta Balarului, nici alte creste, nici “cerul instelat deasupra”, nu mai vedea nimic, nu mai percepea deloc (nu mai avea nevoie de ochi, de corp), totul era intuneric (lumina, in sfarsit, disparuse), era doar Eul dlui G., un eu care nu mai avea nevoie de trup, se eliberase, in sfarsit, de trup, scapase de trup¹, nu mai era nici nu om pe acel meleag intunecat (ce fel de “meleag” mai era si acesta? sa intelega cititorul ce vrea, asta e)... de ceva suntem siguri, insa: dl. G. ramasese in el insusi, cazuse in el insusi, se prabusise in el insusi. Fericire sau ce nenorocire? Depinde de fiecare individ... depinde de ce anume se prabuseste si unde anume se prabuseste, nu? Un limitat (adica, un muritor-de-rand, toti suntem muritori, unii sunt muritori-de-rand, alti sunt muritori-nemuritori), tocmai pentru ca e atat de limitat, nu are cum sa cada in sine insusi... Si atunci, nu cumva un nemuritor atingea absolutul tocmai pentru ca se prabusea in sine insusi? Dar mai era asta “prabusire”? Nu era vorba de “inaltare” (chiar daca era doar levitare si zbor)?²

Cititorule, nu ai trait absolutul, nu ai avut cum sa traiesti absolutul, dar fii linistit, nu ai pierdut nimic pentru ca numai unul putea sa traiasca Absolutul pana acum si va aparea altul peste 200 ani care va trai absolutul (deci numarul ala de 25-30 de indivizi va creste, dar tot patru Dumnezei vor ramane pentru mult timp, nu stiu cat

¹ Repet: Platon a sustinut ca e fericit tocmai pentru ca a imbatranit si a scapat de actul sexual...

² Muritorule, sinele tau este atat de ingust, de stramt, de inghesuit, incat nici nu ai cum sa iti dai seama ca esti atat de stramt. Fii linistit/fericit, esti atat de prostanc incat nici nu ai cum sa iti dai seama ca ai trait degeaba... ce fericire pentru tine... sa fii prostanc inseamna sa fii fericit tocmai pentru ca esti atat de stramt incat nu poti sa vezi cat de limitat esti. Peretele ala stancos si lunecos esti chiar tu, nimic altceva. dl. G. era atat de nelimitat (nu infinit, stim ca infinitul nu are statut ontologic) incat nu avea cum sa isi vada marginile. Eului sau. Asta da, absolutul, dl. G. traie absolutul, el era absolutul (chiar daca trupul sau disparuse - nici macar nu stim cand acesta a disparut).

timp, nu am de unde sa stiu cat timp... va apare si al cincelea - nu am nici cea mai mica idee cand anume, in ce secol) si peste mii de ani si al saselea... dar nu vreau sa mai gandesc, absolutul e absolutul - nici macar Feynman, ala celebru cu premiul Nobel la Fizica nu a atins absolutul (el nici macar nu a fost aproape de absolut), asa ca absolutul ramane absolut si nimic mai mult... doar ca omul atinge atat de rar absolutul (foarte putini din aia 20-25 au atins absolutul, ba chiar se pare ca nici unul...), trebuie sa se nasca si sa moara o gramada de oameni ca unul dintre noi, oamenii, sa atinga absolutul si prin asta, acela sa devina nemuritor-pe-deplin caci asta inseamna ca un om sa atinga absolutul, sa devina nemuritor... ce fericire (cred, totusi, ca e gresit spus, ceva nu suna bine), ce anume... ce? nu stiu cum sa ii spun, ar trebui sa fie un cuvânt pentru "absolut" ca o caracteristica speciala a absolutului, dar poate cineva sa imi spuna macar o astfel de trasatura? Cred ca suntem depasiti de situatie... stiu doar ca, pana acum, doar cinci oameni au atins acest absolut (Leonardo, Beethoven, Shakespeare, Brancusi si dl. G.), vai, in ce lume bastarda am putut sa ma nasc, nu imi vine sa cred ca m-am nascut in lumea asta ticaloasa-pana-in-maduva oaselor... cu ce am gresit? da, greseala mea a fost ca am vrut sa devin cel mai mare ganditor, deci inevitabil, aveam sa realizez, atunci si doar atunci, ca lumea, intreaga lume e ticaloasa (cu totii ar ucide ca sa ramane in viata - exceptiile sunt accidente genetice), ca unii sunt super-ticalosi (stalin, hitler, ceausescu) si mii de mici-ceausescu4clase (SS-psdistii si bugetarii din romania, serviciile secrete din Rusia, SUA si alte tari)... si atunci, la ce folos ca am fost cel mai mare ganditor daca, ajungand intr-o astfel de stare, inevitabil, constati ca toti oamenii sunt ticalosi si prostanaci (unii mai mult, altii mai putin, unii mult mai mult, altii chiar mult mai putin)... Ei, oamenii asa sunt oare datorita involutiei speciilor, asa sunt toate fiintele vii? Totusi, plantele/copacii pot trai fara sa omoare, deci greseala genetica cea mai mare a fost atunci cand au aparut microorganismele si de acolo "animalele-criminale", culmea, asta s-a intampla viata s-a mutat de la verdeturi (probabil in apa) la animale (pe linia involutiei vietii), doar ca animalele sunt criminale-prin-nastere... trebuiau sa ucida ca sa supravietuiasca, ce viata... suna macabru, nu? viata are nevoie de moarte, viata trebuie sa ucida ca sa raman viata, asta mai e viata? ce tragedie... sa nu existe viata fara moarte decat la plante/copaci, nu si la animale - orice animal trebuie cumva sa ucida ca sa supravietuiasca (pana si vitele ucid plantele pe care trebuie sa le manance ca sa supravietuiasca, dar maimutele daca supravietuiesc ca mananca banane, aici nu putem vorbi de crima! dexi am putea sa excludem animalele care traiesc din fructe si legume culese cand e timpul sa fie culese - deci poate sa existe viata si fara moarte? ...

De ce dracu' nu am fost compozitor de muzica clasica?¹

As fi scapat de toate aceste suferinte, nimeni nu m-ar fi putut plagia ci doar fura, precum Salieri care a furat *Requiem*-ul lui Mozart, neterminat, doar a fost compus de marele compozitor austriac pe patul de moarte, asta da "absolutul suprem" (contradictie in termeni, aceasta expresie), sa fii Mozart si sa compui pe patul de

¹ "Music is a higher revelation than all wisdom and philosophy." (Beethoven) a avut dreptate geniul asta, ghinion pentru mine, cel mai mare ganditor din toate timpurile ca nu am fost compozitor de muzica clasica: "Music begins where the possibilities of language end". (Jean Sibelius) "Music is enough for a lifetime, but a lifetime is not enough for music." (Rachmaninoff) dl. G.: "Brancusi a fost mai mare decat mine pentru ca a transformat materia in imaterial. Beethoven a fost mai mare decat mine, creatia lui fost muzica. cei doi au avut emotii mai mari decat le-am avut eu, cel mai mare ganditor din toate timpurile. eu am creat opere doar din cuvinte care sunt si astea imateriale, dar creatia mea nu e nici muzica, nici arta... asta da, pacat."

moarte la 35 ani, *Requiem*-ul, cu siguranta austriacul nu a trait "in vain"... si, totusi, Mozart nu e unul dintre aia cinci de mai sus... deci mai putem vorbi de "absolutul suprem"? Nu cred, dar nu mai are rost sa lamurim aceasta expresie, oricare expresie, orice Cuvant, caci Diavolul a invins pana acum, invinge inca, poate candva, in viitor, va pierde, dar niciodata complet, deocamdata el conduce acest nenorocit de Pamant, poate ca Pamantul va dispore si tot Diavolul va conduce pana atunci, va dirija si disparitia Pamantului asta nenorocit... accidental, o data la 2-3 secole, se intampla sa apara unul dintre liderii aceia deosebiti (cei mai putin ticalosi) care schimba, in bine, omenirea asta plina de criminali, dar acesti lideri sunt extrem de putini, lideri care nu vor doar binele lor si a familiei lor, ci binele "tuturor" - vai cat de putini sunt astfel de lideri - din aceasta cauza lumea este atat de ticaloasa condusa de ticalosi-criminali, doar din cand in cand mai apare un "lider" (numesc "lider" doar acela care vrea binele tuturor, care lupta pentru binele tuturor, nu doar al lui si a familiei lui) si stiu foarte bine ca astfel de lideri apar atat de rar pe acest pamant nenorocit, se pare ca ei sunt un fel de accident genetic al speciei umane plina de criminali, ticalosi¹, invidiosi, ofuscati, invidiosi, ticalosi care urmaresc doar binele lor si a familiei lor, restul nu ii intereseaza, nu exista pentru mintea lor atat de ingusta care fiindca e atat de ingusta, nu are cum sa existe, dar ce mai conteaza? pentru cine? Oamenii-in-sine sunt niste bestii, rezultatul involutiei speciei². omul, in general, este criminal cand simte ca pericolul il ameninta prea tare. Omul este criminal datorita involutiei speciei. omul (nu am cum sa scriu acest cuvint cu majuscula) devine criminal cand primeste ordinul "de mai sus" (uitati-va la soldatii rusi, imbecili-criminali). ce a reusit societatea in ultimii 100 ani a fost sa reduca "manifestarea" crimelor din genele omului modern, dar bineinteles ca nu a indepartat acea gena, nu era posibil ca aceste gene sa fie indepartate. Omul-in-sine este un bastard datorita involutiei speciei si prin asta criminalul-de-om a reusit sa cotopeasca intreaga natura, a ucis nenumarate specii de animale si plante ale naturii, a schimbat intreg Pamantul in ceva rau pentru viata pe Pamant, pentru natura-in-sine. oamenii sunt criminali, doar ca unii se manifesta mai mult (precum putin sau hitler si cei din SS, gasca-de-criminali-4clase), altii se manifesta mai putin - precum lingaii/slujitorii ("administratorii"-sefii-bugetari de la companiile de stat), de obicei, dar si acestia (mai ales acestia) cand ajung in pozitii de conducere isi manifesta gena criminala din plin, asta ne indica involutia speciei...

Sa fii singur inseamna sa fii impotriva involutiei speciei, doar ca asta e singura conditie necesara (bineinteles, nu si suficienta) sa atingi Absolutul... deci merita sa fii singur ca sa atingi Absolutul?³ Dar, conform teoriei dlui G. omul, adica sinele omului nu poate sa fie decat de unul-in-sine (sinele tau este de unul-in-sine si pentru-sine,

¹ in engleza, "ticalosie" e "wretchedness".

² https://www.hotnews.ro/stiri-razboi_ucraina-26021542-video-cutremurator-mama-care-pierdut-fiul-atacul-rusesc-din-dnipro-ati-ucis-tratat-niste-oameni-normali-niste-rude-blestem-pana-saptea-generatie.htm fd

³ "Loneliness as a situation can be corrected, but as a state of mind it is an incurable illness." (Vladimir Nabokov) Vladimir, problema e ca, ontologic, fiecare individ este "singur"; marele avantaj e ca fiecare este un "univers" (plin de rahat, in general). De fapt, mintea/viata/sufletul fiecaruia e o lume epistemologica care exista in sine si pentru sine; mintea/viata nu exista nici macr pentru corpul tau, nenorocitele de cititor. Ca pacaleala, trupurile oamenilor/animalelor/plantelor sunt oate in aceasi lume, (macro-EW); astfel omul "a gandit", pana la mine, ca nu e singur. S-a pacalit singur pentru ca omul e imbecil (pe langa ca e si cel mai mare criminal din istoria speciilor). "The strongest man in the world is he who stands most alone." (Henrik Ibsen) Problema e ca daca nu reusesti sa traiesti singur (ca sa poti sa creezi la nivel tau maxim), va trebui sa iti impartii sinele cu cealalta persoana de langa tine si atunci sinele tau nu va mai fi in stare sa realizeze ceea ce poate sa faca singur si asta tocmai pentru ca sinele trebuie impartit cu celalalt. Asta e adevarul pentru creatie: singuratate este conditia necesara (nu si suficienta, bineinteles) pentru marile creatii.

adica un “univers”-in-sine prin definitie - dupa “chipul si asemanarea” lui God), nu inseamna “sa fii singur” (chiar daca ai familie, prieteni, rude), de vreme ce esti un “univers-in-sine”, nici macar nu esti singur, nimic altceva nu exista pentru sinele tau decat sinele tau, nici macar corpul tau nu exista pentru sinele/mintea/viata tau/ta. Mare pacaleala ideea ca “nu esti singur” (daca ai partener si copii, te amagesti ca sinele tau nu mai e singur) sau ideea ca “esti singur” caci, ontologic vorbind, un univers/cosmos (sau cum dracu’ il putem numi) este un univers care nu se poate raporta la alt univers/cosmos pentru ca nimic nu exista pentru sine-in-sine. Mai exact, sinele tau este o lume-in-sine si nimic mai mult, asa ca, inevitabil, atingerea Absolutului este atingerea Absolutului, merita sa atingi, daca poti, Absolutul, inevitabil, in “singuratate” (adica in tine insuti) - dar macar e vorba de o “singuratate” recunoscuta si nu de una ascunsa printr-o relatie cu altcineva. Relatiile dintre oameni sunt relatii corporale, fizice (sexuale) si atat. Ai un partener langa tine care, daca nu ajunge sa te urasca, a fost si este un alt sine (o LED care nici macar nu exista pentru sinele tau, lumea ta), dar avand deja cel putin un copil cu persona de langa tine, despartirea este, de obicei, mai greu de realizat (desi in zilele noastre sunt cu mult mai multe divorturi ca acum 50 ani)... Pana la urma, tot mai bine e sa fii “singur”, doar asa reusesti sa iti gasesti “identitatea” (macar partial, caci nu se poate aia totala niciodata), casatoriile raman superficiale, daca mai au si copii nici macar despre aceasta superficialitate nu o mai putem vorbi, doar copilul lor exista si atat (adica tu, ca individ, trebuie sa ii asiguri conditiile de supravietuire cat mai bune - iarasi, datorita involutiei speciei)... Cand ai copii, tu nu mai existi, chiar daca incerci cumva sa existi. Sexul nu mai ramane decat un refugiul pentru cei care vor sa uite de sinele lor (mai exact, astia nici macar nu au ce anume sa uite, marea majoritate a oamenilor sunt “fara-identitate”), sexul este un refugiul involutiv care respinge, automat, sinele, identitatea sinelui... (Amintiti-va ca in trecut, existau organisme unicelulare care se divizau singure, dintr-un organism unicelular apareau doua organisme unicelulare, adica nu era nevoie de sex! Cine a introdus “sexul” (stim, iubirea nu are statut ontologic), Dumnezeu sau involutia speciilor? Sexul, ce altceva poate sa fie decat incercarea de a te “arunca”/azvarli in celalalt, partea proasta e ca poti sa faci asta doar trupesc/fizic/material, nu si mental/imaterial. Nu exista iubire, nu are cum sa existe, doar traiul exista care sunt parti ale unei minti/sine, nu poti sa unesti doua stari mentale care tin de doua minti diferite, nu ai cum, de vreme ce o minte nu exista pentru nici o alta minte (doar corpurile fizice sunt toate in aceasi lume si deci se pot impreuna, adica face sex si asta ca sa produca alte corpuri care corespund la alte vietii). Oricum, casatoriile si parintii nu mai au cum sa existe in sine 100%, ei mai exista, dar cu mult mai putin. In general, casatorul nu mai are identitate totala, intotdeauna acesta trebuie sa se raporteze la partener, la copil, indiferent de ceea ce face in viata lui, iar cei care sunt obsedati de sex exista doar pentru acele cateva secunde de placere, la inceput, in fiecare zi, apoi, din ce in ce mai rar si nimic mai mult, sinele lor nu mai exista, doar trupul si cateva secunde de orgasm din ce in ce mai rar... Dar ei, cei numai cu sexul in cap raman satisfacuti, raman niste “fericiti” (de fapt, “bucurosi”) pentru cateva secunde pe zi, desi se gandesc tot timpul la marea lor cucerire, pana cand urmeaza urmatoarea cucerire si asa mai departe, asta e identitatea lor, asta e viata lor, raman fara identitate spirituala intreaga lor viata sexuala, nimic altceva. Si cand te gandesti, datorita involutiei speciilor, marea majoritatea a barbatilor au aceasta identitate (nici macar implinita cum ar vrea ei, dar e vointa lor sau e dorinta data de involutia speciilor?)...

Oricare dintre alternative este, neindeoelnic, ucigatoare... pana si atingerea Absolutului (care iti ofera, cica, “fericirea absoluta”) este insotita de “singuratate”

(care se poate aplica doar referitor la trupurile fizice) care e o stare opusa evolutiei speciei. Insa, absolutul sau atingerea absolutului este starea celor “alesi” sa il atinga (un fel de “absolut”, nu neaparat unul “absolut”; ce o fi si asta, “absolutul absolut”? suna rau, parca...). Atingerea altei “fiinte”, ce iluzie, nu e atingerea altei fiinte, e atingerea unui trup de catre alt trup, doua materii din aceasi substanta (piele, carne, oase si nimic altceva) care se ating, ce altceva putea sa mai fie, cand lucrurile nu pot sa stea decat asa cum sunt, oricat am incerca noi sa le sustragem din adevarata lor realitate... Ce este “realitatea”? O pierdere de timp, iluzii miscatoare in fiecare sine (care nu exista decat pentru sine, nici macar pentru corpul “sau”) pe care il vrem sa fie acel punct “fix” care sa nu se poata sa fie miscat, sau macar noua sa ni se para ca nu se misca (notiune gresita, sinele nici macar nu e un “punctul nemiscat” de genul lui Aristotel), asta vrem intreaga noastra viata amarata, uitata pe prispas in copilarie, de obicei. Viata, ca o melodrama neascultata niciodata pana la capat care insa trece pe langa tine ca un boare, cateodata chiar racoritoare (de aerul conditionat din birou, pe timpul verii, cel mult), nimic altceva, desi ai vrea sa o traiesti etern chiar si asa, in starea aia de neputinta in care te afli de-a lungul intregii vietii, partea proasta e ca nici macar nu iti dai seama ca esti intr-o stare de neputinta (cum adica, exista ceva care tu nu poti sa faci? tu poti sa faci tot ceea ce vrei, nu?). Viata ta e ceea ce ai vrut sa fie si nimicaltceva. Nu stii cum sa o traiesti cu adevarat, e ceva care o “traiesti” dar nu stii ca o traiesti, trece pe langa tine pe nesimtite, chiar pe langa tine, si uite asa, apare si dispare viata, ca o boare palida, ca o floare deja ofilita, precum “moartea” mereu imprejmuita de ceva neclar, de ceva invizibil, cica de “viata”.

Un padox aparent: in ultimul timp al vietii lui, dl. G. nu mai avea cu cine sa discute. Paradoxul este doar aparent, caci fiind cel mai mare ganditor din toate timpurile pana acum, dl. G. nu mai avea cu cine sa mai discute (nu mai avea ce sa discute cu cineva, toti erau disparuti din cadrul lui de gandire, dar absolut toti, mai ramasese doar Darwin cu teoria evolutionista si atat, dar englezul nu avusese o definitie la “viata”, esentiala lipsa...). Contemporanii (dar si cei care disparusera), erau cu totii in lumea terestra, a “muritorilor-de-rand”, ce destin (pentru cine?)... Bineinteles, ca erau specialisti (mult mai buni) decat dl. G. pe Kant sau mecanica cuantica sau “filosofia stiintei” (ce abureala si asta), doar ca un “mare” specialist pe un domeniu ingust nu are cum sa produca o “schimbare de gandire paradigmatica”. Acesta ramane “mare specialist” pe bucatia aia si atat, partea proasta e ca istoria nu retine astfel de specialisti... La fel e si cu “marii critici” de arta sau muzica care isi dau cu parerea ca fiind “mari specialisti” in picturile lui Leonardo sau muzica lui Beethoven, de exemplu. Nici macar marii dirijori nu raman in istorie, nu au de ce sa ramana; in istorie, raman doar marii compozitori. Acesti “mari specialist” in ceva anume nu exista in istoria gandirii umane, nu au cu ce sa ramana in istoria gandirii umanitatii. Vor spune unii ca acestia fac istoria gandirii umane; nu o fac ei, ar face-o altii in locul lor, istoria este a celor care “creaza opere”, nu a comentatorilor si, in plus, o astfel de istorie despre marii creatori apare, de obicei, dupa ce acestia mor. Doar cei sustinuti de cei din jurul lor inca din prima perioada a creatiei lor devin cunoscuti cand sunt inca in viata. Fiind nascut, traind si scriindu-si cartile in cea mai nenorocita tara din Europa, in care vantul a batut in continuu, dl. G. nu avea nici cea mai mica sansa sa devina recunoscut (spun recunoscut pentru ca el era cunoscut de toti specialistii din multe domenii, multi dintre acestia ii plagiasera deja multe dintre ideile lui). Asa ca dl. G. nu mai avea ce sa discute cu cineva astfel incat el sa isi schimbe ceva major in cadrul lui de gandire (nu e vorba despre ora la care ar fi un tren spre Brasov sau despre instrumentele matematice din mecanica cuantica)...

Multi dintre colegii dlui G. (plini de invidie si atat) il urau enorm pentru ideile pe care le publicase (desi mare lor majoritate nu intelesese nimic din aceste idei, dar ce sa inteleaga daca nici unul dintre ei nu ii citise vreo lucrare?), pentru cunoasterea pe care o detinea (care nu se compara cu ceea ce "stiau" ei), cu nenumaratele cartile/articolele pe care le publicase... il urau pur si simplu tocmai pentru ca, asa cum am vazut in volumul doi, romanii (in general) au o singura trasatura: invidia. Un paradox (aparent?): dl. G. e cel mai mare ganditor din toate timpurile (de vreme ce a realizat cea mai mare schimbare de cadrul de gandire din istoria gandirii umanitatii), dar nimeni nu vorbeste despre el, dar sunt mii de cercetatori din SUA, Germania si alte tari "cu educatie", cica, care ii plagiaza ideile. De ce? Pentru ca nu l-au sustinut romanii, ceilalti (americani, germanii, etc.) sunt super-invidiosi si super-invidiosi si nu au avut cum sa accepte ca un nenorocit de "tigan din Africa" a schimbat totul in gandirea umana, ca un nenorocit ca asta a realizat cea mai mare schimbare din gandirea umana internationala. Partea proasta e ca dl. G. a schimbat totul in gandirea umana, deci nu mai avea cu cine sa mai discute lucruri serioase, nimeni nu mai avea ce sa il mai invete... si iaca, el era complet izolat. El e complet "singur", mai ales cand ne referim la gandirea lui, la ceea ce gandeste in fiecare zi de ani de zile. Nu mai avea cu cine sa discute ideile lui care nu se mai opreau si care erau publicate in nenumarate carti... Da, asa e, asta a fost intotdeauna starea marilor ganditori din istoria gandirii umane, aia cativa (nu multi, sa recunoastem). Daca ar fi fost american, dl. G. ar fi fost sustinut de alti americani si ar fi fost recunoscut imediat la nivelul international. Fiind insa roman, nu avea nici o sansa sa fie recunoscut; recunoasterea lui la nivel international ar insemna ca americanii si germanii sunt mai slabi, mult mai slabi decat el (de vreme ce a schimbat complet gandirea umana)... or, o astfel de situatie nu poate fi acceptata de cei care cred ca sunt cei mai mari ganditori (americani sau germanii) actuali. Apropos, stiti vreun filosof sau om de stiinta american sau german in viata care voi credeti ca o sa ramana in marea istorie a filosofie? sa imi spuneti si mie, eu nu stiu nici unul... plagiatorii dlui G. sunt exclusi, bineinteles...

Vorba lui Shakespeare, "What a terrible era in which idiots govern the blind" este intotdeauna valabila pentru orice persoana dintr-o tara nenorocita (precum tara asta mereu batuta de vantul SS) care reuseste sa faca cea mai mare schimbare de gandire din istoria acesteia... "Idiotii" (oamenii din toate tarile sunt recunoscuti ca fiind mult mai slabi fata de cei mai mari ganditori din istoria gandirii) nu au cum sa recunoasca un "nenorocit de tigan" ca fiind cu mult deasupra lor. Ei gandesc: "nenorocitul asta de tigan a avut noroc si nimic mai mult", "a avut noroc ca a cazut in cap" (cum sustine Geamanu') "doar astfel i-a venit acea idee". Si cand colo, nici vorba de astfel de prostii...¹ Si totusi, ideile lui au fost atat de plagiate, numarul plagiatorilor a crescut de la an la an (foarte multi "profesori" din nenumarate tari, mai

¹ Vedeti aici articol despre "geniu" si "nebunie": "Madness and Genius - Why Aristotle was wrong about genius"

https://iai.tv/articles/madness-and-genius-aid-2368?fbclid=IwAR3jkk7utzOGTqgnu4VrvAOjntddQjUPA2XYqW_CeiLHhATIT8Ica_j6E70

Cea mai mare tampenie e sa crezi ca mariile genii erau "nebuni"... sau ca erau genii tocmai pentru ca aveau epilepsie (cum mereu il batea la cap Geamanu' pe dl. G - asta fiind scuza lui ca nu a creat ceva nemuritor) sau ceva de genul asta. Tampenia vine de la Aristotel, dar tot tampenie ramane. In articolul de mai sus se arata clar ca un "nebun" ("cazut in cap", cu probleme mentale) nu are cum sa schimbe cadrul de gandire uman. Asta e scuza muritorilor-de-rand... Marile idei sunt produsul unei munci URIASE facute de un om cu gandirea normala; daca nu ar avea gandire normala, nu ar putea sa inteleaga ce au scris ceilalti! Repet: Feynman avea dreptate, nu exista "genii innascute". Sa sustii ca dl. G. a devenit "geniu" pentru ca are epilepsie e cea mai mare prostie: ar insemna ca toti cei cu epilepsie sunt genii, nu?

ales din SUA si Germania), mama cat de idioti-ticalosi-prosti-hoti pot sa fie oamenii. Multi insa, au preferat sa il ignore desi stiau ca el a schimbat totul in gandirea umana. Tocmai de asta il si ingnorau. Multi l-au urat pe dl. G. pur si simplu pentru ca el era prea creativ/inteligent/geniu pentru ei toti si toti stiau asta, tocmai din aceasta cauza, ei i-au plagiat ideile peste 15 ani. Si el stia ca va ajunge in aceasta stare, de asta si rezista. Cand mai gasea un plagiator, in loc sa moara de lovitura, el iesea mai intarit. De ce? Pentru ca plagiatorii ii confirmau ca el e cel mai tare din parcare.

Dar cum ajunsese sa fie cel mai mare ganditor traind in ultima tara din UE in ceea ce priveste economia si educatia? Ei bine, cum am mai scris, Internetul, accesul la “cunoastere totala”, l-a salvat. Poate ca si faptul ca nu a avut nici un indrumator care sa ii dicteze ce anume sa citeasca, pe ce anume sa lucreze, probabil ca si acest element a fost esential. Cu alte cuvinte, el nu a fost supervizat, adica incarcerat, de profesorii din jurul lui (de cel care l-a angajat si de restul). Nu l-a fortat nimeni sa lucreze pe o anumita topica (cum este cazul tinerilor fizicieni din SUA in ultimii 30 ani care au fost fortati de catre profesorii lor - pe pozitii de sefi, doar mosnegii ajung - sa lucreze pe nenorocita de “string theory”, de exemplu, un SF si nimic mai mult, cel putin asta asta a aratat dl. G. prin lucrarile lui, chiar el mi-a indicat sa scriu asta). Faptul ca a trebuit sa citeasca in limba engleza toate articolele si cartile pe care le-a citit de-a lungul a zeci de ani, cu siguranta, a insemnat o contributie esentiala nu doar la imaginatie lui, dar si la gandire in sine, pur si simplu. Bineinteles ca “imaginatia este mai importanta decat cunoasterea” (Einstein), dar fara cunoastere, nu poti sa faci nimic cu imaginatia. Cineva dobandeste cunoastere citind si cu cat citeste mai mult si mai bine, cu atat isi creste cunoasterea pe care o detine, deci cu atat gandeste mai bine. Problema e ca pana si dobandirea de cunostiinte nu se realizeaza la fel la toti oamenii. Dimpotriva, fiecare intelege anumite detalii (nu vorbim aici de “marile idei”) si mai apoi apar legaturile dintre anumite cunostiinte, adica “imaginatia”. Cum dobandeste cineva “imaginatie”? Nu exista vreo regula pentru asa ceva. Nu inseamna ca totul e intamplator, nici vorba de asta. O mare descoperire (cum a fost LEDe pentru dl. G.) a presupus o cantitate uriasa de cunostiinte din mai multe domenii, pe multe topici, dar si ceea ce a facut in fiecare zi a contribuit la aceasta descoperire. Sa fie clar: oamenii se nasc, genetic, foarte asemanator intre ei, nu are cu sa existe diferente genetice intre oameni referitor la creatie! Exista diferente pentru anumite aptitudini (pictura, muzica, femeile vad mult mai multe nuante de culori decat barbatii), dar referitor la gandire (si deci creatie), nu exista ceva “special” cu care omjul se naste. Trebuie sa fii bolnav sa crezi ca exista “gena” pentru creatie! Un om se poate naste cu aptitudini de a canta muzica sau a desena sau a gandi matematic, se poate naste cu abilitati de memorie foarte mari, dar asta nu inseamna ca acea persoana va fi mare compozitor, un mare pictor sau un mare om de stiinta. Si atunci de unde apare diferenta dintre oameni, daca nici genele, nici educatia nu sunt elementele cheie in aceasta ecuatie? Diferenta la creatie e data de munca pe care o face geniul in fiecare zi (Feynman avea dreaptate, nu exista “genii” ci doar munca), de ceea ce citeste in fiecare zi, de ceea ce gandeste in fiecare zi, de ceea ce face in fiecare zi, pur si simplu. Asta e tot referitor la marii creatori.¹ Cunostiintele dobandite sunt esentiale, dar o

¹ “Don’t take rest after your first victory because if you fail in the second, more lips are waiting to say that your first victory was just a luck.”

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=628373525965560&set=gm.5906751386077627&idorvanity=2102919253127545> Cat de adevarata este aceasta fraza... norocul dlui G. a fost ca s-a nascut in romania, ca nu a fost recunoscut de aproape nimeni, ca au fost multi dintre colegii lui care i-au dat in cap... asta a fost principala cauza ca el a reusit sa faca atat de multe lucruri: nu a descoperit doar LEDe, el a facut si aplicatia acestora la marea majoritate a topicilor esentiale din fizica, stiinta cognitiei,

descoperire geniala (care presupune “imagine” nu apare nici de la cunostiinte, nici de la educatie, nici de la discutiile pe care cineva le are cu altii. O mare descoperire e data de toate acestea la un loc impreuna cu ceea ce individul respectiv face in fiecare zi. Asta e adevarul despre capacitatea de a crea a omului in general. Oricum, dl. G. nu mai avea cu cine sa vorbeasca. Ce sa vorbeasca, cand el a schimbat totul in gandirea umana? Sa invete cum sa schimbe un surub la o masina? Dar el nu avea permis de conducere... Singur, insingurat, de unul singur, cu voia sau fara voia lui, nu mai conta, nimic nu mai conta pentru el de vreme ce chiar el schimbase totul in gandirea umana. Cu cine sa mai vorbeasca, ce anume sa vorbeasca?¹ cu un extraterestru?

Pe la sfarsitul anului 2022, dl. G. a gasit raspunsul la ultima intrebare: de unde a “aparut totul” (expresie gresita a zis dl. G., caci nu exista cauzalitate intre LEO si LEDe). El a lucrat, direct, la intrebarea asta vreo 10 luni (desi incercase sa gaseasca un raspuns si pana atunci). Raspunsul pe care l-a gasit, in sfarsit, este integrat in teoria elaborata de el, LEDe, dar l-a elaborat oficial, l-a “scos la suprafata” in acest an, 2023. Intr-o zi de marti, el a fost constient ca a gasit raspunsul la marea intrebare. Dl. G. a avut un soc (in sensul bun al cuvintului), el nu credea ca o sa gaseasca raspunsul asta cat timp va mai trai si uite ca totusi l-a gasit. Pentru el a fost ceva incredibil caci astfel stia ca a raspuns la toate marile intrebari stiintifice si filosofice din cele mai vechi timpuri pana in 2023. Era, intr-adevar, “God” pe Pamant, ca nici un mare creator de pana atunci... In acea zi de marti, el a realizat ca are raspunsul final la ultima/prima “mare intrebare”. Ce mai putea sa mai faca de acum incolo, se intrebata dl. G.? Sa scrie doar romane, caci nu mai avea la ce altceva sa lucreze. Insist sa va amintesc, din nou, ca dl. G. a “trait Absolutul”, a trait “Infinitul”, mai mult ca oricine mare creator de pana acum pe acest Pamant de vreme ce a realizat cea mai mare “lume individuala” (sine, minte ca LE) de pana acum.² Oricum, in acea zi, chiar si urmatoarele zile, cand inca mai lucra la acea idee, era socat de descoperirea pe care o facuse. Repet, el nu credea ca va gasi raspunsul la aceasta intrebare cat mai avea de trait, chiar se intrebata daca omul, in general, ar putea sa raspunda la aceasta intrebare (cauta si el o scuza ca nu va putea gasi raspuns la aceasta intrebare...), si totusi, el a gasit raspunsul, “marele raspuns”. El devenise God, nu doar pe Pamant (ca Newton³), nu avea doar “cea mai fericita idee” din viata (cum a avut Einstein in 1907, ideea despre principiul echivalentei dintre gravitatie si acceleratie), el era in cel mai fericit moment al vietii sale si nu era doar un moment, nu era doar o perioada, era insasi intreaga lui viata de

biologie si filosofie. Nimeni nu a facut asa ceva in intreaga istorie a gandirii umane. Noroc nu? Doar noroc... pentru prosti si invidiosi.

¹ “Intelligent people tend to have less friends than the average person. The smarter you are the more selective you become.” (Nikola Tesla) “To live is the rarest thing in the world. Most people exist, that is all.” (Oscar Wilde)

² Bineinteles, un plagiator de-al ideilor mele nu are cum sa declare acest lucru pentru ca hotii, pungasii, mafiotii, plagiatorii nu au cum sa “traiasca Absolutul”, sa fie absolutul si nici administratorii-sefi din institutiile bugetare din Romania sau alte tari nenorocite de SS.

³ Newton fusese numit “Dumnezeu pe Pamant”, el stia ca e Dumnezeu pe Pamant. Dl. G. crede ca e Dumnezeu in toate lumile (in multiverse sau in LEDe). Care e diferenta intre Newton si dl. G.? Newton a venit cu cele trei legi ale miscarii si legea gravitatiei. A unit lumea cereasca cu lumea pamanteasca, intr-adevar. Dar nu avea nici o definitie a “forte gravitazionale”, desi furnizase formula matematica care, cu ceasurile din acea perioada arata ca e perfecta (credeau el si ceilalti care l-au sustinut, si erau foarte multi de vreme ce a fost numit presedintele academiei britanice). Dl. G. nu a dat nici o formula, dimpotriva, el a aratat ca aproape intreaga cunoastere de pana la el fusese gresita. Nu inseamna ca nu venise cu ceva nou (descoperise lumile sale), dar stia ca peste 200 ani (cu mare aproximare), teoria lui va fi inlocuita cu alta teorie... dupa 25 ani de la descoperirea lumilor sale, dl. G. nu era, nici macar, membru al academiei din Romania (multi membrii fiind “momai” comuniste sau “turnatori” fara absolut nici o valoare!). Asta e una dintre multele diferente dintre romani si englezi (ca exemplu).

mare creator (din 2002 de cand gasise ideea de LEDe pana astazi), era God in toate LEDe. Nimeni nu a avut parte de trairile, emotiile, cunostiintele, culmile realizarilor pe care le-a avut dl. G., pe care le-a atins el.¹ Nimeni nu a avut atat de multe realizari in principalele stiinte si in filosofie, in intreaga istorie a gandirii umane, deci nimeni nu a avut cum sa traiasca emotiile, trairile pe care le-a avut dl. G., trairi pe care le-a trait cand lucra la ideile lui si le scria in nenumaratele lui carti/articole. Repet, dl. G. rezolvase toate marile probleme ale gandirii umane care tineau de principalele stiinte (fizica, neurostiinta cognitiei, biologie) si filosofie din ultimii 2500 ani pana in prezent si era prea clar ca nimeni nu realizase asa ceva in intreaga istorie a gandirii umane.² Nu exista ceva asemanator in istoria gandirii umane pana acum. Da, nimeni pana acum in istoria gandirii umane nu a trait, precum dl. G., Absolutul (care o mai fi fost si asta...). Ceva era foarte clar pentru el: daca i s-ar fi dat posibilitatea sa aleaga viata altcuiva, sa fi fost Platon, Kant, Einstein sau Bohr, ei bine, dl. G. ar fi preferat sa fi trait viata pe care a trait-o chiar el si asta datorita faptului ca el se considera cel mai mare ganditor (nu doar filosof sau om de stiinta) din toate timpurile. Ce sa fie mai sus de nivelul asta pentru un om care traieste pe acest nenorocit de Pamant? Nimic, bineinteles, nimic in afara de muzica clasica, nimic in afara de Beethoven.

Repetam: omul, in genere, este un ticalos, "mic" rezultat al involutiei speciei: fiinta/animalul viu a fost obligat sa ucida ca sa supravietuiasca. In zilele noastre, un om (daca nu ucide nenumarati oameni precum Putin) este inasa in stare sa faca niste ticalosii uriase. La multi oameni nu le vine sa creada ca majoritatea oamenilor ar ucide nu doar ca sa supravietuiasca, ci doar ca sa isi "imbunatateasca" conditiile lor de viata. Si daca nu ucid, marea majoritate a oamenilor sunt in stare sa faca mari si nenumarate TICALOSII din aroganta, din credinta in sinele lor de "imparat", din orgoliu, pentru a atinge teluri marunte pentru sine si familia lui... asta e omul la ora actuala (dintotdeauna, mai exact), un rezultat al involutiei speciei a carui regula principala este: "Ucide ca sa supravietuiesti, ucide ca sa iti imbunatatesti conditiile de

¹ Ce trairi puteau sa aiba cei care mi-au plagiat ideile cand fiecare dintre ei stia ca mi-a plagiat ideile? Ce trairi si emotii au putut colegii mei sa fi avut cand ei nici macar nu au existat in domeniul cunoasterii pe acest Pamant. "sefii-administratori" (a portarilor si femeilor de servicii) s-au luat intotdeauna de mine din INVIDIE si nimic altceva... Am avut probleme la institutie inca de la inceput, am crezut ca romanii au natura asta plina de invidie si limite extrem de inguste si ticalosi, fara indoiala... Dar cand am vazut cati "profesori" din nenumarate tari (SUA, Germania cu cei mai multi!) mi-au plagiat ideile peste 15 ani, atunci mi-am dat seama ca la mijloc era "natura umana" in general care, datorita evolutiei speciei, avea natura CRIMINALA, era formata sa ucida nu doar ca sa supravietuiasca, sa ucida ca sa traiasca mai bine si atat... Omul, in general, este un criminal, mai mare sau mai mic. Orgoliu, invidie, aroganta, ticalosie sunt trasaturile principale ale omului contemporan; sunt aceleasi trasaturi pe care le avea omul acum 2000 ani, acum 5.000 ani... acum 20.000 ani. Evident, genele umane nu s-au schimbat de-a lungul ultimelor zeci de mii de ani. Orgoliul si invidia tuturor "profesorilor" nu a avut cum sa ii lase sa inteleaga ca ar fi trebuit sa fie fericiti ca au trait in aceasi perioada cu cel mai mare ganditor din istoria gandirii umane de pana acum... Idiotii, in loc sa se bucure de acest mare privilegiu, au murit de invidie, ura, netrebnicie, plagiarism... Nu s-a mai intamplat asa ceva in istoria gandirii umane pentru nu a mai avut loc o schimbare atat de mare in gandirea umana si, in plus, realizata de un individ dintr-o tara care era ultima la economie si educatie si prima la coruptie si analfabetism din UE. Ei, colegii si plagiatorii si ignorantii si arogantii, in loc sa se bucure ca au trait in aceasi perioada cu cel mai mare ganditor de pana acum, au murit de invidie. Asta da, natura umana.

² Dl. G. considera ca un filosof trebuie sa rezolve marile probleme ale stiintei (sau cel mult sa incerce sa ofere un statut ontologic unei teorii stiintifice esentiale - vezi cazul lui Kant in raport cu teoria lui Newton); daca in stiintele principale nu exista mari probleme, filosoful nu mai are ce sa mai faca. Inspirandu-se de la Feynman ("relatia dintre fizica si matematica e analoaga cu relatia dintre sex si masturbare"), dl. G. credea ca realizarea unui "sistem filosofic care sa ofere o noua imagine a lumii" inseamna "sexul real", "filosofia limbajului" inseamna "masturbare", "etica" inseamna "impotentia".

traii ale tale si ale progeniturilor, conditii pe care trebuie sa le ‘imbunatatesti’ fara masura”. Daca au fost atat de multi “profesori universitari” care i-au plagiat ideile dlui G., ce mai putem spune de restul oamenilor de rand sau de cei din SS din aceasta tara nenorocita (analfabeti pusi de rusi inca din 1945 si rudele lor de atazi, tot analfabeti) care au ucis zeci de mii de intelectuali, au bagat in puscarie sute de mii de intelectuali, au nenorocit milioane de oameni. Ne mai intrebam de cine a fost ucis Kennedy? Orice om cu inteligenta banala stie raspunsul prea bine: cei din SS.

Dl. G. stia ca tara in care se nascuse nu il merita, ca nenorocitul de popor in care crescuse si crease marile lui scrieri nu il merita. De altminteri, multi dintre romani i-au creat nenumarate probleme dlui G. (mai ales din invidie), nimeni nu il ajutase cat de cat. Nimeni. Dar el stia ca nici macar lumea, Pamantul asta nenorocit de oameni nu il merita (doar il plagiase atat de multi oameni din nenumarate tari). Pana la urma “lumea” asta nu il merita, nu avusese nici un “avantaj” de a trai in acest “univers”. Stia ca atunci cand va parasi aceasta “lume”, lui nu ii va parea rau deloc, nu pierdea nimic, de vreme ce traise doar pentru el insusi ca sa realizeze aceste mari descoperiri¹ in cea mai oribila lume formata din ucigasi/ticalosi-in-sine si pentru-sine. Stia ca asta a fost indeajuns pentru el, el stia ca multi dintre plagiatori/colegi, daca ar fi avut posibilitatea (fara sa fie pedepsiti), ar fi facut totul sa scape de el, atat de mult ajunsesera, cu totii, sa il urasca pe dl. G. de vreme ce studentii vorbeau (in mod pozitiv) mereu despre el si mult mai putin despre ceilalti. Si daca adaugam ca cei din SS (nu doar din aceasta tara nenorocita, din toate tarile) erau criminali prin definitie, putem intelege de ce dl. G. nu avea nici un regret sa paraseaca aceasta lume. Involutia speciei, nimic mai mult...

Sunt sigur ca nu te-ai prins, povestea asta a fost o continuare a povestii aia cu vanatorul a lui Kafka, vanator care cadea si cadea si nu se mai oprea (desi orice cadere ar trebui sa aiba un final, altfel nu ar fi cadere; poti “pluti” in nestire, dar nu cadea in nestire...), desi cand esti inghitit de un Balaur, prin esofagul lui, prin matele lui pana in stomac si apoi mai departe in intestinul gros pana esti, daca ai norocul, scremut chiar prin curul acelui asa numit sau denumit sau renumit Balaur (despre care Balaur vorbim, am pierdut sirul, care dintre ei o fi cel ar trebui sa te ejaculeze pe tine cititorule? care? sau esti si tu Balaur si ai sa te ejaculezi singur?), dar trebuie sa stii ca pana la urma nici un Balaur nu te ejaculeaza pe de-a intregul, te screme doar atunci cand trupul tau este transformat in cacat - uite cand scriu aceste cuvinte, vecina din apartamentul de deasupra se joaca cu un copil sau doi (nu am de unde sa stiu cati), dar aud cum ea rade si rade, e bucuroasa, e “fericita”, e prima zi din acest Nou An, vecina rade, e fericita sau macar bucuroasa, de ce ma irita rasul ei, nu stiu, dar banuiesc, din invidie, din cauza ca nu sunt si eu “fericit”, ca sunt singur - cei singuri nu au cum sa fie fericiti, din pacate... sau din fericire? reiau, cei care nu sunt singuri, nu mai exista in sine ci pentru celalalt, pentru progeniturile lor carora trebuie sa le asigure viata, sansa mea ar fi sa ma apuc de baut alcool, dar nu am voie sa beau alcool, ce ma fac, ce pot sa fac? Nu stiu, daca as sti as face, orice ar trebuie sa fac, cat ar fi imposibil sa fac dar nu stiu ce sa mai fac, am rezolvat toate marile probleme ale stiintelor particulare si ale filosofiei, nu mai am la ce sa lucrez, asta da “disperare” (sa nu mai ai ce sa faci!), nu cred ca exista o disperare mai mare decat sa stii ca ai rezolvat toate marile probleme ale umanitatii din timpul tau, sa nu fii chiar mosneag (sa mai ai ceva ani inaintea ta) si, cand colo, sa nu mai ai nimic de facut, nici macar sa nu fie vorba ca

¹ “First they ignore you, then they laugh at you, then they fight you, then you win.” (Mahatma Gandhi)
Reiau mesajul din romanul 2: “First they ignore you. Then they ridicule you. And then they attack you and want to burn you. And then they build monuments to you.” (Nicholas Klein)
“Birds born in a cage think flying is an illness.” (Alejandro Jodorowsky)

“nu stii ce sa mai faci” ci sa fii constient ca nu mai ai nimic de facut, ca ai rezolvat toate marile probleme, asta da “mare tragedie”, nu? Cititorule, ce ai face in acest caz disperat (putem spune ca e un “caz disperat” sau nu? Putem spune disperat atat timp cat nu te crezi “Dumnezeu pe Pamant” ca Newton, saracul – nu degeaba s-a apucat de alchimie in ultimii 15 ani din viata, nu?), deci, ce poti sa mai faci, sa te apuci sa lucrezi la piulite si suruburi precum orice mecanic care nu e “ignorat total” de istorie, nici macar nu exista... Iaca tragedia, nici macar nu esti vreun vanator care cade in nestire, acel vanator al lui Kafka nu stia ca, de fapt, cadea in rahat, era deja in cacat inca de la inceputul caderii pana la sfaristul acesteia (care sfarsit?)... pai nu am specificat mai sus, fie ca ramai in intestin pana cand esti scremut (sub forma de cacat) de catre Balaur, fie ca incerci sa evadezi, cum a incercat dl. G. care chiar a si reusit sa evadeze din Balaur - sau cel putin asa a crezut el, noi nu avem de unde sa stim daca el chiar a reusit realmente sa evadeze din Balaur - dar sa ne aducem aminte ca el, totusi, nu a “evadat” efectiv ci, mai degraba, a fost scremut (sau vomitat?) de catre Balaur, poate ca Balaurul nu putea sa il digere, nu ii placea carnea dlui G., care o fi fost motivul pentru care Balaurul la ejaculat prin gaura curului (sau vomitat?), nu stim. Ceva pare sa fie insa clar, vanatorul lui Kafka nu a reusit sa evadeze (mai exact, sa fie ejaculat de catre Balaur), de asta atunci cand era pe moarte, scriitorul chiar a cerut editorul lui sa-i arunce pe foc toate manuscrisele pe care chiar scriitorul i le daduse (norocul nostru a fost ca editorul nu le-a aruncat pe foc, ci le-a publicat), putem sa intelegem Kafka a murit cand inca se afla in Balaur, deci trupul lui fusese transformat in rahat si, in final, aruncat intr-o toaleta - dar macar acum putem sa ne intrebam daca toti Balaurii se screm/vomita in toalete sau fac asta si pe camp sau chiar intr-un parc din oras (Cismigiu sau altul care o fi, ca nu conteaza) precum balaurii-psd (in gradina facultatii filozofice)?

Ai putea sa raspunzi la aceasta intrebare banala, cititorule, dar stiu ca vei fi revoltat (nu “revolutionar”, nu stii ce e aia), ai sa fii scarbit de aceasta poveste (“are prea mult cacat”, nu?), dar poate sa fie, intr-o poveste, “cacat adevarat”? Sau mai degraba povestea este o “poveste-de-cacat” sau tu esti cacat care citeste o poveste-de-cacat si cu asta basta? Dar poate o “poveste-de-cacat” sa fie o poveste adevarata? Inseamna ca ar trebui sa simti, tu cititorule, mirosul de rahat al acestei povesti pe care ai citit-o pana acum, pe care ai respirat-o (a durat ceva timp, nu?), pe care ai inghitit-o ca pe un rahat, rahatel mic ce esti... Nu stii, nu vrei sa accepti, cand vei muri, vei fi ejaculat/scremut de Balaur sub forma de rahat, aud iarasi cum vecina rade, nu se mai opreste din ras, de ce oare rade atat de mult? dar aud si pocnitori/petarde care explodeaza desi anul nou a fost ieri seara (seara in cand am auzit petarde care au explodat mai tare si mai mult cum nu am auzit in viata mea), muritorii-de-rand “traiau” acele pocnitori, se impreunau cu acele artificii, se identificau cu acele artificii (tocmai pentru ca viata lor fusese, intreg anul, atat de banala), ce bucurie pentru ei toti, chiar daca petardele alea explodau in fata lor, erau insa exploziile alea care le colorau viata aia atat de amarata trecuta de-a lungul anului, fara scapare, fara simtire, macar acele pocnitori, cateva clipe (de fapt, durata petardelor puse de primarie a tot crescut, a ajuns la cateva minute!), ei, muritorii-de-rand, le simteau, le traiau, ii faceau ca nenorociti sa se simta “impliniti” (unii se credeau chiar Dumnezeu datorita acelor explozii - la ce altceva sa ii duca capul pe muritorii-de-rand?), parca eram la razboi, dar soldatii rusi nu s-au simtit si ei “Dumnezeu” la inceputul razboiului din Ucraina? Bineinteles, acum nu mai au cum sa se simta Dumnezeu cand stiu ca sfarsitul lor (a celor care au mai ramas in viata) e pe aproape (sa nu uitam pactul germano-rusesc din al doilea razboi mondial sau atitudinea pro-Putin a celor din psdMAFIA sau ssMAFIA) si totusi, chiar si cu acel pact intre doi Balauri, Balaurul german a incercat

sa inghita Balaurul rusesc si stim cum s-au simtit soldatii germani cand au inceput sa piarda razboiul, exact cum se simt soldatii rusi acum cand deja au pierdut razboiul cu Ucraina (ce noroc pentru noi, romanii, ca ucrainenii au fost atat de tari, de luptatori, noi romanii am fi pierdut "razbelul" cu rusii lui Putin in trei zile, nicidecum mai multe, de vreme ce ai atat de multi generali-psd=analfabeti in armata-plina de coruptie ca si cea ruseasca, doar cativa generali KGBisti/securisti conduc romanii), dar uite, tot anul chiar, muritorul-de-rand asteapta acele pocnituri care parca ar fi, pentru el, omul-de-rand, un fel de scapare din nenorocita, banala, incremenita lui viata intinsa de-a lungulcelor 365 zile amarate, diluate, imprastiate, tocmai pocnitorile alea nenorocite, tocmai inceputul unui razboi, il face pe omul de rand sa se simta Dumnezeu (nici prin cap nu ii trece ca va fi ucis), dar de fapt el, omul-paiata este un mic-diavol, nici vorba de Dumnezeu, iar dictatorul este un mare Diavol care se crede mare Dumnezeu, asa cum s-a crezut si stalin si hitler si ceausescu si putin si toti dictatorii (si toti "profesorii academici", cica, care mi-au plagiat ideile - zilele astea am mai descoperit trei articole scrise de mai multi indivizi! De asta amintesc mereu de plagiatori=HOTI) si cati de multi altii in istorie, in aceasta istorie a umanitatii atat de intunecata (involutia speciei), istorie a Balaurului/Balaurilor in care ne-am nascut si am crescut pana am ajuns si noi mici Balauri bucurosi (nici macar "fericiti") de zgomotul petardele aruncate de anul nou... fara sa intelegem ca de fapt am mai pierdut inca un an din viata noastra, un an care a trecut asa pe nesimtite, ca mai toti anii nostri... Trebuie sa va aduc aminte, aici nu in alta parte, de gandul lui Darwin: "Trebuie sa fii ingrijorat chiar si atunci cand ai pierdut jumătate de ora din viata ta!" Stiu, tu cititorule, nici nu ai cum sa intelegi aceasta vorba, uita-te asa, in nestire, la TV-ul tau mare si color, apoi culca-te si dormi linistit... Reiau verdictul (din volumul precedent) care e acelasi pentru voi toti, muritorii-de-rand: "Ati trait degeaba!"

Cand ma duceam astazi, in prima zi din noul an, ca de obicei, la biroul de la facultate (am de mers vreo 10 minute de acasa pana la birou, pe malul Dambovitei) ei bine, de fapt, cat de rau, pe trotuar chiar acolo langa Dambovita, am vazut un porumbel alb mort de niste petarde aruncate, trupul lui era inconjurat de resturi de petarde, porumbelul ala atat de alb, atat de albit, era mort, fusese ucis de catre cei care aruncasera petardele (cel mai probabil, niste ticalosi de studenti pentru ca eram chiar in dreptul caminelor din Regie), niste "potential soldati-criminali" (nu exista soldati care sa nu fie "criminali", de asta sunt soldati - ca or fi ei soldatii din armata sau din SS, tot criminali sunt si unii si altii), noi oamenii, cu toti suntem niste potentiali soldati, la inceputul razboiului suntem victoriosi, la sfarsitul oricarui razboi, suntem invinsi, suntem morti, chiar daca suntem prizonieri, dar care dintre noi e liber, nu suntem cu totii mici soldati in interiorul unui Balaur? Soldati care primesc ordinucid, devin criminali (chiar cu placere), involutia speciei e oglindita de bucuria acelor petarde care explodeaza in fata noastra, care ucid pasarile zburatoare. Ucidem pentru ca gena noastra e data de evolutia speciei, nu exista animal sau vietuitoare care sa nu ucida tocmai ca sa supravietuiasca, sa produca alti criminali care sa produca alti criminali care vor trebui sa ucida ca sa supravietuiasca,

Si acum sunt ingrozit cand imi aduc aminte ca atunci cand eram inca tinerel, cred ca eram la liceu, nu imi mai aduc aminte exact, cand am fost la "satul de la tara" la o matusa de-a noastra, chiar ea mi-a cerut sa prind o gaina dintre pasarile din curte crescute chiar acolo, iar eu am fugarit, asa in nestire, pasarea pe care mi-a indicat-o matusa (erau mai multe gaini acolo in curte) si am reusit sa o prind, dupa care matusa

mi-a adus un cutit si mi-a spus sa ii tai gatul gainii¹, gaina se zbatea sa scape, fiinta aia stia, cu siguranta, ca va muri, ca eu ii voi taia gatul si chiar asta am si facut (si acum imi aduc aminte cu groaza), am luat cutitul si i-am taiat gatul gainii, sangele ei s-a improscat peste tot, totul din jurul meu s-a inrosit (cel putin asa mi se parea mie care facusem crima)... da stiu il plagiez pe Tarkovski din *Oglinda*, doar ca si mie (ca si tie, cititorule) ti s-a intamplata asta (ai ucis o gaina) (asta inseamna sa atingi "universalitatea")... multumita, matusa a luat corpul gainii cu capul taiat (trupul ei inca se mai zbatea, asa in nestire) si a inceput sa ii curete penele (trupul gainii inca se mai zbatea) si dupa ce i-a curat toate penele (trupul pasarii nu se mai zbatea), l-a curatat de mate (care se aflau inaintea trupului gainii), sangele era peste tot, sange baltea peste tot, curatat de mate, trupul gainii moarte a fost spalat si pus intr-o oala cu apa fierbinte, urma sa fie fiert (trupul era deja mort, cu siguranta, deci nu putem spune ca era un "trup fiert de viu", doar mafiotii-de-preoti l-au ars pe rug pe Giornado de viu), impodobit cu legume (unele fiind fierte si acestea) si, uite asa, doar asa, am mancat carne din acea gaina careia chiar eu ii taiasem gatul, dar ce altceva poti sa faci, daca vrei sa supravietuiesi, nu vrei sa supravietuiesi?... Criminalule, asta e viata, trebuie sa omori ca sa traiesi, de asta te duci la razboi ca idiotul atunci cand esti inrolat intr-o armata care e victorioasa la inceput dar care oricum va pierde razboiul, caci orice razboi este pierdut in cateva luni, ani sau secole, tot pierdut va fi, nu exista razboi care sa fie victorios pentru totdeauna si atunci ce rost mai are sa fii soldat, sa participi la lupte, sa ucizi doar pentru ca ai primit ordin, tu muritorul-de-rand, eu credinciosul stau (nu ucid, inca) si ma intreb de ce dracu' a facut Dumnezeu lumea asta asa de criminala, de ce orice vietate trebuie sa omoare ca sa traiasca, crima ca sa isi pastreze viata, de ce? Nu am sa inteleg asta niciodata, chiar daca Dumnezeu (dl. G. a aratat ca acesta nu are cum sa existe, dar eu sunt credincios, nu am de ales) ne-a facut "dupa chipul si asemanarea lui", ce ironie, nu? Este si God un criminal? Eu recunosc, ca sa traiesc trebuie sa ucid, daca macar sa nu ucid eu direct (caci acea gaina a fost singura pe care eu am omorat-o), macar mananc carne a unor fiinte vii ucise de altii, oricum mananc doar peste, deci particip si eu la crime, de vreme ce cumpar peste de la magazin, peste omorat de altii, peste inghetat aflat acolo pe tehghea (si cand ii vad, ma ingrozesc, sunt fiinte vii inghetate, pe care eu le voi manca, nu am de ales?), dar vreau si eu sa supravietuiesc, vreau si eu sa traiesc, de ce m-am nascut, nu ca sa traiesc? deci e dreptul meu sa ucid ca sa traiesc, sunt multumit ca nu am ucis nici un om in viata mea (desi as fi ucis cu placere un dictator-criminal, toti dictatorii sunt mari criminali), viata mea merge inainte, viata ta merge inainte, viata noastra merge inainte (chiar daca "ati traiti degeaba"), dar cel putin indirect, fiecare participa la crime, dar e bine ca nu manacam oameni, eu nici macar carne de pasari sau de vita nu mananc, desi mananc legume (stiati ca si plantele si copacii au viata) si mai rar peste? Deci, ca sa supravietuiesi, trebuie sa ucizi, repet, asta nu inteleg, de ce God ne-a facut "criminali" in adevaratul sens al cuvintului (mai exista si alt sens?), inseamna ca si el e criminal? El ne-a programat sa ne nastem dar, dupa ceva ani (mai multi sau mai putin, cum s-o nimeri) fiecare dintre noi, oamenii sau animalele, moare (cititorule, ai auzit vreodata de vreun "om nemuritor" in afara de genii?), de ce ne nastem daca trebuie sa murim? se intreba Ionesco in pragul mortii, ce rost mai are nasterea daca va fi urmata, fara tagada, de moarte? Inseamna ca viata = moarte, iaca in sfarsit (sfarsitul cui?), ecuatie cautata despre "viata", mai are vreun rost sa continuam aceasta poveste? Nu as crede atata timp noi, oamenii, suntem cu totii

¹ Bineinteles, seamana prea mult cu secventa din *Oglinda* lui Tarkovski, dar cred ca majoritatea oamenilor au taiat cel putin o gaina... (iertare pentru crima)...

criminali (mai mari sau mai mici si asta datorita involutiei speciei, God a scapat cumva acest element din ecuatie sa?), atata timp cat viata=moarte, dupa “chipul si asemanarea” lui God, dar daca “God a murit” (mai exact, nici macar nu are cum sa existe, conform teoriei dlui G.), ma intreb eu, credinciosul-povestitorul, asta nu inseamna ca totul, dar absolut totul are un sfarsit? Atunci mai are rost sa traiesti, sa produci progenituri si sa mori, dar sa fii sigur ca si progeniturile tale vor muri intr-un viitor indepartat (neprevazut) si progeniturile progeniturilor tale vor muri si mai in viitor (total neprevazut - de ce nu vrem sa prevedem moartea? Pentru ca nu vrem sa acceptam ca inevitabil vom muri candva, asta e adevarul, ala foarte cautat), ca Pamantul va disparea intr-un viitor foarte indepartat (4 miliarde de ani), ce rost mai are sa continui sa scriu aceasta poveste daca totul, chiar Totul va disparea, undeva, candva, intr-un viitor de-a dreptul intunecat, daca totul va disparea, nici lumina nu va mai fi, viata=moarte, lumina=intuneric, inceput=sfarsit si eu ce sa fac acum? de ce mai scriu? pentru cine? Muritorilor-de-rand... amaratilor-ati-trait-degeaba.

- Eu, cititorul povestii tale (atat de nenorocita) scrisa de tine, nu mai inteleg nimic: dl. G. nu murise in povestea precedenta, nu s-a sinucis, s-a aruncat de la cladirea spatelui ala si a cazut in cap si a murit pe loc? De unde l-ai mai scos acum, sau povestea ta e doar ceva smechereste, facut doar ca sa ne pacalesti? Suntem pacaliti in permanenta, stim asta, intreaga viata e o pacaleala, tu ce mai vrei? Vii si tu cu povesti de adormit copii, povestea ta de rahat ma lasa rece, idiotule.

- Daca imi pui intrebarea asta, inseamna ca nu ai inteles nimic din aceasta poveste.

- Ce dracu' sa inteleg, tampitule? Ce sa inteleg din povestea ta de plina de rahat?

- Cititorule, nu ai inteles nimic din povestea mea. Da, vad ca stii, povestea asta urmeaza poveste precedenta unde dl. G., intr-adevar, a murit, dar asta nu intelegi tu, daca a murit, unde se afla acum sufletul lui? Asta nu ai inteleg tu, dar deloc... nici macar nu ti-a trecut prin cap unde se afla acum mortul, adica “sufletul mortului”.

- Stai ca incep sa ma prind, mic ticalos ce esti, vrei sa insinuezi ca dl. G., mortul, adica sufletul lui se afla in Infern, nu? Dar dl. G. nu era credincios, cum de ti-a povestit el asa ceva?

- Pai daca el a negat existenta lui Dumnezeu, chiar sustinea ca a demonstrat ca Dumnezeu nici macar nu are cum sa existe cu noi, oamenii, nu are cum sa existe in acelasi cadru de gandire, acelasi cadru “spatiotemporal” (eu, povestitorul, sunt, repet, credincios, nu ma bag aici, poate ca vine cu o noua religie, asa sustinea editorul lui care e credincios - am mentionat asta in povestea precedenta), atunci cum sa ajunga sufletul dlui g. in Paradis? Unde altundeva decat in Infern putea acesta sa ajunga? Ai vazut cumva, pe aici pe unde se afla acum, in aceasta poveste, dl. G. vreun Paradis?

- Dar campul ala de flori, atat de frumos mirositoare (aproape ca le simteam si eu mirosul, eu, cititorul, atunci cand citeam paragraful), atat de delicate si de fragile, nu era chiar Paradisul? macar pentru el, poate si pentru noi, cititorii, mai ales ca acest camp de flori atat de frumoase si care miroseau atat de frumos se afla chiar in centrul Balaurului, in centru Infernului, cum ai zice tu si atunci nu se transforma, automat, acest camp de flori din Paradis in mijlocul Infernului? Asta da Paradis, ar fi cel mai deosebit (nu zic, cel mai frumos) Paradis, “Paradisul in mijlocul Infernului”, ce bine suna, nu? Ce ai vrut sa ne arati prin asta?

- Stii, ai remarcat bine, viata dlui G. a fost un Paradis pe care singur si-a creat-o chiar in mijlocul Infernului.

- Stai, stai ca nu inteleg, vrei sa spui ca noi ceilalti oameni suntem in Infern sau de fapt vrei sa ne atragi atentia ca dl. G. credea ca noi suntem Infernul pentru el? Nu cumva Balaurul e chiar dl. G.? Nu el ti-a povestit aceasta poveste-de-rahata? Nu cumva

a cazut chiar in el insusi, in prapastiile din sufletului lui nenorocit? Incerci sa ne protesti...

- Tu ai zis-o, nu eu.

- Eu nu am zis nimic, asta am dedus din povestea ta nenorocita. Spune-mi, povestea e chiar a dlui G. sau ai inventat-o tu? Cum a putut dl. G. sa iti dicteze aceasta poveste, daca el era deja in Infern? Te-am prins, nici nu ai cum sa raspunzi la intrebare, te-am zapacit, nu-i asa?

- Tot nu intelegi, eu nu am inventat nimic, cum sa inventez eu o astfel de poveste (drept sa iti spun, m-as simti foarte mandru sa construiesc o astfel de poveste, as arata (de fapt, mi-as arata macar mie insumi) ca am talent... dar despre ce talent vorbim aici? Iti atrag insa atentia, eu nu am asa talent de mare incat sa fie posibil pentru mine sa scornesc aceasta poveste. Dar ce, orice poveste este scornita?

- Bine, atunci spune-mi cum ti-a transmis dl. G. ceea ce i s-a intamplat in Infern? Doar el nu credea ca sufletul supravietuieste mortii trupului deci, dupa moartea lui, nu mai avea ceea ce sa traiasca din el.

- Pai nu am hotarat, impreuna, ca dl. G. ajunsese in Infern tocmai pentru ca nu crezuse in Dumnezeu? Uite, Doamne-Doamene l-a pedepsit si, la "Judecata-de-Apoi", a hotarat ca G. sa fie trimis in Infern... si chiar acolo a si fost trimis, de altminteri. Daca nu a fost credincios, asta a patit-o, a fost pedepsit.

- Dar stai putin, nu ai zis ca Balaurul sau Dracul (ce o fi fost) l-a vomat? Cum adica pana si Diavolul nu l-a vrut, pana si Diavolul a vrut sa scape de dl. G.?

- Se pare ca asta e adevarul, nici Diavolul nu l-a vrut.

- Atunci ma apuc si eu de scris! Dar daca am sa scriu povesti despre Dumnezeu nostru atat de destept, atotstiutor, atotprezent, atotputernic, eu voi fi trimis in Paradis, nu? Sper ca voi sta chiar langa El (sa nu uiti sa scrii "el" cu majuscula), nu neaparat in dreapta lui, dar macar voi fi in Paradis, nu in Infern, asta e sigur, nu? Sau nu? Am si eu indoilei ca orice credincios...

- Tu crezi ca preotii ajung in Paradis pentru ca sunt preoti? Marea lor majoritate sunt niste nemernici cu masini de lux, case de lux care obliga pe enoriasi sa le bage in traista o groaza de bani pentru orice slujba pe care ei o tin. Nu visa ca daca tu ai sa faci o poveste cu Doamne-Doamne, ai sa ajungi in Paradis. Nici daca crezi cu adevarat nu e suficient sa ajungi in Paradis. Exact ceea ce faci in intreaga ta viata te trimite in Paradis sau in Infern, nimic mai mult, nimic mai putin.

- Vorbesti parca esti preot, nenorocit de povestitor. Nu ne-ai dat raspunsul: cum ti-a transmis dl. G. aceasta nenorocita poveste din Infern? Nu cumva si tu ai fost in Infern, asa in trecere? sa nu insinuezi ca si eu sunt in Infern, ca toti cititorii si restul sunt in Infern, ca nu te cred... stai ca nu mai stiu nici eu, unde suntem? suntem cumva, cu totii, intr-un Balaur si noi credem ca suntem in Paradis sau macar un fel de semi-Paradis?

- Nu le amesteca, nu suntem in Infern, cel putin inca nu suntem in Infern... unde vom ajunge fiecare, vom vedea dupa ce murim, dar deocamdata nu suntem morti, asta stim sigur.

- Eu, cititorul, bat cu pumnul in masa si te intreb, pe tine, povestitorul, dl. G. nu murise, nu s-a sinucis inca in povestea trecuta? reiau: cum el ti-a descris tie ceea ce i s-a intamplat lui in Infern? vezi tu, chiar si "marile" lui creatii, tot in Infern au ajuns, daca a fost necredincios, unde putea sa ajunga decat in Infern? tu, ca si mine si familia mea, te-ai dus la biserica... de ce?

- "Din credinta", mai exact, de frica, de teama ca ne asteapta dracu' dupa ce murim, teama/frica asta ne face sa dam bani cu nemiluita la mafiotii de popi, de ce sa ne ascundem dupa deget... care deget? Speram ca doar asa scapam de Infern, nu? Nu am

nimic de pierdut daca ma duc la biserica, desi dl. G. mi-a spus ca imi pierd sinele prin credinta si mai ales pentru ca duc la mafiotii-preoti.

- Uite, povestea asta de-rahata ne-a aratat ca dl. G. a ajuns in Infern, unde dracului sa ajunga un necredincios atat de necredincios ca asta? Auzi tu, el tipa in gura mare: "Dumnezeu e imposibil sa existe!" (ticalosu' a indraznit sa puna si semnul exclamatiei dupa aceasta expresie ticaloasa!)... bai nenorocitele, ai vrut Diavol, acu' ai Diavol, esti Diavol, esti in Infern, nemernicule, "in nemernicia ta, ca un caine turbat, ai muscat mana celui care te hranea", caine turbat ce esti, asta esti... nimic altceva, ai vrut sa fii Dumnezeu, na, esti Diavolul-cacat, nemernicule...

- Dar ai uitat ca dl. G. a fost vomat?

- Vomat? Cacatule, tu ai fost vomat sub forma de cacat prin gura Balarului, stii si tu, Balarul nostru e in stare de orice... incerci sa te ascunzi in rahat, cacatule...

- Vad ca incepi sa accepti mesajul dlui G., vezi ca ai sa te trezesti si tu, cititorule, in Infern... E drept, si eu povestitorul am fost influentat de scrierile dlui G., recunosc, si eu am inceput sa am indoilei despre existenta lui Dumnezeu, dar pana la urma, asta inseamna credinta adevarata (vezi Tarkovski, cum explica dl. G. in cartea lui despre cativa artisti), suntem eliberati tocmai de "indoiala" pe care e si normal sa o aiba fiecare credincios, daca nu ar fi aceasta indoiala, credinta s-ar transforma in stiinta, dar stiinta nu iti mai da nici o speranta, teoriile stiintifice nu au cum sa atinga adevarul - nu vezi cate fenomene ciudate apar in ultimii ani... am ajuns doar sa producem tehnologie avansata. Cunoastem, a fost stiinta ("legile lui Newton") care a omorat credinta la multi oameni (nu si aici in Romania, care are cei mai multi credinciosi din UE tocmai pentru ca e cea mai saraca din UE, si, se pare, unde e saracie, e credinta nenorocita in mafiotii de popi care fac intotdeauna jocul guvernantilor-mafioti=analfabeti)... Iaca vezi, suntem "cei mai tari si mai destepti" din parcare, trebuie sa recunoasca intreaga Europa, intreaga lume. Daca am supravietuit la atatea nenorociri prin care poporul nostru a trecut de-a lungul secolelor, a mileniilor, inseamna ca la noi, romanii, speranta nu moare niciodata, asta e adevarul... suntem scapati (sau "scapatati"?, precum orice "rahat-in-ploaie"?).¹

Intr-o dimineata, cand scriam aceasta poveste-de-rahata (mai exact, eu eram chiar eroul acestei povesti-de-rahata, nu ma feresc sa recunosc) m-am trezit cam obosit, nu dormisem prea bine, era iarna ("unde sunt zapazile de alta data?"), stim asta, stim prea bine), urechea stanga imi era infundata (de cateva zile, chiar), langa pat aveam un mic tub-spray (cumparat de la o farmacie) care imprastie un lichid in urechea infundata de ceara ca sa o dizolve, sa iti elibereze urechea ta infundata de acea ceara maronie (chiar totul e maroniu in viata asta de rahat?) si chiar asta am si facut, mi-am folosit acel mic spray si am imprastiat acel lichid in urechea stanga infundata - planuisem sa ma duc si astazi, ca in fiecare zi, de ani de zile, la birou, dar astazi voiam prima melodie care sa o ascult sa fie Simfonia 5a a lui Mahler - uitate, in timp ce scriu ce mi s-a intamplat dimineata, aici la birou pe leptopul asta de rahat, caut pe YouTube

¹ Am schimbat mesaje pe telefon cu o buna prietena de-a mea, i-am zis ca scriu si scriu (cum am facut toata vacanta asta de sarbatori, de anul nou, cica), ea mi-a replicat "ma bucur pentru tine", eu i-am replicat: "cand ai sa citesti povestea asta, subtitlu, 'poveste-de-rahata', cred ca nu o sa te mai bucuri prea tare...", cine oare se va bucura citind aceasta poveste-de-rahata? Zii, cititorule, nu e mai bine cu pocnitori galagioase, cu artificii frumoase colorate, cu luminile nespuse de aranjate in noaptea asta de "an nou", noapte urmata, inevitabil, de anul care "sta-pe-vine", an care va avea si asta, ca si ala ca d-abia a trecut, atatea nopti banale, nemarcate, neretinite (pai daca nu au fost pocnitori, de ce sa le retinem, nu?), de cosmar, nimic altceva. (eu, cititorul, reiau: "ce dracu mai vrei dl. G., vrei "libertate"? vrei razbel? du-te in mata in Ucraina, ai sa vezi acolo "libertate", amaratule... daca tipi in gura mare ca vrei "libertate" de ce nu te duci sa lupti impotriva MAFIEI rusesti care domina si mafia romaneasca, mare parte din securistii=analfabeti vechi? de ce?)

Mahler a 5a, urechea fiindu-mi inca infundata, a trebuit sa dau mai tare sonorul, desi aveam impresia ca nu mai auzeam "stereo", am stat pe partea dreapta a corpului ca lichidul sa intre cum trebuie in ureche si am asteptat ca ceara aia maronie sa fie dizolvata, sa dispara, sa fiu eliberat, sa pot sa aud stereo muzica lui Mahler, chiar auzem cum acel lichid cumparat de la farmacie (un fel de acid, nu?) macina ceara aia maronie si, dupa vreo doua minute, m-am ridicat si m-am dus la toaleta (totul era alb, atat de alb, facusesem chiar eu curat in apartament cu doua zile inainte), m-am asezat pe toaleta aia atat de alba (ai remarcat, vreodata, cat de albe sunt toaletele abia construite, cititorule?) si ce crezi ca am facut acolo pe toaleta aia curata (atat de curata)? M-am rahatit, desi simtiseam ca eram cam "stricat la burta" (auzi tu, "stricat la burta", ce mai inseamna si asta? "stricat la burta"... da' ce, cand nu esti stricat la burta, nu produci, nu fabrici un cacat, un cacat maroniu, tare si mare - cel mai tare din parcare, nu?), dar eu nu asta am produs, un cacat, fiind "stricat-la-burta" (de ce Balaurii nu se strica la burta?), am ejaculat, cred (simteam, nu vedeam inca ce ejaculasem) un fel de lichid-de-cacat care parca se imprastia prin toata toaleta aia alba (Valea Alba, nu?) si dupa ce am terminat sa ma cac, m-am sters la cur, de mai multe ori, cu hartie igienica (alba, neparfumata, asa scria pe ambalaj) dupa care am aruncat-o in toaleta, saraca hartie alba, nu mai era alba si ne-parfumata (tu ce crezi, cititorule?), o murdarisem cu cacatul scremut chiar de mine in acea toaleta atat de alba, in acea toaleta atat de albata si asta, totul era alb in jurul meu... dupa ce m-am sters la cur de cacat (tie greata, cititorule, dar asta faci si tu in fiecare zi, rahatule, de ce te agiti? sau e ceva prea banal pentru tine?), m-am ridicat in picioare (picioare?) si am tras apa de la toaleta, apa a preluat, deopotrieva, cacatul scremut de mine si acele hartii igienice (albe, cica, dar de fapt, murdarite de mine, de rahatul din mine) si le-a dus pe toate in tevile de canalizare si de acolo in retea de canalizare a Bucurestiului ("duca-se dracului pe pustii", asa se spune deja, pea pa sambetei, nu?) si, mai apoi, eram deja in fata chiuvetei, am dat drumul la apa (alta apa, sa nu le amestecam) si m-am spalat pe maini (nu stiu de ce, aveam senzatia ca sunt mainile mele se murdarise de cacat, desi avusesem grija sa ma sterg cu hartia igienica, nu cu degetele mele), dar cand am ridicat privirea, m-am privit in oglinda (de fapt, nu am nici o oglinda la baie, daca as avea una, mi-as scobi mereu pielea de pe fata, de aceea, pun oglinda in baie doar atunci cand ma barbieresc si atat), am vazut ca pielea de pe fata mea (era chiar fata mea oglindita de acea oglinda invizibila) nu mai era neteda (cum a fost, de obicei, de-a lungul atator ani, multi ai dracului), era incretita, ba mai mult, parca se ingalbenise (stiam ca incepuse sa se ingalbeneasca din ce in ce mai tare odata cu trecerea anilor, asa cum se ingalbeneau si dintii mei din gura mea nenorocita) si stiti ce am observat chiar atunci, in acea dimineata atat de nenorocita (dar sunt si altfel de dimineti decat obosite si prapadite in lumea asta plina de rahat?), ca aveam puchini la ochi (stiti si voi cum arata puchinii, sunt maronii ca niste mici, al dracului de mici, rahate!), m-am grabit sa ma spal de fata cu apa curata de la chiuveta, urechea inca imi era infundata, am luat niste hartie igienica (tot de aia alba si neparfumata) si am introdus-o in ureche sa "ma curat" (sa "ma curat" sau "sa curat" urechea?) de ceara aia maronie care fusese deja dizolvata de lichidul din acel spray de la farmacie si, cand am scos bucatia aia de hartie igienica din ureche, am vazut ca nu mai era alba si neparfumata, dimpotrieva, era maronie si urat mirositoare (si doar nu era vorba de hartia igienica cu care ma stersesem la cur - pe aia o aruncasem in toaleta si nu uitasem sa trag apa, nu uitasem sa scap de cacatul ala pe care chiar eu il facusem in aceasta dimineata atat de, atat de... nici nu mai stiu cum sa-i spun) si imediat am aruncat hartia aia maronie (care fusese chiar alba pana sa imi scot acea ceara maronie din urechea mea albata) in toaleta (ma albisem si eu la fata, nu stiu de ce...) si am tras,

iarasi, acelasi manar alb si apa si hartia maronie s-au dus impreuna, inlantuite, ca intr-o hora a neamului, ce bine era ca scapasem si de hartia asta maronie (de ce cititorule, nu ai aruncat pana acum, la toaleta aceasta “carte-de-cacat”?, daca ai fost prostanac pana acum, ce sa iti fac?... arunc-o dracului imediat, dar nu uita sa tragi apa, scapa dracului de povestea-asta-de-cacat, nu te-ai saturat pana-n gat de aceasta poveste? scapa acu’, nu mai tarziu, nici nu stii ce te astepta dupa cateva pagini pagane, mama masii, duca-se ca m-am saturat si eu, povestitorul de rahatul din aceasta poveste-plina-de-rahat) si dupa asta, m-am spalat pe sub brat, parca simteam ca si acolo miroase urat, dar macar nu simteam ca miroase a cacat, dar stiti, chiar in acel moment am tras o basina care, asta da, mirosea a cacat (bine macar ca eram la toaleta, nu in sufragerie), cititorule, ai inteles acest paragraf, ai inteles, in sfarsit, povestea-de-rahat? Stiu ca nu ai inteles, esti un cacat, asta e povestea.

Omul, orice om normal, sanatos-tun, are cinci simturi (vad, auz, miros, gust, tactil), dar am vazut deja ca toate astea produc cacat sub diferite forme (de ce transpiratia la om miroase atat de urat? De ce nu miroase a parfum de liliac? De ce liliacul miroase asa de frumos si noi oamenii atat de urat? involutia speciilor, nu?), e drept, toate aparatele de simturi screama cacatul din noi fiindca, pana la urma, fiecare dintre noi, oamenii, produce cacat intreaga viata, mai exact, este un mic “rahat-in-ploaie”... ce inseamna “rahat-in-ploaie”? sa lamurim aici, in sfarsit, ce mai inseamna si asta, daca nu esti stricat la burta, cacatul scremut de tine (ca si cacatii scremuti de soldatei) este tare, maroniu si urat mirositor, dar daca te-ai fi cacat afara pe un camp in ploaie, ei bine, cacatul tau ar fi un “rahat-in-ploaie”. Ei si, ce s-ar intampla cu acel “rahat-in-ploaie”? Ei bine, ca e vorba de bine, nu de rau macar aici, rahatul ala tare si mare (cel mai mare din parcare) in ploaie (nu in acidul din stomac care, asa cum am vazut mai sus, il produce, nu il “dizolva”) incepe sa fie sa se dizolve (nu singur, cu ajutorul apei de ploaie), sa se imprastie printre firele de iarba pline de viata (stiai, cititorule, ca baliga de la vite este hranitoare pentru iarba, nu si cacatul facut de om? iaca diferenta!) si, daca ploua in continuare, cacatul este din ce in ce mai dizolvat, isi pierde, in sfarsit, nu? identitatea, cacatul nu mai exista ca entitate individuala (nu mai are propria “individualitate”), iar daca dupa ploaie apare, asa printre norii aia atat de innegrati/intunecati, soarele ala atat de stralucitor (care e acolo pe cer - dar ce norii aia intunecati, nu tot pe cer sunt? cerul exista, cu adevarat?) de miliarde de ani si inca e atat de stralucitor (si va mai fi incat cateva miliarde, asta da bucurie, nu?), cu acel lichid atat de maroniu (candva cacatul “cel mai tare si mai mare din parcare” deja diluat/dizolvat, sa nu amestecam termenii de apa ploii - aduc aminte, cititorului, vorbim de “rahatul-in-ploaie”) se va intampla miracolul (in sfarsit, am ajuns si la miracole, le doream chiar de la prima pagina a acestei carti-de-rahat), lichidul ala maroniu si destul de urat mirositor va incepe, incetul cu incetul, sa se evapore, sa se transforme din acel lichid maroniu si urat mirositor intr-un aer transparent, aproape fara miros, un aer cald si bland care, datorita temperaturiii, se va ridica, se va inalta catre ceruri, va acoperi tot ce era pe acolo imprastiat in jurul lui (ascultam “Adagietto”, partea a 4a din simfonia a 5a, Mahler, chiar atunci cand scriam aceste randuri)... doar ca, in timp, totul devenise atat de nostalgic, cacatul nostru disparuse, se innaltase in aer, acoperise tot Pamantul asta nenorocit, urma oare sa acopere tot Universul?, nu stiu, dar asa ai sa dispari si tu, rahatelule, dupa ce vei muri, vei fi ejaculat de catre Balaur (stim, Balaurul te va screme doar dupa ce vei muri, dupa ce te vei transforma in cacat chiar in intestinul lui gros, al naibii de gros, in care vor fi deja milioane de mici cacatei aflati intr-o hora a unirii, care astepta, cu totii, sa fie scremuti afara prin curul Balaurului - dar cum poate un cacat mort sa “astepte”? ce poate sa astepte un “cacat mort”? intrebare fara sens), vei fi si tu, cititorule, in sfarsit, “rahat-

in-ploaie”, iar ploaia iti va spala pacatele (nu exista “cacat fara pacat”), vei fi dizolvat, te vei evapora, vei cuceri si tu, in sfarsit, lumea, intreaga lumea, vei fi si tu, in sfarsit, cel mai tare din parcare si astfel dintr-un mic rahatel ai sa devii, ai sa fii transformat, chiar si fara sa iti dai seama, in “marele cuceritor”, cuceritorul intregii lumi/univers, al lumii in care ti-ai trait intreaga ta viata-plina-de-rahata si, mai mult, inconjurat de nenumarati rahatei (adu-ti aminte, ai produs cel putin cate un mic sau mare, depinde de gradul pe care l-ai avut, cacat in fiecare zi, oricum intreaga ta viata chiar ai crezut, fara nici o indoiala si asta datorita evolutiei speciei, ca tu esti “cel mai tare si mai mare din parcare”), iaca, acum, in final (am evitat intentionat sa scriu “in sfarsit”), nu mai existi deloc, dar abia acum esti marele cuceritor, ai invins, esti multumit de viata pe care ai avut-o (putea sa fie mai buna, dar bine ca nu fost mai rau, caci se putea sa fie mult mai rau - de ce romanii gandesc mereu doar astfel si nu invers? pentru ca ei sunt cei care “cersesc-din-poarta-in-poarta” de cand s-au format ca popor), acum insa ai ajuns sa fii, cu adevarat, lumea intreaga. Invingatorul, (“am redevenit luptatori”, nu?) ce sublim pentru un rahatel micut pierdut in ploaie, dar ce ploaie, cat de fericit te-a facut o ploaie marunta si linistita... e bine.

Ia zi-mi, cititorule, pana acum, ai mai citit vreo poveste-de-rahata? Eu, povestitorul, te asigur ca e prima si ultima poveste de rahat pe care o citesti/o vei citi in viata-de-rahata... Dumnezeu sa te ierte, mic cacatel ce esti... vei fi scremut, in curand si astfel ai sa devii, am vazut deja, marele invingator, ai sa cucerești intreaga lume, intreg universul... si stii deja cum, vei fi scremut de Balaur sub forma de cacat prin iarba aia atat de verde si de vie, iar acolo, te vei usca, te vei intari, vei deveni, in sfarsit (desi ai crezut fiecare clipa din viata ta ca esti) “cel mai tare din parcare”, te vei innegri din ce in ce mai tare si, chiar daca vei spera sa nu ploua, tot va ploua, o data si o data (de ce dracu’ e seceta atat de mare in tare asta, de atatia ani? ne-a pedepsit Dumnezeu? Dar, uite, acum cand recorectez manuscrisul, suntem in primavara si a plouat mai bine decat in ultimii 10 ani... ce bine!), cand va incepe sa ploua, tu rahatelule vei fi “cacat-in-ploaie” (“nu ne ascundem dupa expresii manipulative, precum “rahat-in-ploaie”, o spunem direct) si, daca avem norocul, va continua sa ploua, tu cacatule ai sa te transformi in diaree (daca Balaurului a fost stricat la burta, tu vei fi scremut ca diaree!), intr-o diaree spalacita (sa nu uitam, ploua pana si in romania) si, daca va continua sa ploua, diaree va fi din ce in ce mai albita, mai alba, si daca tot va mai ploua, diaree ta, mai exact, tu-diaree, vei deveni din ce in ce mai transparent, mirosul tau intepator va incepe sa se piarda si, daca va continua sa ploua, tu ai sa te transformi intr-o “balta-statuta” (alta expresie romaneasca) si, daca va continua sa ploua, balta aia statuta va deveni tot mai mare si mai transparenta (nu vei mai fi “cel mai tare din parcare”, din pacate/fericire) si, daca dupa ploaie, va aparea si Soarele (dupa orice ploaie apare si Soarele pe acest Pamanat nenorocit), lumina te va “lumina”, te va inconjura, te va patrunde, te va incalzi, din ce in ce mai tare, pana cand, tu balta aia statuta, ai sa incepi sa te evapori, sa te transformi in aer, sa te ridici, sa levitezi si, daca va fi si un vant usurel, incetinel, ai sa incepi sa fii imprastiat, impanzit prin aer, ai sa incepi sa te dezmembrezi, sa te intinzi, incetul cu incetul, ai sa acoperi toata gradina, tot parcul, tot orasul, intreaga tara si, daca vantul va continua sa ra-sufle (ca o basina eliberata/scapata din tine), vei acoperi tot Pamantul, din “rahatul-in-ploaie” te vei transforma, in marele Cuceritor, vei inconjura intreg Pamantul, vei fi noul “Alexandru-cel-mare” (eu, povestitoru’, tot Diogene amaratul am sa raman), “nimic nu va mai putea sa-ti stea in cale”, iaca, in aceasta poveste, ai fost pamant si apa, foc si aer (cele patru elemente care compun “Cosmosul”, conform filosofilor antici- care “Cosmos”?), daca ai citit aceasta poveste-de-rahata, ai trecut prin toate (stii, cititorule, despre ce a fost aceasta “poveste-de-rahata”? despre “libertatea” ta,

rahatule), ai fost de toate, dar acum ai devenit, in sfarsit, marele Cuceritor (fiecare dintre noi este Cuceritorul, conform evolutiei speciei, daca nu am fi fost Cuceritorul, nu am mai fi existat, nu mai aveam cum sa citim, si inca pe de-a intregul, aceasta poveste-de-rahat), ai inconjurat intreg Pamantul, esti peste tot, peste tot, acoperi totul, esti aerul intregului Pamant, ceilalti te vor inspira (asa cum cacatii-plagiatori din lumea intreaga m-au inspirat, pe mine, scriitorul sa scriu aceasta poveste-de/spre-rahat pe care ti-am aruncat-o in fata, recunosc aici, doar ca sa te trezesc, dar oare poate un “rahat-in-ploaie” sa fie trezit? despre care “rahat-in-ploaie”? nu ai fost deja transformat in diaree, ai fost spalacit, evaporat ai cucerit deja intreg universul, nu?). Ceilalti oameni te vor inspira sub forma de rahat abia mirositor si apoi te vor expira sub forma de CO₂, otrava cacacioasa care va fi inspirata/absorbita de iarba si de copaci aia verzi si plini de viata din acel parc nenorocit (copaci care, stim, nici macar nu ar putea sa supravietuiasca fara sa iti inspire basinile, fara sa inspire otrava din tine, nu din altul) care ne dau chiar noua, oamenilor, “oxigen” ca sa putem sa traim si noi mai departe si, uite asa, tu vei fi peste tot, vei fi Totul, vei fi Dumnezeu, ce mai vrei, cititorule, ce ai mai vrea sa fii? Ce altceva ai ai vrea sa fii? Nimic. “Ecce homo?”, ce mare prostie! Iaca adevarul, iaca Cuvantul:

“Ecce merda!”¹

¹ “Ecce merda!” (“Iata rahatul!”) Eu, povestitorul, fiind totusi un gentleman, traduc prin “Iata rahatelul” ca cititorul sa isi aduca aminte, prin asta, de propria ei/lui copilarie atat de fericita... nu-i asa ca toate copilarile sunt fericite? (pe dracu’, milioane de copii mor de foame in lumea asta, pe Pamantul asta nenorocit, in fiecare an si tu vrei sa ne prostesti? omul, cica “omul”, a distrus 60% dintre speciile vii de pe Pamant in ultimul secol si tu vrei sa ne pacalesti?)... poate ca expresia ar trebui sa fie tradusa “Iata cacatul!” dar, sa retinem, aici ne referim la trupul fiecaruia, nu si la suflet/minte/viata/sine (pentru viata/minte/sine). Replica cititorului (nu a mea, povestitorul, sa fie clar) catre dl. G.: “Bai, rahatule (eu, tot gentleman raman), vrei sa ne-o tragi pe la spate cu cartea-ta-de-rahat? Ce grosolonie, taranule!” si, asa dintr-o data, au aparut mai multi cititori care tipau in gura mare (erau uniti ca-ntr-o hora taraneasca): “Nebunule! Nebunule! Asta e nebun, nu il ascultati, sa nu ii cititi cartea-lui-de-rahat!” ba au aparut si vreo 3-4 (nu stiu cati, exact) brancardieri (aveau halate albe, deci nu erau nici militieni, nici din SSs sau chiar de caolo erau?) l-au inconjurat pe dl. G., l-au imprejmuit, l-au inghesuit si l-au imbracat, brutal (dar necesar) cu o “camasa-de-forta” (parca asa se cheama, nu?), o camasa de aia alba, fara maneci (ca sa nu poate sa faca ce vrea cu mainile lui) dar, era sa uit, mai intai, i-au pus adeziv, bandaj alb pe gura (dnul G. tipa in gura mare “Eppur si muove, Eppur si muove”, de fapt el era cel care se misca intr-una, dadea din maini si din picioare, asa ca un nebun, cand colo, era un mic titirez-nebun), iar ei, cititorii/brancandierii/SS (ce mai erau si astia, nu avem cum sa stim, cu siguranta) erau de acord, cu totii, ca individul ala era nebun, cu alte cuvinte, “dl. G. era dus-cu-pluta” (de ce se zice, “dus-cu-pluta?”), asta era clar, prea clar, pentru toata lumea, numai un nebun ca asta putea sa scrie o astfel de poveste-de-rahat (un nebun care se credea, bineinteles, “cel mai tare din parcare”)... Si (continuum), dupa ce l-au imbracat in acea camasa-de-forta (alba, sa nu uitam, sa nu fim acuzati de nu-stiu-ce), i-au acoperit tot corpul cu bandaje albe si iaca, acum, dl. G. (trupul dlui G., mai exact) arata ca o mumie egipteana imbalsamata (pentru “eternitate”, nu? ce idiotenie...), ei bine, dupa toate astea, ei s-au unit cu totii si au luat in brate acea mumie imbalsamata si care au carat-o, usurel, chiar usurel, fara graba (nimeni nu mai spunea nimic, era o liniste inmormantala si nimeni nu explica de ce e asa liniste) la toaleta (totul se intampla chiar in apartamentul dlui G.), unul dintre ei (care oare? dar mai are vreun rost intrebarea?) a ridicat capacul WV-ului (nu stim de ce, dl. G. tinea tot timpul capacul inchis, desi, de fiecare data cand folosea WC-ul, nu uita sa traga apa) si ei, caratorii, au aruncat mumia aia imbalsamata si albata in WC-ul unde se rahatea dl. G. in fiecare zi si apoi au tras apa, da, da, nici ei nu au uitat sa traga apa, si uite asa (chiar asa), dl. G. s-a dus pe “apa sambetei”, s-a dus dracului “in eternitate” (cica, a facut si el, nu?, “cativa pasi pe nisipul eternitatii”, rahatul dracului), de fapt, mumia aia s-a dus, dracului, in retea de canalizare (aia cu care ne-a batut la cap de-a lungul intregii lui povesti-de-rahat)... si, bineinteles, cititorii au inchis capacul de la WC-lui dlui G. (repet, in acel WC se

“Ecce Deus”? “Ecce Nihil!”

De ce toti “marii scriitori” de pana acum au umblat prin ascunzisuri, prin tufisuri, mascati (ca la un carnaval cu pocnitori - exista carnaval fara pocnitori? mai exista, pe undeva pe acest nenorocit de Pamant, vreun mare oras fara pocnitori de anul nou?) care s-au folosit de cuvinte indulcite, slefuite, lustruite, prefacute avand intentia doar sa te prosteasca pe tine, cititorule, tu sa le cumperi cartile scrise de ei (da, stiu, nimeni nu o sa cumpere o carte-de-rahata), ai fost prostit de scriitori, in general, si culmea e ca ei stiau cu totii de cacati (era vreunul dintre ei constipat?), dar nu au avut curajul sa tipe in gura mare, cum dracu’ sa aprecieze vreun “critic de literatura” (om lipsit de orice talent, dar care se da si el mare, nu? macar cu “critica”!) o carte-de-rahata? Cititorule, sa luam cateva exemple, nu multe:

- “Insemnari-din-subteran” (cica) al lui Dostoievski: in loc autorul sa spuna direct “omul-din-canalizare” (adica “omul-de-rahata”), el a intors-o si a scris “subteran”, da’ “subteranul” nu e de fapt ceea ce se afla sub orice oras, adica nu era vorba de “canalizarea” de care am vorbit mai sus? (si cand te gandesti, nenorocitul, a avut o nevasta cu 30 de ani mai tanara, ma omoara invidia, o spun pe sleau, eu am ramas singur (amandoua neveste mi-au dat cu sutul ca nu aveam bani cat voiau ele) pe acest nenorocit de Pamant)...

- “Metamorfoza”: da’ ce, credeti ca nenorocitul de Kafka nu stia ca gandacul lui manca cacat, gandacii, ca si sobolanii, supravietuiesc mancand cacat, mancandu-va pe voi, canalizarea e plina de gandaci/sobolani de tot felul (si maronii si negri si din mass-media si din SS si din Parlament) care manca cacat, care ne mananca de vii pe toti, nimeni nu scapa, nici macar vreunul dintre ei nu scapa, se mananca intre ei, se mananca pe ei, se juptoie, se ling in cur - fiecare dintre ei are un sef pe care e obligat, prin lege/gradele pe care le au, sa il linga, nu? Cu cat mai adanc, cu atat promovare mai buna - asta e valabil pentru toti bugetarii din tara cu cei mai multi analfabeti si bugetari (majoritatea mici ceausescu4clase) din UE...

- “Omul-fara-insusiri”: auzi tu, cica “fara”... pai ce Musil nu stia ca un cacat tot cacat ramane, ca nu exista “cacat fara insusiri”...ce, ati vazut vreodata un “cacat fara miros”, macar? cum adica, “cacat-fara-insusiri”?... Contradictie uriasa care a prostit lumea (oamenii in general vor sa fie prostiti, stiu ca sunt prostiti si nu iau atitudine impotriva la asta pentru ca vor sa fie prostiti)... Sa nu uitam, Musil era “imparatul” ajuns un mic cersator... (imperiul austro-ungar dezmembrat dupa primul razboi mondial, iar Austria a ramas una dintre cele mai mici tari din Europa, ce ironie... dar asta se intampla cand esti imperiu peste multe natii - rusia se va dezmembra complet, in sfarsit scapam de analfabetii-ticalosi-din-nastere).

rahatise dnul G. in fiecare zi, ani-de-a randul!) ca, mai apoi, oamenii sa iasa, unul cate unul, din mica toaleta a dlui G. (era, intr-adevar, cam mica, dar cine are nevoie de o “mare toaleta”, psdmafia?), unul dintre oameni a luat cheia usii de la apartamentul dlui G.,(aceasta se afla pe acel mic dulapior chiar langa usa), dupa care au iesit, cu totii, din apartamentul dlui G., asa in liniste, nimeni nu mai tipa in gura mare, nimeni nu mai striga, nimeni nu mai rostea macar un cuvint (dar mai avea vreun rost Cuvantul?), ala cu cheia in mana lui sa a uitat sa inchida usa (care, mai incolo, adica afara, la finalul scenei, a aruncat-o intr-un canal ca sa scape, cica, de problema - care problema?) si dusi au fost, cu totii... Putem, inasa, sa ne imaginam, cu sau fara voia noastra, mumia aia imbalasamata se afla acum printre cacati si cacatei (deci nu mai are cum sa fie “alba”), si totusi, recunoastem, pluteste asa in nestire (nu stim, cum am mai scris, unde este dus rahatul din canalizarile orasului Bucuresti), dar ne permitem sa facem o rugaciune: “Dumnezeu cu mila!” (dar se poate “Dumnezeu fara mila?”), nimic altceva, nimic altceva, nimic... nimic si iar nimic.

- “Ecce Homo”¹ al lui Nietzsche: asta a tipat in gura mare, “Dumnezeu a murit”, dar a fost vreunul dintre oameni, in perioada in care acesta a trait, care sa il asculte? Nietzsche era si el pe umerii unor “mari ganditori”:

- Copernic, care (contrar la teoriei lui Ptolemeu, Pamantul e in centrul universului, nu se misca, totul in jurul lui se misca, inclusiv Soarele) care dominase gandirea umana o mie si cateva sute de ani (adaugam aici pe Giordano Bruno, Galileo Galilei si altii)

- Newton, care unise lumea cereasca (planetele) cu aia pamanteasca (marul care nici macar nu i-a cazut in cap), lume atat de blestemata, plina de mafioti si de pacate (Platon, Aristotel, Hume, Kant, Berkley, si altii mentionati candva²...); dar Newton nu a dat definitia gravitatiei... nasol pentru el.

- Darwin, care unise, prin evolutia speciilor, omul (de fapt, rahatul) cu maimuta, cu sobolanul si cu gandacul; dar Darwin nu a dat o definitie corecta “vietii”... iarasi, nasol.

- Dostoievski, care a unit lumea pamanteasca (deja unita de cea cereasca) cu lumea din subteran, cu lumea canalizarii³, doar ca nu a evitat sa strige in gura mare, ca oamenii sunt cacati... a vrut sa devina mare scriitor, la batranete sa faca bani pentru tinerica lui nevasta, las’ ca stiu eu... asta cum mai e? bine sau nasol?

Pentru tine, cititorule, trebuie sa mai adaugam cativa “ganditori”:

- Kafka, care a unit, direct fara nici o evolutie a speciilor, omul cu gandacul (care mananca cacati)... bine.

- Dl. G., care a unit, in aceasta poveste-de-rahata, “omul” cu “rahatul” si a oferit, prin asta, aceasta poveste-de-rahata; de altminteri, pentru noi, e clar ce ticalosie a facut: a unit ontologia celor trei lumi: cereasca, pamanteasca si aia de canalizare.⁴ A vrut sa arate ca omul e cacat, nimic altceva... nici bine, nici nasol. asta e.

Principala mentalitate a scriitorilor din secolele 19 si 20 a fost cea a “decazutului”, ratacitului (rezultat al pierderii “credintei”, nu? a mortii lui Dumnezeu, cica), a “fiului lui Dumnezeu cazut din Paradis” pe Pamant (un fel de “Infern”, pana la urma, daca te gandesti la cate razboaie au fost de-a lungul mileniilor). Culmea era ca lumea traieste tot mai bine, de la un secol la altul: ganditi-va, prostanciilor, cum traiau oamenii acum 200 ani si cum traim noi in zilele noastre. Traiau ei mai bine decat traim noi acum? Ar fi absurd sa sustinem un raspuns afirmativ, efectiv. Cu siguranta, noi traим mult mai bine decat acum 2000 ani, chiar daca de razboaie nu am

¹ “Ecce homo” (“Iată Omul”), “exclamația atribuită în Evanghelia lui Ioan (19,5) procuratorului roman Pilat din Pont, în momentul în care acesta ar fi arătat mulțimii pe Iisus, cu coroana de spini pe cap, lângă Fortăreața Antonia (en) din Ierusalim. A supus mulțimii însă, la alegere, spre condamnare la moarte, fie pe Isus, fie pe Baraba (închis împreună cu niște răsculați care în răscoală săvârșiseră omor[1], respectiv un luptător iudeu pentru eliberarea provinciei Iudeea de sub tutela apăsătoare romană[2]). Mulțimea ar fi optat pentru condamnarea lui Iisus, respectiv pentru eliberarea lui Baraba.” (https://ro.wikipedia.org/wiki/Ecce_Homo) Trebuie reținut, era vorba de “omul” care voia libertate...

² De Leonardo chiar nu ma iau, a fost ceva deosebit cu el, deosebit fata de toti oamenii care au fost pe acest Pamant... sa fie clar asta... nu degeaba Tarkovski a folosit picturi ale lui Leonardo in scene atat de importante din filmele lui...

³ In acest context, aduc aminte de super-pictura lui Edvard Munch: *Scream* (1893).

⁴ Infricosator, la dracu’, ce a mai facut si nenorocitul asta, dl. G.: a aratat ca lumea/universul nu exista! Ca mintea fiecaruia nu doar ca nu are cum sa existe pentru “God” sau pentru alte minti, dar nu exista nici macar pentru propriul corp! asta da, tragedie... se pare ca dl. G., cu LEDe, a produs cea mai mare si mai negativa miscare din istoria gandirii umane, dar stii, cititorule, ca in “universul” asta nenorocit sunt mii de miliarde de galaxii (fiecare galaxie cu cel putin o suta de miliarde de planete...) si galaxiile astea se departeaza una de celelalte (“dark energy”), cu alte cuvinte, ne ducem pe apa sambetei, ne departam unii de altii, habar nu avem unde, cum sa mai fie asta, “casa domnului”? da, stim deja si noi, dark matter/energy, spacetime, entanglement si nonlocality, mintea si creierul, viata si organism si restul in LEDe (cica!), dar tot Doamne-Doamne ne salveaza, dl. G. tot in Infern a ajuns... sau e in Paradis si noi nici macar nu avem cum sa banuim asta?

scapat nici in zilele noastre. Nietzsche a clamat in gura mare “Dumnezeu a murit!”, omul trebuie sa ii ia locul si sa devina “Supraom”. Ei bine, prin teoria mea, am aratat ca lumea/universul nu exista, ci ca LEDe exista. In plus, am demonstrat clar ca sinele/mintea este un o LE, un univers in sine. Adica, am aratat ca omul este, prin sinele /mintea lui, deopotriiva univers si Dumnezeu, in acelasi timp si am aratat ca fiecare om este un Supraom! Ce ar vrea, omul asta-de-rahata, mai mult? Trebuie doar sa recunoastem ca, desi toti oamenii se nasc egali (rezultatul evolutiei de milioane de ani), oamenii devin diferiti prin educatia pe care o au, prin lecturile si filmele fiecaruia, prin muzica pe care o asculta fiecare, prin calatoriile pe care le face in diferite locuri sau chiar si plimbarile facute in fiecare zi in acelasi oras, chiar detalii marunte ale activitatii de zi-cu-zi, ce sa mai vorbim... Prin asta, oamenii devin total diferiti: referitor la cunoastere (inteligenta, in general), datorita Internetului, nu mai exista “natii”/tari. Oameni foarte educati la acelasi nivel au caractere complet diferite: unul poate sa fie ticalos-getbeget, celalalt poate sa fie “om de treaba”, unul face crime fara nici o retinere cand primeste ordin, celalalt nu ar fi in stare sa faca crime sub nici un ordin. Dar stim ca toti oamenii sunt criminali; e drept, dar unuia sunt mult mai criminali decat ceilalti, asta e diferenta, educatia nu conteaza, manipularea si “indeplinirea ordinelor pentru salvarea patriei” sunt pe primul loc.

Avand acces la o uriasa cunoastere, fiecare om poate dobandi cunoastere foarte mare sau foarte mica. Repet, dobandirea cunoasterii nu inseamna si creatie, pe langa cunoastere, pentru adevarata creatie e necesar si imaginatie care, conform lui Einstein, e mai importanta decat cunoasterea. Lumea poate detine cunoastere, foarte putini infapuesc “mari creatii” (desi sunt multi “creatori mici” in orice domeniu); sunt cativa “mari” filosofi in intreaga istorie a filosofie, cativa mari oameni de stiinta in stiintele particulare; cativa mari compozitori de muzica clasica; etc. Dar chiar si fara nici o mare creatie (marea majoritate a oamenilor), eu am aratat ca fiecare a devenit Supraom: din “nimic” (Hypernimicul), prin corespondenta (deci nu direct, cauzalitate dintre LEDe este total respinsa de teoria mea), a aparut materia (primele LEDe) si mult mai tarziu, viata pe Pamant (cel putin) si mai apoi, oamenii. Si totusi, fiecare minte/viata este un univers/LE si nimic altceva nu mai exista pentru fiecare minte-LE. Ce maretie: mintea/sinele in sine insusi este “univers” si “Dumnezeu” in acelasi timp. Deci, pot sa declar oficial: da, fiecare om este, in sfarsit, “Supraomul nietzschean” pentru ca fiecare om e un “Univers si God (panteist)” in acelasi timp.

Omul este Supraom!

doar ca

Omul este CRIMINAL (datorita involutiei speciilor!)

Daca omul nu ar fi fost criminal (cum sunt entitatile vii de la majoritatea speciilor de animale) nu ar fi supravietuit ca specie. Asta e natura fiecarei specii. Trebuie sa fim idioti sa acceptam ca “asa ne-a creat Dumnezeu” sau ca avem liber arbitru si ca fiecare alege sa fie criminal. Nu, asta nu e adevarat: orice ar alege, daca traieste, omul este criminal (mai mult sau mai putin - caci nu putem spune ca fiecare om e la fel de CRIMINAL pentru Putin, Hitler sau Stalin) fara exceptie. Omule, mananci carne de pui sau de vita? Esti criminal. Mananci legume? Esti criminal. Nu esti criminal la fel de mare ca Putin sau Ceausescu, dar si tu esti un “mic criminal” (sa “micut criminal”,

daca esti vegetarian - sa ne aducem aminte ca Leonardo era vegetarian pentru ca nu voia sa manance animale!), asta este, inevitabil, statutul tau ontologic: omul e "Supraom", dar tocmai din cauza asta e si "criminal". Nu orice femeie/barbat se considera cea mai frumoasa/frumos femeie/barbat din lume, totusi, introduce aici principiul nr. 1 al acestei lucrari:

**Fara nici o indoiala,
FIECARE OM SE CREDE CEL MAI DESTEPT DIN LUME!**

Legea involutiei, nimic altceva. Daca "creatia" a ceva presupune o realizare palpabila, vizibila (carti/articole, simfonii, tablouri), ei bine, "inteligenta" (care este o "trasatura" a fiecarei minti) exista, dar inteligenta unui om nu poate fi comparata cu inteligenta altui om tocmai fiindca o minte nu exista pentru nici o alta minte, deci "mintile" (care sunt LEDe) nu pot fi comparate. Adica, inteligenta fiecarui individ nu poate fi comparata cu o alta inteligenta. In acest context, fiecare om se crede cel mai inteligent de pe Pamant (chiar daca nu are nici o creatie). Prin creatiile unor mari creatori (de orice natura, fie stiintifice, artistice, muzicale, tehnologice, etc.), oamenii trebuie sa inteleaga ca nu au cum sa detina toti acelasi loc, nu are cum fiecare om sa se creada "cel mai tare din parcare" si totusi, fiecare individ se crede "cel mai tare din parcare". Trebuie insa sa acceptam, cel mai bun din toti oamenii care traiesc trebuie sa fie unul nici macar doi. (Bineinteles, nu avem cum sa stim exact care e cel mai mare creator de pe Pamant in fiecare deceniu/secol...). Dar, fiecare om trebuie sa accepte ca nu este el/ea cel/cea mai inteligent/a om de pe Pamant. Exista o ierarhie a creatorilor data de marile lor creatii, nimic altceva. Vorbim deci de realizari "empirice", nu de "gandurile" din mintea fiecaruia, ganduri care pot sau nu sa aiba valoare (care oricum nu poate fi complet masurata). Oamenii se nasc egali, dar devin, de la an la an de-a lungul cresterii si educarii fiecaruia, din ce in ce mai diferiti: unii devin mai inteligenti, mai creatori, altii raman prosti, analfabeti si voteaza psdmafia. Trebuie insa sa acceptam ca exista o ierarhie a creatiei si a "inteligentei" asa cum accepta ca exista femei frumoase si femei mult mai frumoase. Tocmai pentru ca nu putem percepe vizual "inteligenta" (pentru ca mintea e ceva imaterial), fiecare om se crede "cel mai destept de pe Pamant". Si asta e cea mai mare ticalosie pe care o face fiecare individ, de cand exista omul, pe acest nenorocit de Pamant.¹

Oamenii manipulati de religie vor sari in sus si vor tipa in gura mare ca de fapt omul a cazut din Paradis. Prostii de doi bani pentru oamenii foarte putin educati sau aparent educati (niste banditi, parveniti), pentru cei abatuti de soarta, pentru cei care nu au incercat nimic serios in viata lor, pentru cei carora le-a fost frica de moarte si au avut nevoie de "protectia lui Dumnezeu", cica. Ne-a protejat God sa nu avem cel mai corupt guvern din UE si tara cu cei mai multi analfabeti? Cum dracu' sa te protejeze cineva care nu are cum sa detina un statut ontologic? (vezi articolul meu despre asta pe pagina mea de web) Doar oamenii fricosi, oamenii care s-au plasat, candva, in Paradis, oamenii care nu au avut curajul sa isi asume faptul ca Dumnezeu nu are cum sa existe, oamenii care nu si-au asumat responsabilitatea completa a vietii lor, cei care nu au vrut sa accepte ca viata lor are, inevitabil, un sfarsit si ca sufletul (mintea lor) nu va mai exista dupa ce corpul lor va dispere, ei bine ("ei rau") acesti oameni nu au avut curajul sa fie Supraoameni. Toti acesti oameni (multi ai draculu') s-au refugiat in "credinta in Dumnezeu" fara sa realizeze ca de fapt fiecare (fiecare minte/sine) e un

¹ "Nenorocit" exact pentru ca fiecare om (toti oamenii, dar mai ales cei precum putin, hitler, ceausescu sau putin) de pe acest pamant nenorocit se crede "cel mai tare din parcare"! doar ca unul ca asta e mai CRIMINAL ca ceilalti, asta e tot.

“univers” (lume epistemologica) care nu exista pentru nimic altceva, nici macar pentru corpul sau, cu atat mai putin pentru “univers” (care nu are cum sa existe, doar LEDe exista) sau pentru alte minti. Corpurile se afla in aceeasi lume epistemologica si deci se pot compara (un corp e mai inalt ca sau mai greu decat altul, fara indoiala), inteligenta unei minti nu se poate compara cu inteligenta altei minti, mintile (mintea=sinele) nu se pot compara una cu alta; asta nu inseamna ca inteligenta ta e cea mai tare din parcare. Creatia (intotdeauna ceva practic, palpabil, ceva realizat cumva in creatii artistice, stiintifice sau filosofice) se poate, macar partial, compara, inteligenta nu se poate compara nici macar ca si creatia, cu atat mai putin (desi putem sa comparam corpurile noastre). Dar inteligenta fara creatie palpabila, desi poate cumva sa existe, nu are valoare. (Jocurile care incearca sa surprinda “dimensiunile inteligenti” unui om sau a altuia sunt simple prostioare inventate de un om sau de altul). Repet, desi inteligenta nu e acelasi lucru cu creatia, “inteligenta” unui om (trasatura a unei minti) nu poate fi comparata cu alte inteligente (ale altor minti), pur si simplu. Puteam insa compara realizarile chiar daca tin de domenii diferite.

“Eterna reintoarcere” (ce presupune religia, de cele mai multe ori) a fost intotdeauna o prostie uriasa, o manipulare realizata de unii ganditori (printre acestia chiar si Nietzsche intra!) care nu au avut mare creatie. Religios, “eterna reintoarcere” inseamna intoarcerea in “Paradis”, dar “paradisul religios” este o prostie uriasa, un mijloc cu o putere inimaginabila de manipulare a gandirii oamenilor limitati sau a celor care au incercat sa se refugieze cumva, in credinta, in raport cu limitele lor ontologice. Nici unul dintre ei nu a realizat ca este un intreg Univers/lume, in acelasi timp, “propriul Dumnezeu” adica un Supraom! Repet, asta nu inseamna ca fiecare om e Dumnezeu. Fiecare om trebuie sa isi asume pozitia in societate doar pe baza la ceea ce a creat/realizat intr-un domeniu sau in altul si in nimic altceva.¹

Cei care nu au puterea sa accepte ca fiecare sine exista doar in sine insusi si ca nimic altceva nu exista pentru fiecare sine s-au refugiat in “credinta in Dumnezeu”. Credinta in Dumnezeu a fost si inca este (cu cat o tara e mai putin civilizata si e mai saraca, cu atat are mai multi credinciosi) manipulare a maselor de prostanaci (votanti psd, de obicei). Oricum, “eterna reintoarcere” a fost cel mai netrebnic slogan al gandirii umane din toate timpurile, slogan ca arunca un statut de “vinovatie” a omului care e in viata, un mijloc de mare manipulare a limitatilor, inexistentilor, fricosilor (a celor care le-a fost frica de moarte), a celor lipsiti de raspundere, etc. Asa ca, in contextul lui “Ecce homo”, avem dreptul sa ne intrebam, care “om”? “Fiul lui Dumnezeu”? Care Dumnezeu? Mafiotii-de-popi (cu burti mari si pline si cu masini de lux, ca si parlamentarii si consilierii si multi alti bugetari care sunt ticalosi prin firea lor) cica ne “invata”, de fapt, tipa in gura mare (stim, unii care au fost impotriva lor au fost arsi pe rug) sa intelegem ca suntem, cu totii, “fii lui Dumnezeu”! Cine dracu’ mai e atat de imbecil incat sa mai accepte astfel de tampenii in zilele noastre? Cum dracu’

¹ Contraexemplu: marea majoritatea a parlamentarilor sunt niste mafiotii si/sau analfabeti fara nici o realizare in viata lor. Marea majoritate a parlamentarilor au devenit parlamentari pentru ca au lins unde trebuie, pe cine trebuie. Nivelul intelectual/creativ a parlamentarilor acuali este cu mult mai scazut decat a celor de acum 20 ani. De aceea, nu intamplator, DICTATURA se reinstaureaza din ce in ce mai mult in Romania. Nivelul intelectual al actualilor parlamentari este probabil cel mai scazut din UE, dar este cu mult mai scazut decat cel al parlamentarilor din tarile cu mare educatie precum Germania sau Olanda. Multi parlamentari au o educatie efectiv de doi bani, plagiatori si absolventi fara sa fi studiat nimic, dar absolut nimic, insa cu burti uriasa si cururi care nu incap intr-un singur scaun; din aceasta cauza, in parlament nu sunt scaune ci fotolii uriasa special facute pentru super-currurile de parlamentari ai Romaniei... ai impresia ca o familie saraca ar incapa intr-un singur fotoliu in care abia incapa curul parlamentarului... si marea majoritatea sunt atat de analfabeti, pana si grasimea incearca sa evadeze din raturile lor...

Dumnezeu (daca ar exista) sa fie criminal cum este fiecare om? (am vazut mai sus, pana si vegetarienii sunt criminali...) Repet, credinciosii sunt al dracului de multi, mai ales in tarile fara educatie, fara civilizatie, alea cu dictatura, tarile sarace, nenorocite si plina de rahaturi (uite, tarisoara noastra atat de draga, are cei mai multi parlamentari, cu cele mai mari salarii din UE si cei mai multi analfabeti din UE, cu un guvern super-corupt datorita SSe care au continuat sa impun DICTATURA zeci de ani pana in zilele noastre – si pensiile speciale sunt pentru ei de zeci de ani, pentru CRIMINALI!)...

La dracu sa fie, nu altceva, nu e nici macar “Ecce homo”, dl. G. ne arata, in aceasta carte-de-rahata, ceea ce e fiecare dintre noi, oamenii (bine ca e si el printre noi, in rand cu noi, altfel il ardeam pe rug, jur-pe-rosu), fiecare om e “Ecce merda” sau “Ecce stercus”¹ asa ca, cititorule-rahata, ce vrei mai mult, unde vrei sa mai cazi? Nu mai ai unde... de mult timp esti si tu in Infern, te-ai nascut in Infern, de cand traiesti esti in cadere libera chiar in Infern, ai avut iluzia ca esti pe Pamant (cica Pamantul ar fi intre Paradis si Infern, intre lumina si intuneric... prostii de manipulare a maselor). Omule ai fost si esti, forever, un mic rahata in ploaie (dar las ca stim deja, datorita ploii, gainatul se va transforma in diaree si mai apoi va levita in aer si va inconjura Pamantul, ca cuceri intreg Universul, te vei transforma in “marele Cuceritor”, stim deja)... Insa, macar acum, cititorule iti este clara linia involutiei gandirii umane?

Sunt nenumarate exemple din “marea literatura universala”, cica “marea”, dar de fapt scrisa de mici rahatei, cica “universala”, dar de fapt, nimic altceva decat mici cacatei frumos ambalati ca sa fie mancati cu placere de cititori si de toti ceilalti rahatei, omul-de-rand, sau nu chiar (mai bine spus, nu trebuie sa confundam omul-de-rand sau cei din psdmania care nu citesc deloc cu cititorul care citeste, in sfarist, aceasta poveste-de-rahata, nu?), in realitate, “marii literati”, cu totii, fara exceptie, ne-au pacalit (si inca cum, si inca cat!) pe noi, cititorii, am crezut ca ei sunt “gentlemenii satului”, dar ei erau marii rahati care ne manipulau cum voiau ei, ne umpleau cu cacat, ne improscau rahatul lor pe figurile noastre, rahata ejaculat din trupurile/mintile lor tocmai ca sa se dea “mari si tari” (in parcare, unde dracu’ altundeva?) in fata noastra... saltimbaci. Idiotii, se credeau si genii, astia care sunt, de fapt, “marii rahati” ai literaturii universale, ai acestei specii-de-rahata, specia umana care a “involuat” in cacat... “Evolutia speciilor”? Idiotule, iarba aia vie creste bine daca ii dai balagar, dar o sufoci cu rahata de om, rahatele (“Mais ou` sont les neiges d'antan?”, Francois Villon²), stii care e adevaru’, cititorule? Ca nici unul dintre marii rahati nu au spus

¹ Am gasit traducerile astea doua pe internet (a doua, parca, m-ar trimite la “cur-sters”, nu stiu de ce...): <https://glosbe.com/ro/la/c/%C4%83cat>

² “Francois Villon s-a nascut la Paris in 1431 si a dus o viata aventuroasa, de o maniera care l-a adus de multe ori in conflict cu legea. A fost de aceea intemnat in mai multe randuri si a trecut de tot atatea ori pe langa spanzuratoare. Se pare ca succesivele temnite i-au subrezit sanatatea, caci moare in 1463, la numai 32 de ani. Francois Villon este socotit ca fiind primul (in ordine cronologica) dintre marii poeti lirici francezi MODERNI.” deci asta a trait in secolul 15! si cica, se plange “unde sunt zapezile de alta data!” Care “data”, imbecilule?... care zapezi? dar e o metafora! metafora? Iti trebuie zapezi, vrei geruri sa platesti o groaza de bani la intretinere, in criza asta? (dar cand nu a fost romania, lumea-ntreaga, in criza?) (<https://groups.google.com/g/soc.culture.romanian/c/47XbUfRfK8g?pli=1>), sa intelegem ca pe timpul anticilor, pana si grecii aveau zapada in curte? Poate ca intr-adevar aveau si ei zapada, zapada alba (nu siroaie de diaree, cum am vazut noi in *Calauza* lui Tarkovski) doar in albeata zapezii se putea crea marea filosofie, “filosofia antica”... sa ne amintim de ala care tipa in gura mare, “the renowned British philosopher A. N. Whitehead once commented on Plato’s thought: ‘The safest general characterization of the European philosophical tradition is that it consists of a series of footnotes to Plato. I do not mean the systematic scheme of thought which scholars have doubtfully extracted from his writings. I allude to the wealth of general ideas scattered through them.’” (*Stanford Encyclopedia of Philosophy*)... “rahata cu perje”, Plato a fost cel mai rau, a improscat lumea cu rahata,

adevarul! Asta e adevarul, cititorule, nu trebuie sa crezi pe nimeni, toti au fost si sunt rahati in Infern, nu te lasa pacalit de ei. Ai inteles care e mesajul acestei carti, mic rahat-in-ploaie? Nici unul dintre marii ganditori nu a ajuns la adevar, chiar daca “eppur si muove”¹, s-o invarti Pamantul, dar asta adevarul? Asta e un mic rahatel, e

i.e., cu “ideile” lui, macar studentul lui, Aristotel, a incercat sa le aduca pe Pamant, dar nici asta nu a reusit, stim cu totii, mafiotii de popi ai Evului Mediu (cea mai nenorocita perioada din istoria asta de rahat a omenirii, mai rea chiar si decat “perioada ceausista”) l-au ridicat pe Aristotel (surprinzator, nu pe Platon cu “ideile lui ceresti”, cred ca au inteles ca erau prea pierdute, ratacite printre ceruri!), l-au pus pe pedestalul lor de rahat, plin de ticalosii, dar popii=analfabeti l-au ars pe rug pe saracul Giordano Bruno care, sa ne amintim, nu a vrut sa de-a inapoi, nu a cedat, a continuat sa sustina ca Pamantul se invarta, ca Pamantul nu e in centrul universului... iaca, dl. G. a fost primul care a aratat ca nici macar “Universul” nu exista! Am incurcat-o rau de tot, daca nici universul nu exista... cu legile nu lui Newton, Dumnezeu nu mai avea nici un rol in “Univers”, dar macar puteam sa il plasma intr-un colt... dar acum unde sa il mai plasma? E si el in lumea lui? Pai atunci nu mai e Dumnezeu, de nici un fel, de nici o religie... s-a dus dracului si asta. La dracu’, pe dl. G. nu l-a pus inca cineva pe rug, suntem convinsi ca o gramada l-ar fi ars pe rug cu cea mai mare placere acum, dar asta dupa ce i-ar fi furat/plagiat ideile, nici un nebun de genul asta nu mai poate fi ars pe rug astazi, dar sunt alte metode, mai subtile, mai ascunse, mai putin vizibile, ca nebunul asta sa fie pedepsit - cum a indraznit sa ne faca pe noi, toti oamenii, rahati? E drept, conform legilor in vigoare in zilele noastre, nu il putem arde, nu mai putem sa ii dam foc dlui G. (cat de multi ar vrea sa ii dea foc), dar aveam dreptul, noi cititorii, profesorii, plagiatorii, cei din SS si din parlament si majoritatea bugetarilor, macar sa ne plangem de ticalosiile pe care le scrie despre noi... “Mais ou` sont les neiges d'antan?”... aminti-va cuvintele lui Galileo Galilei (dupa ce s-a incheiat procesul impotriva ideilor lui stiintifice si l-au arestat la domiciliu pentru restul vietii cand era deja batran): “Eppur si muove” (“Si totusi, se invarte”: “In luna iunie 1633, Galileo Galilei a fost convocat, asa cum se stie, in fata unui tribunal laic aflat sub controlul inchizitiei, pentru ca sa ‘abjure, sa blesteme si sa deteste’ propriile sale afirmatii, prin care sustinuse pana atunci o erezie si anume aceea ca Soarele este fix, iar Pamantul se invarte in jurul lui si nu invers. Eppur si muove (Si totusi, se invarte - n. red.) Argumente supreme erau mai multe citate biblice, din care unul spunea ca ‘Soarele rasare, apune si alearga din nou spre locul de unde a rasarit’. Deci, asta spune Cartea Sfanta: Soarele alearga, nu Pamantul, care sta pe loc. Orice afirmatie contrara este erezie si de provenienta satanica. Tracasat de multa verme, batran de 69 de ani, bolnav si speriat de puterea nemarginita a bisericii in numele careia papa a insistat personal pe langa dansul sa abandoneze ereziile, Galileo a acceptat tot ce i se cerea, numai sa fie lasat in pace. Acesta este adevarul curat, iar de aici incolo incepe legenda. Trebuie sa recunoastem ca, pentru omul de rand, istoria n-ar fi fost atat de inaltatoare si poate nici atat de captivanta, daca n-o mai infrumuseta din cand in cand si legenda... Despre marele Galileo, istoria confirma ca si-a abjurat afirmatiile anterioare si a acceptat dreptatea clericilor - imposibila pentru el. Dar legenda adauga ca, dupa ce i-a facut pe plac inchizitiei asa cum a vrut ea, Galileo a adaugat, numai pentru cei apropiati si bineinteles pentru posteritate, celebrele cuvinte ‘eppur si muove’ (ortografiate uneori si ‘e pur si muove’), in sensul ca ‘si totusi se misca!’.” (“Si totusi, se invarte” - Cum a infruntat Galileo biserica” (https://ziare.com/cultura/documentar/si-totusi-se-invarte-cum-a-infruntat-galileo-biserica-1242551?utm_source=Ziare.com&utm_medium=copy-paste))

Nimeni nu va publica acest manuscris, dl. G. va fi judecat si condamnat (numai un nebun care a cazut in cap putea sa scrie o astfel de poveste-de-rahata ratata), i se va atrage atentia ca daca va continua sa scrie astfel de tampenii (care, dupa cum prea bine stim, mai au si greseli gramaticale care fac “facultatea de ras”), va fi retrogradat, i se va taia din salariu, poate chiar va fi retrogradat (cum sa ne faca pe noi toti oamenii de pe acest Pamant atat de minunat, “cacati”?, omul asta e nebun! dar daca e nebun, mai putem sa ii spunem “om”?), la sfarsit, chiar daca, prin diverse mijloace, il vom obliga sa isi retracteze cuvintele lui de rahat, stim prea bine, dl. G. va dobori, ca sa nu il auzim noi, judecatorii (“fii ai lui Dumnezeu”, ce dracu’!): “si totusi, omul e un rahat”... dar individual asta nu va scapa dupa ce ne-a facut “rahati” pe toti, sa fie clar, noi nu il vom ierta pe dl. G. niciodata! Nu ne lasa mandria noastra, ce dracu’, cum un rahat sa ne faca pe noi toti, ceilalti, rahati? Nu e posibil asa ceva. Dl. G. trebuie sa fie pedepsit! <https://www.wowbiz.ro/una-dintre-cele-mai-cunoscute-actrite-porno-de-nerecunoscut-dupa-ce-a-ajuns-sa-traiasca-intr-o-gura-de-canal-20038424> (rahatilor, vedeti dracului filmuletul de 2min47sec la adresa asta, macar atat...)

¹ Ca sa ne lamurim, pana si cu rahatul asta de “sintagma” (cica) “eppur si muove”: “Data fiind personalitatea marelui pictor baroc spaniol care a fost Murillo, era normal ca sintagma sa circule in lumea intreaga, dar nu pare probabil ca ea sa fi pornit de la un izvor istoric. Mai curand, pare folosita ca mijloc alegoric, foarte la moda in epoca sa. N-ar fi exclus sa fi inventat insusi Murillo sintagma, asa

adevarat si asta, dar nu e “Adevarul”, ala absolut, asa ca nici unul dintre marii ganditori nu ne-a iertat, nici unul nu avea cum sa ne ierte (pai ce, daca iti spunea direct, fara ocolisuri, ca esti “cacat”, ii mai cumpara-i cartea, rahatule?!), insa, “eu nu te iert” (adu-ti aminte de cuvintele Scriitorului din finalul filmului *Calauza*), ia d-aici cuvinte adevarate, cuvinte de cacat, o “poveste-de-rahata”, cu adevarat, de/spre cacat, nu ai vazut/citit in viata-ta-de-rahata asa ceva, dar aici nu sunt cuvinte ascunse, nu sunt “rahatele dulci si frumos colorate” (cu care ai fost crescut cand erai copil) transformate in cacat cand ai ajuns adult, cacaturi pe care le-ai citit (cica, “citit”) pana acum in intreaga literatura “universala”, cacaturi sud-americane si manele pe care le-ai vazut la TV tau mare si colorat...

Ce dracu’ ai citit pana acum, cand ai avut ghinionul sa pui mana pe aceasta carte-de-rahata, ce ai citit din toate cartile “de literatura” (cica, “universala”), ce dracu’ ai vazut, vezi si vei vedea cat traiesti fata-n-fata cu TV-ul tau (toata mass-media e controlata de Secu’) toata ziua, rahatelule? Ai vazut, ai gustat, ai mirosit, ai simtit, ai auzit (special am folosit toate cele cinci simturi ale omului, in general, caci totul e controlat, nimic nu e lasat la voia intamplarii... idiotule, nici macar nu exista “intamplare”, exista doar legi aplicate la entitati/rahaturi si atat...), cuvinte de cacat, scrise cu creioane (acum, laptopuri) de-rahata, ascunse “dupa deget” (pana si asta tot de cacat ramane), scrise de oameni-de-rahata (sunt politicieni), dar cine nu e de rahat in lumea-asta-de-rahata?... Stii, eu macar recunosc, mai exact, tip in gura mea, povestea-asta-de-rahata a fost “spusa pe sleau”, nu am umblat cu subintelesuri, cu cuvinte ascunse, cu cuvinte prefacute, lustruite, prelucrate, lucioase, luminate sau “literar vorbind”, intunecate cum au facut pana acum toti scriitorii, si aia mari, “internationali” si aia mici de pretutindeni, dar si editorii de la edituri mari si mici, doar de asta au fost si sunt platiti, cu totii, nu? Dar ce vrei, ba, ca scriitorii sa moara de foame, ca editorii de la edituri/jurnale sa isi piarda slujbele? Pai atunci ce carti ar mai fi fost publicate pana acu’ daca toate cartile din “marea literatura universala” (cea mai tare din parcare si asta, nu?) ar fi fost doar “carti-de/spre-rahata”, cum e cartea-ta-de-rahata? Noi nu am mai fi avut nici o-carte-de-citit, asta e adevarul, tu, dl. G., esti dus-cu-pluta (stim, ai cazut in cap in trecut, nu e de mirare ca ai fost in stare sa scrii aceasta carte-de-cacat, numai unul cazut in cap putea sa scrie asa ceva, nu?)... Saracule, habar nu ai, carti-de-rahata nu s-au publicat niciodata, daca toate cartile ar fi fost “cu-adevarat-de-cacat” (cum spui tu, doar tu, nenorocitul), atunci noi, cititorii, am fi ramas doar cu TV-urile si pocnitorile, asa macar avem si noi access la “literatura universala”, insa, doar aici si numai aici, eu am spus/scriis pe sleau, direct, fara ascunzisuri, fara pocnitori, nimic nu a fost ascuns, totul a fost “pe fata”, cu alte cuvinte, tie cititorule. da, asa e... Cuvintele ti-au fost “improscate in fata”, poate doar asa (nu avem cum sa evitam acest cuvint “poate”, se potriveste bine aici) te vei trezi si tu din “somnul tau dogmatic” (din mormant, sa o spunem pe sleau), doar asa, acest “poate” (repet, arat ca e vorba de “trezire”, poate de “eliberare”, poate chiar de “libertate”, iarasi bat campii, nu?) are sanse sa capete ontologie, sa devina ceva palpabil... Dar nu pot sa fiu profet in satul meu, nu? In aceasta lume plina de rahata, cum sa fiu si profet? Bineinteles, Barabas-pungasulpsd va fi salvat, nu eu...

Dar daca e asa cum sustine dl. G. cu teoria lui, trupurile noastre sunt toate niste mici rahatele in lumea-macro, totusi, chiar teoria lui sustine ca fiecare suflet/minte/viata/sine e o lume, un Univers, ce poate sa fie mai frumos? Ce minunat

cum urma sa procedeze repetat si mult mai tarziu un alt pictor spaniol la fel de celebru, Goya. Acest text a fost copiat de pe Ziare.com “Si totusi, se invarte’ - Cum a infruntat Galileo biserica” https://ziare.com/cultura/documentar/si-totusi-se-invarte-cum-a-infruntat-galileo-biserica-1242551?utm_source=Ziare.com&utm_medium=copy-paste

sună, “fiecare dintre noi (mai exact, sinele) e o LUME”. Asta da, “după chipul și asemnarea Lui”, nu? Fiecare aratându-se pe sine (metaforic vorbind căci nu ai cum să îți arăți sinele/mintea/viața, nici măcar tu nu poți să te vezi pe tine însuși, poți să îți vezi corpul chiar și față în oglindă, dar nu ai cum să îți vezi sinele), sinele e o lume epistemologică (cum îi zice dl. G.), nu e precum lumea-macroscopică sau lumea-microscopică, e o lume care fără margini, nu are nici măcar acel iluzoriu cadru spațio-temporal precum lumea-macro sau lumea-micro, dar totuși fiecare sine/eu este o “lume/Univers”, asta da mareție, așa că, fără retineri, fără ascunzisuri, fără prefacatorii, putem să spunem că fiecare sinele/viața e propriul sau Dumnezeu! Ce bine sună, nu? Și iacă, cu teoria dlui G., am ajuns în sfârșit la “Supraomul” ala, atât de cautat/dorit de Nietzsche. Așa că, acum putem, cu argumente științifice, să tipăm în gura mare (e dreptul fiecăruia dintre noi, oamenii) despre fiecare “sine”:

“Ecce Deus!”¹

Dar ar fi o problema: God (oricare ar fi ala) e singur (nu are cum să fie cu cineva, nu mai suntem în perioada antică cu multe zeități și nenumărate orgii, acum ar fi doar Unul și numai Unul), fiecare om e făcut “după chipul și asemnarea lui God” chiar de God, dar am văzut, conform teoriei dlui G. că fiecare sine/viața/minte este un “lume/univers-in-sine” (specificăm, rahatul e doar fiecare corp uman, toate corpurile fiind în aceeași lume, lumea macroscopică, aceste entități sunt împreună în aceeași lume, de asta se și pot împreuna (adică să facă sex) ca să se reproducă, să producă direct alte corpuri (indirect, alte vieți/minti). Dar mintea/viața e o lume, un Univers care nu există decât în sine, pentru sine și pentru nimic altceva... Știți care e partea proastă a acestei afirmații, căci științifice (cum tipa în gura mare dl. G.)? Atunci când corpul o incurcă, o pătoste (inevitabil) adică este distrus/moare (deși corpul nu moare, ci doar este distrus, se dezmembrează, cumva dispăre), viața/mintea/sufletul (care doar corespunde trupului) moare/dispăre și asta adică, științific vorbind (pe linia dlui G.), viața se va întoarce de unde a plecat, în Nimic, în Hypernothing lui. În acest context, întreb: ce dracu’ ai fost întreaga ta viață-de-rahat, nenorocitul? Nu ai fost nici măcar “singur” (când numești că cineva e “singur”, înseamnă că are posibilitatea să “nu fie singur”, or Dumnezeu, dacă ar exista, nu poate să fie cu cineva, deci nici măcar nu e “singur”), ai fost, e drept, un “Univers” (trebuie cu majusculă, să nu fiu dat în judecată) nici măcar “singur”, ai fost un Dumnezeu în sine și pentru sine și atât, dar nu ai să trăiești etern, ai să mori, dracului cândva, vom scăpa de tine, netrebnicele, nerecunoscătorile...² Evoluția speciilor? Rahat! Involuția Speciilor, ai văzut vreun

¹ “Iată Dumnezeul!”, dar nu cumva ar trebui spus, dacă tot e o poveste-de-rahat, “Ecce Verbum”?

² Domnule G., dar eu povestitorul, am nevastă, am doi copii, nu sunt singur, cum poți să mă bati la cap că sunt “singur”, nemernicule? Nu sunt singur, sunt cu familia mea! E clar? Tu te-ai crezut “deștept”, de asta te-ai izolat singur, totuși au aruncat cu pietre în tine, nenorocitul, ai bătut câmpii, idiotule. Vrei să spui că e totul e o iluzie, că fiecare dintre noi e singur? Eu povestitorul (și eu, cititorul, și eu!) nu vreau să fiu singur, nu vreau să fiu Dumnezeu, vreau să fiu cu copiii mei, cu soția mea (da, știu, nu mai e dragostea de alta dată, dar acum sunt copiii noștri), mă doare în cot de îndumnezeirea ta, al dracului să fi, auzi tu, “Dumnezeu”, ba, să fie clar, nu mă băga și pe mine, eu prefer să fiu în rahat, decât să fiu un univers singur, să îmi aminte de asta... Nenorocitul, am să îți arunc cartea asta de rahat în WC-eu, ai vrut să mă nenorocesci și pe mine, ticalosule, n-o să îți meargă, pentru mine, decât Dumnezeu-singur, mai bine rahat-in-hora... Te crezi “cel mai tare din parcare”? Care “parcare”, imbecilule, dacă ești singur, care “parcare”? Ce crezi că ai realizat cu povestea-ta-de-rahat? M-ai înnebunit, asta ai făcut, nimic altceva, da’ crezi că mă prostesti? Ti-o spun chiar eu, povestitoru’, ti-o spun pe sleau, ba, “domle” G.: “Du-te-n mătă de cacat!”

lider de haita de animale-turma sa fie atat de imbecil=analfabet precum sunt liderii nostri politici ca cei din psdmafia? “Ecce homo”? pe dracu’. “Ecce merda!”

Pana la urma, care ar fi ecuatia noastra? Asta e:

“Hypernomicul-God-omul-rahatul-Univers=Nimic”,

deci, putem sa fim cu adevarat linistiti, caci la/in sfarsit, nimeni nu va fi nimic altceva decat

“ECCE NIHIL!”

Amintiri ratacite (note de subsol platonice)¹

“Human life is but a series of footnotes to a vast obscure unfinished masterpiece.”
(Vladimir Nabokov)²

- la naiba...
- filosofia limbajului: ce inseamna “la naiba”?
- bine, bine, atunci... la dracu’, dupa nenumaratele carti pe care le-am scris si in care am rezolvat complet...
- asa crezi tu, idiotule!
- toate marile probleme ale stiintelor principale si ale filosofiei...
- nebunule, bati campii, nebunule! cand gandesti prea mult (dl. g., gandesti prea mult), si o iei pe coclauri, batrane.
- dupa cele trei romane pe care le-am scris...
- acest roman-de-rahata?, “rahata-cu-perje”, ce altceva, dracului...
- simt, cuvintele nu-si mai au rostul...
- asta pentru tine, analfabetule!
- nici macar un “cuvant” nu mai are vreun sens...
- pai, daca esti “nimic”, cu ce te-ai scos?
- simt ca mi s-au terminat bateriile, ca sunt, in sfarsit, terminat...
- iaca, primele cuvinte-cu-sens, in sfarsit, in povestea-asta-de-rahata, plina de balarii.
- ce pot sa mai fac?
- intrebi precum criminalul’ ala de la amanet din “smerita”³, nenorocitul, pana si tu plagiezi! la ospiciu cu tine, tu ai vrut asta, nebunule, mereu ai “dat cu batul-prin-rahata”, “ai facut din rahata, bici”, pur si simplu... e clar, nu? pur... si ... simplu.
- se pare ca asta va fi ultima mea scriere, simt ca nu mai am ce sa mai scriu..
- cretinule, ti-ai facut-o cu mana ta, te-ai bagat singur in rahata, cacatule.
- da, sunt pe duca, stiu...
- esti in criza, epilepticule, ai scapat, mare noroc mai ai!

¹ (discutie intre dl. g., adica intre el “fermierul”, si noi, cititorii, “aristocratii” vedeti mai jos la ce se refera aceste doua cuvinte) <https://www.youtube.com/watch?v=H4kS9dDFwU8> Sharleen Spiteri - Windmills Of Your Mind (2010) (HQ) [versurile aici <https://genius.com/Sharleen-spiteri-the-windmills-of-your-mind-lyrics>; cantareata e din scotia, mi-a scris un student] TRAIASCA DON QUIJOTE!

² Avi: a Kafka story [https://avi-writer.com/blog/2020/10/a-kafka-story/#:~:text=At%2040%2C%20Franz%20Kafka%20\(1883,searched%20for%20the%20doll%20unsuccessfully](https://avi-writer.com/blog/2020/10/a-kafka-story/#:~:text=At%2040%2C%20Franz%20Kafka%20(1883,searched%20for%20the%20doll%20unsuccessfully) or <https://www.facebook.com/photo/?fbid=10110488996309340&set=gm.1233016460642573&id=orvanity=182748605669369> Amintiti-va ca multe dintre tablourile super-faimoase ale lui Leonardo sunt neterminate...

³ “Smerita este un amplu monolog in care personajul, un barbat egocentric, incapabil de empatie si de comunicare, isi consolideaza justificarile pentru tragedia pe care o provoaca si o traieste. Nuvela vorbeste despre drama omului captiv in temnita labirintica a propriei minti. Nimeni nu a analizat complicata structura umana asa cum a facut-o Dostoievski. Intuitia lui psihologica este coplesitoare si vizionara.” (Knut Hamsun despre Smerita lui Dostoievski) “Dostoievski este singurul psiholog de la care am avut ceva de invatat; este unul dintre cele mai frumoase daruri ale providentei din viata mea.” (friedrich nietzsche) [site-ul editurii “timpul” <https://www.libris.ro/smerita-f-m-dostoievski-ERT978-606-95211-7-5--p28054740.html>] intr-adevar, nietzsche avea dreptate, “no artist tolerate reality”, partea proasta e ca artistii, oamenii de stiinta, filosofii, marea majoritatea a oamenilor, desi nu au tolerat realitatea, foarte putini au indraznit sa ridice capul (din rahata) (vezi giordano bruno, de exemplu...), la marea majoritate a oamenilor le-a fost frica de moarte (evolutia speciei, nu?), sa nu fie pedepsiti de autoritati (guvernele, popii, ss, politicienii, sefii in general), sa nu li se taie din salarii, sa nu isi piarda slujbele, etc. etc. oamenii, in general, au preferat sa fie rahati, dar sa traiasca, cat de cat, chiar si o viata in canalizare, dar sa nu moara prea devreme (ce dracu’ e “prea devreme?”)...

- traiesc singur, cu cartile mele, cu “vietatile mele care sunt pentru generatiile viitoare” (Brancusi)...
- dar Brancusi macar avea “vietatile lui”, “pasarile” lui, materie vie, tu ce ai?
- ce am? nimic, eu sunt cartile mele, eu sunt “ideile mele”, doar singur puteam sa scriu ceea ce am scris, doar singur¹... tot singur raman si, implacabil, am sa devin si eu, precum toti oamenii, nimic... nimic altceva... “in nemernicia mea”... vai, acum, ce ma fac?
- “no comment”²
- am scris, in aceasta povest-de-rahata (volumul 3, de fapt), ca merit trei premii nobel (biologie/neurostiinta cognitiva, fizica (nenumarate carti scrise pe aceste domenii si filosofie) si literatura (cu cele trei romane, mai ales, cu povestea-asta-de-rahata), bineinteles ca nu voi primi niciunul (adaug ca unii dintre colegi (mai ales aia ajunsi sefi, peste noapte) au vrut sa ma dea afara de la slujba de profesor de filosofie universitar timp de peste doua decenii!)...
- afara, afara cu el, demisia, sa fie ars pe rug (uite, toti cititorii vor asta - desi nimeni nu va citi aceasta carte), cel mult vor citi cateva pagini si o vor arunca la cos, nenorocitele... nimeni nu va avea vreun cuvint de spus, asa s-a intamplat si la cel de-al doilea roman... prin absurd, chiar daca ai primi un premiu nobel, ar insemna doar ca cei de la academia suedeza sunt niste imbecili, cum dracu’ sa primesti tu premiul nobel? ce, ba, tu esti mai destept decat mine? eu sunt mult mai destept decat tine, dar nu am pretentii sa iau premiul nobel, nu sunt nebun ca tine.
- dar stiti care e adevarul? si eu (ca si Brancusi³) am ajuns sa traiesc doar cu vietatile/ideile in lumea mea, bineinteles, asa ca ma doare in cot de premii, de plagiatori, de colegi, de cei care conduc romania, tara-de-rahata, de intreaga lume... ma doare in cot de toti, sunteti niste rahati cu totii, mici rahatei in ploaie...
- vrei sa insinuezi ca vom fi diaree? nemernicule, te crezi prometeu, crezi ca te iertam, dupa ce ne-ai furat focul? banditule, noi rahatei? noi suntem cancer, o sa iti mancam ficatii, amaraturile, o sa te punem pe rug, ne-am saturat pana peste cap de povestea-ta-de-rahata, sa fie clar, noi cu totii o sa aruncam cu pietre in tine pana te strivim ca pe un gandac nenorocit (exista gandaci norociti?)... de fapt, nici nu o sa te bagam in seama,

¹ “To be alone is the fate of all great minds.” (schopenhauer) wrong, the necessary (not sufficient) condition to become a great mind is to be alone. the other conditions: to read everything important in your time (it means an incredible number of books/articles) and to write as many books as possible. but to do this, you have to be alone: indeed, “the strongest man in the world is he who stands most alone.” (henrik ibsen) doar ca Newton a murit virgin... (poate ca de asta nu a putut sa gaseasca definitia fortei gravitationale...)

² “comment”: “a remark, observation, or criticism: a comment about the weather; gossip, talk; a criticism or interpretation, often by implication or suggestion”, <https://www.dictionary.com/browse/comment>

³ dl. g. a vrut ca acest sfarsit la ps, toate cuvintele sa fie scrise fara nici o majuscula (cu exceptia informatiei preluate de pe Internet), inasa, la Brancusi (Leonardo, Newton si Dostoievski), el a insistat sa fie cu majuscula. l-am intrebat, de ce doar la Brancusi si nu suedezul nobel, de exemplu si stiti ce mi-a raspuns? cu mare tupeu (recunosc)... ca numele lui va fi nemuritor alaturi de Leonardo, Brancusi, Shakespeare, Dostoievski, Beethoven, Newton, Einstein, Tarkovski si inca cativa oameni din istoria gandirii umane, nici macar multi, chiar foarte putini - e vorba de cei care vor ramane in istoria gandirii umane si peste 2000 ani, e vorba de “eternitate” (chiar daca asa ceva nu exista, doar el sustinea asta) si nu de manualele din istoria filosofiei/stiintei/literaturii/artei... el se referea la o singura mica cartica, foarte subtire, doar cu cativa “ganditori” (oameni de stiinta, filosofi, literati, artisti) si atat, dar stia ca numele lui e deja scris acolo. (sa ne aducem aminte, si Brancusi declara, normal cand era in viata, ca a facut si el cativa pasi pe “nisipul eternitatii”, iar dl. g. declara (cititorul sa isi aduca aminte, am scris asta in romanul 2) ca el a “schimbat nisipul eternitatii”. il las pe cititor sa hotarasca (pentru noi, cei de la editura, batea campii, bineinteles, dar el dicta, noi doar mai modificam pe ici pe colo si atat aveam voie sa facem, prin contract).

ca si pana acum, nimeni nu te-a bagat in seama (de ce ne tot scoti ochii cu cativa din africa pe care i-ai prostit cu tampeniile tale pe facebook? nu iti merge, ba, tot singur ramai, du-te dracului la toaleta, singure!) nenorociture, ne-ai furat focu', pe foc cu tine! cu totii cerem sa fie pus pe rug nenorocitul asta! ai sa vezi cat ai sa platesti la intretinere, nemernicule. ai vrut sa ne arati ca ti-am plagiat ideile? ca am vrut sa scapam de tine? ca ti-am ignorat ideile tale de rahat? ca ti-am ascultat telefonul, ca ti-am urmarit internetul? caine turbat/turnat, ai trait pe spinarea noastra, ai scris cartile astea doar pentru ca noi te-am tinut in palme, dumnezeu te-a creat si tu ce-ai facut? ce ai facut, bastus, tradatorul, ne-ai tradat, nemernicule, ai indraznit sa te iei de doamne-doamne, el te-a facut, el te-a crescut, el te-a hranit si tu ce ai facut, tradatorul? ce mai ai de zis? ai tradat poporul care te-a produs, nenorociture, zi-i, acum cat mai ai timp, rahatule, zi-i, doar stii si tu ca noi avem ultimul cuvânt, ala de sfarsit, nu?

[prima sotie si dl. G.]

- cand eram studenta ta, eu si colegii mei radeam de tine, tot anul academic ti-ai tinut seminariile imbracat cu aceleasi doua bluze.
- pai, doar doua aveam, dar macar le spalam cu detergent regulat la chiuveta din camera, deci nu miroseau, tot era bine. stateam la caminul de studenti (unde toaleta era pe coridor), chiar daca eram professor-asistent.

[de ce nu i-au dat cei de la acea universitate din strainatate bursa post-doc - unde a primit bursa doc 3 ani? criza a fost un pretext, marea problema era ca dl. g. era complet diferit, prin cunostiintele lui, de toti, absolut toti profesorii si doctoranzii de acolo, era pe alta lume prin cunostiintele si teoria lui... daca ar fi fost oprit profesor acolo, ar fi creat, cu siguranta, o mare problema datorita diferentei uriasе dintre el si ceilalti profesori de mult timp angajati acolo (aceasi problema exista la institutia unde lucreaza de peste 20 ani!); problema ar fi fost ca el ar fi aparut la studenti (detaliu important: multi dintre acestia nu erau din acea tara, deci mandria nationala locala nu mai era la mijloc!) altfel decat ceilalti profesori, deci era un risc major pentru ceilalti profesori ca dl. G. sa fie oprit acolo...]

[dl. g si trei fizicieni din romania, la un pahar de vin rosu]

cand au cionicit paharelele, la inceputul discutiei, dl. G. a spus:

- hai sa ne impacam!!!
- pai de ce sa ne impacam, nici nu am inceput sa discutam.
- asa preventiv! [stiu expresia asta de la prietenul cu care am urcat muntii peste 30 ani...]

si, cei patru au ciocnit paharele de vin, dupa care au inceput sa discute diverse chestii, dupa un timp, au inceput sa discute despre fizica, topici foarte generale.

dl. g: cu teoria mea am rezolvat toate marile probleme din fizica, de fapt am schimbat complet intreaga fizica (nu vorbesc despre detalii ingineresti)

- cum dracu' poti sa spui asta? tu nu ai facut fizica, ai absolvit doar filosofie, cum ai tupeul asta sa crezi ca ai schimbat totul in fizica?

- pai uitati-va la nenumarti fizicieni din sua, germania, canada, olanda, etc. care imi plagiaza ideile...

- dl. g., bati campii complet! tu habar nu ai matematica si indraznesti sa sustii ca ai schimbat intreaga fizica? colegu', mai toarna-mi niste vin ca incepe sa ma ia dracu cu discutia asta.

- dar voi mi-ati citit vreunul dintre voi vreo lucrare de a mea? v-ati aruncat macar privirea asupra manuscrisului cu plagiatori pe care il am de ani de zile si il completez

in fiecare luna cu alti plagiatori, unii fiind chiar mari fizicieni de la mari universitati din SUA, Germania, etc.?

- incredibil ce tupeu ai sa crezi asa ceva! bai baiete, esti un nimeni si indraznesti sa sustii asa ceva? cine dracu te citeste pe tine? nimeni!

- dar am carti la Springer, iar in 2022 ne-a aparut un capitol cu teoria mea aplicata si la fizica (mecanica cuantica inclusa). cu teoria mea am rezolvat entanglement/nonlocalitatea, disputa dintre teoria generala a relativitatii si mecanica cuantica, problema minte-creier, etc. etc...

- dar habar nu ai matematica, cum dracu sa rezolvi tu mecanica cuantica? bati campii.

- nici microparticulele nu stiu matematica, nici undele electromagnetice, nici planetele.

- despre ce unde electromagnetice vorbești? se poate vorbi doar despre “wave function” (care e ceva matematic, nu are nimic de a face cu campul electromagnetic). bati campii, se vede ca nu stii deloc matematica.

- eu cred ce sustinea de Broglie, ca orice particula se *asociaza* cu o unda electromagnetica.

- acum il scoti in fata pe de Broglie, in mod special.

- cat despre matematica, aduceti-va aminte de Einstein... sau despre Feynman ce sustinea despre relatia dintre fizica si matematica...

- lasa-ne cu prostiile tale...

- vedeti si voi cu matematica, fizicienii din SUA si alte tari au luat pe coclauri cu string si superstring theory, eu am aratat ca spatiutimp nu are cum sa aiba vreo ontologie.

- au fost si altii inaintea ta (e drept, putini nu multi) care au sustinut ca spatiutimp nu exista.

- da, printre primii a fost Leibniz, dar cei care au negat existenta spatiutimp din zilele noastre sunt cu totii dupa 2005, cand mi-a aparut articolul la Synthese... coincidenta, nu? NU! prin teoria mea, se putea intelege imediat ca spatiutimp nu are ontologie. eu am aplicat asta 10 ani mai tarziu... ala care a aratat in 2006 ca spatiutimp nu exista, nu are nici un argument. eu am oferit in schimb teoria mea ca argument.

- bati campii, termina cu prostiile, mama, ce tupeu are... mai toarna niste vin...

[bineinteles, nici unul dintre cei trei fizicieni nu aveau cum sa creada ceea ce sustinea dl. G. “nu poti fi profet in satul tau”, dar ce te faci cand intreaga lume devin un “sat” pentru tine? asta da, o mare problema...]

[cativa membri ss din Romania]

- dl. G. asta a devenit o mare problema pentru noi, el a devenit tot mai cunoscut la nivel international, a publicat, nenorocitul, carti la Springer, are multe carti si articole, chiar daca ii controlam internetul si telefonul si laptopul si restul, ce facem cu el? a devenit prea periculos pentru noi, are multe message pe Facebook impotriva noastra, a sistemului nostru in fiecare zi. da, a devenit o mare problema pentru noi, romanii... si pentru americani, cum am mai discutat.

- da stim, nu e o mare problema doar pentru noi, cei de la SS din alte tari ne-au avertizat sa scapam de el, altfel scapa ei de el, caci prin scandalul lui cu plagiatorii, sunt peste doua mii de profesori din multe tari pe lista lui nenorocita, a creat mari probleme nu doar pentru noi ci si pentru americani si germani, pentru multe alte tari din lumea intreaga, dl. G.’ are acea nenorocita de “dark list”. ce facem?

- eu propun sa ii “donam”, din partea facultatii la care lucreaza, un laptop, dar in acel laptop, pe care el il va primi cu siguranta, caci stim prea bine ca are probleme cu laptopul lui vechi, putem sa bagam o pastila care sa iradieze, nu foarte puternica, dar

care ii va produce un cancer pe undeva prin organism cam in doi ani si astfel scapam de el.

- suna bine, dar de unde stim ce va face el in astia doi ani?

- nu are ce sa faca, totul e sub controlul nostru.

- bine, asa facem. sa scapam dracului de asta, si noi si aia de la ss american si restul.¹

intamplator, dupa ce a avut loc aceasta discutie intre membrii de la ss, dl. g. chiar a primit un laptop de la un administratie. desi dlui g. i-a trecut prin cap ca poate sa fie astfel iradiat, el s-a gandit ca daca cei de la ss vor sa il iradieze (astia aveau mare experienta cu chestii de genul asta, elena ceauseasca-analfabeta prin metoda asta a capat de multi dintre intelectualii tarii astea nenorocite...), l-ar iradia fara probleme, asta ca dl. g. a acceptat acel laptop, desi stia ca astfel cei de la ss ii vor urmari, mult mai usor, tot ceea ce va face cu laptopul... ei nu se mai chinuiau sa ii fure laptopul vechi si sa inserteze acolo mecanismele de ascultat/urmarit si restul.

[secventa din filmul *columna*²]

- Unde e stapanul nostru pe care ti l-am dat in grija?

- E aici, a fost intotdeauna cu mine.

- Aa, iata de prisos, da... bucura-te! Ti-am adus feciorul, pe Bastos! Hai, Bastos, te-am ingrijit ca pe fratele meu, te-am spalat, ti-am dat sa mananci atunci cand eu flamanzeam, ca sa povestesti, ca sa poti spune tuturor, mamei tale care te-a nascut de durere si bucurie, cum a fost la Sarmisegetusa? Hai Bastos! Poveste-te, Bastos!

- In nemernicia mea...

- Hai Bastos!

- Eu am aratat romanilor cum sa sparga conducta care aduce apa in cetate, eu le-am spus unde ascunde Decebal tezaurul, in apa Sargetii, eu i-am dus pe urmele lui Decebal si eram acolo... am fost acolo cand i-au taiat capul si mana dreapta...

- Nu asa, spune cum mi-ai spus mie pe drum!

- In nemernicia mea, ca un caine turbat...

- CU LACRIMI!

- IN NEMERNICIA MEA, CA UN CAINE TURBAT... am muscat mana care m-a crescut si care m-a hranit si s-am privit razand cum ai mei se stingeau de sete pe ziduri...

- Opriti-va, e robul meu, ii voi da sa manance si sa bea, sa traiasca³, si traind, il vom pedepsi PANA LA ALUNGAREA ROMANILOR DIN DACIA!

¹ Asta a primit dl. G. pe Facebook comentariu la mesajul lui despre cartile lui pe care il punea mereu pe diferite pagini de stiinta pe Facebook: MMM: "dl. G., this took me to a page with an Amazon survey. So I exited."

https://www.facebook.com/groups/663488548027128/?multi_permaLinks=879207833121864&comment_id=879532719756042¬if_id=1673282653237153¬if_t=feedback_reaction_generic&ref=notif iar dl. G. i-a replicat: "I really don't know how the page from my department is under Amazon survey!! but it is not surprise for me.. unfortunately.. everything I do is under different surveyances... in the last 24 years, I have lived in a country with the worst SS from Eastern European countries... I believe you will not even see this message!" iar ea i-a dat "Like" pe mesajul lui... In istoria gandirii umanitatii, fata de dl. g. pana si galilei (secolul 16-17) va fi un mic copil exact pentru ca eroul nostru a trait si si-a scris lucrarile in secolul 21!!! de fapt, nu era vorba de amazon, ci de ss din america.

² [https://ro.wikipedia.org/wiki/Columna_\(film\)](https://ro.wikipedia.org/wiki/Columna_(film)): "Columna este un film istoric româno-est german din 1968, regizat de Mircea Drăgan după scenariul scris de romancierul Titus Popovici. Rolurile principale sunt interpretate de Richard Johnson, Antonella Lualdi, Ilarion Ciobanu, Ștefan Ciubotărașu, Amedeo Nazzari, Amza Pellea, Emil Botta, Franco Interlenghi, Gheorghe Dinică și Florin Piersic. Acțiunea filmului are loc în anii 106-111 d.Hr., adică în timpul celui de-al doilea război daco-roman și după transformarea Daciei în provincie romană. Filmul evocă momentele colonizării Daciei de către romani, fiind structurat în două părți distincte: războiul și pacea.[1] El se află pe locul 7 în topul celor mai vizionate film românești din toate timpurile după cum atestă un comunicat din 2006 al Uniunii Autorilor și Realizatorilor de Film din România.[2] Acest film a fost propunerea României la Premiul Oscar pentru cel mai bun film străin în 1969, dar nu a fost nominalizat în competiție.[3][4]" [citiți actiunea filmului]

³ ... "de ce nu vesnic, precum evreul ratacitor?"... daca eu sunt "evreul ratacitor" in secolul 21?

- Sarmisegetuza nu mai este.
- Decebal e mort.
- DAR NOI? DAR EU, DAR VOI? NOI SUNTEM MORTI? EL, EL E MORT? Noi nu suntem morti, stapane. O sa le aratam romanilor ca nu suntem morti.¹

[comentarii de pe siteul cu aceasta secventa, comentarii facute de romani:]

- Doi monstrii sacrii de neegalat, care din pacate ne privesc de undeva, din infinitatea universului. lasându-ne mai saraci fara ei, fara arta lor.
- Dar noi?! Dar eu?! Dar voi?! Noi suntem morti?!... Noi nu suntem morti, stapane!" Asa este, Dacii nu au pierit niciodata. De fapt, Dacii suntem noi, in momentul de fata.
- Trădarea asta a pus capăt aproape tuturor conducătorilor noștri patrioți.
- Și eu am cunoscut un câine turbat fără frică de Dumnezeu care a mușcat mâna care l-a hrănit...
- Pentru mine cand zic dac il vad pe Gerula-Ilarion Ciobanu...
- Trăiască Dacii
- Valorile romanesti raman.
- Superb.....Pelasgii-Geto-DACI. SUNTEM NOI. Un neam nobil și invidiat de toți.....
- Credeau in nemurire si uite sint 2000 de ani de atunci..... Sintem singura tara din lume care are scrisa istoria in AUR prin bratarile Dacice descoperite la Sarmisegetuza.
- Cand o sa-i vedem pe tradatori nostri in acea postura?
- like like like like..... asta nu e actorie, e arta.
- Orice trădător trebuie executat! Sarmisegeuza și Decebal trăiesc prin noi! Noi trebuie sa avem mândria și curajul străbunilor și să-i cinștim în veci!
- Genial!
- directia vintului si revolutia.

¹ secventa din filmul romanesc, "columna" aici <https://www.youtube.com/watch?v=EuztbN1HjTA>
 Dinica: In nemernicia mea, ca un caine turbat, am muscat mana care m-a crescut sau <https://www.facebook.com/watch/?v=460480628717300> (marele actor, gheorghe dinica...) aici, chiar aci, aveti concluzia cartii... ce ironie, cartea asta-de-rahata, de fapt, ne-a salvat, pe noi toti! dl. g., nu suntem rahati, nu suntem morti, noi o sa iti aratam tie, rahat de Bastos, ca traим, ca suntem romani, ca suntem oameni. si tu bastos, tot roman esti, nemernicule, si tu, bastos, tot om esti, ce tot tipi in gura mare ca esti dumnezeu? tu, dumnezeu? rahatule! norocul nostru, al romanilor, al tuturor oamenilor de pe acest pamant nenorocit este ca, iaca chiar bastos/dl. g. ("iata bastos!") a scris aceasta carte si chiar prin aceasta carte, "noi nu suntem morti, stapane... o sa le aratam romanilor ca nu suntem morti!", de fapt, noi dacii, ne-am lasat cuceriti de catre romani, dar i-am pacalit, au crezut ca ne-au invins, dar cine a iesit invingator? cine a fost, la sfarsit, cuceritorul? ei, "romanii"? ei s-au intors in italia lor nenorocita, asa pe nesimtite, e drept, unii au ramas cu noi, s-au amestecat cu noi, s-au impreunat cu noi (da' ce diavolul nu e frate cu dumnezeu (citorule, "fa-te frate cu dracu' pana treci puntea", pana termini de citit aceasta carte-de-rahata), eva nu e coasta lui adam?), noi, dacii, am ramas aici, la noi in tara, aveam cele mai frumoase femei din lume (si dl. g. recunoaste asta) cu care am pacalit multi dintre soldatii romani (multi dintre ei nici macar nu erau romani, erau luati ca soldati din tarile cucerite de romani), ei nu au rezistat frumoaselor noastre femei, carora le-am dat noi misiunea sa-i cucereasca pe soldatii romani, daca tot ne-au invins armata noastra... si femeile noastre si-au indeplinit misiunea lor: i-au cucerit pe criminali; prostancii s-au culcat cu ele, au procreat copii cu ele, cu cele mai frumoase femei din lume (e o placere sa repeti asta, daca esti roman), multi dintre soldatii romani au renuntat sa se mai intoarca (unde in Italia?, multi nici macar nu erau "romani"!), au ramas cu noi, dacii, am devenit frati, pana la urma, noi dacii, am fost smecheri, am imprumutat numele lor (suna bine, "romanii", "noi suntem romani" (nu asa suna cantecul ala idiot?) - vezi, daca scriu fara ghilimele nici nu am cum sa va arat, lingvistic vorbind, diferenta dintre "soldatii romani" si "romani"!), noi, dacii am ramas in dacia noastra, pe pamantul nostru (caci pamantul era al nostru si a ramas al nostru chiar si cu soldatii romani care s-au imperecheat cu femeile noastre, acestia au devenit sotii lor (asta da pacaleala, asta inseamna "femeie frumoasa"), noi oamenii am ramas pe acest pamant minunat, am supravietuit cu totii, uite, traим, suntem cu totii eroii acestei carti, dar nu suntem, cum vrea bastos/dl. g., "rahatei", in realitate, suntem (stim, majoritatea romanilor) cu totii "fii lui dumnezeu"... si totusi, asta sa fie clar, cartea-asta-de-rahata ne-a salvat, asta e adevarul! platon avea dreptate (nu cu prostiile lui de "idei" din ceruri - da' stai putin, conform teoriei dlui g., fiecare minte/viata/sine e ceva imaterial, deci fiecare "idee" din mintea noastra e ceva imaterial, pai asta e platon! na, uite plagiatorul, dl. g. l-a plagiat pe platon! ura, am invins, noi am castigat, nu el, rahatelu' de "domn G.") macar cu asta: "no one is more hated than he who speaks the truth."

- Mulți Bastos sunt acum în țara noastră, foarte mulți.
- uf!!!!!!! cati bastus vedem zilnic la tv (bastus cu litere mici)
- cam toti din parlament sunt ca Bastus.
- Bastus, ce-ai facut mai frate? Pentru cativa gologani.
- Excelent parca e lup.
- Povesteste Bastus Iohanis Wernar cum avem MCV vize pt SUA si nu sintem in SENGHEN hai Iohanis spune.

[romanii (mai ales cei din “conducerile” de la institutiile-de-stat, adica “sefii-ceausescu4clase”) au o singura trasatura “invidia” si nu stiu altceva decat sa dea in cap celor care fac lucruri mult mai mari decat ei (vezi povestea din vol 2). americanii si germanii se sustin imediat pe cel care a creat ceva doar pentru ca asta e sistemul lor care nu permite sa li se dea in cap celor mari creatori. acolo competitia e lege, aici competitia e interzisa, exista doar “sefu” si nimic altcineva. dar si americanii (si nemtii) sunt super-invidiosi pe dl. g: toti oamenii pe acest pamant sunt invidiosi, americanii sunt cei mai invidiosi pentru ca sunt cei mai educati, au cele mai mari pretentii, e drept. uite la cati americani sunt pe dark list a dlui g., peste o mie... pe americani nu i-a dus capul sa descopere lumile alea ale lui g., dar l-au plagiat enorm de multi, cu mare nesimtire... istoria nu ii va ierta. istoria va retine “dark list”, dar nu si numele de pe lista (sunt prea multe)... dar stiti care e diferenta dintre americani si romani? sunt peste o mie de “profesori” americani pe dark list si doar doi romani!¹ “nu poti fi profet in satul tau”, cel mai nenorocit sat din ue, nu-i asa? dar pana la urma, voi americanilor stiti care e marele vostru ghinion? ati putut sa ii plagiatii ideile filosofice si stiintifice pentru ca dl. g. isi publicase cartile/articolele in limba engleza, dar vedeti voi, cei mai tare din parcare, romanul asta, ca si primele doua volume, sunt

¹ unul dintre romani (fizica, ub) a publicat (impune cu un fizician din sydney!) idei “unbelievable similar ideas” cu cele ale dlui g. doar pentru ca, cel mai probabil, australianul l-a contactat pe fizicianul roman pentru ca a aflat ca a fost un fost student de la departamentul de filosofie de la o universitate din sydney care s-a dat mare (prin teza lui postata pe internet pe situl universitatii inca din 2007 si prin prezentarile pe care le-a sustinut cat a fost student acolo) ca a rezolvat toate misterele mecanicii cuantice. australianul a citit teza, a ramas masca si apoi l-a contactat pe roman ca sa afle daca se stie in romania de nenorocitul ala de “filosof”, de ideile lui, acolo in bucuresti... australianul trebuia sa afle daca nenorocitul de roman e cunoscut sau nu in mediul universitar de la el, ca sa isi dea seama daca poate sa il plagieze pe roman. profesorul din bucuresti (de la aceasi universitate ca si dl. g.) a vazut ca nimeni nu stia de ideile dlui g., deci cei doi au putut sa publice si ei (la cea mai importanta revista de fizica din lume!) aceleasi idei in 2011. celalalt roman de pe dark list a fost ex-studenta dlui g.; dl. g. si-a predat teoria lui la facultatea unde lucra in fiecare an... deci studenta stia de teoria lui chiar de la seminarul tinut de el. paradoxal (aparent), studenta a publicat, multi ani mai tarziu, un articol chiar la revista unde publicase dl. g. articolul in 2005!!! cum de s-au intamplat toate astea in lumea internationala academica? trebuiau acoperiti multi HOTI/criminali din america, germania si multe ale tari, de asta ideile dlui g. erau publicate de nenumarati indivizi incepand din 2006 pana astazi... sunt mii de indivizi care tipa in gura marea ca au gasit solutii la problema minte-creier, mecanica cuantica, emergenta, etc. etc. desi cei de la marile si micile reviste si edituri stiau, inca de la inceput, cu totii, ii plagiau ideile dlui g. de scandal de vreme ce dl. g. l-a pornit oficial inca din 2014. cei de la reviste/edituri erau obligati sa publice aceleasi idei scrise de cat mai multi “profesori”/“doctoranzi” ca sa acopere pe acei mii de plagiatori care ii plagiasera deja ideile dlui g... asta e lumea in care traiesti, cititorule, plina de oameni-HOTI-criminali-banditi-analfabeti, asta e rezultatul evolutiei speciei: “ucide ca sa traiesti, ucide ca sa traiesti mai bine”... “When I was a child I was afraid of ghosts, as I grew up I realized people are more scary.” <https://www.coolnsmart.com/quote-when-i-was-a-child-95451/> cititorul: povestitorule, ne-ai innebunit cu povestea asta de rahat! cred ca era mai bine ca titlul acesteia sa fi fost: “domnul g. in infern”, fiind al treilea volum. asa ne indica-i direct, fara ocolisuri, fara ambalaje prefacute, ca dl. G. nu mai era intre Infern si Paradis, era chiar in Infern. corect? povestitorule: da, corect, dar nu uita: “hell is truth seen too late” (hobbes). prin cartea asta, eu va arat ca toti oamenii sunt in Infern (inclusiv copiii celor care m-au plagiat, copiii celor din ss, copiii sefilor care mi-au facut atatea probleme de-a lungul carierei mele) ca sa va treziti, cica, si sa incercati sa il schimbati.

in limba romana, idiotilor! deci, cine a castigat, pana la urma? a fost un roman care a schimbat totul in gandirea umana (filosofie si stiinta), a fost un roman care a scris aceste povesti, nenorocitor. plagiatorilor (actuali si potentiali - nu e vorba de aia din romania aici), nici macar nu ati apucat sa ii cititi vreun volum din cele trei... o sa imi replicati ca o sa fie traduse si vor fi citite macar de copii vostri. dar aduceti-va aminte vorbele lui Tarkovski: poezie e intraductibila! asta da ghinion, hotilor.]

[dl. g. la concert de muzica clasica la sala radio¹]

dl. g. s-a dus la concert special pentru Brahms, simfonia a 3a! in concert erau trei parti de muzica clasica, desi primele doua parti au fost de "muzica clasica de film". dl. g. a avut loc in randul 6, sector b. in fata lui, randul 5 au venit 6 tineri (trei fete si trei barbati, in jur de 30-32 ani). in timpul primei melodii, cei sase au vorbit de multe ori, au facut poze si chiar filmau... cel mai probabil, nenorociti erau "snobi banali" veniti pentru prima data la "muzica clasica" si urmau sa puna pe pagina lor de facebook ca au fost la concert de muzica clasica ca sa se "laude" la vecini si la colegii lor. dl. g. se ducea de ani de zile, si la ateneu si la sala radio, aproape la fiecare concert se intampla sa sune un telefon mobil al unui nenorocit de roman aflat in sala... problema era, cand vii sa asculti muzica clasica, daca in timpul ce orchestra canta pe scena, tu te apuci sa schimbi cateva cuvinte (nu multe) cu vecinul, dar repeta asta de multe ori, sau filmezi/pozezi, inseamna ca ai confundat sala de concerte cu una de manele... dupa prima melodie, dl. g. s-a mutat cateva locuri mai la dreapta. (dat fiindca pretul biletelor s-a tot scumpit, salile nu mai sunt pline mereu, cum erau cu cativa ani in urma.) dupa un timp, chiar si doua femei (care erau in dreapta dlui g.) s-au mutat si ele in dreapta, din acelasi motiv. Acum, in fata dlui g. erau doi barbati si un copil in jur de 10 ani, care in timpul celei de-a doua melodii s-a foit pe scaun mereu. dupa sfarsitul celei de-a doua melodii, cand cei trei s-au ridicat sa iasa in pauza, tatal l-a intrebat pe copil: "te-ai plictisit?" "da" a raspuns copilul. problema e sa aduci un copil de 10 ani la concert simfonic (copil care nu are nimic de a face cu muzica clasica), e un chin pentru el, bineinteles. asa ca dl. g. s-a mutat in alta parte, mai in spate. deci era a treia oara cand se muta. s-a mutat pe un rand (sector b) la margine, intre el si primii spectatori (doua persoane cam de vreo 35 ani) de pe acelasi rand erau 3 scaune libere. i se mai intamplase asa ceva la concerte, dar niciodata chiar atat de rau. cand inceput Brahms, cei doi din stanga dlui g. au inceput sa schimbe cuvinte, nu multe, dar destul de des... in plus, ea isi verifica telefonul foarte des... auzi, tu, ai venit la concert Brahms ca sa iti verifici telefonul! dl. g. a rezistat prima parte din simfonie fara sa zica nimic (nu avea cum sa se mute in timpul melodiei), dar in partea a doua, nu a mai rezistat si le-a soptit celor doi: "taceti dracului din gura, nu am venit sa va aud pe voi!" dupa concert. dl. g. a luat metrul spre casa, avea de mers o singura statie. trenul era cu vreo cateva zeci de oameni, el s-a pus pe un scaun, in fata lui s-a asezat un tip de vreo 32 ani care mesteca guma cu gura deschisa si se auzea in tot vagonul cum mesteca, la un moment dat a inceput sa faca baloane si sa le sparga tocmai ca sa faca zgomot si mai mare, individul voia sa arate ca el e "cel mai tare din parcare"... la asta il ducea capul, asta facea. romanule, intelegi ceva din aceasta poveste? nu cred...

de la lucruri marunte ca astea, poti sa iti dai seama de nivelul de educatie a omului. asta e cadrul unei societati care permite aparitia unor dictatori, criminalii, sefi de la institutii de stat super-ticalosi, asa apar un putin, un gadaffi, membri-criminali

¹ [nota editurii: concertul a avut loc la sala radio pe data de 13.01.2023, scena povestita chiar s-a intamplat cu adevarat.]

din ss-uri ale unor tari si restul... de asta e bine de stiut cat sunt de importante aceste mici detalii care redau, de fapt, calitatea intregii societati, a lumii in care traiesti tu, cititorule (indiferent cine esti).¹

[cititorul si povestitorul]

- bai povestitorule, astea sunt probleme mari pentru dl. g. sau pt tine? nu conteaza, intrebarea e pe ce lume trairi amandoi? duceti-va in ucraina sa vedeti acolo cum e sa fii impuscat de rusi...

- problemele astea atat de marunte, puse cap la cap, iti ilustreaza viata ta de rahat, cititorule. astfel de scene nu ai sa vezi niciodata la salile mari din sua sau europa. aceste scene atat de banale redau diferenta uriasa dintre "taranii" de romani (nu toti bineinteles, dar sa nu uitam, scena de mai sus era de la sala radio!) si "aristocratii" de americani/europeni.

- dar ai zis si tu, in povestea scrisa de tine, ca sunt doar doi romani pe dark list si ca sunt sute, peste o mie de americani. ce mai vrei?

- nu inseamna ca americanii sunt mai prosti, inseamna ca au pretentii mai mari, sunt mai educati, dar si mai ambitiosi deci si mai ticalosi, sunt in starea sa fure pe rupte, fura ideile lui g. ca sa incerce sa isi scrie numele in istoria gandirii umane. sunt super-invidiosi si ei, nu au cum sa recunoasca ca dl. g. a descoperit lumile sale (cea mai mare descoperite de pana acum din istoria gandirii umane, cum sustine dl. g.)

- ce nenorocit esti, las ca stim ce vrei sa faci: vrei sa ii bagi pe nemti impreuna cu americanii si romanii la ticalosii impotriva dlui g., de asta ai introdus in poveste cu cei trei fizicieni... las ca stim noi.

[credinciosul catre dl. g.]

- dl. g. esti un nemernic, nici nu iti trece prin cap ce va face dumnezeu cu tine! cum sa iti treaca prin cap asa ceva daca esti necredincios? las' ca ai sa vezi tu cu sufletul tau (trupul tau se va duce dracului oricum, va putrezi, va fi mancat de gandaci, ticalosule!) cand vei muri, vei vedea tu ce ai sa patesti la judecata-de-apoi...

"De aceea Va zic voua: Toate cate cereti, rugandu-va, sa credeti ca le-ati primit si le veti avea. Iar cand stati de va rugati, iertati orice aveti impotriva cuiva, ca si Tatal vostru Cel din ceruri sa va ierte voua greselile voastre." (marcu 11, 24-25)...

- dar Eu, pe tine, nu te voi ierta!

- nici noi nu te vom ierta! ne-ai facut rahatei pe toti, nu avem cum sa te iertam.

- eu, insa, va iert, desi nu am sa uit ticalosiile pe care mi le-ati facut zeci de ani...

- du-te-n mata, nenorocitul dracului! mereu te-ai plans de viata ta, ai avut slujba la universitate, noi ti-am asigurat-o, ai avut salariu pentru nenorocitele de cursuri pe care le-ai tinut, cati studenti mai ramaneau la cursurile tale? la inceput veneau gramada, la final, mai ramaneau cativa, dobitocule.

- ramaneam cu cei mai inteligenti studenti.

- asta crezi tu, imbecilule. ne jignesti, ca de obicei! esti un idiot care se mai si crede "cel mai tare din parcare"... nimeni nu crede in tine, nimeni nu te baga in seama, "taci din gura si calculeaza"²...

¹ <https://www.facebook.com/watch?v=676018820890221> cool reaction bushman time

² "Shut up and calculate (Quotes): You can't blame most physicists for following this 'shut up and calculate' ethos because it has led to tremendous develop-ments in nuclear physics, atomic physics, solid- state physics and particle physics. Jean Bricmont, quoted in Zeeya Merali, "What is Really Real?", Nature (2015) Thinking about foundations pays off in the long run. David Mermin once summarized a popular attitude towards quantum theory as "Shut up and calculate!" We suggest an alternative slogan: "Shut up and contemplate!" Lucien Hardy and Robert Spekkens, "Why Physics Needs Quantum Foundations" (2010) https://en.wikiquote.org/wiki/Shut_up_and_calculate partea proasta a fost ca acest "Shut up and calculate" au condus pe fizicieni la (super)string theory, teoria aia cu 10, 11, 26 dimensiuni care explica universul. dl. g. a aratat in cartea publicata in 2010 ca teoria asta e o prostie uriasa (fizica complet "matematizata" a fost cea mai mare prostie realizata pana acum in

- noi, cititorii si toti ceilalti, solicitam ca dl. g. sa fie dat afara, cerem demisia lui, afara cu el, ticalosu' asta care ne-a facut de ras institutia, a facut de ras poporul care l-a nascut, a facut de ras tara care l-a hranit, a vrut sa rastoarne lumea intreaga in care a trait, a vrut sa ii ia locul lui dumnezeu, a vrut sa fie (cica) "supraom" (ce tupeu!, s-a luat dupa alt nenorocit nebun, ala care a tipat in gura mare, "dumnezeu a murit!"), sa fie pus pe rug, sa fie ars, sa scapam dracului de el, ne-am saturat pana peste cap de rahatul asta, mereu nemulțumit de lumea asta care l-a nascut, care l-a hranit, care l-a crescut, iaca, el in loc sa ne multumeasca, ne-a facut mereu "figuri", a facut mereu scandal, s-a certat cu toata lumea (si se plange ca e sigur), intreaga lui cariera de "profesor universitar" (cica) a fost singur, cine sa vorbeasca cu rahatul asta? ce cuvinte sa schimbi cu unul ca asta? nenorocitele, dispari draculu' din viata noastra! dispari din lumea asta, e lumea noastra, nu a ta, idiotule!

dl. g. a inceput sa fie iradiat de pilula introdusa exact pentru asta in leptopul primit gratuit si, dupa cum se stie, corpul lui a fost iradiat.

[cativa membri ss]

- e o problema cu dl. g.
- care mai e? nu a creat atatea probleme pentru noi, romanii, dar si pentru toti oamenii de pe acest minunat pamant? ce dracu mai face acum cu el?
- pai au trecut doi ani si inca nu s-a imbolnavit de cancer!
- la naiba, de ce? asta nu e om, ce dracu' e? mariti doza, la naiba, desi asta e cam periculos, daca cumva se face un control la cadavrul lui, se va descoperi ca a fost iradiat.
- da, bine, vom mari cantitatea de iradiatie, dar, trebuie sa avem grija, dupa ce moare sa ii aruncam imediat cadavrul in crematoriu, sa nu mai poate face nimeni vreun control.
- ok, mariti doza si aruncati imediat cadavrul la crematoriu.
- dar daca cei din familie vor vrea sa ii inmormanteze trupul mort? chiar si scheletul lui va avea radiatii mult timp... cine stie cine, poate cineva chiar o sa masoare radiatiile oaselor lui peste sute de ani.
- ei si tu, o sa spunem familiei lui (desi nu am auzit sa aiba vreo familie) ca el a tipat mereu ca vrea trupul lui sa fie incinerat in crematoriu, ca nu vrea popa la inmormantarea lui. asta vom face, il vom arde, oricum nu va fi primul ars pe rug, nu? macar galilei si-a cerut iertare, nenorocitul asta de dl. g. nici nu i-a trecut prin cap sa isi ceara iertare, cum sa ii treaca asa ceva prin cap daca a cazut in cap la oxford?, asa ca, nu avem de ales, dati-i drumul, mariti doza.
- am inteles, sa traiti!

- ce pot sa mai zic? iaca replica mea pentru voi, toti (cititori si necititori, pentru toata lumea, de altminteri!), sa ne imaginam o scena in care eu sunt "fermierul" si voi

fizica! si aceasta matematizare s-a perpetuat in mediul academic american si alte tari tocmai datorita profesorilor care lucrasera pe string theory si impuneau si studentilor sa mearga pe linia lor de cercetare, nimic altceva decat DICATATURA educationala (impusa de profesori batrani si care detin functii si onoruri la cei tineri; iar tinerii sunt nevoiti sa accepte aceasta dictatura daca vor sa aiba viitor in mediul academic). aceasta dictatura este foarte comuna in toate tarile dar mai ales acolo unde educatia e cea mai buna!), ca si filosofia limbajului (filosofia analitica), lucrand intr-un cadru gresit ("lumea inorogului", cum a numit dl. g. acest cadru, adica "lumea", "universul" care nici macar nu exista, ceea ce exista fiind acele LEDe care chiar exista si au fost descoperite, cica, de dl. g.)

sunteti “aristocratii”: voi ati vrut sa intrati in lumea mea, nenorocitor/rahateilor, ati vrut sa ma nenorociti zeci de ani, multi dintre voi ati incercat sa intrati in lumea mea, sa imi furati ideile, sa ma linsati, sa imi dati foc, dar nu ati avut nici o sansa. unii dintre voi mi-ati furat ideile... altii au incercat, ani de zile, sa imi ia slujba. majoritatea m-au ignoarat complet si care a fost rezultatul? eu tot mi-am publicat cartile pe care l-am scris! ati tipat in gura mare ca spun prostii, ati fi vrut sa ma linsati (dar ati fi fost voi bagati in puscarie), mi-ati interzis cartile pe internet/facebook, mi-ati controlat emailurile si restul... stiu, vreti sa fiu pus pe rug chiar chiar acu’ si ce foc ati mai face, mare placare ar fi pentru voi ca eu sa fiu ars de viu, sa fiu ars pe rug (“de-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet, pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări...”, <http://www.romanianvoice.com/poezii/poezii/odama.php>) eu, insa, va zic voua, rahatilor, eu am schimbat totul in gandirea umana, deci ma doare in cot de parerile voastre, pastrati-va premiile si posturile de conducere (analfabeti, caci numai un analfabet are timp sa fie “sef”), voi, toti plagiatorii mei, voi, decanii si rectorii, voi, guvernantii si parlamentari si cei din ss si majoritatea bugetarilor si cei cu “premiu” nobel si marii oameni de stiinta din lumea intrega si amaratii de filosofi de la marele universitati din sua, germania si tot restul, nici unul dintre voi nu exista, toti oamenii (cei in viata, cica), nici unul dintre voi a trait, cu adevarat, niciunul nu a existat, vreodata, nici unuia dintre voi nu ii va ramane numele in istoria gandirii, pe niciunul dintre voi, amarator, inexistentilor, nu va fi iertat de Istorie (oricum nu ar avea pe cine sa ierte!), reiau: “ati trait degeaba!”, idiotilor... in plus, datorita teoriei mele, nenumarate mari nume vor fi sterse din istoria stiintei si filosofiei “internationale”... nenorociti care mi-au plagiat ideile au vrut ca numele lor sa fie alaturi de al meu, dar numele lor vor fi doar pe “my dark list” ca hoti-plagiatori, in istorie va ramane doar titlul listei, “g’s dark list” si atat, nici un nume de-a lor nu va ramane, nici macar ca “pungasi”, precum ala al lui salieri - mic copil fata de banditii care mi-au plagiat ideile, de colegii care au vrut sa ma imi ia slujba si de restul. cat despre “literatura-universala”, ce sa mai zic? mici rahatele scrise “cu manusi”, rahatele impachetate in amabalaje frumos colorate, pentru voi, cititorii-de-rahati...
- bai, esti dus-cu-pluta, pe bune! asa o fi, ba nenorocitele, credeai ca ai cum sa scapi? rahat-cu-perje...

asta s-a intamplat, cei din ss (care?) au marit foarte mult cantitatea de iradiere si dl. g. a facut, in sfasit, cancer la ficat. la spital, nu i s-a facut nimic ca sa ii prelungeasca viata (au primit ordin sa nu faca nimic impotriva cancerului lui) si dl. g. a murit in cateva luni, in sfarsit. dl. g. murit¹. trupul lui a fost ars in crematoriu imediat dupa ce a murit la spital. (nu cumva faptul ca acel cadavru a fost ars in crematoriu sa va trimita la giornano bruno, religia nu mai hotareste nimic in tara asta, in lumea intrega, manipularea prin religie a trecut de mult timp in lume (mai putin in romania) acum sunt diferite ss care conduc lumea, fiecare tara in parte...) am scapat, cu totii, de dl. g., in sfarsit.

[dl. g. si un coleg (nu chiar coleg) foarte destept]

- de ce fumezi, stii doar fumatul dauneaza grav sanatatii.
- da stiu, fumez de stres.
- de ce esti stresat?
- de lumea asta.

¹ eu, cititorul, te intreb: de cate ori moare nenorocitul asta de “dl. g.”? in cele trei volume l-ai omorat de nu stiu cate ori, bai povestitorule! raspuns: trebuie sa intelegi “lumile epistemogic diferite” ale dlui g... apoi, e pamantul, paradisul, infernul...

- de fapt, nu e lumea, lumea e ticaloasa pentru multi oameni, e super-placuta pentru altii (de obicei politicienii, cei din ss si alti functionari publici analfabeti cu totii) sau indiferenta pentru majoritatea oamenilor. stii de ce e ticaloasa lumea pentru tine?

- de ce?

- pentru ca astepti mult prea mult de la o lume ticaloasa in sine. stii vorba aia: the world is sad but it is beautiful.”

- da, stiu (a raspuns colegul cel destept)

(o alta colega (nu chiar colega) se baga in discutie, ca sa arate cat e ea de “desteapta”:
“ce prostie, ce banalitate de doi bani...” la atat o ducea capul pentru ca, probabil, nu stia ce e aia “life”, “sad”, “beautiful”, nu stiu ce sa mai zic...)

[discutie intre cativa membri ss din romania (+ din alte tari, intre parlamentari, intre colegi, intre vecini, oameni din romania + toate tarile de pe acest pamant minunat)]¹

- dar tu, colegul meu, ce te uiti asa de urat la mine?

- dar nu ma uit urat...

- nu vrei sa recunosti, iti este frica, recunoaste! ce ba, bai colegule, esti invidios ca am masina mai de lux decat a ta? ca am fost promovata mai repede decat tine? vezi ca te reclam la sef, dobitocule, eu am grad mai mare ca al tau!

- dar nu ma uit urat la tine.

- crezi ca nu te vad, nu vad cum arata ochii tai albastri? ce daca seful nostru e ruda cu mine? care e problema? nu e nici o problema, dimpotriva, las ca vezi tu, o ai probleme, nenorocitele, esti invidios pe mine, las' ca-ti arat eu tie, ai sa o incurci, eu sunt de o mie de ori mai destept ca tine, de asta am fost promovata mai repede (chiar daca tu ai fost angajata cu mult inaintea mea, daca esti prost, ce vrei sa faci?)

- vezi ca am aparat de masurat iradiatii.

- idiotule, tu nu vei fi iradiat (ce dracu', te crezi si tu un “dl. g.”?), esti un amarat de soldat, tu esti amanta/amantul unui sef mai mic, eu sunt ruda cu seful ala mai mare ca al tau, asa ca ia aminte, nici macar retrogradat nu vei fi, vei fi mutat in alta parte, intr-un sat nenorocit, ai inteles?

- am inteles, sa traiti!²

- atunci, taci din gura si fa-ti datoria, nimic ce esti!

- sa traiti! ascult, pe deplin, ordinele dumneavoastra, sa traiti (vesnic³)!

¹ “doi limbrici discuta: noi de ce stam in rahat? din patriotism!” (bancul mi l-a spus studentul meu, RN, care mi-a indicat si despre jodorowsky; tot el mi-a trimis acest mesaj: “poanta zilei de la jodorowski: intr-o zi, disperat, un cameleon si a dat seama ca pentru a-si afla adevarata culoare, e nevoie sa se pozeze în neant”.)

² uitati-va la un militian care conduce circulatia pe strada. in uniforma aia, el se simte stapanul aceluia colt de strada, de fapt, al intregii lumi (dar stim cu totii cum il linge in cur pe sef, intotdeauna cand e nevoie)... asa esti si tu, cititorule, asa e fiecare roman!, asa e fiecare om pe acest pamant nenorocit, invidia e principala caracteristica a omului (cum a zis colegul dlui g. in vol. 2). fiecare cu mandria lui, fiecare devine super-invidios cand vecinul are masina mai buna ca a lui... uitati-va la americani, sunt cei mai destepti de pe pamant, e drept, doar pentru ca asa au fost educati (nu au genele mai destepte ca ale romanilor), dar tocmai ca sunt mai destepti numarul lor e cel mai mare pe dark list a dlui g.! prostancii, au fost atat de mandri incat nu au putut accepta ca un “tigan” din africa sa schimbe intreaga gandire a umanitatii si astfel americanii i-au furat ideile dlui g. sunt destepti entru ca au educatie mai buna (atata tot), dar sunt si hoti si asta datorita mandriei... fiecare om se crede cel mai destept de pe acest pamant, asta e nenorocirea, de asta dumnezeu si-a batut joc de noi si ne-a creat dupa chipul si asemanare lui. dar ce, dl. g. nu se crede dumnezeu pe acest nenorocit de pamant? ...

³ aduceti-va aminte de filmul “calauza” (Tarkovski), cand calauza si profesorul (ala de fizica) sa aflau la marginea desertului si, dupa ce scriitorul a fost lovit de pasarea aia si a cazut la pamant, dupa ce s-a ridicat din balta in care cazuse (era oricum deja plin de cacat caci trecuse prin canalizare, inainte de a intra in desert, a intrat in cacat pana la gat, de pe hainele lui curgea numai rahat!), ei bine, dl. g. mi-a atras atentia ca, desi si calauza si profesorul au ajuns si ei la marginea desertului, calauza a tipat la

- asa te vreau! taci si indeplineste ordinele, “ordinul se executa, nu se discuta!”
- il execut, sa traiti! o sa maresc nivelul radiatiei pentru dl. g., nenorocitul (care era si fudul, se dadea cel mai mare din parcare/lume/de pe acest pamant)

dupa cateva zile, discutie intre cei doi:

- sa traiti, am verificat leptopul lui, ca sa ii inlocuiesc pastila cu alta mai mare, mai puternica, am deschis leptopul, am inlocuit pastila veche cu una noua dar cand am masurat radiatia, surpriza, era mult mai mare decat trebuia sa fie. am verificat inaintea si am gasit alta pastila acolo, mult mai mare! cine a pus-o? a fost altcineva inaintea mea?
- nici vorba, ce spui, era inca o alta pastila? de unde dracu’? cine a mai pus-o si pe asta? care s a lucrat fara sa stim, noi cei de la ss nimic?
- era o pastila mai mare, chiar mai mare decat cea de-a doua pe care trebuia sa o pun eu.
- la dracu’, iaca, nici nu mi-a trecut prin cap, aia de la ss-suprem (adica ss care conduce lumea) au facut-o inaintea noastra! ma deranjeaza ca ei nu ne-au spus noua nimic.
- poate ca nu au avut incredere in noi.
- cum dracu’ sa nu aiba increde in noi, lucram de ani de zile impreuna, doar nu mai lucram cu kgbistii de ani de zile.
- nu stiu ce sa zic... e, intr-adevar, surprinzator.
- singura explicatie: dl. g. a devenit super-periculos marii sefi ai lumii, pentru lumea intreaga! stii si tu, BANUL conduce lumea, banul, nimic altceva. mediu academic din toate tarile e plin de kgbisti, turnatori, idioti, pile, relatii, amante, dar totul e condus de BAN... cele mai bune universitati din sua sunt private (adica conduse de BAN). e mult mai bine daca universitatea este privata (asta e motivul pentru care universitatile din sua sunt cele mai bun doar ca, pana si acolo, mediul academic inseamna, in final, “ban” (chiar daca au cele mai multe premii nobel) doar sunt private. iti dau seama, atacul lui g. impotriva lor a insemnat atac impotriva banilor! asta e foarte grav pentru privatii americani.), era sa uit: voi sa nu uitati sa ii aruncati cadavrul lui g. in crematoriu!
- asa facem, dar cenusa lui o aruncam in dambovita cum a zis el in volumul 2?
- cum dracu’ sa ii aruncam cenusa in dambovita? cenusa lui va fi plina de radiatii, va omora pestisorii din dambovita noastra atat de draga... ce-or sa mai pescuiasca pescuitorii, fostii/actualii (nu exista fosti in ss) tovarasi ai nostri, colegii nostri care au iesit devreme la pensie, au pensii super, dar nu au ce sa faca toata ziua, asa ca stau si ei la pescuit in dambovita.
- dar e legal sa pescuiesti in dambovita?
- lege, ba? care lege? vorbesti prostii... parca ai fi incepator, noi suntem legea in tara asta, in lumea asta... ii lasam sa pescuiasca pentru multi dintre ei sunt fosti colegi de-ai nostri, in plus, bucuresteanul ce vrei sa faca? las’ ca e mai bine sa stea sa se uite la pluta aia toata ziua, decat sa citeasca ceva, sau mai rau, sa iasa in strada ca e nemulțumit de viata lui.

scriitor “ti-am zis sa ne astepti la usa, de ce te-ai dus aici?”, totusi, era o diferenta esentiala intre cei doi si amaratul de scriitor (care nu credea nici in Dumnezeu, nici in stiinta, sa intelegem ca nenorocitu’ era precum dl. g., ce sa ne mai ascundem!), diferenta era asta: de pe hainele scriitorului curgea siroaie de rahat (asa cum curgeau si in tunelul ala cica “uscat”), dar hainele calauzei si ale profesorului erau uscate, fara nici un rahat, fara siroaie, erau al dracului de curate!.. dl. g. mi-a spus asta... eu nu remarcasem... al dracului, se pare ca nu era chiar atat de prost, banditul asta de dl. g. (parerea mea, doar parerea mea si atat)...

- atunci ce facem cu cenunsa?
- intr-o cutie de plumb, bine izolata, si o ingropati la cea mai mare adancime intr-o mina abandonata, sa nu intre nimeni acolo. sa fie clar asta: nimeni sa nu fie in apropierea cenusei nenorocitului asta... nenorocitul a crezut ca scapa? iaca scapare!

[in aceasta perioada, seara, dupa ce a plecat de la birou (unde statuse peste 20 ani si isi scrisese nenumaratel lui carti) si a ajuns acasa, dl. g. a facut ceea ce facea de ani de zile, in fiecare zi, s-a descaltat, si-a scos leptopul din rucsac si l-a pus pe patul de la dormitor, unde urma, dupa ce manca si facea dus sa continua sa lucreze pana pe la 23.30, ora cand, in general, el se culca. doar ca in dormitor a vazut ca patul lui era deplasat cu vreo 10-12 cm de la peretele unde era "capul" patului. g. a ramas uimit, si-a adus aminte ca a dat cu aspiratorul cu o zi inainte si, de obicei, trebuia sa mute putin patul ca sa curete parchetul si acolo, dar de fiecare data, impingea inapoi patul, aproape il lipea de perete (nu il lipea complet pentru ca in timpul noptii trupul lui atingea inevitabil placa de la capul patului care se lovea de perete si il trezea din somn... se gandea daca a uitat el sa impinga patul inapoi la perete sau a fost vizitat de cei de la ss (dar de la care ss? asta e marea intrebare...¹)... si totusi, era posibil ca ei, dupa ce si-au facut datoria² sa fi uitat sa impinga patul inapoi la perete? sau o fi fost unul din ss care, simtindu-se vinovat deja (imposibil, nu?), a lasat patul deplasat de langa perete sperand ca dl. g. sa isi dea seama de ceea ce au facut chiar ei impotriva lui?³

[conducerea si membrii consiliului profesoral al institutiei unde este angajat dl. g.]: s-a discutat ca romanul nr 2. scris de dl. g., cica, are multe greseli gramaticale...⁴ ca

¹ "Monster don't sleep under your bed, they sleep inside your head."

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=721394212665292&set=gm.863338334921637&id=80793906509419>

² aduceti-va aminte de elena ceausescu a ordonat mii de intelectuali (fusesera multi, o sa aflam peste 80 ani) care nu erau cu sistemul sa fie iradiati. de obicei, se folosea o geanta speciala cu material radioactiv care se punea undeva prin zona unde statea "telectualul" in fiecare zi (sub pat sau la birou era cel mai bine)... "telectualul" facea cancer si sistemul scapa de el dupa vreo 6-8 luni, nu mai mult... aduceti-va aminte si de kennedy - ala care a fost acuzat ca l-a impuscat pe kennedy tragand cu pusca cu luneta din spatele masinii a fost omorat doua zile mai tarziu dupa ce fusese arestat. doar ca a fost un filmulet realizat de un amator care este pe internet si se vede clar, unul dintre gloantele cu care au fost lovit presedintele a venit din fata caci trupul lui a fost impins catre bancheta din spate. In plus, toata lumea stie, corpul mort al presedintelui a fost imediat incinerat, familia nu a avut acces la cadavru... amintiti-va de moartea printesei d. (dupa accident, era constienta, a apucat sa zica: "Ce s-a intamplat?", se pare ca accidentul nu fusese atat de grav cat trebuia... si, totusi, la spital, a murit... multi ani dupa asta, unul din ss, pe patul de moarte, a declarat ca a primit ordin ca printesa sa fie eliminata, ea divortase de print si incepuse o relatie cu un arab... devenise ceva prea periculos pentru sistem...

³ [nota editurii: inca o data, atragem atentia ca aceasta poveste-de-rahata este o poveste si nu are nimic de a face cu realitatea!]

⁴ dnul G.: "actualul sef" ('mare, dar maret filozof') mi-a gasit greseli gramaticale in noul meu roman si a zis ca fac de ras facultatea. culmea e ca a pus in discutie romanul meu nr. 2 la consiliu profesoral! va dati seama cat de mare era INVIDIA? eu zic ca e cel mai bun roman scris in limba romana, iar el zice ca fac de ras facultatea. Intrebare: verifica scrierile tuturor celor angajati la facultatea de filosofie?? nu l-am auzit ca ar fi verificat scrieri facute de alti colegi, nici nu am auzit sa acuze pe vreun alt coleg ca are greseli gramaticale in scrierile lui. posibil, nici un coleg de-al meu nu are greseli gramaticale... dar nu cumva decanul mi-a verificat doar mie greselile gramaticale? de ce doar mie? ca am prea multe carti scrise si cv prea bun? ce o sa faca cu capitolul care a aparut deja in volum editat de doi oameni de stiinta la springer? imi va atrage atentia asupra greselilor gramaticale si imi va spune ca fac de ras facultatea... ati inteles acum de ce face sefu' ta (ca si ala din trecut, ajun sef la alta institutie de stat, bineinteles) incerca sa imi dea in cap prin orice fel? pentru ca ei stiau ca eu public, ei publicau la reviste/edituri banale, ca tot romanu'. pe multi colegi ii omora invidia, la unii aceasta se transforma in

“e o problema pentru institutie, face de ras facultatea”... dar nu s-a luat nici o masura, legal nu aveau ce sa-i faca dlui g. era doar INVIDIA care ii omora pe unii, mai ales aia din conducere (cum adica, studentii avorbeasca mai mult si mai bine despre dl. g.? cine e asta? un nenorocit, studentii sunt obligati, in sistemul nostru, sa vorbeasca numai despre sef, numai de bine, bineinteles... doar ca, atunci cand un dobitoc ajunge la putere, atunci apare URA: unii dintre sefi dlui g. l-au urat oribil de tare incat chiar au incercat sa scape de el doar pentru ca el avea cv-ul mult mai bun decat al lor si asta ii doboroa in fata studentilor. dar ei erau “sefi”, nu aveau cum sa accepte ca cineva sa aibe cv mai bun ca ei, sefi. la multi dintre colegii lui de facultate, invidia era singura lor trasatura in relatia cu g. g. se batea cu Descartes si Kant, colegii lui nu existau pentru el, pur si simplu. marea majoritatea dintre colegii lui g. nici macar nu existau la nivel international, pur si simplu nu existau. si atunci ce puteau sa inteleaga colegii care il urau pe g. atat de tare tocmai pentru ca avea un cv mult mai bun decat al lor... chiar daca nu intelegeau (nu aveau cum sa admita) ca prin teoria lui, g. schimbuse totul in cunoasterea umana? nimic nu putea sa fie mai rau pentru ei decat exact acest lucru: romanii nu suporta sa aiba un coleg-geniu, dar in acest caz, nu oricare geniu, ci unul care pretinde ca e cel mai mare din istoria gandirii umane pana atunci. lui g. nici macar nu le era mila de ei pentru ca erau prea limitati in gandire, se purtase prea prost cu el si numai cineva care nu gandeste prea bine poate sa aibe un astfel de comportament. de altminteri, comportamentul lor cu g. reflecta exact nivelul lor intelectual, pozitia lor la nivel international: inexistentia si un parvenism ridicol tipic romanesc. in fata catorva studenti (aia mai slabi, caci doar pe astia pot ei sa ii pacaleasca), fiecare profesor roman se simte “dumnezeu”... in realitate, nimeni nu stie de “sefi”, nici macar multi studenti de la facultate... ce sa mai vorbim de oras, popor sau de lume (ce e aia lume pentru un “sef” din romania? pentru el nu exista decat institutia unde e el sef, nu?)...

la o sedinta, g. ridica problema avansarii lui: ca are vechime de 10 ani, ca are cv foarte bun, cel mai bun de la institutie si din tara, etc... bineinteles, unul dintre sefi se enerveaza cumplit si ii atrage atentia ca a fost plecat in strainatate mereu, ca nu a fost prezent in fiecare zi in institutie ca sa “munceasca” aici. g. i-a replicat: “pai eu credeam ca studiile in strainatate sunt un atu la promovare si pentru imaginea institutiei.” sefu’ se enerveaza si mai tare, bolboroseste ceva acolo ca v-a scoate candva postul la concurs si schimba topica discutiei.¹ tot datorita presiunilor facute de

URA. el era “administrator-sef”, trebuia sa fie cel mai tare din parcare pentru studenti. tipic romanesc. eventual decanul putea sa verifice si cartea pe care am publicat-o la Springer... si celelalte 15 carti de pana acum. cu siguranta, am multe greseli gramaticale. vezi, daca scrii putin, nu faci greseli. asta da, reteta, ca sa ajungi sef la institutii de stat din romania. scrii putin, faci greseli gramaticale putine si astfel ajungi sef. daca ai rude in sistem...”

¹ acest sef ii ceruse dlui g. sa ii puna numele lui pe articolele scrise de dl. g. si g. l-a refuzat. sefu a zis: “ai sa vezi ce am sa iti fac!” si ani de zile i-a creat mari probleme lui g., a incercat sa il dea afara, nu l-a promovat deloc, insa nu a reusit sa ii ia postul. certurile lui g. cu cei din conducere au fost continuu pentru ca cei din conducere se razbunau pe g. prin masurile pe care le luau ei impotriva lui, in principal, sa nu fie promovat cand trebuie, sa nu participe la nici un program sau proiect, etc. razbunarea venea din invidia pe care o aveau impotriva realizarii lui g. la nivel international, mai ales cei din conducere care fiind in conducere se credeau “genii”, dar erau niste parveniti care meritau sa fie profesori de liceu la atelier sa invete elevii sa de-a cu bonfaierul si nimic mai mult. pur si simplu... g. i-a replicat sefului: “cum ai sa te razbuni? nu ai sa ma promovezi in grad la facultate?” cand ajung sefi, oamenii devin si mai orgoliosi si mai invidiosi si mai dobitoci... de obicei (nu intotdeauna), sefi se baga sa fie doar dobitocii, un om cu adevarat inteligent nu are timp de prostii (sa semneze documente si sa aiba grija de administratori si portari, etc.). dar cat de mari se simt “sefi” (de obicei, idioti!, mai ales in romania comunista si acum) avand astfel de responsabilitati... si nici unul dintre ei nu a ramas in istorie, nu avea cum sa ramana in istorie, in general, niste analfabeti-4 clase (stalin, hitler, ceausescu,

profesorul care ii daduse slujba, sefu' scoate, pana la urma, postul la concurs. g. depune dosarul la universitate pentru acest post. jurista universitatii ii verifica la sange dosarul si observa ca in loc de originalul certificatului de nastere era o copie. pe baza acestei descoperiri, jurista ii respinge dosarul lui g. deadline-ul pentru depunerea dosarului era peste doua zile. g. pleaca cu trenul de noapte spre Iasi. dimineata, g. se duce la primarie si, cu pilele pe care le avea la institutie, obtine o copie a certificatului de nastere. seara i-a trenul spre bucuresti unde ajunge dimineata. era ultima zi inainte de a incepe sarbatorile de craciun. la prima ora g. se duce la biroul universitatii si depune dosarul. acolo era si juristei nu ii vine sa creada ca g. resolvase problema cu documentul ala asa repede. ii controleaza personal dosarul si se lamureste ca nu are cum sa il respinga si zice lui g.: "iti acceptam oricum dosarul." ce tupeu! numai in tara asta enorocita de ss/rusi putea intampla asa ceva. nemernica incerca sa il prostearca pe g.

la examen, g. se prezinta cu mult mai bine decat ceilalti doi. cv-ul lui era cu mult mai bun decat a celorlalti doi candidate. seful comisiei era, bineinteles, sefu'. partea proasta pentru sefu', desi in comisie mai era un profesor care asculta de ordinele decanului, totusi mai erau si doi profesori corecti. a fost o lupta acerba in comisie cui sa i se de-a postul. sefu' si cu omul lui din comisie voiau pentru candidata lor, ceilalti doi sustineau ca g. merita postul. dupa o lupta lunga, s-a ajuns la intelegere ca cei doi principali (al treilea oricum nu conta) sa primeasca acelasi scor si peste o luna sa se scoata doua posturi la concurs. dupa examen, g. s-a intalnit cu sefu' pe treptele scarii interioare si a inceput sa se certe cu el. la un moment dat, g. i-a zis lui sefu' ca Istoria nu il va ierta pentru ce i-a facut lui, fiindca el, g., si-a deja scris numele in istoria gandirii umane. dupa care a adaugat: "copilului tau ii va fi rusine pentru ce ai facut impotriva mea!" sefu' a inlemnit si a spus nervos: "ai grija ce vorbesti!" g.: "si asta va fi scris in istorie." sefu' a inceput sa urce scarile foarte nervos. peste o luna, au fost scoase, intr-adevar doua posturi si au fost doar doi candidati. g. si colega lui au primit posturile, din pacate pentru sefu' pe care il omora invidia care, insa, se transformase in ura.

au fost multe intamplari de genul asta care aratau clar ca g. era "golantul" adica "rebelul" absolut al societatii, indiferent care (nu doar cea romana in care se nimerise prin nastere), el era impotriva mafiilor de orice fel, era impotriva incompetentei, coruptiei si mai ales, impotriva ticalosilor care conduceau tara de decenii si toate, dar absolut toate institutiile din aceasta tara nenorocita. nu întâmplător, primul roman scris de un roman, în secolul 19, are ca erou principal un parvenit, Dinu Paturica. parvenitii conduceau tara asta nenorocita (idioti care atunci cand ajungeau la putere se credeau "genii") si institutiile principale. g. era împotriva lor, "împotriva întregii lumi".

tu, cititorule, ce ai fi ales sa fii: sefu' (cu tot felul de avantaje) sau g. (fără bani, cu mari probleme create de sefi si cu o groza de plagiatori)? reține insa, g. nu credea în „viața de apoi” absolut deloc. ce câștiga g. din cum alesese sa trăiască dacă știa ca soarele va exploda peste 5 miliarde de ani și nimic nu va rămâne în viața pe pământ, dacă planeta noastră va mai exista pana atunci...

in general, in aceasta tara nenorocita, cv-ul unui "sef" la stat e zero taiat in patru, actualul "sef" era deja profesor de 4 ani, desi fusese angajat cativa ani mai tarziu decat dl. g. si avea un cv mult mai slab. tara nenorocita, ne mai intrebam, de

putin) ajunsi la putere care fiecare se crede, acum ca au putere cu atat mai mult, "cel mai tare din parcare"... care parcare? facultatea de f. din bucuresti? inexistentă la nivel international... pana nu esti si fudul, nu esti sef-destul.

cine? asta e adevarul, “mafia bugetarilor” nenoroceste economia unei tari ca tara asta nenorocita de rusi in anii ‘40... dl. g. i-a trimis acest email sefului VVC¹:

Buna ziua,

la cate carti am scris eu pana acum, nu am avut timp sa corectez toate greselile gramaticale. le vor corecta mafiotii de critici de filosofie si de literatura in viitor cand imi vor face si statuie (bineinteles, dupa ce mor, pt ca romanii sunt prea IDIOTI ca sa ma recunoasca acum, ei sunt prea “deştepti”, nu?) indraznesc sa te intreb, cu scuze: tu de cand ai fost facut "profesor"? de vreo 4 ani!!!! bineinteles ca esti un geniu in devenire, CV tau e de un milion mai bun decat al meu, nu? eu inasa voi iesi la pensie conferentiar - oricum am obtinut gradul asta ultimul din facultate, am avut cea mai proasta promovare dintre toti cei de aici!!! de ce oare? intreaba-l pe fostul sef: din INVIDIE!!!

si acum sunt multi dintre studentii mei angajati 15 ani dupa mine, cu un CV al dracului de transparent dar care au lins unde trebuie si iaca sunt conferentieri ca si mine!! iar tu ai sa imi spui: “asa merg lucrurile, nu ai ce sa faci!” asa mi-ai raspuns la memoriul depus de mine... cine crezi ca iti da crezare cand zici astfel de vorbe atat de suspendate?

cum ti-am mai scris, voi nici macar nu ati existat, ati avut iluzia ca traiti, doar ca viata a trecut pe langa voi, caci istoria nu va retine nici un nume de-al vostru... dar acum tu ai ocazia, doar esti decanul meu, nu? sa imi atragi atentia ca am greseli gramaticale la volum... nici vorba sa iti treaca prin cap sa imi spui ca e cel mai bun roman scris pana acum in limba romana... nu te lasa invidia...

zi-mi tu un roman din limba romana care e mai bun decat asta al meu (in care, tu ai gasit greselile alea gramaticale)? ca de obicei, te-ai luat de mine cu ce ai apucat si tu, esti mai rau decat ticalosul ala de fost-sef care a vrut si vrea in continuare sa imi ia slujba pt ca el nu exista nici pt studentii nici pt istoria gandirii umane (ce mai e si asta, ai sa intrebi...) si il omoara invidia pentru ca studentii stiu ca eu sunt mult mai bun decat el... colegul de la alt departament a fost penibil rau cand la sedinta m-a intrebat “de ce nu plec odata din tara?”. cat il omora invidia si pe el pentru ca stia ce spun studentii (ia destepti) despre fiecare dintre noi, profesorii lor.

fac de ras facultatea?? eu am schimbat cadrul de gandirii al umanitatii, sunt plagiat de zeci de mii de oameni din intreaga lume si tu indraznesti sa imi spui ca stric imaginea facultatii pentru cateva greseli gramaticale? la atat de duce capul, tov. “sef”.... dar mi-ai interzis sa mai trimit emailuri cu plagiatorii din invidia... si din ordinul pe care l-ai primit de sus... doar ca intreaga lume (numarati profesori de la numarate universitati din lumea intreaga au primit emailuri de la mine 6-7 ani despre plagiatorii mei!!!) stie deja de mine (ca nu vor sa ma recunoasca, este aceasi invidie genetica (datorata evolutiei speciei) si la tine si la toti profesorii din fizica, stiinta cognitiei si filosofie din lumea intreaga)...²

esti “sfe” (sorry ca nu am scris cu litera mare, si nu folosesc diacritice - nici in volum nu am folosit diacritice, poti sa ceri sa mi se taie 20% din salariu!), s-a recreat masterul de stiinta cognitiei la institutie si bineinteles ca eu (cel mai bun specialist pe asa ceva din Europa) nu aveam cum sa primesc sa tin ore acolo! se faceau de ras colegii nostri care nu au publicat un articol pe asa ceva la o revista din strainatate!!! dar l-ati pus pe parvenitul ala sa tina Etica la asa ceva!!!! nu am auzit de asa ceva in viata mea!!! si doar am studiat la mai mlute universitati din lume si am citit de 1000 de ori mai multe articole si carti decat toti colegii mei la un loc - vezi bibliografiile cartilor mele. ati pus unii profesori care habar nu au ce e aia “stiinta cognitiei”... doar ca anumiti colegi de-ai nostri, cica, sa nu se faca de ras in fata studentilor, eu nu am primit sa tin ore la acest master. ...

si va mirati ca mai putin de o treime dintre studenti termina facultatea asta. du-te la o bere cu ei si vezi de ce atat de multi renunta sa mai termine facultatea... dar probabil ca tu fiiind “sef”, le e firca sa iti spuna in fata... mi-ai zis mie: sunt complet nemultumiti de profesori, in general. isi dau seama ca nu are rost sa termine 3 ani la aceasta facultate nenorocita, ei cred ca isi pierd timpul pur si simplu... si prefera sa plece la alta facultate. uita-te cati candidati s-au inscris la noi pana acum si cati sunt la Jurnalism... iti zic eu: la noi sunt inscrisi doar cativa!!! la Jurnalism sunt deja 7-8 pe un loc!! la SNSPA (facultatea comunistilor!!) sunt si mai multi inscrisi!!

datorita contextului de spatiu in care ne-am format, noi romanii, avem o singura trasatura: invidia! de restul, romanul a scapat singur.. stii care partea proasta? ca iti trimit acest email si nu ai sa intelegi nimic din mesaj... pt ca nu vrei sa intelegi.

¹ Nota editurii: “C” vine, in acest caz, de la “Central”. Editura roaga cititorul sa nu aiba alta interpretare...

² “A new scientific truth does not triumph by convincing its opponents and making them see the light, but rather because its opponents eventually die, and a new generation grows up that is familiar with it.” (Max Planck)

toate bune?

g.

dl. g. a vorbit cu un student doctorand la filosofie (care tinea doar seminarii, g. spera ca va fi angajat la facultate, dar nu a fost tocmai pentru ca era prea inteligent pentru cei din conducere) despre invidia colegiilor si la romani, in general. Studentul i-a zis ca invidia e ceva de natura umana, apare la toti oamenii, dar marea problema e atunci cand "invidia se transforma in URA". g. i-a dat dreptate doctorandului: multi dintre colegii lui erau invidiosi pe dl. g., si, bineinteles, la unii dintre ei invidia se transformase in ura, mai ales datorita faptului ca cv dlui g. crestea tot mai mult. pur si simplu, colegii romani nu suportau (nu aveau cum sa suporte) ca dl. g. (coleg cu ei, nu?) sa fie unul dintre cele mai mari ganditori din toate timpurile. natura lor interna le dictat sa nu il suporte faptul ca dl. g. era de pe alta lumea decat ei, muritorii-de-rand. cum sa creada ca g. era unul dintre cei mai mari ganditori (asa cum declara el mereu), el, un nenorocit aflat la o universitate care nu exista pe nivel international. daca g. ar fi fost angajat la o universitate din sua sau germania, colegii de la acea universitate l-ar fi scos imediat in fata si l-ar fi promovat tocmai ca sa imbunatateasca imaginea departamentului si a universitatii. in romania, dimpotriva, majoritatea colegilor-inexistenti sunt primii care dau in cap unuia care arata ca e mult mai bun ca ei si asta, bineinteles, din invidie.¹

in aceasta situatie, care era imaginea colegilor si a lui g. in fata studentiiilor?² repet informatia esentiala: cand s-a intors din australia, domnul g. avut mari probleme cu unii colegi si cativa studenti (care sustineau de fapt pe acei profesori care erau impotriva domnului g.) si atunci a pus un afis pe usa biroului sau in exterior, afis vazut de toti studentii, "v-am lasat saraci si prosti, v-am gasit si mai saraci si mai prosti." (Constantin Brancusi) studentii se stangeau gramada sa vada afisul, dar nici unul nu comenta ceva. oricum, ce aveau sa spuna? domnul g. stia ca acum romanii erau mult mai saraci si prosti decat erau atunci cand Brancusi daduse verdictul si asta din doua cauze: comunismul distrusese patura intelectuala a natiei + dupa lovitura de stat din '89, multi intelectuali, buni specialisti, buni muncitori au plecat din tara si nu s-au mai intors. nu am auzit niciodata ca un psdist de frunte sa plece din tara si sa nu se mai intoarca. mafiotii nu aveau ce sa faca acolo, nu ii primea nimeni la cat de prostanaci si ticalosi erau.

scena intre domnul g. si un sef de sectie care s-a intamplat chiar la facultate. fiind in prima saptamana a noului an academic, studentii vin la dl. g. si il intreaba de ce nu mai tine cursul/seminarul din anul III de la teoretica. g. ramane masca, nu stia ca nu mai tine acel curs de la anul III pe care il tinea de ani de zile. de altminteri, acest curs era singurul pe care domnul g. il tinea la departamentul teoretica. g. se duce imediat si se uita la orar si, intr-adevar, numele lui nu mai era trecut sa sustina acel curs, era

¹ daca in ultimii 12-14 ani, ajunseseam sa ii ignor sau sa ii dispretuiesc pe oameni, in ultimul an, am inceput sa ii urasc pentru ca sunt criminali, ticalosi, needucati si prosti, dar fiecare (cu siguranta) se crede cel mai destept de pe pamant (chiar daca nu are nici o realizare, chiar daca nu a facut nimic in viata). de altminteri, cu cat e mai prost, cu atat se crede mai destept, asta e nenorocirea. poate ca singurul lucru pe care mai pot sa il fac este sa ma sinucid. dar nu vreau, prin asta, sa fac exact ceea ce ar vrea colegii mei, plagiatorii si majoritatea oamenilor de stiinta si filosofilor de pe Pamant. cat de bucurosi ar fi nenorociti daca ar afla ca m-am sinucis, eu ala care am rezolvat toate marile probleme ale stiintelor si filosofie, eu ala care am realizat cea mai mare schimbare in istoria gandirii umane... Si totusi acum, eu ce ma fac?

² acum cu internetul, "disparitia generatiilor" s-a inlocuit cu PLAGIARISMUL, vezi DARK LIST.

numele unei colege de-a lui, care culmea, mai avea inca alte doua cursuri cu aceiasi studenti. atunci, dl. g. se duce direct la seful de catedra, care fuma afara, si il intreaba:

- cum de eu nu mai tin cursul din anul III, teoretica?

acesta ii raspunde:

- pai a avut nevoie colega noastra de ore si i-am dat cursul tau.

- cum adica i-ai dat acele ore fara sa ma intrebi, fara sa imi spui?

- pai nu aveam altele si le-am dat pe alea...

- cum nu aveai alt curs? de ce nu i-ai dat ei cursul pe care mi l-ai dat mie in locul celui pe care il tineam de ani de zile la "teoretica"?

de altminteri, domnul g. isi da seama care a fost situatia: colega a vrut si acele ore de la anul III, desi mai avea inca doua cursuri cu aceasi grupa, ea voia ca domnul g. sa nu mai tina deloc ore la acei studenti. de ce? daca dl. g. nu mai avea ore la "teoretica", studentii sa nu o mai puteau compara pe ea (cum isi tinea cursurile) cu felul cum dl. g. isi tinea cursurile/seminarile. astfel, ea a vorbit cu colegul ei de birou (sef de departament) sa ii dea acel curs ei si sa ii puna lui g. alt curs in norma.

- pai, cursul asta e in norma mea de 15 ani. cum ai putut sa imi iei cursul? de ce nu i-ai dat ei cursul pe care mi l-ai dat mie?

- eu sunt sef catedra si fac ce vreau.

- cum adica "faci ce vrei"? imi iei cursul fara macar sa imi spui? ma duc sa fac reclamatie la universitate si apoi la minister. am sa ajung la Uniunea Europeana cu scandalul asta, sa stii...

cei doi incep sa se certe din ce in ce mai rau, iar la un moment dat, avand tigara in gura, seful de departament/catedra se apropie de figura domnului g. astfel incat tigara din gura lui ajunge la cativa milimetri de pielea de pe fata a domnului g. care nu s-a ferit deloc, asteapta chiar sa fie ars cu tigara pe fata. daca se intampla asta, g. urma sa ii zboare capul colegului in iarba, ar fi avut dreptul asta ca "legitima aparare". dl. g. facuse karate cand era la liceu si la cealalta facultate vreo cativa ani... dupa cateva secunde, seful de catedra se retrage si pleaca. peste jumatate de ora vine la g. si rasteste: "ti-am dat cursul inapoi"...¹ repet, multi dintre colegii domnului g. erau "storsi de invidie" tocmai pentru ca acesta avea un cv mult mai bun decat ei toti la un loc. de aceea, acesti colegi chiar incercase sa scape de domnul g., ii facuse lui mari probleme (cum am mentionat, domnul g. fusese cel mai greu promovat la facultate si se certase mereu cu sefii lui - sef catedra, prodecani, decani si rectori). asta era situatia domnului g. la facultatea lui, asta era situatia in toata romania datorita Mafiei (care controleaza totul in romania de zeci de ani, aceasi mafie care a impus dictatura in timpul lui ceausescu!), datorita prostancilor care ocupau posturi de conducere, datorita invidiei care se transforma in ura, singura trasatura a celor care erau obsedati sa ocupe posturi de conducere in toate institutiile din țara. cum sa nu fie dl. g. impotriva "intregii lumi" in care crescuse, când era vorba chiar de această „sat", plin de țărani nenorociți...

cea mai nenorocita stare intamplata in romania, bineinteles: o fata de vreo 22 ani a fost ucisa de fostul ei "iubit" care a vrut sa o forteze sa se prostitueze pentru a castiga bani pentru el si ea a refuzat. el a venit sa se razbune pe ea, erau amandoi pe strada, ea a fugit catre o masina care statea pe loc in acea zona, culmea era ca soferul era un politist "aflat in timpul liber" care, atunci cand a vazut scena (tipul se apropia de fata) a inchis usa la masina fara sa faca nimic ca sa o ajute pe fata. ba din contra, a pornit

¹ cititorul: "dl. g. ce tot ne bati la cap cu banalitati de genul asta?" dl. g.: pentru ca suntem prostanci (din indiferenta, pentru ca sunteti multumiti de viata, atat de nenorocita, pe care o aveti - idiotii sunt multumiti!) si nu luam atitudine impotriva ticalosilor!

masina sa fuga de acolo, ea s-a agatat cu disperare de portiera masinii, urmele unghiilor degetelor ei au ramas pe portiera, individul se apropia de ea cu cutitul in mana, ea s-a agatat in disperare cu unghiile de portiera masinii care incepuse sa se miste, politistul a ambalat masina si a sters-o cat de repede a putut! ca orice politist roman, las si prostanaci prin firea lor, special angajati pentru ca sunt prostanaci... ticalosului de politist nici prin cap nu i-a trecut sa opreasca masina ca sa o salveze pe fata. si putea sa faca asta fara probleme, nici macar nu era nevoie sa iasa din masina. dar nu a facut nimic, dimpotriva a sters-o de frica fara sa gandesca o secunda ca fata va fi omorata si ca el ar fi avut datoria sa o salveze. cu politistul nu s-a intamplat nimic, era un politist ca multi din romania, fricos, las, prost, asa cum vor securistii sa fie toti politistii. numai in romania se putea intampla asa ceva. cred ca nici in rusia nu ar fi putut sa se intample asta. aceasta secventa reda imagina politiei din romania, a guvernului si parlamentului roman: niste TICALOSI, lasi, (semi)analfabeti, lasi, analfabeti, multi dintre ei "criminali-ceausescu4clase" (ca toti securistii). fata a fost injunghiata de 15 ori si a murit. "politistul nu a patit nimic, era in timpul liber"... scena in sine nu a trezit nici o reactie a romanului-de-rand care traiesc in dictatura de ani de zile, e sclavul MAFIEI, dar pe roman il doare in cot. daca se intampla asta cu fiica vreunui parlamentar sau politist sau ministru/director? asta e romania psdMAFIA-4clase.

alta scena, la cantina facultatea de medicina (UMF), grozavesti: o bucataresa-4-clase servea acolo unde dnul g. s-a dus, din cand in cand, pentru ca mancarea (era mai ieftina decat la carrefour, dar mult mai prost gatita) vreo cativa ani. de vreo doi ani de cand mai manca si la acea cantina, femeia asta cu 4 clase servea mancare la studentii de la medicina (de obicei studenti straini, africani si asiatici) cu un ton de "mare stapana". prin tonul ei, ea arata ca ea e "sefa cantinei" (chiar daca, nu era ea sefa si mai erau colege care pregateau mancarea). femeia care servea mancarea avea un ton de mare stapana, se comporta cu studenti ca si cum acestia erau niste sclavi, efectiv. asa era tonul ei. "zii, ce vrei?" tipa ea la fiecare student. numai asa vorbea cu orice client-student, asta era tonul ei de ani de zile. stim deja, fiecare roman se crede "cel mai tare din parcare". dupa vreo doi ani in care a mancat, din cand in cand, la aceasta cantina, dnul g., dupa ce comandase mancarea, nu a mai rezistat si i-a spus acelei femei:

dnul g.: "dna, de ce aveti acest ton atat de brutal? cu ce gresim noi de va purtati astfel cu noi?"

ea: "asta e tonul meu. ce vrei? asa vorbesc eu."

dnul g.: "nu cred ca asa vorbiti cu copiii, vecinii sau rudele dumneavoastra. aveti acest ton ca si cum bucataria asta ar fi proprietate personala. daca era proprietate personala v-ati fi pierdut toti clientii. va dati mare, tocmai pentru ca aceasta cantina tine de facultatea de medicina (facultate de stat) si aveti asigurata slujba pana iesiti la pensie. daca erati in SUA sau la un restaurant particular, ati fi fost data afara in primele saptamani."

dupa care, dnul g. s-a intors si a plecat si nu s-a mai dus niciodata la acea cantina. fiecare roman/individ se crede "cel mai tare din parcare"; cu cat sunt mai prosti cu atat se cred mai destepti! exact ca si cei doi tigani beti care erau pe strada si unul dintre ei tipa in gura mare voind sa arate ca el e cel mai tare din parcare. diferenta dintre bucataresa, tiganul ala, decanul de la facultate si rectorul de la universitate (si toti sefii de la institutiile de stat) era doar o diferenta de grad, nu de natura. doar ca, asa cum am vazut, dnul g. a realizat ca diferenta dintre americani, germani si romani era doar de grad, nici vorba de natura (cum a crezut el la inceputul

carierii). dnul g. s-a lamurit cand a descoperit miile de plagiatori (ani de-a randul) din nenumarate tari (sua si germania cu cei mai multi plagiatori!) si astfel a realizat ca, datorita evolutiei speciei, majoritatea oamenilor sunt hoti, ticalosi (de multe ori, ei devenind chiar ucigasi fara nici o retinere: vedem acum rusii-criminali care au atacat Ucraina, dar sa ne amintim si de americani in razboiul din vietnam sau de germani in cele doua razboaie mondiale - cu totii niste ucigasi pur sange). intrebare: era dnul g. un ucigas sau macar un ticalos si el? ei bine, el stia ca nu toti oamenii ar fi in stare sa ucida, chiar si atunci cand ar primi ordine... dar nu erau multi astfel de oameni. cu siguranta, si dnul g. avea ceva ticalos in sange, in natura lui, dar el credea ca era printre cei mai putini ticalosi dintre toti oamenii care existau acum pe acest pamant (plin de ticalosi si de criminali). la fel si paznicii de la firmele de paza cu sigla la gat, ca si politistii dar care ling un cur unde trebuie pe sefii lor, dar in schimb, iti da in cap daca esti, pentru ei, un simplu trecator, romanii (si oamenii, in general) se simt, cu totii, imparati, mai ales aia cu 4 clase: cu cat mai analfabet, cu atat mai "mandru". la fel ca si colegii dlui g. uitati-va cum vorbesc unii la telefon: se aude pana la capatul strazii, se aude in tot metrour/autobuzul, ca sa arate ca ei sunt stapanii lumii.

prin 2020, daca nu ma insel, directorul de la perimetr institute (cel mai bun institut de fizica din canada) mi-a trimis un email special adresat mie prin care ma invita sa aplic la o bursa post-doc de un an. in plus, in acelasi email, dupa ce imi spunea ca ei sunt incantati de realizarile mele, vor avea grija ca dupa un an sa primesc si alte burse care se pot incheia chiar cu angajarea mea la institut. el mentiona ca institutul nu are nici un filosof (al fizicii, al stiintei) si au hotarat sa imi ofere mie bursa si apoi slujba. foarte incantat, am aplicat la acea bursa (era prin iunie). doar ca in septembrie inca nu primiseseam nici un raspuns (nici macar negativ). am trimis de mai multe ori emailuri la director, dar nu am primit nici un raspuns. nu mai stiam ce sa fac. oricum, imi luasem gandul ca am sa ajung in canada la acel institut/departament de fizica. peste doi ani, mi-a venit ideea sa trimit un email la vreo 20 de cercetatori/profesori de la institut cu ceea ce mi s-a intamplat cu doi ani inainte cu acea bursa, cerand raspuns la aplicatia mea. directorul, foarte suparat, mi-a raspuns ca nu am primit bursa, ca au fost multe aplicatii si ca nu era obligat sa imi trimita nici un email... ce sa mai replici la un raspunsul unui astfel "taran"? de fapt, cand s-a discutat la comisie despre bursa mea, cineva din comisie i-a specificat directorul de scandalul cu plagiatorii pe care il produseseam de cativa ani deja, ca pe "dark list" sunt vreo cateva sute de profesori din sua (zeci din germania si multe alte tari importante) si ca nu am cum sa fiu eu adus la acel institut caci daca voi fi adus acolo cu acea bursa, nici un profesor important din sua nu va mai calca pragul institutului. si, bineinteles, ca nu aveam cum sa primesc nici o bursa, nu doar de la perimetr institute, dar nici o universitate din lumea intreaga nu avea cum sa imi ofere vreo bursa, cu totii ar fi pierdut toate proiectele/contractele/colaborarile cu sua, germania, canada, olanda, etc.

de altminteri, era ceva absolut normal ceea ce mi se intampla. incepusem sa inteleg ca e imposibil sa primesc vreo oferta de la vreo universitate din intreaga lumea; intelegeam ca universitatea din romania la care era angajat de 20 de ani, multi profesori voiau si incercau sa scape de mine pentru ca aveam cv mult mai bun decat al lor, iar cei mai inteligenti studenti discutau cu mine, despre ideile personale ale mele si nu cu ei (care idei personale ale lor?). era, de fapt, situatia oricarui foarte mare ganditor din lumea intreaga: eu, fiind cel mai mare ganditor din toate timpurile, nu aveam cum sa fiu recunoscut si apreciat aproape de nimeni din tarile dezvoltate. Invidia si apoi problemele pe care cei care mi-ar fi oferit vreo bursa cu americanii si nemtii si ceilalalti profesori din alte tari super-civilizate (cu toti pe "my dark list")

facea ca eu sa nu am cum sa fiu invitat, citat, recunoscut de marea majoritate a ganditorilor din tari importante. totul era o problema de "dolari" (la americani) si inca o gramada de bani: multi profesori din aceste tari ar fi fost catalogati plagiatori adica "hoti", pur si simplu. acesti profesori ar fi urmat sa isi piarda slujba daca eu eram recunoscut. in plus, majoritatea profesorilor din multe domenii (fizica, neurostiinta cognitie, filosofie) nu ar mai fi avut mari probleme de discutat de vreme ce eu le rezolvasem. o alta teorie nu avea cum sa apara in acest secol. pe langa asta, era si "my dark list" care crease un scandal tacit, implicit dar urias: toata lumea stia de dl. g.' "dark list" dar nimeni nu sufla un cuvânt, nu aveau voie sa spuna ceva despre acea lista, nici macar numele meu, ideile mele, nu aveau voie sa le mentioneze. chiar si asa, plagiatorii continuau sa apara, de vreme ce, in fiecare an, gaseam multi noi plagiatori. de ce continuau sa apara plagiatorii? de vreme ce eu trimiseseam emailuri la mii de adrese din 2014 pana astazi, toata lumea stia de acest scandal si, tocmai din aceasta cauza, noi plagiatori isi permiteau sa imi plagieze ideile. ei stiau ca nu pot fi acuzati de alti plagiatori de-ai mei ca le-au plagiat lor ideile. era un caz nemaintalnit in intreaga istorie a gandirii umanitatii. (stim, peste 30 ani, vor fi filme documentare si artistice despre viata dlui g., asa cum se fac astazi despre Leonardo...) dar cum fusese posibil asa ceva? datorita faptului ca eu schimbasesem intreaga gandire a umanitatii, schimbasesem totul in aceasta gandire, realizasesem cea mai mare schimbare din istorie si, fiind din romania, nu aveam cum sa nu fiu plagiat. invidia si ura ii macina pe toti profesorii, nu doar pe multi dintre colegii mei, dar si profesorii din SUA, germania si multe alte tari care nu puteau sa accepte ca un "tigan" nenorocit din ultima tara din UE (cea mai proasta economie, cei mai multi analfabeti, cel mai corupt guvern si parlament si sistem dictatorial) a schimbat totul in gandirea umana. cum fusese posibil ca eu sa schimb totul in gandirea umana? datorita faptului ca eram cel care citise cel mai mult din istoria gandirii umane si scrisesem nenumarate carti, pe nenumarate topicuri esentiale din acele stiinte particulare si din filosofie.

cea mai infricosatoare poza pe care am vazut-o vreodata: un leopard-femela tine in gura o maimutica pe care deja o ucisese, iar de piciorul maimutei inca se tine strans legat puiutul ei. micuta maimutica avea niste ochi total infricosati, parca stia ce va urma: dintii fiorosi ai leopardului ii vor distruge teasta si celelalte oase, dupa ce o va manca pe maica-sa, puiul era atat de mic incat nu avusese alta alternativa, nu a avut cum sa fuga cand leopardul i-a atacat si ucis pe maica-sa, puiul a ramas agatat, in disperare, de piciorul lui maica-sa care cu siguranta a incercat sa scape de atacul leopardului, dar nu a reusit sa scape tocmai datorita puiului care se agatase de piciorul ei si astfel, si maica-sa si puiul ei erau condamnati, iar puiul parca stia ca urmeaza sa moara, parca stia ce e aia moarte; se tine strans, foarte strans de piciorul lui maica-sa, asa in nestire, fara speranta, fara alternativa, se agatase de piciorul lui maica-sa, caci doar asta facuse intreaga lui viata (care viata? cateva saptamani...) si iaca acum imbratisa moartea, nu doar ca trupul din care se nascuse, trupul mamei lui era mort, dar imbratisa moartea pentru ca urma si el sa fie inghitit de leopard si parca stia asta si era ingrozit, nu apucase sa traiasca decat cateva saptamani din viata lui si uite era deja condamnat si inca ce condamnare, trupul urma sa fie macinat de coltii atat de uriasi si de ascutiti ai leopardului, coltii care urmau sa sfasie chiar acel corp atat de mic la puiul de maimutica (era o specie mica de maimuta), dar ochii puiului erau atat de mari in raport cu figura lui, cu intreg corpul lui, dar cat de infricosati erau, nu era doar moarte care urma sa il preia, era cruzimea prin care urma sa isi piarda viata deloc traita, dar pe langa asta mai era si faptul ca maica-sa, fiinta care ii daduse lui viata fusese deja ucisa, sfasita de acelasi leopard-mama care trebuia sa vaneze si sa ucida ca sa

supravietuiasca si sa dea de mancare puilor ei care abia asteptau ca mama lor sa le aduca de mancare, caci si lor le era foame, mare foame... si ochii disperati, fara speranta, infricosati si bratele puiului de maimutica care se incolatacise in jurul piciorului mamei lui, bratele strangeau tare, tare de acel picior inert, lipsit de viata care candva se agita zburdalnic in aer cand maimutica sarea de pe o creanga pe alta, de pe un copac pe altul ca sa caute de mancare pentru puiul ei, care chiar si cand maica-sa zbura printre copaci, el, puiul tot de acel picior statea legat, strans legat, era ca si cum, puiul acela de maimutica era un mic cangur care statea in buzunarul lui maica-sa, chiar asa pare sa redea acele patru brate ale puiului care incolotacisera complet piciorul lui maica-sa deja strivita, ucisa, bineinteles, fara mila, de catre leopardul flamand care trebuia sa isi hraneasca si pe copiii ei... ce ticaloasa este viata in sine: intotdeauna viata necesita moartea, intotdeauna viata va fi urmata de moarte, iar moartea unei vietii ajuta, intotdeauna macar implicit daca nu explicit, alta viata, deci nu se poate viata fara moarte, nu exista viata fara moarte, de tragedie, ce brutala imagine a vietii, a evolutiei speciilor pe acest nenorocit de pamant, dar poate ca vreun cititor imi va atrage atentia ca si maimutica aia, ca sa supravietuiasca, trebuia sa faca, conform evolutiei speiceii, crime si nimic altceva, adica si maimutica ucidea, chiar ucidea, vegetatie (caci si vegetatia este tot viata, nu-i asa?), dar puiul era prea mic sa stie ca ar fi trebuit sa fuga intr-un copac cand mama lui fusese atacata de leopard, dar el a stat agatat, in nestire, de piciorul mamei sale si prin asta a condamnat-o la moarte, ba si-a semnat sentinta chiar si pentru el, in disperare de cauza... si culmea era ca ochii puiului de maimutica se uitau direct in aparatul de fotografiat, se uita direct in ochii privitorului fotografiei, cerea ajutor, cerea mila chiar privitorului, cerea sa fie ajutat, salvat, eliberat, chiar si acum cand el, puiutul, probabil ca murise de mult timp, dar rugamintea lui inca mai era suspendata in aer, inca mai plutea dincolo de fotografie, parca puiul inca nu murise (chiar daca fusese deja sfasiat si inghit de mama si de puii leopardului), as fi vrut sa stiu ca god exista ca viata puiul maimuticii sa fie salvata, dar din pacate stiam ca god nu are cum sa existe, stiam ca god nu ar fi avut cum sa fie creat posibilitatea unei astfel de lumi nu doar plina de ucigasi, nu doar plina de monstri precum putin sau hitler¹, ci facuta/reprezentata/realizata de toti oamenii care prin definitia data de evolutia speciei trebuiau sa fie ucigasi (mai mult sau mai putin), nu aveam cum sa scape de trasatura de criminal, era rezultatul evolutiei speciei, viata inseamna moartea, viata era moarte, ce paradox urias, de ce oare exista astfel de viata? accidental, totul s-a intamplat accidental, pana si existenta mea, pana si aceasta cartea nenorocita, totul este accidental, totul tine de evolutia accidentala a speciilor (mutatie genetica si selectie naturala) ce vrei mai mult, cititorule, dar stiu, tu nici macar nu ai remarcat poza, ti s-a parut ceva normal, natural, nimic neobisnuit, esti crescut intre crime si ticalosii (cel putin la tv daca nu si in realitate), in fiecare zi citesti presa vezi stiri la tv, crime, violuri, razboaie, morti, raniti, spitale, copii mori cu nemiluita, din an-in-paste cate un dictator ucis de mase, dar niciodata nu se dau stiri despre ss, doar ele controleaza fiecare natie (cu siguranta, este ingrozitor sa lucrezi intr-un serviciu secret, sa ai de a face cu nenumarati sefi-criminali-analfabeti, ani de zile pana cand ajungi si tu sef si devii mandru si apoi

¹ religia a produs cele mai multe si mai sadice crime in istoria umanitatii. sa ne aducem aminte de Evul mediu... a fost mai rau decat comunismul... si god a fost doar o inventie a oamenilor, o inventie barbara a mafiotilor-imbecili de preoti care au vrut sa ii faca pe credinciosi sa fie sclavii lor. (un tanar preot a spus ca trebuie sa platesti vreo 70.000 euro ca sa primesti un post la o biserica in bucuresti... nu ma mira deloc asta, se stie ca, pe timpul dictaturii lui ceausescu si a securistilor, mai mult din jumatate de preoti au fost turnatori la secu?...) rolul preotilor din evul mediu este acum preluat de serviciile secrete din tarile "civilizate" din majoritatea tarilor (romania inclusa).

dictator si crezi ca nu ai trait degeaba desi tu securistule-analfabet (ce fel de scoala urmeaza un securist? o scoala de-a lor, de criminali in care invata cum sa ucida, sa tortureze, sa urmareasca oameni si Internetul, sa asculte telefoane si restul) nu ai ascultat Beethoven in viata ta (ai sa intrebi cine e asta?), nu ai citit Dostoevski in viata ta, dar esti superincantat de viata ta, ai familie, afaceri, bani, masina de lux, casa de vacanta, concedii de lux, conturi de lux, dar ai trait in van, criminalule-analfabet-mort¹ ce esti, in zadar imi bat joc de ei, in zadar fac zgomot impotriva lor, ei controleaza totul in romania si in toate tarile din lumea asta atat de nenorocita, absolut nenorocita, ochii puiului de maimuta erau anormali de mari, dar nu se mirau ca ceva groaznic se intamplase in viata (inca traia) lui, erau infricosati de ce se intamplase in viata lui si, ai sa zici, cititorule, ca era ceva normal ce se intamplase in viata lui, dar el nu ar fi crezut in nici un fel, nu ar fi avut cum sa accepte asa ceva, de aceea ochii lui erau atat de ingroziti de ce deja se intamplase cu mama lui, cu acea fiinta care ii daduse lui viata dar care acum era moarta, iar el, puiul, se agata cu disperare de piciorul mort al mamei sale, agatare care trimitea la viata (sau macar pana acum astfel de agatari au trimis la viata) caci acum acea agatare trimitea la moarte, urma moartea puiului de maimutica, suspendat intre coltii leopardului si pamantul care urma sa nu ii accepte nici macar oasele caci si acestea urmau sa fie mancate de leopard si de puii lui, de micii puiuti ai leopardului, mici si dragalasi, ca niste copii nascuti de cateva luni, flamanzi si asteptand mancarea adusa de mama lor, “si toate din casa mi-s sfinte”, ceva insa era clar: ochii aceia, atat de mari pentru un puiut atat de mic exprimau groaza prin care trecea acel pui de maimutica - de ce evolutia a permis ca acei ochii sa exprime groaza/teroarea prin care trecea acel pui de maimuta si de ce evolutia nu a permis ca acel pui sa fi fost in stare, chiar si atunci cand mama lui a fost ucisa de leopard, sa fi sarit de pe piciorul mamei pe creanga unui copac si de acolo sa se inalte, imediat, pe o creanga si mai sus, si de acolo sa sara pe o creanga si mai sus, catre stele, catre ceruri, catre lucruri implinite? dar el, saracul, se agata cu disperare de piciorul mort al mamei sale ucisa deja de leopard, trupul ei se afla in intre coltii leopardului, era tinut in gura de leopard, se vedea clar ca acel trup nu mai avea viata prin pozitia pe care o avea acolo intre coltii leopardului, caci bratele si piciorusele atarnau in jos, era clar ca, desi era poza, privitorul putea sa isi imagineze cum acele membre se balanganeau in timpul pasilor leopardului, doar ca un piciorus nu se balanganea atat de tare cum se miscau celelalte tocmai pentru ca de acel piciorus fara viata era agatat puisorul nostru de maimutica, cu ochii lui atat de infricosati de ceea ce se intamplase deja (mama lui era deja moarta), de ceea ce urma sa se intample si cu el, sa fie zdrobit de coltii leopardului, dupa ce puii leopardului il vor fugari intre ei simuland o vanatoare cu puiul de maimutica, si ei, puii leopardului, vor invata sa ucida ca sa supravietuiasca (asta e legea principala a evolutiei speciei, nu?), de ce mi se face greata cand, in fiecare zi cand ma duc spre birou, de-a lungul dambovitei vad destul de multi pescari cu unditele aruncate in apa, asteptand sa “prinda un peste”, de fapt sa “ucida o fiinta”, sa ucida cu mana lor o fiinta ca mai apoi sa fie atat de incantati si de mandri ca au prins un peste mare (ceilalti pescari vor fi invidiosi pe cel care a prins un peste mare), ei, ucigasii, se vor lauda la colegi si vecini ce multi pestisori din dambovita au prins - astea fiind marele realizari ale vietii unui “pescar” care sta ca idiotul si se uita ziua intrega la dopul ala de pluta de la suprafata apei agatat prin nailon de carligul ucigas cu care, prin intermediul ramei ucise deja, un peste va fi prins/ucis, de fapt pestele avea icre, era o femela ca urma sa nasca multi

¹ “Only dead fish go with the flow.” (Andy Hun) analfabetule-sef-administrator/bugetarule: nu ai trait niciodata, mortule. (ai fost mort intrega ta viata, imbecilule.)

pestisori, dar nu mai apucase - acum, nu mai tarziu - mi-am adus aminte de desenul ala tragic, in care nu pescar cu undita aruncata in apa, in spatele lui stand cei trei copii carora mama le spune ca tata va prinde pesti si le va aduce de mancare, iar in apa, chiar langa rama din calig, rama deja ucisa, se afla un peste care urma sa prinda rama, langa acest peste putin mai incolo se aflau trei pestisori carora mama lor le spunea ca tata urmeaza sa le aduca o rama de mancat, asta este viata, atat de nenorocita pe acest pamant atat de nenorocit, totul un rezultat al evolutiei accidentale, nimic mai mult.

as fi vrut ca god sa fie existat, caci nu ar fi fost posibil o astfel de lume atat de criminala daca god ar fi existat, din pacate, god nu exista, sau de fapt prin asta ni se da noua, fiecarui om, sa devina god, dar pentru cine? cum adica, eu sunt god pentru colegii mei? pentru cititorii mei, pentru plagiatorii mei? stim cu totii ca ar fi absurd sa crezi asa ceva, in lumea asta ticaloasa nu ai cum sa fii god, poti sa fii un hitler, un stalin, un putin sau un lingau precum presedintele acestui popor nenorocit (singur, nu de altii), dar nimic altceva, doar ca acei ochi ai puiului de maimutica (caci si maica-sa de un tip de maimuta micuta) erau atat de mari si asta cu siguranta pentru ca erau atat de ingroziti de ceea ce deja vazusera si de ceea ce urma sa se intample, el, puiutul nu avea alt destin decat ca oasele lui sa fie zdrobite de coltii uriasi ai leopardului, si apoi mancat de puii leopardului, dar el, puiul de maimutica inca era strans legat de trupul lui maica-sa, trup fara viata, dar vai cat de tare se strangea puiul de maimutica de mamica lui maimutica, era ca si cum, acea strangere inseamna salvarea pentru pui, cand de fapt era condamnarea si pentru el, evolutia speciei nu a permis ca puiul sa fi fost in stare, in loc sa se stranga cu disperare de piciorul fara viata a lui maica-sa, sa sara pe o creanga intr-un copac, sa zboare precum o pasare (chiar precum si un pui de pasare), dar vorbim deja de lucruri absurde, maimutele nu pot sa zboare (desi sunt unele adulte care sar din creanga in creanga de ai impresia ca zboara), dar puiul acela de maimutica bineinteles ca nu era in stare de asa ceva, nici maica-sa nu a fost in stare de asa ceva, de vreme ce era moarta in gura leopardului flamand dar care ducea victima sa fie mancata de puii ei (nici macar nu era mancata decat partial de ea), de ce a permis evolutia speciei acea disperare din ochii puiului de maimutica, dar nu a permis zborul acestuia in astfel de situatii? mare ticalosie si evolutia asta accidentala si selectata de mediu criminal, deci noi suntem nascuti intr-un mediu criminal, inseamna ca si noi, la randul nostru, suntem criminali, doar ca nu e vorba doar de eu care scriu aceasta mica si ucigatoare povestioara, dar e vorba si de tine, cititorule si de copiii tai (pe care ii ai sau ii vei avea), de rudele tale si de prietenii si dusmanii tai si de toti oamenii de pe acest pamant blestemat, caci, da, stim deja, suntem cu totii criminali facuti de evolutia speciei (accident genetic si selectie naturala), puiul de maimutica nu va fi selectat pe linia evolutiei speciei pentru ca nu a fost in stare sa zboare atunci cand maica-sa a fost ucisa de leopard, ba dimpotriva, el, puiul chiar a participat la uciderea mamei lui de catre leopard tocmai pentru ca el, strangand atat disperat de piciorul mamei, ea nu a mai fost in stare sa sara pe acea creanga de copaca care ar fi salvat-o de ghearele si de coltii atat de ascutiti ai leopardului, si uite asa, puiul strangandu-se atat de tare de piciorul mamei sale, semnase condamnarea la moarte nu doar a lui dar si a mamei lui care datorita evolutiei speciei, bineinteles, nu ii era scris in gene sa isi abandoneze propriul sau pui - astfel, doar astfel, ea, mama, ar fi fost capabila sa sara pe acea creanga de copac salvatoare si, tot datorita evolutiei speciei, nu aveam cum sa ne asteptam ca puiul sa se sacrifice pentru mama lui (o astfel de reactie fusese respinsa cu milioane de ani in urma de evolutia genetica a speciilor, nu este scris in nici o gena, la nici o specie, sacrificiul puiul pentru parinti - ar fi chiar absurd), doar ca, desi nu se sacrificase pentru maica-sa, puiul isi semnase si propria condamnare la moarte, o moarte brutala, ingrozitoare, de asta ochii puiului de

maimutica era atat de ingroziti, atat de uriasi in raport cu trupul lui atat de mic (cum am mentionat bratele si picioarele erau toate inclestate in jurul micului piciorus al mamei sale - repet, era o specie foarte mica de maimute - asa ca putem remarca chiar aici, ca pranzul leopardului si a puilor ei urma sa fie o cantitate mica, foarte mica, de carne), de ce nu exista god?, dar nu exista, cumva, un god pentru leopard? dar nu mai putem vorbi de un god in astfel de cazuri, ci cel mult de diavol, deci putem concluziona ca era diavolul care dirijase aceasta crima, era diavolul care dirijase atatea crime pe acest pamant atat de nenorocit (bineinteles, uitat de dumnezeu- dar de ce uitat? nu e vina lui ca ne-a creat criminali? nu a fost alta solutie decat ca majoritatea animalele sa supravietuiasca prin crime si nimic mai mult - dar stai putin, cititorule, maimutica acea ucisa era maimuta care supravietuia fara sa ucida alte animale, consuma doar vegetale, dar nu inseama si asta o crima? mai mult sau mai putin, nu putem vorbi de crima chiar atat de usor cand discutam despre vegetale, desi despre plante si copaci putem vorbi de viata, dar majoritatea speciilor de maimute nu manaca copaci si nici nu ucid plante complet, mananca fructe produse de plante si copaci, dar nu ucid vegetatia. vai, lucrurile devin atat de complicate, pe acest pamant atat de nenorocit, atat de uita de dumnezeu, dar mereu reamintit diavolului - de parca chiar god i-ar aminti mereu diavolului de nenorocitul asta de pamant... nu mai gasesc cuvinte, nu mai am cuvinte, de fapt, toate cuvintele si-au pierdut rostul, spune-mi cititorule cuvantul tau sau cateva cuvinte tale, alea care iti vin in minte atunci cand ai sa te uiti direct in ochii aceia uriasi ai puiului de maimutica cu acele brate mici si piciorusi mici strans legate de piciorusul mamei sale care fusese deja ucisa de coltii atat de ascutiti ai leopardului... doar ca ochii tai vor ramane indiferenti, stiu asta, datorita evolutiei speciei, ai si tu copii de crescut, peste cateva ore, spre seara va veti aseza cu totii la masa, tu cu partenerul/partenera si progeniturile voastre si veti manca niste friptura de pui sau de porc cu niste cartofi si eventual salata de vegetale, doar ca nici nu v-ati pus problema ca prin asta participati la crimele care s-au infaptuit ca voi sa aveti carnea aia in farfuriile voastre, carne pe care o veti sfasia cu dintii vostri, carnea care avea candva, in trecut, neaparat, viata, uite chiar acum mancati niste carne de pui sau carne de vitel, nici macar de adult, si ce buna e, dar asta e evolutia speciei, puiul ala de pasare sau vitelul a fost sacrificat ca voi sa aveti carnea pe farfurie, dar nici nu ti-ai inchipuit vreodata, nici nu ti-ai imaginat vreodata cum este taiat un vitel, i se taie gatul cu un cutit ascutit, sangele incepe sa ii curga, sa se imprastie, viata incepe sa se desprinda de trup ca pana la urma sa il paraseasca complet, si uite asa, tu, carnivorul, ai carnea bine prajita, bine gatita in farfurie - cui ii pasa ca era carnea unui vitel, vai de capul lui, care nu traise decat vreo 2 ani si fusese deja sacrificat¹ ca tu, cititorule, sa ai carnea lui in farfuria ta, tu si copii tai sa supravietuisti datorita acestor crime - nimic altceva decat evolutia speciilor, deci nimeni nu e vinovat, si atunci cum putem sa ii acuzam pe ceasusescu sau putin, de exemplu, ca au fost/sunt criminali? god nu exista, totul tine de evolutia speciei, iar legea principala este crima pentru supravietuire! ce tragedie... ce destin criminal avem noi, toti oamenii, fara nici o exceptie, toate animalele (sau aproape toate animalele), viata necesita moartea, viata este moarte, moartea este viata si nimic altceva... acum la sfarsitul aceste povesti, te intreb cititorule unde mai este locul lui dumnezeu? nicaieri, te asigur, niciunde... suntem singuri, fiecare dintre noi este un criminal singuratic si nimic mai mult. ca sa supravietuiasca si nimic mai mult. ca sa produca alta viata criminala si nimic mai

¹ Leonardo era vegetarian tocmai ca sa nu fie partas la uciderea animalelor. cand mai avea bani si se plimba prin piata si cumpara porumbei special ca sa le ii elibereze sa zboare deasupra pamantului... da, da, Leonardo a fost cel mai mare de pana acum... pacat ca a trebuit sa isi piarda timpul cu multe prostii tehnologice... ca sa aiba cum sa traiasca.

mult. nici macar povestea asta nu poate sa aibe vreun sfarsit, ce nenorocire, nu uita, cititorule, ochii acelui puiut de maimutica, acei ochi atat de ingroziti, atat de mirati fata de viata pe care apucase sa o traiasca, o viata de vreo cateva saptamani, doua luni, maxim si nimic mai mult... nimic mai mult. viata = moarte = viata = moarte... (obligatoriu, ultimul cuvânt trebuie sa fie “moarte”, nu are cum sa fie “viata”)... puiul de maimutica atat de agatat de piciorusul fara viata la mamicii lui se mira de viata de care avusese parte, atat de scurta cu un final atat de tragic incat parea ca ochii lui ne indica mirarea lui in fata vietii (nu a mortii), da, puiul se mira cum de a fost posibil ca viata sa fie atat de scurta si de tragica pentru el? nu avea nici un raspuns si, astfel, mirarea lui crescuse la infinit... exact ca si ochii lui atat de mici, dar atat de mariti tocmai de groaza/mirarea in care se afla in acea stare de suspendare intre viata si moarte, asa agatat de piciorul fara viata al mamei care ii daduse lui viata. Moarte... viata... moarte... “unde esti copilarie cu padurea ta cu tot?”¹

cu doua zile in urma, g. s-a uitat la o seventa pe google in care o pantera (nu foarte mare) a prins de gant un pui de bivol (ceva de genul asta) langa niste copaci si l-a strans de partea de sus a gatului. a aparut mama bivolului care l-a alungat pe leopard. acesta s-a refugiat printre copaci, nu a vrut sa se bata cu bivolul-parinte. mama s-a aplecat si a lins copilul care statea ranit pe pamant. acesta incercat sa se ridice, a ajuns sa stea pe doua picioare cateva secunde dupa care a cazut. leopardul iar a incercat sa se apropie de pui, dar mama l-a alungat din nou. mama se uita la puiul prabusit la pamant, sangele ii curgea din corp pe pamant, mama l-a impins cu botul ca si cum incerca sa il ridice, acesta a mai incercat de doua ori sa se ridice, nu a reusit si s-a prabusit din nou pe pamant. mama a mai stat un minut uitandu-se la pui (care tot isi misca corpul, probabil de durere), dupa care s-a indepartat, a iesit din cadrul ecranului aparatului care inregistra secventa. imediat pantera, care era la cativa metri si asta astepta, s-a repezit si a luat puiul de gat (care era destul de mare) si, cu un efort urias, s-a ridicat cu puiul in gura in copac.

stii, cititorule, de acei parintii a unei fete care a fost violata ani de zile atat de tatal ei, cat si de mama ei, iar cand a implinit 17 ani, fata a depus plangere si politia i-a arestat pe amandoi parinti? stii tatal chinez care a taiat cu cutitul capul fetei lui de 17 ani doar pentru ca ea s-a intalnit cu un baiat cu care tatal nu voia si mai apoi tatal s-a dus cu capul in mana la politie si s-a predat? stii cum au murit evreii in lagarele de concentrare, totul plecand de la invidie, invidia altora foarte tari in toate, germanii? e adevarat, cum scrie in mai multe carti, ca presedintele celei mai puternice tari a fost impuscat de serviciile secrete din tara lui la ordinul dat de marii bogatasi ai tarii pentru ca, printre multe altele, acesta voia sa se impace cu tara comunista si sa renunte la petrolul din mai multe tari sarace exploatare la maxim de guvernul/afaceristii din tara lui? s-a spus ca a fost impuscat de un individ arestat imediat si care a ramas masca cand a auzit de ce era acuzat, dar care a fost impuscat mortal a doua zi de un alt tip (cu care nu stiu ce s-a intamplat). s-a spus ca cel acuzat care la impuscat pe presedinte a tras cu pusca din spatele masinii descoperite (intamplator, presedintelui i se recomandase chiar atunci sa mearga cu o masina descoperita!), dar in clipul aparut zeci de ani mai tarziu, se vedea ca presedintele a cazut pe spate, deci fusese impuscat din fata (si nu din spate cum fusese acuzat acel individ care a fost impuscat de catre un om pus de ss chiar a doua zi), probabil din cladirea din fata masinii cu o pusca

¹ Nelson Mandela: “After climbing a great hill, one finds that there are many more hills to climb.” Mie mi s-a intamplat acest lucru in trecut. Dar acum, dupa ce am urcat pana si ultimul si cel mai inalt varf (“originea universului”), am atins cerul, pur si simplu... ce voi mai face in continuare? asta e marea intrebare: ce mai fac de acum incolo?

speciala cu luneta de catre un specialist.¹ stiti cu siguranta cat de multi intelectuali romani au murit in puscarii in anii '50-'70 sau cum ii ucidea ceausescu (un simplu mecanic doar cu sapte clase ajuns presedinte) si nevasta-sa (analfabeta) pe adevaratii intelectuali care erau impotriva lui (pe cei care erau prea intelectuali pentru ei-analfabetii (ca si securistii care puneau geanta!) - invidia, bineinteles) cu acea valiza cu material iradiant? Infernul e aici pe pamant, nu-i asa?

[discutie intre dl. g. si membrii comisiei nobel]

- tipam in gura mare ca merit doua premii nenorocite de-ale voastre, la fizica si la biologie/medicina (adica (neuro)stiinta cognitiei), dar cu cele trei volume (ca sunt trei, astea e al treilea volum), ca sa le intelegi (nu e nimic de inteles, ca sa le traiesti, cititorule), trebuie sa le citesti pe toate trei, dar trec pe lista si premiul nobel pe literatura.

- domnu' g., stii ca nu ai sa primesti nimic.

- da stiu, ma doare in cot.

- pai si atunci de ce tipi in gura mare?

- asa, ca sa fiu al dracului!

- te dai mare in parcare, nu? bai, romanule, tot om ai ramas si tu, nenorocitul, tot rahatel esti si tu, nimic ai mult, in nimic ai sa te intorci si tu, nu ai scapare, sa fie clar.

- exagerand, as putea sustine ca merit si premiul de pace.

- ai scris cartea asta de-rahata ne-ai improscat pe noi, cititorii, cu cuvintele tale de-rahata si vrei si premiul nobel la pace si la literatura? auzi tu, la literatura! ne-ai innebunit cu cele doua premii nobel pe care cica le meriti (meriti pe dracu', esti dracu in haine impopotanate), esti nebun, baiete, esti cazut in cap.

- bai, daca v-am aratat ca sunteti mici rahatei, dar si eu sunt tot rahat, dormiti in pace, poate ca o sa incercati sa va schimbati...

- noi sa ne schimbam? dar nu ai zis chiar tu ca fiecare e dumnezeu? de ce sa ne mai schimbam?

- da, asa e fiecare e dumnezeu, doar ca e dumnezeu in lumea lui, e lumea lui, dar am fost pacaliti (de cine oare?), trupurile noastre (rahatei mici, aduceti-va aminte de copilarie!) sunt in aceasi lume nenorocita, in lumea macro, trebuie sa traiasca impreuna, sa se undearca (eventual), sa comunice (dar trupurile comunica? cuvintele nu sunt ale mintii?), sa fie impacati ca sunt asa cum sunt.

- dar daca dumnezeu, bati campii tu, nu exista, cine ne-a facut?

- nimicul, mai exact hiper-nimicul.

- adica hiper-nimicul tau?

- da, hipernimicul meu.

- te dai mare, idiotule, te crezi dumnezeu, te crezi supraom, nenorocit mai esti, in infern ai sa ajungi, ai sa vezi.

- suntem deja in infern, aici ne-am nascut, aici am trait, aici vom muri...

- si vrei si premiul nobel pentru pace?

- cartea va indamna, pe voi cititorii, sa iesiti din rahatu' asta...

- acum ne bati la cap ca meriti trei premii nobel! nebunule, bati campii..

- las ca am vazut, in 2022, ati dat premiul la fizica la trei sefi de echipa de experiment despre nonlocality si entanglement, nimic nou, doar experimente mai performante decat cele din anii '20-30... ati dat premiu la trei oameni ca sa nu mai fie loc de mine, de obicei sa da la unul, doi care fac experimente si la cel care a venit cu teoria de

¹ [nota editurii: aceasta idee apare si in filmul cu Kevin Costner in rolul procurorului, deci aceasta idee nu e una introdusa de dl. g., sa fie clar asta...]

obicei, cu mult inainte. dar ca sa evitati sa imi dati premiu si mie, ati dat la trei experimentatori ca sa scapati de mine, care am venit cu explicatia teoretica.

- asta zici tu.

- dar stiti si voi de plagiatori, v-am trimis manuscrisul ani de zile. stiti si voi ca le merit pe toate trei... dar ne putem intelege aici: puteti sa imi dati unul singur, dar sa mentionati ca e pentru toate cele trei premii si in anul in care imi dati premiul mie, nici unul dintre cele trei sa nu mai fie dat la altcineva.

- ca de obicei, bati campii... nu avem ce sa discutam.

[dumnezeu si diavol]

- doamne doamne, acu' la final, spune-mi si mie, de ce dracu' l-ai trimis la mine in infern pe nenorocitul asta? ca a muscat cel mai mult din marul cunoasterii? dar nu stiai ca asta va face?

- bineinteles ca stiam de la inceput.

- aha, deci ai vrut sa ma nenorocesti pe mine. de unde stii ca nu te va nenoroci pe tine ideile lui? uite, are articol ca tu nu ai cum sa existi... ca el a rezolvat toate problemele stiintifice si filosofice, ca a aratat ca totul a plecat din nimic... mai rau ca asta nu se putea pentru tine! ai dat-o in bara, amaratule... si acum vrei sa ma nenorocesti pe mine.

- da, vad ca incepi sa intelegi, sa stii ca nenorocirea a inceput deja.

- de asta l-ai trimis in infern, sa nenoroceasca infernul! nenorocit mai esti, tata... pana si tu, dumnezeu, te-ai facut frate cu dracu' ca sa treci puntea. dar zi-mi si mie, ce e puntea asta?

- iti zic pentru ca totul din cartea asta e scris pe fata, nimic nu e pe ascunselea, nimic nu e scris cu manusi, totul e explicat pe indelete, pe bune...

- hai, lasa prostiile, raspunde-mi cum o sa nenoroceasca domnul asta, g., infernul meu? nu a mancat tot marul cunoasterii tale? spune-mi, nenorocitul, nu a sadit dl. g. un nou copac-mar (ala verde al lui leonardo!) si acum oamenii (macar miile de plagiatori, dar stim cu totii ca sunt nenumarati oameni care i-au citit cartile lui, intreaga lume stie de el, de ideile lui) manca cu totii merele lui si nu ale tale?

- pai chiar asta am si urmarit.

- stai ca nu mai inteleg nimic, care ar fi rezultatul urmarit de tine daca toti oamenii ii vor manca merele lui si nu ale tale, alea vechi si roase de viermi marnunti?

- romanii, americanii, germanii, oamenii in general vor deveni mai buni, mai intelepti, vor cunoaste mai bine Infernul si vor incerca sa il evite. prin dl. g., am urmarit sa transform infernul in imparatia cerurilor.

- doamne fereste! esti un nenorocit! nu ai sa reusesti, eu ce crezi ca am sa fac aici, am sa stau degeba? crezi ca ma duc sa pescuiesc sau sa vanez? vrei sa fiu ca pescarii aia de pe dambovita sau ca vanatorul lui kafka? eu sunt Diavolul, nenorocitul.

- stai linistit, si merele dlui g. vor putrezi cam in 200 de ani.

- si atunci ce ai sa faci? ca doar tu le faci pe toate...

- va fi un alt fiu care va sadi un alt copac-mar. vor fi alte mere si gata.

- si cat timp vei face asta? eternitatea nu exista, nu a dovedit asta chiar dl. g.?

- pui prea multe intrebari, diavolule. vrei sa stii prea multe.

- dar e dreptul meu sa am access la merele cunoasterii. de ce ne pacalesti tot timpul cu merele tale pline cu viermi, cu ale nenorocitului asta de g.? de ce?

- si tu, ca si dl. g., de altminteri, degeaba tipati in gura mare, stii si tu, diavolule, adica tu, esti eul meu pe din dos.

- dar stai putin, asta nu inseamna ca tu esti de fapt ochiul ciclopului¹ (care e balaur!)? nu inseamna ca tu, dumnezeu, esti chiar diavolul, tu esti eu, pana la urma, tu esti g.-ul asta nenorocit/balaur?, mare nenorocit mai esti si tu, dumnezeu, ne-ai scos ochii cu cele trei volume (de literatura, cica!) ale “domnului g”... care sunt cuvintele tale finale, vrei sa spui ca eu sunt curul tau, sunt curul lui dumnezeu? dar pe prima coperta e ochiul unui ciclop (dl. g. se da mare zice ca el e ciclopul, un balaur nenorocit, nimic altceva), deci tu, dumnezeu, esti ochiul unui ciclop, iar eu, diavolul, sunt curul tau. asta vrei sa arati prin acest volum, nu?
- ei bine, la asta nu iti mai dau raspuns, te las pe tine si pe cititor sa raspunde-ti la aceasta intrebare.
- dar macar spune-mi ce scria (cu alb, nu?) pe peretele ala al dracului de alb de deasupra patului dlui g., din finalul volumului 2?
- nimic.²

[dl. g. si povestitorul (credincios)]

- eu ti-am zis ca sunt credincios. sa iti spun ce cred eu despre tine: eu cred ca tu esti alesul lui dumnezeu, pur si simplu..
- pai daca il neg, cum sa fiu alesul lui?
- te-a ales pe tine pentru ca stia ca ai sa dobandesti cea mai mare cunoastere.
- pai si ce ii convenea ca mancam tot marul cunoasterii?
- stii care e problema? aici in infern, nu exista adevarul (care era, candva, doar in paradis). aici nu avem nici nihilismul lui nietzsche, aici avem diferite mere pline cu viermi, adica “adevaruri relative” (abureli). tu esti alesul lui dumnezeu sa schimbi marul de cunoastere putred cu altul nou. nu inseamna ca vii cu “adevarul absolut”, dar este un “adevar” mai bun decat cel de pana acum. si prin asta omenii vor deveni mai buni, prin acest volum, macar unii vor incerca sa iasa din rahat. asta a fost misiunea ta in infern.
- dar cum de a avut incredere dumnezeu in mine dupa ce am scris acel articol (free pe pagina mea de web) in care arat ca nu are cum sa existe?
- te-a lasat sa tragi in el (“nu poti fi profet in satul tau”).
- dar nu ii e frica ca oamenii, citind aceasta poveste, se vor ridica impotriva lui?
- el stie ca oamenii nu sunt in stare sa faca asta, doar el ne-a facut asa, lasi, prostanaci, limitati, super-orgoliosi, saa ca nu avem cum sa ne ridicam impotriva lui cu totii.
- de ce?
- pai suntem facuti “dupa chipul si asemanare lui”. fiecare minte e o lume/univers care nu exista pentru alta lume/minte deci mintile/vietile noastre nu au cum sa se uneasca sa il dam jos pe dumnezeu care e imaterial, bineinteles! corpurile se pot uni (pot sa si-o traga, pot sa danseze impreuna, un corp poate sa dea un pumn altui corp, tragedia (sau salvarea?) e asta: “cuvintele” nu exista pentru corp/creier... doar niste sunete trasminate de aer receptionate de urechi si trimise ca semnale in creier si atat. Intelesul cuvintelor nu exista inteles in creier, doar in minte.

¹ un ciclop are un singur ochi, dar si dumnezeu are un singur ochi, dumnezeu este “ochiul”, nu? nu exista “dumnezeu cu doi ochi” (contradictie ontologica, putem vorbi de barbat si femeie, dar nu de doi ai lui dumnezeu...). dar nu am vazut in aceasta poveste ca dumnezeu si diavolul sunt doua fete ale aceleasi entitati? daca pe prima coperta e ochiul lui dumnezeu/ciclop=balaur, pe coperta din spate e un cur, adica diavolul...

² <https://www.youtube.com/watch?v=98eIW6CN62k> Gary Moore - Parisienne Walkways (Best Version) iubirea nu are statut ontologic (conform teoriei dlui g.), sexul chiar exista (corpurile sunt toate in aceasi lume, lumea macro). iubirea? o iluzie creata de fiecare in mintea lui (o lume in sine si pentru sine care nu are cum sa existe pentru alta lume, pentru alta minte). deci sex exista, iubirea e o iluzie! (vezi volumul doi)

- am inteles, de asta ne-a facut dupa chipul si asemanarea lui... daca era posibil ca o minte sa se uneasca cu o alta minte si cu inca una si inca una, s-ar fi facut o "hora" imateriala care ar fi putut sa il dea jos pe Dumnezeu! asa e?
- poti sa interpretezi si asa...

[cititor si dl. g.]

- zi-mi si mie de ce ai scris (adica i-ai povestit-o povestitorului care doar a scris) aceasta carte-de-rahata?
- pai, am specificat mai sus, cel mai mult m-a inspirat si m-a impins sa scriu aceasta carte chiar filmul *Calauza* (Tarkovski).
- aha, da' ai vazut, scriitoru' din film (in secventa din desert, secventa finala a calatoriei lor spre acea camera nenorocita) i-a reprosat calauzei ca l-a trimis pe el intentionat in "tunelul uscat" (stim, stim, plin de rahat), ca betele alea rupte de calauza erau egale ca lungime, deci calauza hotarase deja scriitorul sa intre primul. era timpul scriitorului, adica umanitatea e in perioada data de mentalitatea scriitorului, adica, Dumnezeu a murit!¹
- poate asa crezi tu, asa a crezut Nietzsche, eu cred ca Dumnezeu nici macar nu are cum sa existe...
- bine, te intreb si eu, precum scriitorul pe calauza, crezi ca nu am vazut ca pe coperta e un titlu al acestei carti nenorocite, iar pe prima pagina alt titlu? de ce ai facut asta idiotule? cum ai auzit tu de o carte cu doua titluri? nu e vorba de subtitlu, subtitlul apare diferit pe coperta si pe prima pagina. ai zis ca explici totul in carte, ca nimic nu e metamorfozat, ascuns pe sub cuvinte frumos ambalate, de ce sunt doua subtitluri diferite? explica.
- pai, pe coperta e scris subtitlul "poveste-de-rahata" pentru ca aceasta carte chiar e de rahat.
- si de ce pe prima pagina e scris "poveste-de/spre-rahata"?
- pentru ca toate cele trei variante sunt adevarate.
- care trei variante ca nu inteleg.
- dar de unde stii ca eu inteleg?
- tot la Tarkovski ai ajuns, vrei totul (acel "tot" filosofic, nu?) sa fie "inefabil"... vrei sa spui ca toti oamenii sunt criminali?
- da, toti sunt criminali (evolutia speciei), dar exista diferente uriase de criminalitate intre oameni. unul ca Putin-Rusul e unul dintre cei mai mari criminali ai istoriei recente. oameni avand criminalitate aproape inexistenta sunt: tanarul din Rusia care s-a sinucis sa nu faca jocul lui Putin si cel care s-a pus in fata tancului la manifestatie din piata Beijingului si a fost arestat si el si tanchistul si amandoi au disparut. diferenta de criminalitate dintre oameni este URIASA! au fost unii, dictatorii, care au ucis zeci de mii de oameni (Ceausescu si ss) altii nici o musca nu ar fi in stare sa ucidă... asta e diferenta dintre oameni.
- si care ar trebui sa fie consecinta acestei povesti?
- oamenii sa iasa in strada si sa schimbe sistemul in care isi traiesc viata nenorocita, sa il faca mai bun ca viata lor sa fie mai buna.
- pai daca ei sunt multumiti de viata pe care o au, de ce sa o schimbe?
- oamenii se nasc, genetic vorbind, egali, dar prin munca pe care o depune fiecare d-a lungul vietii, rezultatele sunt extrem de diferite.
- deci cine munceste cel mai mult, e cel mai bun?

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=SGCvhARqyMQ> Leonard Cohen - It Seemed the Better Way, lyrics video

- nu... totul depinde de valoarea muncii fiecaruia.
- pai ce sau cine te invata sa stii ce si cum sa muncesti?
- pot sa te invete unii (niciodata complet), dar lectiile cele mai bune le primesti de la viata. daca esti in stare sa intelegi lectiile date de viata, atunci vei castiga lupta.
- si cand esti in stare sa le intelegi?
- depinde de cat ai muncit si de ceea ce ai facut in viata, pas cu pas... povestea asta trebuie sa fie cea mai buna si mai dura lectie pentru fiecare cititor. majoritatea o vor arunca la cos.

*Do not correct a fool or he will hate you,
correct a wise man and he will appreciate you. (Bruce Lee)*

[dl g. cu geamanu']

- noroc ca ai cazut in cap. altfel nu ai fi scris ceea ce ai scris...
- asta e scuza ta si a tuturor celorlalti inexistenti: ca am scris ceea ce am scris (am schimbat cadrul de gandire al umanitatii) fiindca am cazut in cap. idiotenie mai mare nu am auzit! de altminteri, nu cred ca accidentul mi-a influentat ceea ce am scris.
- epilepsia inseamna activare neuronală diferita fata de oamenii normali, asta ti-a creat tie posibilitatea de a avea astfel de ganduri...
- vorbesti prostii, scuze ca tu nu ai facut mare lucru. telul vietii tale a fost sa faci sex... ai avut cateva orgasme, la inceputul vietii chiar pin fiecare zi, mai apoi, din ce in ce mai rar si atat. eu insa am fost orgasm in fiecare clipa de cand am descoperit lumile mele... asta e diferenta intre sex si a schimba cadrul gandirii umanitatii. adu-ti aminte ce spunea feynman despre diferenta dintre fizica si matematica: e diferenta dintre sex si masturbare...
- dar tu adu-ti aminte ce a zis Aristotel: "there is no great genius without some touch of madness".
- atunci arunca-te in cap ca sa devii si tu geniu...¹ tu ai fost interesat, ca majoritatea barbatilor, de sex, ai avut cateva amante si asta a fost tot... comparativ cu starul ala de filme porno siffredi sau cu patronul de la playboy (de exemplu), tu nu existi... ti-ai sacrificat sinele/viata pentru cateva partide de sex de-a lungul vietii tale (asta fost telul vietii tale, nu?), doar ca actul sexual nici macar nu exista pentru sinele tau, ci doar pentru corpul tau, desi placerea sexuala e o stare mentala, dar uite asa ati fost pacaliti de evolutia speciilor.² suntem frati gemeni, dar diferenta dintre noi e uriasa, prin asta eu vreau sa arat ca oamenii toti se nasc la fel, nu exista nici o diferenta genetica, asa ca daca unii care tin de o natie sau de alta (precum americanii in lume sau germanii in europa la ora actuala) se cred cei mai tari din parcare doar pentru ca sunt niste dobitoci plini de mandrie, super-increzuti (adica super-idoti) si nimic altceva. uita-te la americani: nici un mare filosof american in istoria filosofiei pana acum. nici in urmatorii 200 ani nu va aparea nici un american, de vreme ce numele meu va domina istoria gandirii acesti ani.
- atunci cum tu ai reusit sa schimbi gandirea umana daca nimic nu e innascut?
- "I was an ordinary person who studied hard. There's no miracle people!" (feynman). adu-ti aminte, cand eram studenti la master, am facut echipa de fotbal a facultatii si am juns pana in finala! pana in acel ani, toata lumea voia sa joace cu filosofia ca sa ii bata cu golaveraj. Insa, in semifinale, echipa noastra i-a batut cu 4-0 pe cei de la

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=Nzo3atXtm54> Johannes Brahms -- Hungarian Dance No.5 - Hungarian Symphony Orchestra Budapest

² partea proasta cu sexul este ca atunci cand devine o slujba (ca pentru un star porno), placerea sexuala devine doar o obisnuinta.

matematica cu care profesorul de sport facea echipa universitatii. in campionatul universitatilor, pana atunci, echipa luase bataie mereu. dupa semifinala, profesorul de sport mi-a spus: “vreau sa vii la echipa universitatii.” i-am zis profesorului: “de ce nu il iei pe frate-miu, joaca mult mai bine ca mine?” profesorul: “te vreau pe tine.” am acceptat, nu am avut de ales. inainte de a incepe meciul, au venit cativa studenti de la matematica (printre care si capitanul echipei) si mi-au spus: “ce post vrei sa joci? poti sa alegi orice post.” eu: “vreau in aparare, principalul tel este sa nu luam gol, dupa aia mai vedem noi.” si am jucat in aparare pe stanga. am urcat si in fata am dat chiar si un gol. echipa universitatii a castigat cu 3-1, era prima victorie a echipei, doar ca era ultimul meci din grupa. ce a contat, pana la urma, profesorul m-a ales pe mine si nu pe tine (care jucai mult mai bine) sau munca pe care o depunea fiecare in echipa: in aparare, eu munceam de imi sareau capacele ca echipa sa nu primesca gol dar tot eu iti trimiteam mingea ca tu sa dai gol. feynman avea dreptate: nu exista genii, exista doar munca... toti oamenii se nasc egali, acelasi fond genetic (asta sa fie clar pentru toata lumea)! diferenta e data de munca, desi nu inseamna ca cel care munceste cel mai mult va fi cel mai tare din parcare, depinde si cel fel de munca faci... in plus, pe langa munca (adica dobandirea cunoasterii, cat mai multa!) si mediul care sa te ajute, mai trebuie si “imaginatie” care nu e innascuta, e dobandita si asta¹! americanule, nu te mai crede cel mai destept, ca nu esti cel mai destept. sarmanule, nu te mai crede cel mai destept ca nu esti cel mai destept.

- dar nu tie frica ca cei de la ss nu o sa te ierte?

¹ “Imagination is more important than knowledge.” (Einstein) Einstein avea perfecta dreptate, dar nu inseamna ca nu iti trebuie cunoastere: de exemplu, ca artist, nu faci ce iti trece prin cap (crezi ca ai talent si nu iti mai trebuie altceva!), de cele mai multe ori, o dai in bara si inca rau de tot. (nici nu vrei sa accepti asta de vreme ce te crezi Dumnezeu, ca orice artist, ca orice om). in acest sens, scriu aici o nota de subsol din cartea dlui G. despre artisti: Brancusi: “Am primit in Paris comanda pentru un monument funerar pentru un cuplu. Consacrându-i, cum fac de obicei, un timp indelungat acestei sculpturi, am realizat in ce masura oglindirea unei forme exterioare a doua fiinte este mult indepartata de adevarul esential. Cat de indepartate sunt aceste sculpturi fata de marele eveniment al nasterii acestor fiinte, fata de bucuriile si tragediile lor, fara sa mentionez graduarea vietii si a mortii. Aceasta este povestea Sarutului, plasat in cimitirul din Montparnasse si compusa sub forma literei ‘M’, moartea (in Romana)... Am vrut sa capturez nu doar memoria acestui cuplu unic ci al tuturor cuplurilor celor care s-au iubit unul pe celalalt pe acest pamant inainte de-al parasi.” (Brancusi in Miller 2010, pp. 100-1) citind aceste vorbe ale lui Brancusi, intelegi, in sfarsit, ce inseamna *Sarutul/Poarta sarutului...* si *Coloana fara sfarsit* (cupluri de suflete care se indreapta catre Dumnezeu). la fel si despre aceste cuvinte: ‘In timp ce eram ocupat cu Măiastra mea, el mi-a vizitat atelierul. Eu eram obosit, dezamăgit și tulburat. Erik Satie m-a întrebat care este cauza. I-am replicat: ‘Deoarece trebuie să elimin o umbră de la gatul lui Măiastra. Era important ca o anumită linie să iasă în afara în relief. Miliarde de linii trec printr-un punct și trebuia ca eu să aleg din acest miliard de linii, doar una singură.’ (Brancusi in Miller, p. 109) cand auzi o astfel de declaratie, iti dai seama ca numai un ganditor ca Brancusi putea sa o faca... Miholca: Sarutul lui Brancusi este mai intim datorita mici sale marimi si forme sale unice. Sculptura este cioplita dintr-un bloc de piatra doar singurele trasaturile esentiale, precum gura si bratele, fiind adaugate ca sa exprime imbratisarea cuplului. (Miholca 2014, p. 17)” aceasta nota de subsol este inca un motiv ca fiecare individ sa nu creada ca el e “cel mai tare din parcare” ca e nascut geniu (nu exista genii innascute) sau ca s-a nascut intr-o natie “aleasa” (nu exista “natii” alese). repet: trebuie sa fii mare imbecil sa crezi ca te-ai nascut geniu sau sa crezi ca te-ai nascut intr-o natie care e “cea mai tare din parcare”... in locul lui Brancusi, cum fac artistii care se cred genii? aleg linia aia cum le trece prin cap (fara nici un argument de ce au ales linia aia dintre milioane de linii!), cred ca ei sunt nascuti genii, ca au inspiratie totala, de fapt, nu gandesc deloc de ce au ales acea linie. acestia au incredere absoluta in ei insisi, exact ca fiecare om de pe pamant, exact ca si pustanul ala de la carrefour (vezi mai jos). de aceea, oamenii aia nu raman in istorie, nu au cum sa ramana in istorie. daca faci doar ceea ce iti trece prin cap instinctiv, esti prostanc, nu iei in seama ca exact asta au facut milioane de oameni inaintea ta.. deci nu are cum sa obtii o valoare adevarata prin instinct.

- daca o sa fiu omorat de cei de la ss (care oare?), pentru minte, o astfel de moarte va fi cea mai frumoasa moarte.
- de ce? nu se va afla, nimeni nu va si ca ai murit pentru ca ai fost iradiat de cei din ss.
- nu ma mai intereseaza ca nimeni nu va afla asta. stiu ca am fost dumnezeu pe pamant... si asta a fost indeajuns pentru mine. chiar si daca pamantul va exploda peste patru miliarde de ani si nimeni nu va mai sti de teoria mea.

[g cu g]

- m-am simtit "god" din 2002 (cand eram acolo pe campul ala alb din sofia cand mi-a venit ideea) pana cand voi murit.
- dar conform teoriei mele fiecare om se simte dumnezeu pentru ca e o lume, un univers.
- nu uit, fiecare exista in sine doar pentru sine
- nu conteaza ca ceilalti ma vor recunoaste sau nu dupa ce am sa mor...
- eu stiu ca am schimbat totul in gandirea umana.
- dar dupa ce urc un munte, mai multe creste, toata calatoria dureaz 8-10 ore, nu fac nici o criza, dar peste doua zile, mi se face rau (nu criza, ca iau pastile), dar mie rau..
- dumnezeu iti atrage atentia, asta trebuie sa intelegi...
- si atunci cine mi-a indepartat mana de pe tacul ferestrei?¹
- pai, vezi ca nu ai murit, nici macar nu ai ramas paralizat... poate ca a fost un semn.
- de la cine? nu cred in prostii, nu cred in dumnezeu (de nici un fel)...

dl. g. "singur" (pleonasm)

am luptat cu MAFIAsecu' timp de 33 ani (din 1990 pana astazi 2023) in continuu, zi de zi. am obosit... vreau acasa. am fost astazi la concert al ateneu, cei de la secu au vazut pe internet ca mi-am cumparat bilet, au vazut locul in sala pe care il aveam pe bilet si au trimis doi pensionari chiar langa mine... in timpul simfoniei a 5 Beethoven, la unul dintre mosnegi i-a sunat telefonul de vreo 5-6 ori. era special aranjat de securisti ca sa ma scoata din sarite... securistii nu stiu ce sa mai faca ca sa imi dea in cap... dupa ce l-au pus pe vvc sa imi taie orele de la sociologie, dupa ce am avut cea mai nenorocita slujba la ff, acum imi dau in cap cu orice le trece prin cap... astia sunt securistii4clase cu ajutorul carora ceasusecu4clase si-a construit cel mai tiranic sistem din istoria pamantului... si ei tiranizeaza si acum romaniam. toti din mass-media stiu asta, dar foarte putini scriu despre asta. foarte putini.

[studiu facut de englezi, parca: omul se apuca de fumat ca sa ii creasca increderea in sine! sa se creada mai destept... omul se apuca de fumat inca de mic ca sa isi creeze iluzia ca e el/ea deja adult, ca el este deja "destept" ca si cei adulti. fumatul face ca individul sa isi creasca impresia ca el are importanta, ca face ceva important diferit de ceilalti (doar ca sunt nenumarati indivizi care fumeaza, deci nu poti sa arati ca esti diferit fumand). pana la urma, cei care fumeaza vor sa isi creasca importanta fata de sine insusi, la nivel sub-constient, desi la nivel constient, fumatorul are senzatia ca impresioneaza pe ceilalti care il vad fumand tacticos. gesturile fumatorilor indica cat de important este acest act, fumatul, pentru ei si asta din cauza ca nu au altceva sa arate sau sunt deosebit de complexati, adica ei vor ca oamenii ceilalti sa ii aprecieze mult mai mult. unii dintre mari creatori au fost fumatori, de exemplu Tarkovski...

¹ <http://www.romanianvoice.com/poezii/poezii/odama.php> Eminescu, "Oda (in metru antic)" "Nu e păcat/ Ca să se lepede/ Clipa cea repede/ Ce ni s-a dat?" (Eminescu); https://clickpentrufemei.ro/ghid-de-viata/viata-de-vedeta/veronica-micle-si-eminescu-relatie-patimasa-cu-414002.html?utm_campaign=homepage&utm_source=adevarul.ro

doar ca fumatul incepe, de obicei, cand individul este inca foarte tanar si fara mari realizari. fumand, fiecare are senzatia ca e cel mai tare din parcare; de fapt, tigarile reprezinta cea mai mare pacaleala din viata oamenilor... ei stiu ca fumatul le afecteaza sanatatea, dar mandria de sine este mult mai importanta decat propria sanatatea. asta da prostie uriasa! omul nu e prost destul pana nu e si fudul... cei care fumeaza sunt oameni slabi, prea slabi, chiar daca si unii dintre marii creatori au fumat, asta arata slabiciunea lor. puteau sa fie mult mai buni, mult mai tari, dar pentru ca s-au refugiat in fumat, inseamna ca nu erau super-tari. fumatul e ca si religia, un refugiu in subterana, frica de sine (ca e prea amar), frica ca altii nu il apreciaza cum trebuie, frica mortii (culmea era ca fumatul producea nenumarati morti, dar slabii, desi stiau foarte bine asta, continuau sa fumeze). nu e vorba de dependenta, cine vrea, cine e tare, poate sa renunte la fumat imediat. cei tari cu adevarat nu au nevoie sa se apuce de fumat. fiecare om se cred cel mai tare din parcare de pe intreg pamantul, doar ca unii au realizari mult mai mari decat altii, iar majoritatea nu au deloc creatii (doar copii sau plagiarism), asta e diferenta... pe linia lui Dostoievski, Tarkovski propovaduieste suferinta ca o conditie a creatiei. dl. g. imi spunea, un om "crescut in puf" (cum sunt copii mafiotilor psdisti-pnlisti sau securistilor) nu au cum sa ajunga "mari creatori", asta e sigur. putem spune ca, intr-adevar, suferinta e conditia necesara, dar nu si suficienta, pentru creatie. din aceasta cauza, dl. g. nu acorda un loc prea important suferintei in creatie. nenumarati oameni sufera pe acest pamant, dar nu inseamna ca sunt si creatori. nici ambitia nu e decat tot o conditie necesara, nu suficienta pentru creatie.]

dl. g. a facut cancer la ficat si a murit la cateva luni dupa ce boala a fost dezvaluita¹, desi el a inceput sa simta, intr-o zi, niste dureri la ficat, a evitat sa mearga la un control. poate ca era ca si vanatorul lui kafka (il plagia pe kafka!), isi acceptase destinul, astepta sa moara, e drept, cum am mentionat mai sus, cei de la ss au trebuit sa ii mareasca nivelul de iradiatie pentru ca dl. g. nu mai facea cancer, o data si o data... pana la urma, dl. g. a facut cancer si stim toata lumea a dorit asta (a indraznit sa ne faca rahat pe toti, dar pe toti, ticalosul!), cu totii au fost fericiti ca dl. g. a murit, in sfarsit²... si romanii si americanii si germanii si canadienii si australienii si olandezii si multe alte natii, pe lista aia nenorocita, cica "dark list" a dlui g., erau profesori universitari din nenumarata tari de pe acest pamant atat de frumos, atat de , plin de dealuri impadurite, de campii pline de flori atat de frumos colorate care mirosoare atat de frumos pe acest pamant atat de minunat, eram cu totii inconjurati de minunatii ale naturii (stiati ca omul a distrus, mai ales in ultimul secol, peste 60% dintre speciile de animale de pe pamant?), dl. g. a vrut sa ne distruga... dar nu avea cum, noi eram stapanii, asa ca noi l-am distrus pe el - nu el pe noi, sa fie clar asta.

¹ cititorule, stiai ca Tarkovski a murit de cancer la plamani? (dar el fuma!), stiai ca eroul "scriitorul" din Calauza a murit de cancer? stiai ca inca vreo cativa care au participat la producerea acestui film si au avut un rol important, au murit de cancer cu totii? stiai, chiar exista presupozitia (o tampenie, nu?) ca toti (inclusiv Tarkovski) ar fi fost iradiati de kgb? nici vorba de asta, prostii... dl. g., de aici ai preluat ideea ca tu insusti ar fi iradiat de ss... nu mai suntem pe timpul lui elena ceausescu, acum suntem "liberi", cica, suntem romani (chiar daca "cersim din poarta-n poarta", uite cati americani (care conduc lumea, nu?) sunt pe "dark list" a nenorocitului de domnu' g.!), existam, iar tu, dl g. bati campii, repet, ai luat-o pe coclauri, esti nebun...

² dar dl. g. nu s-a sinucis in romanul nr. 2, nu s-a aruncat in cap cand era internat la spitalul de nebuni si a murit pe loc??? hei povestitorule, eu cititorul, nu mai inteleg nimic, aceasta poveste chiar e de rahat! da' ce nenorocire ai facut, imbecilule, l-ai transformat in "evreul ratacitor" si pe rahatului asta, pe dl. g.? ce dracu', bai povestitorule, si tu esti "fiul lui Dumnezeu"? crezi ca o sa te asteptam pana ai sa te intorci? du-te dracului...

[dl. g. cu studentii lui pe care ia batut la cap tot semestrul ca el a schimbat totul in gandirea umana]

-- dl. g., pe cine sunteti invidios?

- sunt si eu om, normal ar trebui sa fiu si eu invidios pe cineva, dar nu am pe cine! fiindca am schimbat totul in gandirea umana, nu am pe cine sa fiu invidios... desi as putea sa fiu invidios pe Beethoven sau Brahms, as fi vrut sa fiu compozitor de muzica clasica, dar sunt ganditor, pana la urma, ar fi totusi absurd sa fiu invidios pe Beethoven... nu ai cum sa fii invidios pe maradona daca nu joci fotbal profesionist, nu?]

[un tanar si o tinerica 20 ani la carrefour unde dl. g. manca de ani de zile]

el: mie nu imi place sa fiu contrazis.

ea: de ce?

el: pentru ca eu am intotdeauna dreptate, eu nu gresesc niciodata.¹

cititorul: dar scene de astea vedem si noi in fiecare zi, in fiecare ora (mai ales aici, in romania), de ce ne bati la cap cu prostiile astea mereu, dl. g.?

dl. g.: va bat la cap cu realitatea, asta e tot, nimic mai mult.

cititorul: dar ne-ai innebunit cu teoria ta.

dl. g.: da, dar repet, ala nu e adevarul, teoria mea arata ca totul a fost gresit pana acum in cunoasterea umana. teoria mea e ceva nou in cunoastere, nu e adevarul, dar nu e un nihilism. asta e tot.

cititorul: dar tot nu inteleg, de ce ne bati la cap cu astea, le stim si noi foarte bine. de ne scoti ochii cu tampeniile astea?

dl. g.: pai fiecare dintre voi se crede cel mai tare din parcare. sunteti exact ca si iisus, profeti in "satul" vostru.

cititorul: pai tu nu te crezi profet?

dl. G.: ba da, ACUM ma cred, dar cand aveam 20 ani, nici prin cap nu imi trecea asa ceva; mai mult, cand eram student la filosofie, nu ma credeam cel mai tare din parcare, taceam din gura si citeam marii filosofi si oameni de stiinta ca sa dobandesc cunoastere, desi imi facusem planul sa ajung cel mai tare din parcare inca de cand eram student. dar stiam ca sunt nimic atunci. voiam sa devin profet, chiar am recunoscut asta (vezi vol. 2) in fata colegilor, dar nu spuneam ca sunt cel mai tare, nici vorba. am ajuns "profet" dupa ce am descoperit ideea principala din teoria mea, acele LEDe. voi insa, ca toti oamenii, va credeti fiecare cel mai tare din parcare chiar daca nici unul dintre voi nu a realizat nimic. asta e marea problema...

- si de ce nu esti recunoscut?

- pentru ca cei din satul meu nu doar ca nu m-au promovat si au fost invidiosi, nu au crezut un cuvânt (desi aproape niciunul nu imi citise vreo lucrare, nici macar din alea publicate la synthese sau springer...), dar mi-au si data in cap cand au vazut ca public in strainatate.

- atunci care e diferenta intre tine si orice om de pe pamant sau in raport cu iisus?

- orice om de pe pamant, din toate timpurile se crede cel mai tare din parcare fara sa fi realizat nimic! tu, cititorule, trebuie sa vezi ce a realizat fiecare om care se da cel mai tare din parcare, ce a publicat, compus... iisus a fost si el unul dintre miile de profeti din acele timpuri. atat si nimic mai mult.

¹ "A person who never made a mistake never tried anything new." (Albert Einstein) "A wise man never knows all, only fools know everything." (African proverb)

<https://www.pinterest.com/pin/368169338287833173/>

- dar e noul testament.
- abureli, cum sa crezi in asa ceva? basme de pacalit pe prostanaci si limitati. aduceti-va aminte ce spunea Einstein despre religie. Brancusi ne atragea atentia: “arta nu se amesteca cu religia!” ce ne facem cu musulmanii sau cu budistii? repet, daca eram american sau german aveam cel putin un premiu nobel pana acum. americanii mai ales, stiu ce inseamna ca unul dintre ei care a facut o mare descoperite sa fie promovat: castiga toti americanii! dar sunt roman (romanii au doar trasatura de invidie), multi dintre colegi mi-au dat in cap, majoritatea romanilor nici macar nu au auzit de mine (vina e lor, sunt prea needucati, se cred cei mai destepti din lume). eu mi-am facut datoria, am publicat la reviste importante, edituri importante, mai mult de atat nu aveam ce sa fac. nimeni din mass-media (romaneasca sau straina) nu m-a intrebat despre teoria mea niciodata! dar si tu cititorule, puteai sa gasesti articolele/cartile mele daca erai indeajuns de inteligent, asa cum au fost americanii si toti cei care mi-au plagiat ideile.
- vrei sa spui ca noi romanii suntem mai prosti?
- nici vorba, toti oamenii au aceleasi gene, aici e vorba de educatie si de promovare. de exemplu, multi dintre americanii sau germanii care mi-au plagiat ideile au fost imediat promovati de specialisti din tarile lor, specialisti care stiau (sau nu) ca imi plagiaza ideile, dar specialistii erau obligati, de sistemul lor, sa il promoveze pe cetateanul din aceasi tara. asta e sistemul american, mai ales. asa ca unii dintre plagiatori au fost promovati de sistemul lor, doar ca, odata cu trecerea anilor, s-a aflat ca ei sunt pe a mea “dark list”... si cei din sistem nu au mai avut ce sa faca, nimeni nu mai credea pe acei specialisti care isi promovau colegii, conationalii, pentru ca datorita scandalurilor facute de mine cu aceasta dark list, majoritatea specialistilor dintr-un domeniu sau altul au aflat de lista si nu au mai dat crezare celor care incercau sa ii promoveze pe plagiatori. ti-am mai zis, nimeni dintre plagiatorii mei nu a luat premiul nobel pe fizica cum ca ar fi rezolvat “entanglement”, de exemplu, pentru ca in 2006 au aparut deja cativa zeci de plagiatori! era, bineinteles, imposibil, ca zeci de indivizi sa gaseasca aceasi solutie (cautata 100 ani de marii oameni de stiinta din anii ‘20, ‘30!) la marile probleme ale cunoasterii in acelasi an, solutie pe care o descoperise si publicase un nenorocit de “tigan” din romania cu nu an inainte in cea mai mare revista de filosofie din sua si din lumea intreaga.¹ am avut noroc, pana la urma, ca m-am nascut in cea mai nenorocita tara din UE, recunosc.
- de ce ai avut noroc?
- pentru daca eram recunoscut mult mai devreme, nu puteau sa fac tot ceea ce realizat in acesti ani.
- dar faptul ca “sefii” ti-ai dat in cap mereu, ca ai gasit atati plagiatori din lumea intreaga, nu te-a terminat?
- dimpotriva... nietzsche avea dreptate, cel putin pentru mine: “Out of life's school of war—what doesn't kill me, makes me stronger.” cand gaseam inca un plagiator (eram, inevitabil, foarte suparat), dar asta imi dadea inca o confirmare ca am schimbat cadrul de gandire al intregii umanitati (saream, inevitabil, in sus de bucurie) si asta era motivul pentru care atat de multi ticalosi imi plagiau ideile.

¹ oare nu trebuia titlul acestei povesti sa fie “domnul g. impotriva lumii”? el recunoastea ca a fost posibil ca el sa lupte si sa invinga lumea intreaga datorita internetului care globalizase pamantul. astazi, nu mai puteam vorbi despre americani sau germani sau romani, efectiv. sunt doar gastii de interes (cele mai puternice fiind cele de ss din fiecare tara) si nimic altceva: “evil people always support each other; that is their chief strenght.” (Soljenitin) nu e adevarat acum: in orice timp, evil people au lucrat in gastii cu ierarhie, adica orice gasca de ticalosi-analfabeti executa, intotdeauna, ordinele “sefilor-analfabeti”. abia cu astfel de GASTI si nu de unul singur, “raul” devine Infernul, aici pe pamant.

- bine, intelegem fiecare om se crede “cel mai tare din parcare” (acum datorita globalizarii, “parcarea” e “lumea intreaga”), dar si tu te-ai crezut cel mai tare din parcare. deci nu e nici o diferenta intre noi si tu.
- da, si eu m-am crezut cel mai tare din parcare, doar ca o diferenta uriasa.
- care mai e si asta?
- pana nu am descoperit lumile mele epistemologice, stiam ca nu exist! abia dupa aia, am stiut ca am devenit “cel mai tare din parcare”, in lumea mea (alaturi de Beethoven, Kant si Brancusi)!¹ asta a fost diferenta uriasa dintre mine si voi, muritorilor-de-rand! desi fiecare dintre voi care nu a realizat nimic sau un mic rahatel, ei bine, fiecare se crede cel mai tare din parcare! insa, voi, cei care sunteti in viata, sunteti cu toti la fel: nici macar nu existati, ati trait degeaba... ganditi-va ca despre nici un mare fizician din mecanica cuantica nu va sti nimeni peste 20 ani cand teoria mea va domina gandirea umana si cu totii vor sti cine a descoperita aceste lumi... acum, toti aia (acei “profesori” americani, germani si restul) mai destepti decat voi, romanii, stiu de mine, dar sunt atat de ticalosi pentru ca fie ca m-au plagiat, fie ca m-au ignorat (pentru ca teoria mea a distrus munca fiecaruia de o viata), dar nici ei nu exista. diferenta dintre plagiatori si putin-mafiotul-rus este de grad, nu de natura. stiti care e norocul meu? ca istoria nu iarta!²

[povestitorul si conducerea editurii unde nu s-a publicat aceasta carte-de-rahahat]

- aveti un tupeu de neimaginat: ati implicat ss in povestea dumnezevoastra de rahat! dl. g., editura poate fi data in judecata! va cerem sa retrageti ss din povestea-de-rahahat. cum indrazniti sa puneti in rahat membrii de la ss? ei sunt sfintii nostri, datorita lor traим atat de minunat in tara asta, in lumea asta si dumnezevoastra aveti tupeul sa ii jigniti? sa fie clar, noi nu ne bagam in asa ceva.
- dar am scris la inceput, aceasta poveste nu are nimic de a face cu realitatea.
- stim, stim, dar trebuie sa tipati in gura mare asta!
- bine, tip in gura mare: povestea-asta-de-rahahat nu are nimic de-a face cu realitatea.

adaugam noi, cei de la editura: orice “pare ca se potriveste” (insistam, e vorba doar de “aparenta”!) cu realitatea, este o simpla coincidenta. stie insa cineva ce e aia realitate? totul e un “joc de cuvinte” (intreaga noastra viata e un joc de cuvinte, stim, stim, asa ca lasa-ne in pace cu rahaturile tale nenorocite), nimic mai mult, nu degeaba cele doua expresii “ecce verba” si “ecce merda” seamana atat de mult: primul cuvant e acelasi in ambele expresii, al doilea cuvant are aceleasi trei litere (din cinci!). e clar, nu?³

¹ “They laugh at me because I'm different; I laugh at them because they're all the same.” (Kurt Cobain) <https://www.youtube.com/watch?v=YpoHBTeyFvg> Nothing Else Matters - Metallica & San Francisco Symphonic Orchestra “Humans are stupid. I'm ashamed to be human.” (Kurt Cobain)

² “I am not afraid of an army of lions led by a sheep; I am afraid of an army of sheep led by a lion.” (Alexander the Great) lectie pentru romani, army of sheeps led by 5-6 sheeps... “I am not afraid of a person who knows 10000 kicks. But I am afraid of a person who knows one kick but practices it for 10000 times.” (Bruce Lee)

³ <https://www.youtube.com/watch?v=bxuRCOeP7Qc> Saxophone - Historia De Un Amor (Unofficial Video) cititorule, viata ta, e in culori sau sepia? <https://ro.wikipedia.org/wiki/Sepia#:~:text=Sepia%20este%20o%20culoare%20maro.amestecat%20cu%20mucusul%20formez%C4%83%20cerneala.>: “Sepia este o culoare maro-roșcat, numită astfel după bogatul pigment maro închis obținut din sacul de cerneală al sepiei.[3] Acest sac cuprinde două părți, una, glandulară, producând un pigment, melanina, alta servind de rezervor pentru acest pigment negru care, amestecat cu mucusul, formează cerneala. Cefalopodele expulzează la dorință această cerneală, într-un nor compact pentru a-și dezorienta agresorul și a-și masca o manevră de fugă.[4] Acest nor pare să deseneze forma animalului și poate persista 10 minute.[4] Această cerneală este

- dar mai este o problema pentru noi ati scris subtitlu “(note subsol platoniciene)”, dar ce legatura au acestea cu “dialogurile” lui Platon?
- ei bine, subtitlu e metaforic.
- cum adica?
- sunt dialoguri/note subsol care vor sa arate conditia umana in general.
- acestea nici macar nu sunt dialoguri, doua trei fraze, acestea sunt dialoguri platoniciene?
- am scris, sunt note de subsol, insa au acelasi scop, sa arate conditia umana. dar mai este un joc de interes...
- zii, care?
- Socrate este eroul dialogurilor lui Platon.
- da, stim si noi, care e legatura?
- aduceti-va aminte cum a murit Socrate, a fost pus de conducerea atenei sa bea cucuta!¹
- dar cine te va crede ca pe eroul tau l-a iradiat ss? si care dintre acestea? nu se mai aplica astfel de proceduri in zilele noastre.
- bine, am sa schimb moartea eroului...
- asta e indicatia noastra, schimba dracului prostia asta cu uciderea dlui g. prin iradiere.

dl. g. a avut discutia cu cei trei fizicieni (la inceputul sectiunii). doi dintre ei veneau din germania (unde aveau burse, slujbe) si cei doi se intalneau cu g de cateva ori pe an. la o astfel de intalnire (ultima de fapt), cei patru s-au intalnit in oras dupa care au mers la apartamentul celor doi prieteni apropiati si acolo au baut un pahar de vin... si au avut discutia de mai sus. dupa cateva zile, dl. g. a primit un mesaj de la unul dintre

utilizată în bucătărie și în artele vizuale. Culoarea sepia desemnează prin sinecdochă brun-violaceul obținut prin folosirea cernelei de sepie. În fotografie, un tiraj sepia este o imagine monocromă ale cărei valori întunecate sunt mai degrabă brune decât negre.” (sa ne aducem aminte, de *Calauza*: in afara zonei, filmul este, nu alb-negru ci sepia!, in zona e in culori... ce iluzie, cand esti credincios, crezi ca totul e in culori... macar cand ai sa ajungi in paradis, nu? si povestea asta e rahat (cica cuvinte/Cuvantul) pe care vi-l arunc in fata, ca sa va trezesc, rahatilor...

¹ “In *Memorabilia*, he [Xenophon] defends Socrates from the accusations of corrupting the youth and being against the gods;... In 399 BC, Socrates went on trial for corrupting the minds of the youth of Athens, and for impiety.[58] Socrates defended himself unsuccessfully. He was found guilty by a majority vote cast by a jury of hundreds of male Athenian citizens and, according to the custom, proposed his own penalty: that he should be given free food and housing by the state, for the services he rendered to the city.[59] In the alternative, he proposed that he be fined one mina of silver (according to him, all he had).[59] The jurors declined his offer and ordered the death penalty.[59] The official charges were: (1) corrupting youth; (2) worshipping false gods; and (3) not worshipping the state religion.[60]... The accusations against Socrates were initiated by a poet, Meletus, who asked for the death penalty in accordance with the charge of asebeia.[61] Other accusers were Anytus and Lycon. After a month or two, in late spring or early summer, the trial started and likely went on for most of one day.[61] There were two main sources for the religion-based accusations. First, Socrates had rejected the anthropomorphism of traditional Greek religion by denying that the gods did bad things like humans do. Second, he seemed to believe in a *daimonion*—an inner voice with, as his accusers suggested, divine origin.[61]... Socrates was given the chance to offer alternative punishments for himself after being found guilty. He could have requested permission to flee Athens and live in exile, but he did not do so. Instead, according to Plato, he requested that a fine should be imposed on him and also suggested that free meals should be provided for him daily in recognition of his worth to Athens. According to Xenophon, however, Socrates made no proposals.[69] The jurors favoured the death penalty by making him drink a cup of hemlock (a poisonous liquid).[70] In return, Socrates warned jurors and Athenians that criticism of them by his many disciples was inescapable, unless they became good men.[59] After a delay caused by Athenian religious ceremonies, Socrates spent his last day in prison. His friends visited him and offered him an opportunity to escape, which he declined.[71]”
https://en.wikipedia.org/wiki/Socrates#Trial_of_Socrates

cei doi prieteni cum ca a descoperit ca are covid. dl. g. si-a facut si el testul si a descoperit ca si el avea covid. cine daduse cui? pai problema era ca dl. g. nu se intalnea cu nimeni, orele le tinea la distanta fata de studenti, circula cu autobuzul/metroul folosind intotdeauna masca, deci el nu prea avea de unde sa se imbolnaveasca de covid. doua zile mai tarziu, dl. g. a primit o informatie de la cineva care lucra la ss: cei doi prieteni din germania au fost imbolnaviti special cu covid de catre ss (care oare?), se stia ca cei doi urmeaza sa se intoarca in romania si acolo se vor intalni, cu siguranta, cu dl. g. care va capata covid de la ei. covidul era o tulpina noua care nu ucidea un om sanatos, doar ca se stia ca dl. g. avusese pneumonie, or tulpina aia actiona chiar asupra plamanilor care, cu timpul, se transforma in cancer si omul murea, in sfarsit. si chiar asta s-a intamplat, dl. g. a avut covid, probleme mari la plamani, el nu s-a dus la doctor cand trebuia, s-a imbolnavit din ce in ce mai grav, cand a ajuns al urgente, s-a constatat ca avea cancer, era in faza finala. peste cateva saptamani, dl. g. a murit.¹

[tovarasul negules, mare sef administrator si dl. g.; fiind sef, tov. negules ii facuse mari probleme dlui g. timp de 20 ani...]

tov. negules: iti cer sa scrii numele meu pe articolele care le publici in strainatate.

g: nu vreau.

tov. negules: ai sa vezi ce am sa iti fac.

g: ai incercat pana acum sa ma dai afara ani de zile si nu ai reusit. ce ai sa poti sa imi faci? sa nu ma promovezi... ca si pana acum. nimic altceva nu poti sa imi faci. turnator marunt... lui fiu-tu o sa fie rusine ca tu i-ai fost tata... (in 2023, turnatorilor li s-au taiat pensiile! au facut nenumarate crime si aveau si pensii ca si securistii=criminali (care au UCIS nenumarati intelectuali de marca in tara asta nenorocita de catre ei) care inca mai au pensii speciale dupa marile CRIME pe care le-au facut si continua sa le faca. au nenorocit si nenorocesc romania... romanii adevarati au plecat din tara de mult timp... au ramas bugetarii, securistii si straini importati din filipine si restul asiei... culmea a fost ca dupa ce anu a mai fost mare-sef, unii dintre membrii ss l-au pus pe tov. negules sa ii ceara iertare dlui g pentru tot ce ia facut de-a lungul carierei 20 ani!)]

[editura si dl. g.]

- suna si mai absurd alternativa asta.

- alta alternativa nu am...

- dar ce treaba aveau germanii cu dl. g., ar fi ca si cum ar colabora cu americanii.

- pai pe dark list a dlui g., cei mai multi mentionati erau "profesori" americani, dar erau si o gramada de germani!

- aha, deci au lucrat impreuna ca sa scape de dl. g. pai, inseamna ca au fost cel putin trei ss.

- da, asa se pare, oricum toata lumea voia sa scape de g., el devenise prea periculos pentru lumea intreaga (cu acea "dark list" nenorocita), nu doar pentru societatea in are traia.

- stim deja, "banul" conduce totul pe pamant, de cand sunt oamenii pe pamantul asta nenorocit. universitatile americane alea mari sunt private, cu siguranta, au fost foarte afectate de aceasta dark list... dar nici la alea din germania (la multe univertati din lumea intreaga) nu le-a picat bine aceasta lista, pe lista erau profesori de la nenumarate universitati internationale...

¹ [nota editurii: in realitate, in aceasi zi, domnul g. a facut si el testul si nu avea covid.]

- cred ca incepem sa intelegem, nu?¹

- dl. g. s-a trezit dimineata sa isi scrie povestea, si nu a gasit laptopul... doar il lasase langa pat ca de obicei. l-a cautat peste tot in camera, in rucsac nu era nicaieri... dintr-odata, nu intelesese cum, dl. g. s-a trezit la birou, s-au uitat si a vazut ca nici acolo nu era laptopul... atunci era clar, cineva ii furase laptopul. apoi, dl. g. s-a trezit, pe patul lui din dormitor, avusese un cosmar, s-a ridicat cu chiu cu vai si s-a uitat langa pat, laptopul era acolo pe parchet, unde il lasa de obicei, acum insa dl. g. era istovit, s-a dus la toaleta, apoi s-a sapalat pe dinti, dar cand s-a uitat in fata pe perete era oglinda lui aia mica si rotunda (ca si coperta de pe spate!) a ramas masca. de obicei, el nu tine oglinda pe perete (de ce ii era frica?), si se intreaba de ce oare este oglinda pe perete? o uitase el acolo? el pune oglinda pe perete doar cand isi taia din barba cu masina de barbierit, dar isi taiase din barba cu cateva zile in urma, nici macar ieri.. deci, de ce oglinda era pe perete? se intreaba oarecum infricosat dl. g.... dar, cand s-a uitat in oglinda (nu a avut de ales), si-a vazut trupul, dar in loc de figura si-a vazut spatelul capului (desi se vedea din fata), acolo era ceva intunecat, aproape transparent, nu vedea nimic... fata lui era "nimic", un nimic intunecat in oglinda (vezi statuia aia²....) era ca o umbra pe oglinda (care nu era acolo), prin oglinda... prin perete... cititorul: nu mai pot! povestitorule, m-ai nenorocit cu povestea ta! am sa te dau in judecata!

povestitorul: asta mi-a dictat dl. g.

dl. g.: iaca adevarul!

[mesaj postat de dl. g. pe pagina lui de Facebook]

My Facebook, my webpage at my department, my Internet, my phone, everything is controlled by SS!!! I do NOT receive all my messages on Facebook and some emails!! so, if you want to contact me, pay attention, maybe I am not the one who reply to you... maybe are those from SS... you will receive a reply from my email or my Facebook, don't be sure the message has been written by myself. try to contact me in other ways... think about this: you cannot contact me directly very easy. of course, I can send some messages myself, but maybe you receive an message from SS not from me... everything is controlled by SS in romania. including my facebook, email, phone, EVERYTHING like during ceausescu period. nothing has changed. If something happens to me in the next months, you have to know who is responsible... believe me, I have received information... don't forget: they are more bastards than KGB...

- nu mai am ce sa mai scriu, nici macar sa ascult muzica nu mai pot, eu ce ma fac acum?³

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=5q7s175k-3U> SANITY - Anais (music video)

² "Strigătul mut... Asa arata sufletul unui copil, parinte indurerat care a plecat departe, iar sansele de a se intoarce intr-o tara normala sunt infime. Statuia se numeste Emptiness (Goliciune)." https://www.facebook.com/Desufletpentrusuflet/posts/2124875210934588/?paipv=0&eav=AfaiQyIwK K9UCU5ZQYum0NHcCtCSdb8NbbCubL_gCszM4pfqv7tdEWXWP1sfzL5fEtc

³ jalea e ca nici macar nu suntem, fiecare dintre noi, un mic rahat. totul a plecat de la nimic (hipernimic conform teorii dl. g.), adica, "totul" ala filosofic e nimic care nu are statut ontologic! asta e cea mai mare tragedie, macar daca eram rahatei, nu eram singur. problema e ca fiecare sine/minte/viata nici macar nu e singura (poti sa spui despre un corp ca e singur daca e singur intr-o camera, cum am fost eu aproape toata cariera atat la birou cat si la apartament. singur implica posibilitatea sa nu fii singur, dar sa fii o lume epistemologica e jale! de ce sa fie jale? suntem fiecare dintre noi un dumnezeu, o lume, un univers si tot suna bine. da, suntem o lume un univers dar in sine si pentru sine, nu pentru altii. nici macar nu puteam sustine ca fiecare dintre noi e "cel mai tare din parcare"... dar bine ca

- eu am pus cartea asta pe internet, rahatilor, nu puteati sa scapati de aceasta poveste, nu puteati, nici unul (dar nici unul), sa evadati din povestea-mea-de-rahata! cititorule, ai facut prostia si ai citit aceasta carte-de/spre-rahata, rahatelule, oricum nu conteaza ca nu ai citit-o, cu totii sunteti in rahat... "elegantilor", in lumea mea, sunteti rahati cu totii in povestea-mea-de-rahata! am avut ce mai slaba promovare din institutie + am fost plagiat de atat de multi nenorociti (cei mai multi au fost americanii, cei mai tare din parcare, nu) + am fost ignorat de 99,99% dintre rahateii-intregii-lumi-atatde frumosambalata + nu am fost invitat la conferinte (ce bine! cum as mai fi scris eu toate cartile mele?) + nu am primit nici un premiu+m-ati iradiat si sunt pe duca+am murit de cateva ori + etc+etc... ei si, care e rezultatul? iaca-l: eu am fost dl. g. cu cartile/ideile mele¹ si ma doare in cur de voi, de parerile voastre, de ceea ce credeti voi despre mine + cartile mele + aceasta poveste-de/spre-rahata... asa ca, iaca ultimul cuvânt al meu in aceasta povestire: "omule/aristocratule/rahatule, pastreaza-ti rata/opinia/cuvantul!"²

suntem, fiecare dintre noi, un "univers/lume", asa, fiecare e Dumnezeu in lumea lui si gata. tragedie mai mare e fiecare univers a plecat de la nimic ("hipernimic") care nu are ontologie si tot acolo ne vom intoarce cand vom muri. nu suntem nici Dumnezeu, nici om, nici maimuta, nici gandac, nici organism unicelular, suntem nimic, de acolo am plecat (indirect), acolo ne vom intoarce (direct). mai jos de atata nu puteam sa cadem. dl. G., ne-ai nenorocit pe toti, nenorocitule. asta e adevarul: omul e/corespunde-la nimic si nimic mai mult. Dsi totusi, nu e bine ca existam? Existam, dar fiecare minte exista in sine si in corespondenta cu nimicul, pana la urma, totul e nimic (hipernimic). omul nu mai are unde sa cada mai jos. s-a terminat pana si cu "caderea omului" de la Dumnezeu, din paradis, nici macar in infern (viata noastra este un infern, nimic mai mult), dar ajungem, inevitabil, nimic si atat. nimic... gaura de pe coperta din spate e chiar o gaura, adica chiar "nimicul" (nu exista "gaura-in-sine") prin care se vede rahatul... norocul nostru e ca atunci cand doi cunoscuti se "vad" pe strada si se saluta, de fapt intre ei e lumina/fotonii, care le lumineza figurile si restul doar ca noi nu vedem lumina (nici fotonii, nici undele electromagnetice), vedem (indirect) trupurile macroscopice doar pentru ca acestea sunt acoperite (indirect) de lumina!

¹ o admiratoare i-a scris dlui g. despre volumul nr. 2: "De fiecare data cand citesc scena cu manechinul imi vine sa arunc cartea in sensul ca nu imi ajunge o batista pentru plans. Asa ca, fara sa fac misto, fara absolut nici o gluma, fara sa doresc sa te supar, m-am gandit sa te rog, SA TE IMPLOR, daca vei muri inaintea mea sa te rogi sa ma ia si pe mine Dumnezeu. Cum insa nu merit acest lucru, nu stiu ce sa mai zic. Tu vei putea face asta, dupa ce mori, caci atunci vei sti sigur cum stau lucrurile... Nici cand ne intrebi cine suntem, nu stau mai bine cu batista. De fapt toata cartea este trista, iar tu zici ca esti in Paradis prin creatia ta... Asa e lumea asta, groaznic de destramata si amestecata si mai ales cazuta incat abia reusesc cate unii sa se ridice..." [cititorule, adu-ti aminte de femeia din America care atunci cand a vazut "pasarea vazdului" al lui Brancusi intr-o sala de expozitie a ingenuncheat in fata sculpturii si a inceput sa planga... diferenta e ca femeia lui Brancusi plangea ca stia ca e vorba despre ea zburand catre Paradis, admiratoarea dlui g. plangea ca intelesese ca fiecare om e in Infernul creat de oameni, dar si in Infernul sinelui (Infern dat de faptul ca fiecare om se crede "Dumnezeu pe Pamant")...]

² <https://www.youtube.com/watch?v=7s8glZ-efMg> Tanita Tikaram - Twist In My Sobriety (Official Video): "all good people read good books, now your conscience clear... I hear you talk girl now, your conscience is clear..." dar, daca o mintea (a ficarua dintre oamni) nu exista nici macar pentru propriul corp, cu atat mai putin pentru mintea altcuiva, cum comunicam, cum schimbam cuvinte care le si intelegem? cand vorbesc cu o cunostiinta si ne intelegem ce spune fiecare, de fapt desi corpul lui exista in aceasi lume cu corpul meu (LE-macro), imaginea lui este o parte din mintea mea. cand gura lui produce un sunet care se trasminte prin intermediul aerului si e receptionat de urechea mea, in acelasi timp, imaginea lui fiind in mintea mea, ii aud cuvintele pe care le pronunta si le inteleg. insa animalele nu stiu sa vorbeasca, nu au cuvinte, nu pot fi manipulate prin cuvinte. ati vazut un lider de turma sa fie imbecil/analfabet precum psdistii care conduc tara nenorocita de zeci de ani? "The difference between humans and animals? Animals would never allow the dumbest ones to lead the pack." <https://www.facebook.com/photo/?fbid=936182327737909&set=gm.2120228328187660&id=vanity=1340411482836019> "verba volant, merda manent" (https://www.youtube.com/watch?v=UD_XVyMZIF8 turning feces into gold, Jodorowsky... <https://www.youtube.com/watch?v=0dX75e9LS60> Jodorowsky, "The Holy Mountain" sau

“La o partidă de vânatoare, un bărbat elegant din Stockholm împuşcă o raţă. Pasărea cade însă în ograda unui fermier, care susţine că vânatul îi aparţine. ‘E pasărea mea’, insistă oraşeanul. Fermierul sugerează să fie tranşată disputa în stil vechi, cu un ‘şut neaoş’: ‘Eu îţi trag un şut cât pot de tare în boaşe, apoi tu faci la fel cu mine. Cine urlă mai puţin ia pasărea.’ Bărbatul e de acord. Fermierul îi trage un şut straşnic în părţile sensibile. Când îşi revine, oraşeanul şopteşte cu greu: ‘Bine. Acum e rândul meu.’ ‘Lasă, zice ţăranul. Poţi să păstrezi raţa’.” (<https://www.parteabuna.ro/bancuri/pescari-si-vanatori/>)¹

plagiatorilor, mi-ati plagiat ideile, dar prostia voastra a fost ca in manuscrisul meu cu “unbelievable similarities” sunt zeci de “profesori universitari” care au publicat idea mea principala in 2006 (pe care i-am descoperit eu, dar cu siguranta sunt mult mai multi)! o gramada de HOTI v-ati repezit sa imi furati ideea, sa va scrieti numele alaturi de numele meu, dar nici macar nu va trecut prin cap ca vor fi zeci de plagiatori inca din primul an dupa articolul meu de la Synthese (SUA), apoi au fost sute de plagiatori in urmatoii 3- ani si mii in 15 ani (cati am descoperit eu, dar cu siguranta sunt multi altii...) si vor fi alti hoti care vor face acelasi lucru, imi vor fura ideile!!!! dar voi, plagiatorii ideilor mele, STIATI ca mi-ati plagiat ideile mele, deci nu aveati cum sa aveti trairile pe care l-am avut eu cu ideile mele! stiti ce ati facut, idiotilor. acesti hoti sunt, mare lor majoritate, PROFESORI la universitati (sua, germania, etc. etc.): cum dracu’ studentii (“telectuali” in devenire) suporta ca profesorii lor de la universitate sa fie astfel de HOTI, criminali? ce vor sa invete de la ei, cum sa FURE? sa vina in romania condusa de psdmafia... de ce acest mare scandal cu plagiatorii a fost ignorat de marea majoritate a intelectualilor de pe acest pamant timp de peste 15 ani? oamenii sunt fie imbecili, fie au ignorat scandalul, fie nu au crezut in asa ceva, fie au fost indiferenti.

mai tarziu, strategia anumitor gastii de americani si germani² (si a altor natii) a fost sa fie cat mai multi plagiatori CRIMELE comise de profesori din tarile lor sa fie acoperite: cea mai importanta idee din istoria gandirii umane sa devina ceva BANAL, toata lumea sa descopere LEDE, toata lumea sa o detina. toate astea inseamna prostie, nimic altceva! ISTORIA nu iarta un TICALOS niciodata! plagiatorii mei nu vor fi iertati de ISTORIE niciunul... au fost deja stersi de pe orice lista! la fel si unii dintre “sefi” mei (ceasusesc4clase), in lumea voastra de rahat in care sunteti cu totii, voi muritorii-de-rand, eu am fost impuscat de catre voi (“vanatorii”!) si fiecare dintre voi a bagat in traista lui “pasarea moarta” (“ideea mea, eu mort”) crezand ca a dat marea lovitura, doar ca pasarea era moarta, ucisa/furata de voi, ati bagat in traista un cadavru, criminalilor, asa ca pastrati “rata-moarta” (adica ideea mea furata de voi), pastrati-va functiile (eu raman cu cea

<https://www.youtube.com/watch?v=PNkSbv8z2NQ> The Holy Mountain (1973) by Alejandro Jodorowsky, Clip: That weird opening) Dumnezeu? rahat! totul e o iluzie in mintea fiecaruia, nimic mai mult... pacaleala. Kant avea dreptate? totul e in mintea fiecaruia, “noumenul nu o sa stim niciodata ce e ala... ca suntem prea limitati”? rahat, stim exact ce exista este chiar ceea ce vedem noi (conform teoriei dlui g.). eva din coasta lui adam? pe dracu’, abureala... fiecare om, barbat sau femeie, a fost sau este nascut de o femeie!

¹ cititorule, daca ai reusit sa termini de citit, in sfasit, acest volum (dar si primele doua), depinde doar de tine si numai de tine (nu da vina pe ss) ca sa iesi din ratat... (cei din ss o sa te tina sclavul lor in rahat intreaga ta viata, nenorocitele, multumit de viata ta de rahat...)

<https://www.facebook.com/NTDRomania/videos/489295935902157> un interviu de exceptie care analizeaza persecutiile nesfarsite asupra poporului chinez, a practicantilor Falun Gong, a cetatenilor din Hong Kong, a lumii libere in general.

² germanii au cei mai multi filosofi in istoria universala a filosofiei. ei, si? uite cum un nenorocit de roman a distrus totul construit de germani sau de americani in filosofie, stiinta, intreaga cunoastere umana... asa ca americanii si germanii sunt acum obligati sa accepte ca nu sunt ei “cei mai tari”...

mai slaba promovare de la institutie), patradi-va ignoranta (desi stiati de mine, dar v-a omorat invidia sa ma recunoasteti), eu insa va spun ADEVARUL: “Eu sunt pasarea vazdului a lui Brancusi”, “eu sunt zborul” pe care nu aveti cum sa il furati, nu aveti cum sa il impuscati (impusti/omori un om, nu ai cum sa omori o idee pe care deja o stiu toti de pe pamant¹, acum), voi, hotiilor, ignorantilor, invidiosilor, ticalosilor, analfabetilor si restul, sunteti deja morti, (nu ati trait niciodata, nu aveati cum sa traiti), “pasarea mea” (“ucisa”/plagiata de voi) v-a bagat deja in mormant, ticalosilor, stiti asta cu totii datorita scandalului facut de mine din 2014 pana astazi, nimeni nu va sti ceva despre nici unul dintre voi peste 10 ani, datorita Internetului, nu trebuie sa astept, ca in alte secole, sa moara generatia mea si generatiile apropiate de varsta mea (vezi motto lui max planck din cartea mea de la springer/germania 2015!)... numele meu este deja scris in istoria gandirii umane ca cel care a realizat cea mai mare schimbare din istorie.² dobitocilor, stiti care e marea problema pentru voi? eu nu am cu cine sa discut, imbecililor, cu nici unul dintre voi... eu discut doar cu cei din eternitate (putini, ai dracului), eu am discutat numai cu Leonardo, Beethoven si Mozart, cu Aristotel si Kant, cu Newton si Einstein, cu Brancusi si Tarkovski si inca cativa, nici unul nu e in viata, bai, muritorilor-de-rand, nu am discutat cu nici unul dintre voi, cu adevarat... poate ca ar trebuie sa imi fie mila de voi, va iert pe majoritatea dintre voi de vreme ce sunteti prea prostanaci, prea ticalosi si mai ales prea invidiosi, la multi dintre voi invidia asta s-a transformat in URA impotriva mea, dar nu iert pe unul ca putin-rusul sau pe cei din mafiapsd sau pe unul ca ion iliescu - prea ticalosi si CRIMINALI pur sange, nu am cum sa-i iert, dar retineti, nu iert pe plagiatori (gramada mare) pentru ca au mintit (nu iert niciodata pe cel care minte!), in plus, eu nu uit pe niciunul dintre voi care mi-a facut ticalosii,

¹ idiotilor, hotilor, sefilor, ignorantilor si restul, nu vi s-a parut ciudat ca un profesor de psihologie din ierusalim (!) mi-a cerut, chiar mie (nu unui plagiator de-al meu) sa ii dau un “blurb” pe coperta din spate a cartii lui publicata in 2017 la editura lexington (uk)???? culmea e ca au mai fost plagiatori care mi-au furat ideile chiar si dupa asta! ce prostie uriasa ca sa faci asa ceva! asta e mandria prostanacilor, a tuturor oamenilor, fiecare se crede dumnezeu pe acest nenorocit de pamant... mandrie care v-a fost nenorocita de un “nimeni din africa” (adica de mine, “africa” pentru ca americanii sunt cei mai slabi la geografie dintre “aristocrati”) si de asta or m-ati plagiat, or m-ati ignorat, or mi-ati “dat in cap”...

² aduc aminte, din romanul 2, un asiatic a zis ca eu voi fi recunoscut dupa ce voi muri. asiaticul avea dreptate, toata lumea stie de mine dar aproape nimeni (nimeni din cei care traiesc in tarile aristocratice!) nu voia sa ma recunoasca datorita mandriei, invidiei transformata in ura. ma doare in cur de opinia voastra, asta e adevarul. iata mesajul pentru plagiatorii mei: “No one remembers who climbed Mount Everest the second time.” (Sir Edmund Hillary) doar ca, plagiatorii mei nu au urcat Everestul niciodata... de ce dl. g. nu era totusi recunoscut aproape deloc? pentru ca in usa, germania si multe alte tari, era interzis sa il promovezi pe dl. g. si ideile lui; daca ar fi fost promovat, ar fi fost recunoscuta si “dark list” a lui si asta ar fi insemnat lovitura cumplita data universitatilor americane, germane si din multe alte tari (marile universitati din usa sunt private, deci inseamna o lovitura data BANILOR (dolari si euro)!). asa ca politica gastii din aceste tari a fost ca ideile lui sa fie publicate de cat mai multi oameni (ca fiind originale) tocmai ca cei care ii plagiasera ideile in primii ani sa nu fie acuzati de “plagiatori”... era tactica clasica de “ascundere a CRIMELOR” realizate de nenumarati profesori din cele mai dezvoltate tari din lume. asa ca, pana si in 2022 au aparut multi plagiatori. asa ceva nu s-a intamplat (cu alti plagiatori) niciodata pana cand a fost plagiat dl. g. tocmai pentru ca dl. g. realizase cea mai mare schimbare de paradigma din istoria gandirii umane. asa ceva era imposibil sa se intample daca dl. g. era american. sa ne aducem aminte din nou de Perelman (matematicianul rus): scandalul cu plagiatorii lui a iesit imediat la suprafata si s-a recunoscut oficial ca cei doi americani il plagiasera pe matematicianul rus. doar ca dl. diferenta era ca g. era un amarat de roman traind in tara cu cei mai multi needucati/analfabeti (conform documentelor UE!), fiind bineinteles super-invidiosi si super-mandri... omul cu cat e mai prost cu atat se crede mai destept, dar fiecare om de pa Pamant se crede cel mai tare din parcare, asta este foarte clar.

nu uit... adauga insa ultimul meu mesaj pentru toti criminalii, hotii, banditii, invidiosii, indiferentii, pentru voi, toti, muritorii-de-rand¹:

ISTORIA NU IARTA!

putin-al-rusiei va ramane in istorie ca un mare criminal (cum a ramas si hitler si stalin, pana si ceausesc4clase), doar ca sefii de la instituturile de stat nu vor ramane niciunul in istorie. iar copiilor lui putin-rusul le vor fi rusine si frica sa zica ca sunt copii lui putin-dictatorul, indiferent unde vor creste si in ce tara vor trai... asta e rezultatul de a incerca sa iti scrii numele in istoria prin crimele ordonate/savarsite. la fel (bineinteles, nu atat de grav) va fi si cu copiii plagiatorilor si a sefilor (si restul) care i-au creat mari probleme dlui g.

dl g. a avut o experienta care nu a mai avut-o loc niciodata pana acum. si asta datorita semi-crizei de epilepsie prin care trecea... fiind in criza, dl. g. a inceput sa se manance pe el insusi... incepe sa isi muste obrazii pe dinauntru (avea ticul asta de multi ani, inca de cand era la liceu...) a inceput sa se scarpine in cap, sa isi faca rani, simtea mirosul sangelui si imposibilul chiar a avut loc: dl. g. s-a mancat pe sine insusi de-a intregul. caderea dlui g. a fost, de fapt, caderea totala in sine insusi.. ba mai mult, era caderea catre ceea ce a fost si este origininea fiecarui individ in parte, originea intregului "univers"/lume: catre nimic, in nimic! in sfarsit, dl. g. era nimicul.

cititorul care citea aceasta carte-de-rahata i s-a facut scarba si a vomat. norocul lui era ca, in acel moment, nu se afla acasa sau la birou, era in parcul din fata blocului unde era apartamentul lui. voma a inceput cu o senzatie de rau, aproape de lesin, se pare ca cititorul avea chiar impresia ca mancuse rahat (desi era imposibil sa faca asta constient, doar daca era fortat de ss sau de guvernanti...). cititorul statea pe o banca in parc si citea povestea pe laptop, dar de la cuvintele pe care le vedea pe ecran i s-a facut rau, pana la urma, nu a mai putut rezista, si de la greta care i-a venit parca din stomac, cititorul a vomat chiar pe iarba de langa banca. afara era destul de intuneric, desi inca nu se intunecase complet, oricum niste becuri erau deja aprinse in acel parc... oricum, cand i-a venit senzatia de voma (repet: citind aceasta carte), cititorul nu mai putea sa respire, atat de groasa era acea senzatie. cititorul simtea ca stomacul lui era prea plin, desi nici macar nu mancuse mult la pranz si oricum pranzul fusese cu vreo 3-4 ore mai devreme de acel moment. asa ca cititorul chiar nu intelegea de la ce i s-a facu asa rau. neavand de ales, parca fortat din interiorul sau, cititorul a incercat sa aia o voma, problema era nu reusea sa aiba o voma normala (nu isi mai aducea aminte cand a vomat ultima data), parca stomacul voia sa scape de ceva care era chiar acolo (inauntru stomacului), dar cititorul nu reusea sa aiba acea mult dorita voma. a incercat de cateva ori sa aiba o voma, era ca si cum sughita de mai multe ori, stomacul/burta o simtea plina cu ceva, chiar foarte umpluta cu ceva, dar nu avea nici cea mai mica idee ce putea sa fie acolo, ba mai mult chiar, chiar el a observat ca burta lui se marise foarte tare, foarte artificial, parca era insarcinat, senzatia de voma crestea de la o secunda la alta, dar cititorul tot nu reusea sa aiba acea voma. fara sa vrea, a inceput sa se tina cu mainile de burta care incepuse sa il doara foarte tare, culmea a fost ca atunci cand a pus mainile pe burta a avut impresia ca ceva se misca in burta lui! cititorul se intreba daca nu cumva a baut prea mult (inainte de a iesi in parc sa termine de citit

¹ <https://www.facebook.com/photo/?fbid=540094164816352&set=a.471276561698113>

cartea, cititorul bause doua pahare de vin alb amestecat cu apa minerala, deci nu era beat, nici macar ametit - el se intreba daca nu cumva o fi fost vinul ala cumva stricat, dar gustul vinului fusese chiar bun)... ii era insa clar, ceva se misca in burta lui, parca ar fi fost un nou-nascut (inca nenascut) care il lovea cu piciorusile in burta incercand sa iasa afara. cititorul chiar a apucat sa se intreba (pana sa aiba voma adevarata) daca e un bebelus in burta lui, cum poate acesta sa respire... ciudat, nu? cum sa iti pui intrebarea asta in acea situatie? tu, cititorule, caci despre tine e vorba, ce ai fi facut in aceasta situatie? cititorul meu nu stia ce sa faca, statea cu capul aplecat spre iarba din acel parc ca sa vomite, dar tot nu reusea sa vomite si asta a durat vreo trei minute, va dati seama prin ce trecea cititorul? (il rog pe cititor sa nu creada ca acelui cititor i s-a facut rau din cauza ca citea, in acel parc frumos dar intunecat, cartea mea). dar sa nu lungim prea mult aceasta secventa: cititorul a simtit ca, in sfarsit, ceva ii iese din stomac si incepe sa se urce catre gat, doar ca atunci cand acel ceva a ajuns in dreptul gatului, era clar ca nu reusea sa treaca prin gatul cititorului. cititorul se simtea vinovat ca nu avea gatul mai larg ca acel ceva sa treaca mai usor prin gatul lui. partea proasta era ca nici nu avea cum sa impinga in sus acel ceva: ce putea sa faca, sa isi bage palma in stomac si sa impinga in sus acel ceva? nici nu stia ce ar fi trebuit sa impinga in sus, ce trebuia sa treaca prin gatul lui atat de subtire... si doar el putea sa manace carnati fara probleme, deci ceea ce urma sa de-a afara nu erau carnatii pe care el chiar ii mancuse la pranz (carnati care oricum fusesera mestecati de dintii cititorului, nu?), cititorul s-a aplecat mai jos in incercarea lui sa dea afara ceea ce parca nu voia sa iasa afara (sau voia si nu reusea sa iasa), in sfarsit, pana la urma, cititorul a vomat: era un bebelus cu burta mare, acoperit complet de o voma albicioasa, pana si ochii copilasilui erau acoperiti de acel lichid albicios. bineinteles, bebelusul a inceput sa planga, cititorul, care pansa aiba acea voma, citea aceasta carte, era masca. nu i se mai intamplase asa ceva in viata lui, putea sa jure in fata oricarui tribunal, doar ca acum nu stia ce sa faca cu acel bebelus care urla acolo in iarba si care a inceput sa se innece cu voma aia care il infasurase ca si cum ar fi cazut in zapada de jumate de metru (doar ca nu era zapada, era voma alba si groasa). ca sa nu se innece, cititorul a fost nevoi, parca, sa intoarca acel bebelus pe o parte. atunci cand a pus mana pe acesta, acolo in iarba, nou-nascutul aproape ca a incetat sa mai planga, desi se putea remarca ca inca suspina chiar foarte tare... dar parca nu mai plangea. saracu'... ce cauta oare pe aceasta lume atat de nenorocita? cititorul si-a dat seama ca daca va lua in brate acel bebelus acesta va inceta chiar sa mai suspine. si asta a si facut, din iarba, a ridicat copilasilul in brate. stiti ce a facut copilasilul in acel moment? a incetat sa mai suspine, si dupa cateva secunde doar, a inceput sa zambeasca, uitandu-se direct in ochii cititorului. era deja o poveste de vis... cititorul a fost foarte surprins ca zambetul acelui nou-nascut, cum putea un nou-nascut sa zambeasca in felul ala? parca era zambetul unei adult, unei frumoase printese indragostita de nemaipomenitul cititor... surprize dupa surprize, nu? cititorul aproape ca incepuse si el sa zambeasca (asa ca o replica la zambetul nou-nascutului), doar ca inca nu zambea, parca ii era frica sa zambeasca (tu, cititorule, ai fi zambit intr-o astfel de situatie?), uite cititorul nostru aproape ca zambea ca replica la zambetul nou-nascutului care zambea din ce in ce mai mult si mai tare, cititorul era din ce in ce mai mirat, la nou-nascut, zambetul s-a transformat in ras, chiar asta a inceput sa faca nou-nascutul: sa rada! deja fiind masca, cititorul a ramas si mai masca: de ce oare radea nou-nascutul? se intreba cititorul... nu cumva ar trebui, el cititorul sa se uite in oglinda? ce anume l-a facut pe nou-nascut sa pufneasca in ras? chiar asta se intamplase, nou-nascutul parca pufnise in ras, parca radea de cititor... uimitor, nu? sa ai o voma cu un mic bebelus gol care, mai apoi, sa inceapa sa rada de tine! cititorul inca mai tinea in bratele sale acel nou-nascut/vomat

chiar de el... nou-nascut care radea si radea si radea... iar cititorului nu ii trecea nimic prin cap ce anume sa faca cu bebelusul care radea din ce in ce mai tare, cititorului ii era frica ca oamenii care locuiau in blocurile chiar de langa parc sa nu apara pe la geamurile apartamentelor lor si sa strige la el ca face scandal la acea ora intarziata (desi, cum am mentionat mai devreme, nu era nici macar noapte)... situatia in care e\se afla cititorul, asa dintr-odata, nu era prea placuta, oricum... si doar nu cititorul alesese acea situatie (nici macar oribila, ci mai degraba, complet neasteptata) in are se afla si nu stia ce sa faca.... poate ca cititorul se intreba daca nu cumva ar trebui sa faca ceva ca sa opreasca pe nou-nascut sa rada (care incepuse sa rada din ce in ce mai tare), cititorul se gandea iarasi ca cetateni care locuiau in acele apartamente din blocurile care inconjurau parcul ala (parc care inca nu fusese distrus de MAFIA cu blocuri) vor iesi la geamuri si vor tipa la el, cititorul, ca face scandal acolo in acel parc atat de verde si de frumos, un parc plin de viata... dar ce, nou-nascutul nu era si acesta viata? cititorul tinea in brate nou-nascutul care radea si radea, cititorul a incercat sa il linisteasca pe nou-nascut, chiar daca nu stia ce sa faca, cititorul a inceput sa stranga in brate pe nou-nascut, sa il apropie de trupul sau, nou-nascutul a inceput sa rada din ce in ce mai tare, cititorul incerca sa il potoleasca dar nu stia cum sa faca asta, a strans in brate si mai tare nou-nascutul, la strans la pieptul lui, al cititorului (era ca si cum cititorul ar fi strans aceasta carte-de-rahata la pieptul sau), nou-nascutul radea din ce in ce mai tare, gura lui si marea de la o clipa la alta, cititorul era deja speriat, gura se marea din ce in ce mai tare, dintisorii nou-nascutului incepuse sa creasca din ce in ce mai tare, sa devina din ce in ce mai ascutiti, doamne-doamne, cum se va termina aceasta scena? poate cititorul sa imi spuna? ce va face cititorul in fata acestui nou-nascut? doar el, cititorul, trebuie sa hotarasca ce sa faca in aceasta situatie, eu, povestitorul, nu am nici cea mai mica idee ce anume poate sa faca cititorul acum, doar ca gura nou-nascutului devenise atat de mare, coltii din gura lui erau ca niste stanci teribil de ascutite care incepusera sa il imprejmuiasca pe cititor, parcul parca disparuse, in jurul cititorului nu mai erau tufisuri, copaci si banci pe care se asezau oameni in general, acum cititorul era incoltit de niste colti/stanci teribil de albicioase si de ascutite, nou-nascutul nu mai exista in bratele lui, de fapt, cititorul nici macar nu mai avea brate (si doar avusese aceleasi brate ani de zile!), ii ramasese niste cioate sangerand, nou-nascutul ii mancuse bratele cititorului, bratele cu care cititorul tinuse aceasta carte care, uite cititorule, a inceput sa te inghita, sa te manance, sa iti sfarame bratele, sa iti inghita intreg trupul tau nenorocit, cititorule, credeai ca esti intr-un parc linistit si citesti o carte normala facuta din vreo 200 de pagini de hartie alba, iar pe fiecare pagina a acestei cari-de-rahata era imprastiat rahat care incepuse sa te inghita (dar cum poate un rahat sa te inghita? se intreba cititoru', care fusese inghitit de multi ani de rahatul de tv lui color si plat, extrem de plat, fixat pe acel perete plat). da, cititorul era pierdut printre niste mate de rahat al unui Balaur, asta ii confirm eu povestitorul, ii confirm cititorului ca se afla in rahat, se afla intr-un Balaur plin de rahat de cand s-a nascut, el cititorul (nu e vorba de nou-nascutul vomat de cititor care oricum l-a inghitit pe cititor)... pana la urma, chiar cititorul era Balaurul care se inghitise pe sine, iar sinele se prabusea in sine care era plin de rahat (cititorul ma intreaba daca era vorba de un rahat in alt rahat sau in acelasi rahat - nu stiu ce sa ii raspund), era rahatul care se rahatise si se inghitise pe sine, desi pare o contradictie in sine, totusi, rahatul nu poate fi, niciodata, acuzat de contradictie in sine (altfel, nu ar mai fi rahat, nu?), cititorul nici macar nu mai putea sa respire aerul de rahat care se afla acolo in Balaurul in care el, cititorul, cazuse, in care se ratacise - era clar o ratacire, dar nu era vorba de nici un desert, era rahat peste tot, de unde dracu' sa mai

vorbim si despre desert? ca desert, era rahat peste tot si tot timpul, totul era rahat, nimic altceva. rahatul se ratacise, se pierduse in rahat.

My Facebook, my webpage at my department, my Internet, my phone, everything is controlled by SS!!! yahoo (sua) interdicts my email address when I had started to email my dark list. I do NOT receive all my messages on Facebook and some emails!! so, if you want to contact me, pay attention, maybe I am not the one who reply to you... maybe are those from SSe... you will receive a reply from my email or my Facebook, don't be sure the message has been written by myself. Try to contact me in other ways... think about this: you cannot contact me directly very easy. Of course, I can send some messages myself, but maybe you receive an message from SS not from me... everything is controlled by SS in romania. Including my facebook, email, phone, EVERYTHING like during ceausescu period. Nothing has changed. If something happens to me in the next months, you have to know who is responsible... believe me, I have received information... don't forget: they are more bastards than KGB...

email 28.03.2023

DI R,

Doresc sa va informez ca

- am trimis mesajul de mai jos la administratorul care se ocupa de pagina mea de web (care tine de siteul f.) si nu s-a pus anuntul pe pagina nici astazi.
- nu e prima data cand se intampla acest lucru. De altminteri, scuza administratorului care se ocupa de pagina mea este ca tov dean i-a interzis sa puna anunturile trimise de mine. Eu inteleg, tov dean are un CV mult mai slab decat al meu si il omoara invidia dar nu am ce sa ii fac.
- am cerut ca la pagina mea sa se adauge adresa paginii personale de pe Wordpress dar nu s-a pus aceasta adresa nici acum.

email trimis duminica 26.03:

“As dori, la pagina mea de web sa fie adaugat: la "Publications", chiar sub titlu, cele trei anunturi in ordinea cum sunt in email + schimbarea la tabelul Google scholar:

Adaug mesaj trimis acum cateva luni:

DI R,

- La facultatea de filosofie NU EXISTA CRITERII de PROMOVARE corecte!!! sunt unii angajati multi ani dupa mine, cu CVuri mult mai slabe decat al meu, dar ei sunt conferentieri sau chiar profesori!!!! eu sunt conferentiar, desi sunt angajat inca din 1998 si am cel mai bun CV de la aceasta facultate!!! CINE ESTE RESPONSABIL pt ca dintre studentii inscrisi in an I termina mai putin de 1/3 dintre ei facultatea???? de ce????
- Tov. dean a hotarat sa nu mi se schimbe adresele vechi de Internet cu cele noi de la romanul nr. 2 care este postat FREE la anumite adrese!!! de ce???? initial a spus ca sunt prea multe greseli gramaticale! Care e numarul de greseli gramaticale permise? Nici una??? la putinele carti publicate de tov. dean, nu are nici o greseala? Oricum la varianta noua am facut corecturi, deci am mai putine greseli gramaticale. Eu nu sunt perfect ca el! intrebare: facultatea de filosofie e proprietatea dean de el face exact ce vrea cu pagina mea de web????? Daca se intampla asta in SUA, unde marile si majoritatea universitatilor sunt private, dean isi pierdea postul de mult timp!!! la noi, el ramane SEFU' !!!!!

- Seful a fost facut Profesor inca din 2015!!!! dar el este angajat cativa ani dupa mine la facultate si CV lui este mult mai slab ca al meu!!! (puteti sa comparati CVurile noastre de pe pagina f.!) Care au fost CRITERIILE de el a fost facut "profesor" si eu am ramas "conferentiar"???? am inteles ca sunt aceleasi criterii la ambele departamente. De ce eu sunt conferentiar de atat de multi ani, dar am colegi angajati 10-12 ani dupa mine, cu CVuri mult mai slabe ca al meu si ei sunt conferentieri chiar si profesori!!!! Cum de e posibil asa ceva? Pentru ca suntem in romania condusa de MAFIA? Sa mi se spuna sa stiu si eu casa nu mai indraznesc sa trimit emailuri.

- Am vrut ca la pagina mea de la facultate sa se adauge adresa mea personala de la Wordpress, dar tov. sef a hotarat ca aceasta adresa sa nu fie trecuta la pagina mea, desi tot la pagina mea am si adresa personala de la pagina Google. De ce? Care sunt criteriile pe care le foloseste tov decan????

- Va mentionez ca acum o luna mi-a aparut un capitol (scris impreuna cu fratele meu) despre teoria mea intr-o carte editata de doi oameni de stiinta si publicata la editura Springer (Germania)!!!!

- In 2015, am publicat cartea mea cu teoria mea aplicata la mari probleme din Fizica (Mecanica Cuantica, etc.) Neurostiinta Cognitiei si Filosofie la Springer!

- Am doua articole publicate la Synthese, SUA (una dintre cele mai bune reviste de filosofie din lume);

- Am doua doctorate (unul la facultatea de filosofie, altul Sydney, Australia.

- Am publicat peste 12 carti pana acum!

- Cu cel mai bun CV (pe criterii internationale, parerea mea), am avut de-a lungul intregii mele cariere, cea mai slaba promovare de la facultatea f. DE CE?

Toate bune?

Dl. G.

- la lucky point (bar langa facultate) sa beau un pahar de bere pe terasa. cateva mese erau ocupate. in timp ce savuram berea, la o masa cu vreo 5 indivizi, unul cc tatuaj pe toata mana dreapta, cu maneca scurta desi afara era frig. sfasitul lui martie, individul trebuia sa se dea mare. radea de iti spargea urechile. a trebuit sa ma mut la o masa la distanta mai mare, dar tot rasul lui ii suna ca un tren in urechi. trebuia neaparat sa iasa in evidenta. ceilalti mai mult zambeau, el radea ca sa arate fie ca e cel mai tare din parcare, fie sa linga in cur pe cel care facea gluma... romania.

I cannot add comments to Youtube scientific documentaries! Youtube has interdicted to do this!!! MAFIA in USA and Germany because from my "dark list", most are professors from USA and Germany! In our days, MAFIA means SS of each country.¹

(b2023 to 2014) The UNBELIEVABLE SIMILARITIES between the ideas of some people (2011-2021) and my ideas (2002-2008) in physics (quantum mechanics, cosmology), cognitive neuroscience, philosophy of mind, and philosophy (this manuscript would produce a REVOLUTION in international academic environment!) "DARK LIST" here:

<https://www.researchgate.net>

<https://www.academia.edu>

<https://philpapers.org>

<https://www.scribd.com>

WRETCHEDNESS - only "ignorants" do not know about EDWs

¹ <https://epochtimes-romania.com/news/de-ce-presa-traditionala-nu-va-relata-despre-presupusa-tentativa-a-cia-de-a-influenta-alegerile-american-2020---342856>

noaptea trecuta am fost in criza, am fost constient 100% fiecare clipa. pentru prima data in viata mea nenorocita - atat de minunanta, adica nenorocit de minunata - am trait chiar Nimicul. poate ca a fost o semi-criza (sau ceva de genul asta) dar nu mi-am pierdut total cunostiinta (am avut cateva de genul asta in trecut), ba dimpotriva, am fost constient. banuiesc ca doar astfel a fost posibil pentru mine sa traiesc nimicul! cum de a fost posibil dl. g. sa treaca prin asa ceva? daca ar fi fost doar o criza, nu ar insemna ca a trait nimicul? dar cum sa fie amestecat nimicul cu toate cunostiintele lui incredibil de multe (multe domenii, topici, ...) si cu imaginatia (Tarkovski). ce anume ii amplifica lui trairile? printr-o astfel de criza, sinele dlui g. a capatat o dimensiune (bineinteles, nu spatia, nici temporal) pe care nu o mai atinsese niciodata pana atunci. fiecare individ are senzatia de sine cand e constient si treaz. cand doarme, sinele nu mai are aceasta senzatie de sine insusi decat foarte partial si oricum subconstient (nu inconstient = coma). pentru dl. g. a fost ceva super-paradoxal, a fost ca si cum sinele lui ar fi fost

- intr-un somn profund si treaz
- mort si in viata
- constient si inconstient.

astfel, sinele dlui g. isi pierduse identitatea, dl. g. chiar simtea, chiar era aproape complet constient ca nu mai are nici o identitate. a fost o experienta incredibila pe care foarte putini oameni au avut-o vreodata (si nu vorbim de cei care s-au drogat)... ci despre Dosto, Leonardo si inca vreo 4-5... stim, dl. g. avea cunostiinte mult mai multe decat acestia, deci dimensiunea lumii sinelui (interne) capatase proportii fara nici o limita (limita pe care o simte orice sine atunci cand e constient): *sinele dlui g. simtea ca e nimic!* asta da, "eterna reintoarcere"... era o reintoarcere a sinelui la originea de unde plecase (prin corespondenta) tot ceea ce stim ca exista, inclusiv sinele. sinele dlui g. (care era atat de larg fiind dat, cum am specificat mai sus, de propriile cunostiinte dobandite de-a lungul vietii) se reintorsese la nimic; sinele dlui g. era Balaurul care s-a inghitit COMPLET (da, stiu, suna paradoxal) pe sine insusi!¹ astfel, sinele dlui g. a fost intr-o stare in care nimeni nu fusese pana atunci:

*SINELE = HIPERNIMICUL!*²

da, asa e, dl. G. a murit si a reinviat, a trecut dincolo de viata, in taramul mortilor si s-a reintors in viata. traseul vietii sau mortii sau si a uneia si a alteia dlui g. a fost acesta: viata-moarte-viata (parca se sustine ca a mai fost unul care a trecut prin asa ceva, nu?)... prin nenumaratele carti citite si scrise chiar de el, dl. g. a calatorit prin nenumarate lumi si a trait in nenumarate timpuri (inca de la Hipernimicul lui pana in LEDe din zilele noastre), a trecut din Infern pe pamant si apoi in Paradis (si invers) de multe ori... a fost mereu intr-o calatorie sau alta (prin cartile citite/scrise)... asta a fost

¹ "It's not the mountain we conquer, but ourselves." "Nobody climbs mountains for scientific reasons. Science is used to raise money for the expeditions, but you really climb for the hell of it." (Sir Edmund Hillary, primul om care a urcat pe varful Everest) <https://inspirewithquotes.com/sir-edmund-hillary-quotes/>

² pai, daca fiecare sine e un nimic, fiecare moare si dispare in nimic, ce sens mai are sa traiesti? Iaca raspunsul: "Even if there is death, it always comes second. Because freedom always comes first." (Yiannis Ritsos) <https://www.facebook.com/parisinstitute.org/photos/a.400361057192320/1305903873304696/>

norocul lui.. caci aceste calatorii i-au dat propria lui identitate. ei bine, dl. g. se simtea ca fiind “noul iisus” doar ca era in Infern (nu pe pamant, nici in Paradis).¹

[In raport cu descoperirea pe care am realizat-o, LEDE, fiecare individ de pe aceasta planeta a avut sentimentul de “superiority complex”: https://en.wikipedia.org/wiki/Superiority_complex De fapt, nimeni nu a putut sa accepte ca eu eram in alta lume. Sa ne aducem aminte de vorbele lui Max Planck: “A new scientific truth does not triumph by convincing its opponents and making them see the light, but rather because its opponents eventually die, and a new generation grows up that is familiar with it.” Asta era valabil pe timpul lui, acum, datorita Internetului, foarte multi “profesori” mi-au plagiat ideile. Totusi, pentru mine, vorbele lui Brancusi sunt mult mai apropiate de realitate: “Nu mai sunt al lumii acestia, sunt departe de mine insumi, desprins de propriul meu trup. Ma aflu printre lucrurile esentiale.”]

[dl. g. si altcineva’]

- nu iti este frica de ss? daca te elimina?

- nu imi este frica... decat sa mor batran si recunoscut de lumea asta plina de prosti si de ticalosi, mai bine mor cand nu sunt inca mosneag si nu sunt recunoscut, dar mor pentru libertate, pentru libertatea absoluta a mea si numai a mea, nu are cum sa fie a altora (pe ceilalti nu ii intereseaza libertatea, oricum). faptul ca prostanacii si imbecilii, pana si hotii, vor ajunge sa ma recunoasca ma lasa complet rece. trebuie sa intelegi ceea ce a spus Perelman, matematicianul rus care a fost plagiat de doi americani si dupa ce s-a recunoscut ca americanii ii-au plagiat ideile, rusul a primit de doua ori premii de cate un milion de dolari dar le-a refuzat pe amandoua. nimeni nu a inteles cum de a refuzat Perelman premiile, doar eu stiu de ce: nu avea nevoie de premii cand isi scrisese numele in istoria matematicii. la ce dracu’ iti mai trebuie milioane de dolari cand ti-ai atins telul suprem al vietii tale, sa iti scrii numele in istoria gandirii umane? faptul ca esti recunoscut inca in viata? de catre cine? de niste dobitoci care au fost fortati de situatie (mai ales de Internet, astazi) sa te recunoasca? oricum, oamenii contemporani cu tine (din orice timp) te recunosc doar pentru ca sunt fortati de context, altfel te-ar fura cu totii (uite la my dark list...). poti sa fii fericit cand te recunosc niste dobitoci, hoti, banali, imbecili? inseamna ca esti dobitoc si tu daca te bucuri cu ei in acelasi timp, pentru acelasi lucru, ca munca ta e recunoscuta. daca ai schimbat cadrul de gandire al umanitatii, oricum numele tau va fi recunoscut de celelalte generatii (poate chiar peste un secol, oricum nu conteaza). poate ca nu voi fi recunoscut niciodata, ma doar in cot, cand stiu ca sunt mii de oameni care mi-au plagiat ideile si milioane care imi ignora ideile, atunci stiu ca ei stiu ca eu am schimbat cadrul de gandire, dar oricum nu ma intereseaza opiniile celor actuali (imbecili, ticalosi, hoti, analfabeti). chiar daca nu voi fi recunoscut niciodata in viitor, nu imi mai pasa. a trecut vremea cand asteptam sa fiu recunoscut. de cine? de colegi? de plagiatori? de imbecili si prostanaci? de masele care voteaza psdmafia? ar trebui sa fiu la fel ca ei sa doresc sa fiu recunoscut, sa ma bucur ca sunt recunoscut, sa ma bucur ca am primit premiul nobel. cum adica, eu ca am realizat cea mai mare schimbare a unui cadru de gandire din istoria gandirii umanitatii sa fiu trecut pe lista de sute de oameni cu premiul nobel? doar cativa dintre cei care au luat premiul nobel

¹ eu, povestitorul, ma opresc aici pentru ca, mai departe, nici un cuvânt nu isi mai rostul. Cititorul nu trebuie sa creada ca dl. g. s-a simtit dumnezeu, el aratase, prin teoria lui, ca dumnezeu nu avea cum sa existe; sinele dlui g. s-a simtit nimic si nimic altceva, asta a fost “eterna intoarcere”, asta a fost supraomul pe care il cauta nietzsche-nihilistul, dar care nu avea cum sa stie teoria dlui g. caci aceasta teoria ne-a indicat ecuatiile suprema: “Sinele=Supraomul=Hipernimicul”. cititorule, nu aveai cum sa simti asa ceva pt ca ar fi trebuit sa fi avut cunoastintele uriase ale dlui g., dar sa fi avut si crize ale cunoasterii... si doar prin asta, dl. g. a fost cel mai special creator din intreaga istorie a gandirii umanitatii...

vor ramane in istorie gandirii umanitatii, dar oricum teoriile lor le-am demolat tot eu. daca as primit un premiu (nu conteaza care) ar fi echivalent cu faptul ca as fi recunoscut de colegii mei sau ca as fi primit in academia romana (condusa de comunisti, securisti si turnatori)... nimic mai absurd, nu?

cititorule, stii ce ar fi absurd sa fac? sa ma sinucid tocmai pentru ca nu sunt recunoscut de profesorii-imbecili universitari din toata lumea! cu totii stiu de teoria mea, cu totii sunt super-invidiosi pe mine, as fi eu cel mai prostana sa ma sinucid. asta ar vrea cu totii... toti ar vrea sa scape de mine, absolut toti.

la dracu', unde mi-am pus pieptanu'? de obicei, il pun pe dulapiorul de pantofi de pe micul hol din fata baii, dar nu e acolo acum. unde l-am pus? il caut dupa dulapior, nu e, pe jos, nu e... unde dracu' l-am pus? doar nu l-am luat cu mine... o fi pe pat? caut pe pat, nu e... ridic plapuma, nu e... unde dracu' e pieptanul meu galbui? unde? sa ma duc sa caut in sufragerie, nu e... la baie, nu e... ma intorc in dormitor, iaca pieptanul meu galbui, chiar pe pat, pe asternut! dar m-am uitat acolo si nu era! cum dracu' a aparut acum acolo? cine l-a pus? Dumnezeu? vrea sa imi atraga atentia? nu am cum sa il cred, nici nu exista, cum sa cred ceva care nu exista? asta e "marea intrebare", pentru limitati. dar unde dracu' mie firul de laptop care ma leaga de internet? de-abia l-am cumparat si l-am si ratacit? cred ca ss si-au bagat coada ca sa imi faca alta problema...

[dumnezeu si dl. g.¹]

- Am incercat sa vorbesc cu tine in volumul doi si nu m-ai raspuns. Diavolul mi-a raspuns, tu nu.
- Acum ti-ai dat seama de ce.
- Tu stiai ca am sa imi dau seama, in sfarsit.
- Da, stiam.
- Acum inteleg de ce mi-ai creat probleme cu tenul. Ca sa muncesc fara limita, sa imi sara capacele.
- Da, asa e.
- Am inteles si de ce mi-a ridicat mana de pe tocul ferestrei la Oxford. Eram foarte mandru ca avea slujba aia de asistent la filosofie, ca luasem bursa la Oxford, credeam ca sunt Dumnezeu pe pamantul asta nenorocit. Ai vrut sa imi tai din mandria mea.
- Suna destul de bine ceea ce spui.
- Da, abia acum inteleg. Totusi, stiai ca teoria mea va fi impotriva ta.
- Nu e neaparat impotriva mea. Ofero o alta imagine a mea, asa cum ti-a zis si editorul tau, tu vrei cu o noua religie.
- Inteleg, vrei ca eu sa vin cu noua ta religie. Stiai ca vor fi mii de oameni care imi vor plagia ideile.
- Normal ca stiam, prin asta le-am aratat studentilor si colegilor lor cu ce HOTI au de-a face, niste "profesori universitari" din mediul academic (si inca mediu universitar,

¹ dl. g. ne-a informat ca acest dialog este doar pentru manipularea credinciosilor; el sustine in continuare ca are argument clar conform caruia Dumnezeu (de la orice religie) nu are cum sa existe. el tipa in gura mare ca numai oamenii foarte limitati (inculti, analfabeti, slab educati, ticalosi) mai pot crede in Dumnezeu dupa aparitia teoriei lui. a crede in Dumnezeu este un fel de ne-asumare a responsabilitatii vietii tale nenorocite... tie frica sa iti asumi responsabilitatea pentru ceea ce esti, tie frica sa accepti ca ai sa dispari, ai sa mori, inevitabil si pentru totdeauna... tie frica sa accepti ca "viata de apoi" este o prostie creata de manipulatori (de popi si de cei care au incredere in popi, masele usor de manipulate cu "frica de moarte").

cica!) care nu sunt decat PUNGASI de doi bani si nimic mai mult.... stii si tu, hoti sunt peste tot in lumea asta, dar nu toti oamenii sunt hoti, nu toti profesorii sunt hoti.

- Dar totusi stiai ca nici ceilalti care nu m-au furat nu imi vor recunoaste ideile. De ce ai ales asta?

- Nu eu am ales, fiecare individ a avut liberul arbitru sa aleaga asta.

- Dar tu stiai ca fie imi vor plagia ideile, fie le vor ignora intentionat. De ce ai facut asta?

- Nu eu am facut-o, ei au ales asta. De ce? Pentru ca ideile tale le distrugau munca lor de-o viata. Ce puteam sa fac?

- De ce mai ales pe mine?

- Am vazut cat ai muncit cand ai fost student, citeai de dimineata pana seara tarziu, banii nu te-au interesat deloc niciodata. De asta ai fost alesul meu.

- Vrei sa zici ca de asta am fost salvat in acele intamplari care ar fi trebuit sa mor sau sa raman paralizat si nu am patit mai nimic. De fapt, nu chiar nimic, stii ca am epilepsie. Sa inteleg ca ai vrut sa imi tai cornul mandriei intreaga viata prin asta, nu?

- Da.

- Dar de ce m-ai facut sa am epilepsie tocmai sase ani dupa accident. Medicii mi-au spus ca de obicei dupa astfel de accidente se face epilepsie in primul an.

- Daca nu faceai acea criza atunci, adica daca nu capata-i epilepsie (de care nu ai sa scapi toata viata, ia aminte!), ai fi primit bursa post-doc si apoi slujba la acea universitate din Sdney... Bineinteles, ar fi fost mai multe consecinte: prima sotie nu ti-ar mai fi dat cu sutul (ai fi cazut si tu in "plasa iubirii" cum cad majoritatea barbatilor, mai ales aia cu bani si pozitii), ai fi avut o viata stralucita in cel mai frumos oras de pe Pamant, ai fi fost invitat sa iti prezinti marea teorie peste tot, ai fi devenit superfaimos (precum Einstein, de exemplu) si deci nu ai mai fi scris mare lucru dupa aia. Ai fi cazut si tu in plasa mandriei.

- Inteleg de ce m-ai facut sa ma intorc in ultima tara din UE la educatie si economie, si prima la coruptie si analfabetism. Daca eram in Australia sau SUA, bineinteles ca nu as mai fi scris toate cartile pe care le-am scris pana acum. Daca eram in Africa, nu as fi avut conditiile de posibilitate pentru a scrie cartile astea. De unde stii ca nu am pus dialogul asta ca sa ma spal pe maini, asa preventiv, precum Pilat din Pont?

- Eu stiu totul, depinde de tine sa crezi ce vrei sa crezi. Te avertizez, s-ar putea sa devii super-faimos foarte curand - asta depinde de oameni, nu de mine, dar stii si tu ca tocmai nenorocitii (plagiatorii, invidiosii, aia care te ignora, unii dintre colegii tai, sefii si altii, multi ai dracului) de pe Pamant stiu de tine si de teoria ta... atat iti spun, nu fa greseala lui feynman care, dupa ce a luat premiul ala nenorocit, a devenit super-mandru de ceea ce scrisese, de sine insusi nu doar ca profesor, ci si ca barbat (a devenit un "don juan" de doua paralele). Tine minte, prin teoria ta, ai demolat tot ce a scris el (si toti ceilalti mari fizicieni din intreaga istorie) in fizica! dupa ce a lucrat enorm in fizica cand era tanar, greselile pe care le-a facut feynman dupa ce a primit acel premiu nenorocit¹, l-a costat cam mult: numele lui nu va ramane in istoria gandirii umane, tocmai pentru ca tu ai demolat toate teoriile din mecanica cuantica (inclusiv pe a lui). Tu, insa, ar trebui sa il iei ca exemplu pe Perelman, matematicianul, care a refuzat doua premii (fiecare cate un milion dolari).

- Am inteles. Dar de ce m-ai facut sa fiu necredincios?

¹ cand au vazut la tv ceea ce prezentau despre fiul lor (dupa ce luase premiul nobel), mama lui feynmann i-a zis sotului: "Suntem parintii celui mai mare ganditor de pe planeta!" problema e ca peste 50 ani, feynmann (ca toti "interpretatorii" din mecanica cuantica) va ramane doar o mica piesa in istoria fizicii (nici vorba a gandirii umane), nimic mai mult.

- Daca erai credincios, nu aveai cum sa faci descoperirile pe care le-ai facut in cadrul cunoasterii umanitatii. Daca te faceam sa fii credincios, ai fi ajuns calugur pe munte, precum acel actor din Romania cu care, prin acel regizor faimos, ti-am arajat o intalnire. Adu-ti aminte ce te-a sfatuit acel calugar...

- De ce nu ai facut tu oamenii mai buni?

- Ar fi fost simpli roboti. Stii si tu, conform teoriei tale, creierul/corpul sunt niste entitati naturale (fizice, chimice si neuronale, nimic mai mult) care nu au minte/viata, iar fiecare viata/minte (care corespunde unui creier/corp) e lume-in-sine si pentru-sine.

- Eu sunt alesul ca sa fac oamenii sa fie mai buni, nu?

- Da, asta vreau de la tine.

- Ar trebui sa ma duc la biserica de acum inainte?

- Stii si tu, multi dintre preoti sunt niste mafioti-analfabeti de doua paralele, multi platesc mita ca sa ajunga preoti si inca mita uriasa. Ei, mafiotii de preoti, cred ca eu nu stiu asta, vor vedea ei mai tarziu ce vor pati pentru nenorocirile pe care le-au facut. Cand ma gandesc ca peste jumatate dintre ei erau turnatori la SS...

- Eu am impresia ca mi-am facut datoria, chiar daca nici acum nu cred in tine.

- Daca acum ai deveni credincios, nu ai mai publica aceasta poveste. Eu insa vreau ca tu sa publici aceasta cartea. Te iert tocmai pentru ca ti-ai indeplinit misiunea pe acest Pamant pentru care eu te-am ales pe tine sa le arati oamenilor unde sunt fiecare dintre ei, cu adevarat: ei sunt in rahat, ei sunt mici rahatei tocmai datorita mandriei fiecaruia (ai dreptate, fiecare se crede cel mai destept de pe acest Pamant, i-am facut dupa chipul si asemanarea mea, sunt doar copii mei, nu?), prin cartea ta, fiecare sa incerce sa se ridice din rahat, macar partial, cat poate fiecare, daca poate. Asta e alegerea lor, nu a mea. Tu ai avut acel accident, puteai sa ramai paralizat, sa iti rupi oase si multe altele, dar te-ai gandit de ce ti-ai revenit complt dupa accident? Adu-ti aminte de Nobuyuki Tsujii, s-a nascut orb, dar prin munca a ajuns un mare pianist si chiar compozitor... Nu e totul "sa vrei", ci sa muncesti dincolo de orice limite (fiecare om se crede "cel mai tare din parcare", insa, doar foarte, foarte putini muncesc enorm ca sa ajunga "mari"). Munca nu ajunge, stii si tu asta, mai trebuie si imaginatie data de ceea ce face fiecare individ in fiecare zi, pana la urma... De aceea, chiar si dintre cei care muncesc enorm, doar cativa isi scriu numele in istorie, asta datorita faptului ca probabilitatea ca cineva sa elaboreze o mare teoria, sa gaseasca un "mare adevar", este foarte mica, extrem de mica (evolutionism vorbind...). Desi fiecare filosof de pe acest Pamant se crede noul Kant, cel mult unul dintre ei pe secol isi va scrie numele in istoria filosofiei (dar nu si gandirii umane, caci acolo raman doar 2-3 pe secol din toate domeniile).

- Stii si tu ca vor fi doar cativa. Am scris 16 carti, povestea asta e a 17 carte... Imi vei raspunde "Tu esti alesul!", dar eu nu sunt si ultimul, stiu ca peste 200 de ani (sau chiar mai putin) va apare un alt "ales".¹

- Stiam ca tu ai sa intelegi si asta, stii si tu, cazatura ti-a indepartat mandria de doi bani pe care au avut-o marea majoritate a marilor creatori - unul precum Newton sau feynman nu a putut sa renunte la mandria lor de doi bani, ei chiar au crezut ca "au schimbat lumea"... ei au facut greseala sa creada ca mi-au luat locul... Stiu ca si tu crezi asta, insa repet: tu esti alesul meu², eu te iert!¹

¹ care au fost fii lui Dumnezeu? se zice ca ar fi Krishna, Rama, Buda, Mahomed, Zamolxes și Iisus. ei bine, eu as fi al saptelea, daca Dumnezeu ar exista...

² "coarnele" semnifica aspectul solar a lui Dumnezeu, aspectul de viata si simbolul "taurului" care e simbolul solar sau Soarele in Taurus. Trezirea lui Dinisios este simbolizata de "corne" (legate de sarpe care se inghite pe sine insusi-cunoasterea totala...); coarnele sunt legate de "cap" (legat de sarpe, de

imi este sila de oameni, ticalosi, criminali si prostanaci² datorita “involutiei speciilor”. Darwin a gresit conceptul, nu teoria: este vorba de involutia, nu de evolutie. ai auzit de vreo maimuta care sa creada intr-un dumnezeu? nici Negruta nu crede in dumnezeu.³

am urcat pe carul “La Om” (piatra craiului) era inca zapada pe creasta. probabil, tov. sef vvc ma va sanctiona ca am urcat pe varf fara parasuta... recunosc, nu am avut parasuta cu mine, dar oare seful-administrator a urcat vreodata pe piatra craiului? Nu cred... si el nu are nici o teorie, cine dracu sa il plagieze? pe sef-administrator (peste portari si femei serviciu, dar cu rude in system!) il omoara invidia ca ideile mele sunt atat de plagiate de profesori din intreaga lume si ca cv meu e de un million mai mare decat al lui taiat in patru.

dragon), un simbol important in multe religii. etimologic, “sarpele” e legat de “cal” legat de descoperirea secretului. Nag este sinonim cu cal si sarpe. calul e legat de sarpe si de Soare. capricornul e un peste cu coada de sarpe. sarpele inseamna “serpentina” adica calea cunoasterii... <https://www.youtube.com/watch?v=V6SWhZy-6ek> “raul de apa” poate fi legat de “sarpe” (cunoasterea din multe domenii) care poate fi legat de evreul raticitor care peregrineaza asteptand reintoarcerea lui iisus. pana si *Coloana fara Sfarsit* (Brancusi) poate fi legata de un sarpe fara sfarsit, o cale de cunoastere fara sfarsit...

¹ “Daca cauti un inteles, vei pierde tot ceea ce se intampla.” (Andrei Tarkovski) <https://www.youtube.com/watch?v=UHFWh6iABw> Leonard Cohen: Dance me to the end of love [dl. g. ne-a atras atentia clipul melodiei (a insistat cu acest clip ca sa ne arate nu doar ceea ce ne indica titlul melodiei ci si *egalitatea* dintre femei si barbati, dintre toti oamenii, (acest volum e o lovitura cumplita plagiatorilor americani si germani care se cred (tocmai pentru ca sunt nascuti in SUA si Germania) cei mai destepti filosofi si oameni de stiinta din lume) dintre oameni si animale (<https://www.youtube.com/watch?v=fPuWOiL3zN8> Family Enjoy Picnic With Wild Bear) si restul, dar mai ales *frumusetea femeii* (*Idiotul* din Dostoievski: “*Frumusetea va salva lumea!*”), caci trebuie sa va aduceti aminte despre ceea ce spune Brancusi despre pasarea vazdului (text care apare in cartea dlui G. despre “adevar” si artisti): ‘Vezi tu, niciodata nu imi pot imagina un barbat care se transforma intr-o lebada, imposibil, dar o femeie, da, chiar usor. Poti sa o recunosti in aceasta pasare?’ M-am uitat mai atenta la ceea ce el desenase cu degetul sau de-a lungul conturului, spunand: ‘Ea este ingenuncheata, inclinandu-se pe spate. Acum poti sa vezi? Aceste evidentieri sunt sanii ei, capul ei... dar care au fost transformate in formele acestei pasari. Asa cum s-au schimbat ele s-au transformat pentru totdeauna intr-o noua viata, un nou ritm... il simti?’ Pasarea luminoasa mitologica se schimba mereu, suprafata sa abstracta reflectand in tacere, miscarea continua a paternurilor kaleidoscopice la suprafata lucioasa a oglinzii metalice de dedesupt.” (Brancusi in Miller 2010, p. 97) cititorule, intelegi acum ca *Pasarea in zbor* era, de fapt, Eva zburand inapoi catre Paradis...!” este concluzia acestui volum. dl. g. a zis: “idiotilor, din punct de vedere genetic, toti oamenii sunt egali. Iar acum cu globalizarea, nu mai exista natiuni/popare, asa ca nu va mai credeti cea mai tare natie (esti imbecil rau de tot daca inca mai crezi ca natia ta e cea mai tare din parcare!), caci nu sunteti cei mai destepti fiindca genetic toti oamenii sunt la fel, “diferenta” intre voi, oamenii, e doar “educatia”, cica, (uitati-va cati americani si germani “educati”/profesori universitari, cica, sunt pe dark list!). diferenta dintre toti oamenii este doar ceea ce au realizat cu adevarat (nu prin plagiat, nu prin hotie, nu prin CRIMA) de-a lungul vietii fiecaruia. normal, fiecare om trebuie sa ajunga in pozitia pe care o merita in cadrul societatii exact prin ceea ce a realizat ea/el insusi! asta ar fi o societate ideala... caci oamenii sunt rahati... eu va iert, nu uit sa trag apa!”] “Society often forgives the criminal; it never forgives the dreamer.” (Oscar Wilde)

² <https://www.redbubble.com/i/greeting-card/I-hate-people-A-grumpy-cat-by-DelightfulArts/36925960.5MT14>

³ dar dl. G., te-ai gandit ca tu s-ar putea sa fii o dedublare a “evreului raticitor”? ala nu traieste pana la 100 ani, dupa care reincepe viata de la varsta pe care o avea atunci (cum s-a spus), ci el se dedubleaza intr-unul si dupa ce acesta moare, el se dedubleaza in altul fara a mai avea memorie din viata precedenta... am avut noroc ca am fost plagiat si ca nu am fost recunoscut... si ca cei din Australia nu mi-au oferit slujba profesor acolo si ca nevestatele mi-au dat cu sutul... MARE NOROC!!! [“Mi-a fost rusine de mine insumi cand am realizat ca viata era o petrecere-mascarada la care eu am participat cu adevarata mea fata.”] “The mirror is my best friend because when I cry it never laughs.” (Charlie Chaplin)

cred ca mi-am revenit... ma duc la baie sa fac un dus. stiu ca atunci cand fac dus cu apa calda ma simt atat de bine, parca sunt pe alta lume si asta doar de la un dus cu apa calda, aproape fierbinte. nu stiu de ce, dar nu am facut baie deloc in ultimii 10 ani, doar dus. poate ca sa nu risipesc apa atunci cand umplu o cada intreaga. mai bine un dus scurt si gata. uite, am intrat in baie, o baie mica dar nu am nevoie de una mai mare. la ce imi trebuie o "baie mare"? cred, corpul meu miroase urat, nu imi vine sa cred, dar cred ca miroase a rahat. de ce dracu' corpul meu miroase a rahat? am crezut ca miroase a transpiratie, dar se pare ca miroase a rahat. mi-am dat jos hainele si cand sa intru sub dus, am vazut corpul meu e plin de ceva maroniu... la naiba, asta e cacat! de unde dracu' m-am umplut cu cacat? sa ma ia naiba, sa intru imediat sub dus sa imi spal cacatul de pe mine. doamne, ce dracu am facut, de ce sunt plin de cacat? nu cumva de la povestea asta de rahat? gata, am dat drumul la apa, sa fie apa fierbinte, vreau sa fie fierbinte sa ma spal de cacat, sa ma curat de cacatul care imi acopera tot corpul. da, e bine, apa de fierbinte, se pare ca incep sa imi curat cacatul de pe mine. uite, chiar se vede pielea corpului meu, ca niste insulate mici, deci se poate curate cacatul de pe mine. ura! ma albesc. dar imi e jena ca trebuie sa folosesc mana, nu am un burete la baie, imi sterg cacatul de pe trupul meu cu mana mea, nu am alta alternativa. dar mi se albesc pielea de pe corp, picioare, chiar si de pe maini. doar palma aia care curate trupul meu ramane galbena, dar las' ca la sfarsit imi spal sip alma de cacat. am uitat sa folosesc sapunul, doar ca dup ace ma curat de tot cacatul asta, va trebui sa arunc si sapanul. nu am cum sa il mai folosesc altadata. bine ca nu e intreg, era deja folosit. da, vad ca mi se duce si mai bine cacatul acum ca folosesc sapunul. e bine. vad ca apa care curge de pe trupul meu e maronie, e plina de rahat, sper sa nu infunde teava de scurgere a apei de la cada. asta mi-a mai trebuie sa infund teava de scurgere. si inca cu ce: cu cacat! doamne fereste. doamne fereste.

am inceput sa nu mai vad cacat pe pielea trupului meu. sa nu uit sa imi spal si fata de cacat. sa nu imi mai miroase fata a cacat. imi frec pielea de pe fata cu amandoua mainile, imi curat fata de cacat. e bine. e bine. am inceput sa ma simt curat. spalat. fara cacat. nici canalizarea nu s-a infundat de la cacatul asta nenorocit. e bine. apa curge in canalizare, se duce dracului unde se duce. am scapat. e bine. se putea sa nu am cacat pe corp? nu. oricine se naste pe acest nenorocit de pamant e plin de cacat. de la nastere pana la moarte. abia cand moare, cacatul iese la suprafata si incepe sa miroase cum trebuie sa miroase un cacat adevarat. atunci cand corpul tau incepe sa putrezeasca incepe sa miroase, cu adevarat, a cacat. abia prin moarte ni se arata adevarata fata a trupului nostru: plin de cacat. mai exact, trupul nostru nu e acoperit de cacat, e cacat in sine. pur si simplu, trupul nsotru e cacat. cacatul balaurului si atat. dar uite ca totusi m-am spalat, mi-am albit pielea de pe tot corpul, de pe fata... e bine. ma simt bine, ma simt curatat, spalat. e bine. opresc apa de la dus, nu mai are rost sa o risipesc. ajunge. gata. ma-a curatat. sa ies dracului din cada, bine ca nu s-a infundat si teava de scurgere a apei asta plina de cacat. miros a sapun, simt eu. a sapun frumos mirositor, simt eu. e bine. am iesit din cada, baia asta mica e cam plina de aburi, nici nu stiu cum miros acesti aburi... poate ca miros a cacat, nu stiu. nu ma intereseaza, binne ca m-am curatat. sunt curatat. ba, da prospop am aici la baie sau am uitat sa imi iau din dulap unul? pastele masii, am uitat sa imi iau prosop curat. ce ma fac? sa ma duc ud pana in dormitor sa imi iau unul din dulap? pai, o sa curga apa pe covor. si ce daca, e apa curate, zic eu. in fine, o sa iau un alt prosop de la cosul de rufe murdare de aici din baie. nu am de ales. uite, am gasit prosopul din acest cos. ma sterg cu acesta, nu am de ales. ce sa aleg? e bine, am inceput sa ma sterg de apa aia curate, deja. mi-am sters mainile si pe corp, acum imi sterg picioarele. le-am sters si pe acestea... la

dracu! picioarele mele sunt galbene, ba chiar maronii! si doar m-am spalat cu apa curata. picioarele erau curate cand eram ma spalasem sub dus cu acea apa curate, dar uite acum dup ace m-am sters de acea apa curate, picioarele mele sunt pline de cacat. nu cumva prosopul ala folosit din cosul de rufe murdare era plin de cacat? si din acuza asta m-am umplut iarasi de cacat? ce ma fac? ce ma fac? ma bag din nou sub dus, nu am de ales. apa e fierbinte, e curate, se vede clar, vad clar... si vad cum mi se sterge cacatul de pe corpul meu... se duce pa apa sambetei, iarasi, dar bine ca se duce. ma curat de cacat. chiar ma curat de cacat. gata, m-am curatat de cacat. ies din cada, dar nu am sa ma sterg cu prosopul folosit din cosul de rufe murdare. am sa merg in dormitor sa imi iau un prosop curat chiar daca sunt constient ca apa se va prelinge pe parchet sip e covor. dar las' ca e apa curata. e bine. am iesit din cada, am iesit din baie, apa mi se prelinge pe corp si se duce, dar nu pea pa sambetei ci pe parchet. am intrat in dormitor, apa se prelinge pe covor, dar e apa curate cel putin asa o vad eu. ce sa mai zic? totul e bine, se putea si mai rau. e bine. totul. deschid dulapul, iaca si prosopul curat, in dulap pun doar rufe curate, pe alea murdare le pun in cosul de rufe din baie. am inceput sa imi sterg corpul cu prosopul curat. pe fata nu ma sterg niciodata, nici macar cu acest prosop curat. imi sterg apa albita de pe corp, ma simt bine, in sfarsit. e bine. totul e alb, atat de alb in aceasta baie cu peretii atat de albi, de albiti, poate. gata, m-am sters. ce sa fac cu prosopul? sa il pun in baie, sa se usuce. am aprins lumina, din nou, la baie, am intrat acolo si am pus prosopul pe carligele de pe calorifier, carlige special puse de mine acolo. gata, m-am eliberat, ma simt liber. sa ma duc sa ma imbrac cu haine curate din dulap. hainele murdare le pun, intotdeauna, in cosul de rufe murdare de la baie. m-am intors de langa cosul de rufe murdare ca sa ies din baie, am trecut prin fata oglinzii, nici nu am vrut sa ma uit in oglinda (mi-a fost frica?) dar fara sa vreau ochii mi-au fugit catre oglinda, doar pentru o secunda, nu mai mult, jur ca nu mai mult, doar pentru o secunda si am vazut adevarul: figura imi era acoperita de cacat! am inlemnit. da, am inlemnit si cand am indraznit sa ma uit, iarasi, in oglinda, am vazut fata mea era acoperita de cacat, dar si corpul meu. mainile mele, palmele mele. totul era acoperit de cacat, si peretii si oglinda si usa din spatele meu... si doar m-am spalat, am avut iluzia ca m-am sters de cacatul asta... dar nu a fost real. sau a fost? stai ca incep sa inteleg: eu sunt facut din cacat! eu sunt un cacat. Si tu cititorul tot cacat esti. altfel erai mort. numai cacatii supravietuiesc. asta e adevarul. dar nu cumva oglinda asta e plina de cacat si ma pacaleste pe mine privitorul, ma face sa ma simt eu plin de cacat, dar de fapt e oglinda facuta din cacat? daca ma uit la cacat, nu pot sa vad decat cacat chiar daca cacatul ala oglindeste lumina. dar lumina nu o fi si asta de cacat? o lumina de cacat. asta e adevarul, e drept, un adevar de cacat. e bine. e foarte bine. in lumea asta de rahat in care m-am nascut, sunt un cacat. lumea asta de rahat (ca o fi lumea din timpurile noastre, ca o fi lumea care va urma sa vina, nu conteaza) nu ma merita. tot cacat sunt si eu in lumea asta de rahat.¹ ce altceva as fi putut sa fiu decat cacat? ce altceva? ce? doar cacat.

1

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=3057880007692216&set=gm.1029190101399277&idorvanity=367092017609092>

*The world is beautiful, but has a disease called man.*¹
(Friedrich Nietzsche)

¹ “The French writer and Beethoven biographer Romain Rolland called the Ninth Symphony an unsurpassed triumph of the human spirit. He wrote: ‘[It was] the most brilliant [victory] that has ever been won by an infirm and lonely spirit. Sorrow personified, to whom the world refused joy, created joy himself to give to the world. He forged it from his own misery.’[1] And he said that Beethoven’s life can be summed up by his words “Joy through suffering.” Beethoven encountered many forms of adversity: he lost his hearing; he was harassed by traditionalist elements of society; he was the target of envy; and he faced an endless series of problems related to his health, finances and family life. Yet through it all, he remained undefeated. He fought, and he won. He broke through the dark clouds of suffering to attain a life state of joy as bright as the clear blue skies above the clouds. The Ninth Symphony is proof of Beethoven’s victory in the final chapter of his life.” <https://www.worldtribune.org/2021/create-a-symphony-of-great-joy/> dirijorul Ivan Fisher despre Beethoven: “Daca nu esti singur, daca ai un partener, o sotie, un prieten,... este destul de dificil [pentru a crea] pentru ca trebuie sa te concentrezi pe unul sau mai multi oameni, dar daca esti complet singur atunci ceva se deschide in interiorul tau si atunci poti sa imbratisezi intreaga lume... Beethoven e singur, surd, lumea este inchisa, de aceea el simte iubire pentru intreaga lume si poate sa exprime acest lucru.” <https://www.youtube.com/watch?v=IhqO6eMq0eY> Dl. G.: “I am *Paganini* in playing (for me, different domains/sciences) <https://www.youtube.com/watch?v=GRnA2IT1V8w> and *Beethoven* in composing (for me, my ideas in 16 books) <https://www.youtube.com/watch?v=IhqO6eMq0eY> of HUMAN THINKING today! And I am *Brahms* <https://www.youtube.com/watch?v=BszBccYHuAk> with my philosophy, since discovering the EDW, I have solved all great problems of human thinking... but my name has been forbidden to quote it, because of my DARK LIST and because I am the GREATEST... Indeed, I am the GREATEST and ‘nothing else matter’.” For the reader: “Sometimes people don’t want to hear the truth because they don’t want their illusions destroyed.” (Friedrich Nietzsche) “Thousands have PLAGIARIZED my ideas! see my DARK LIST! If I were wrong, nobody would have PLAGIARIZED my ideas!” (dl. G.) “professors” who have plagiarized my ideas (so many) or “ignored” them (majority of humans) are “*spherical bastards*” (Fritz Zwicky’s expression for astronomers), but for me, this expression is available for almost all human beings as the result of involution species. (involution = becoming more sophisticated CRIMINALS, nothing else). If everybody HATES you, they have a problem... and the greatest thinker of all times cannot be in other situation than to be hated by every living human being (envy is the main feature of all living humans). It is not only about my colleagues, it is about the majority of philosophers and scientists from the entire world because a gypsy from romania discovered the EDWs and realized the greatest challenge regarding the paradigm of thinking for all humans. they really HATE me because none of them discovered the EDWs. this is the reason I did not receive any scholarship in the last 10 years and because of my dark list, of course.

“Ecce Merda!”¹

¹ eu v-am improscat cu adevarul (ecce verba), eu v-am aratat adevarul (ecce merda), eu sunt adevarul (ecce nihil). dumnezeu? pacaleala! omul, fiul lui dumnezeu? pacaleala! omul e fiul maimutei care vine de la catel care vine de la pisica care vine de la soarece care vine de la gandac care vine de la microb care vine din apa si pamant. nimicul, originea universului? pacaleala! pamantul si toate planetele/galaxiile, totul vine din nimic, cum spun fizicienii? pacaleala! eu va spun ceva complet diferit, “iaca adevarul!”: “totul (adica fiecare lume epistemologica care chiar este in sine si pentru sine si doar atat) *corespunde* nimicului!” (vezi teoria LEDe)... “One thing that humbles me deeply is to see that human genius has its limits while human stupidity does not.” (Dumas <https://quoteinvestigator.com/2010/05/04/universe-einstein/>) cu cat omul e mai prost cu atat se crede mai destept... “While I was thought I was learning how to live, I was learning how to die.” (Leonardo da Vinci) sa nu uitam, ca si Brancusi, Leonardo a fost obsedat de “zbor”... “Am redevenit luptători!” “*I know of no better life purpose than to perish in attempting the great and the impossible.*” (Nietzsche)

ECCE MERDA!